război fictiv devenit realitate

Luptase în Războiul din Golf. Își văzuse camarazii sfârtecați. Era ultima imagine pe care și-o amintea Knight: capul ucigașului explodând într-o jerbă de sânge și așchii de os.

ULTIMUL JIHAD

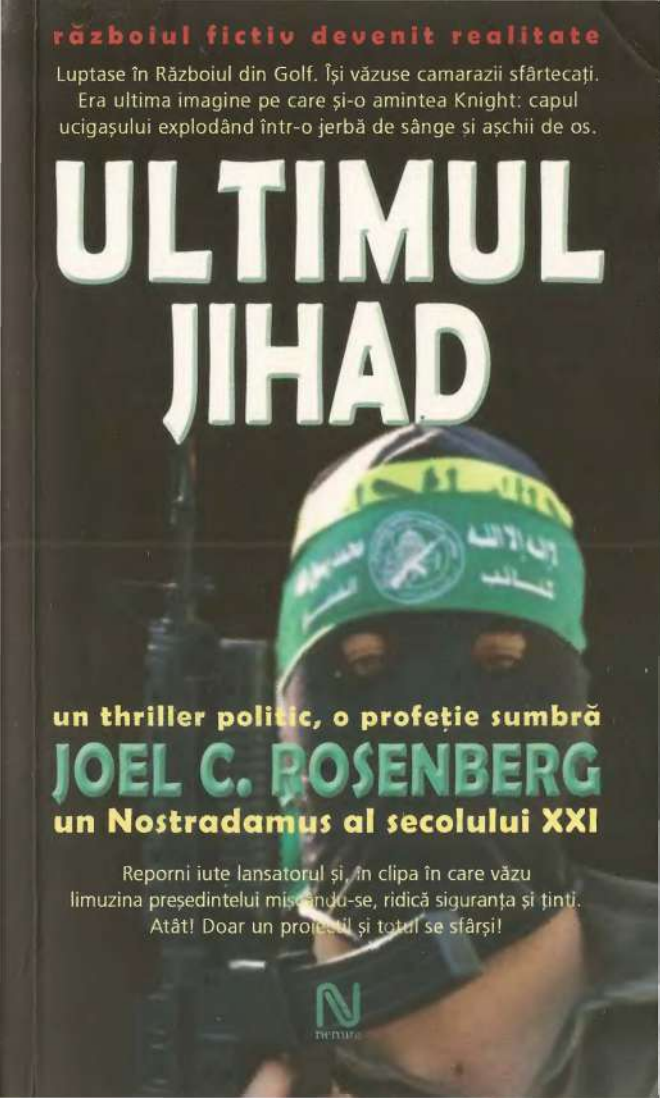

un thriller politic, o profeție sumbră

JOEL C. ROSENBERG

un Nostradamus al secolului XXI

Reporni iute lansatorul și, în clipa în care văzu limuzina președintelui mișcându-se, ridică siguranța și ținti. Atât! Doar un proiectil și totul se sfârși!

nemira

„Un roman extrem de bine făcut, captivant și plin de detalii exacte despre funcționarea administrației americane. Categoric, cel mai bun thriller politic al anului."

STEVE FORBES

ALLAH, TE IMPLORĂM, NIMICEȘTE-I CU FURIA TA, CARE ESTE CA UN IATAGAN! FIE CA SÂNGELE LOR SĂ CURGĂ ÎN VALURI CA UN FLUVIU AL DREPTĂȚII PRIN ORAȘUL TĂU SFÂNT AL QUDS!

„Puneți-vă centurile de siguranță! *Ultimul jihad* este o goană nebună și amețitoare pe serpentine spre inima beznei... Tocmai când credeți că știți ce va urma, apare o curbă neașteptată, și mai îngrozitoare!"

National Review

„Rosenberg dă lovitura! Un thriller politic care se citește cu viteza unui film de superacțiune de la Hollywood. În spiritul lui Tom Clancy, *Ultimul jihad* stârnește fiori de groază, dezvăluind perspectiva războiului nuclear cu teroriștii."

Book Reviews

ISBN 973-569-920-6
9 789735 699208
ISBN 978-973-569-920-8
www.nemira.ro

colecția SUSPANS

colecția
SUSPANS

JOEL C. ROSENBERG, celebru autor american și strateg de comunicații, a lucrat cu personaje importante din lumea afacerilor, politicii și mass-media, printre care Steve Forbes, Rush Limbaugh și fostul prim-ministru israelian Benjamin Netanyahu. Rosenberg este editorialist politic la *World Magazine*, dar a scris articole și pentru alte importante publicații americane, ca *Wall Street Journal*, *National Review* și *Policy Review*. Locuiește împreună cu soția Lynn și cei trei fii ai lor lângă Washington, D.C. și este autorul a patru romane despre terorism, evenimente mondiale recente și apropiata distrugere a lumii: *The Last Days* (2003), *The Ezekiel Option* (2005), *The Copper Scroll* (2006). Romanele sale s-au vândut în peste un milion de exemplare.

JOEL C. ROSENBERG

ULTIMUL JIHAD

Traducere din limba engleză
MIHAI DAN PAVELESCU

nemira

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROSENBERG, JOEL C.
Ultimul Jihad / Joel C. Rosenberg; trad.: Mihai Dan Pavelescu
București, Nemira & Co, 2006
ISBN (10) 973-569-920-6
ISBN (13) 978-973-569-920-8

Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111-31=135.1

Joel C. Rosenberg
THE LAST JIHAD
© Joel C. Rosenberg, 2002
© Editura Nemira & Co, 2007

Lector: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Nițâ CONSTANTIN

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN (10) 973-569-920-6
ISBN (13) 978-973-569-920-8

Pentru Lynn,
îți mulțumesc pentru că mă iubești, pentru că mă încurajezi și pentru că mergi alături de mine... la anul în Ierusalim.

Nota autorului la ediția anivesară din 11 septembrie

Puțini americani vor uita vreodată ce făceau în ziua de 11 septembrie 2001, în clipa când au auzit vestea că Statele Unite erau atacate de jihadiști islamiști radicali, care foloseau avioane cu reacție în misiuni de tip kamikaze. Eu nu voi uita în nici un caz ce făceam.

În dimineața aceea de marți, minunată, însorită și limpede precum cristalul, încheiam primul meu roman, un thriller politic intitulat *Ultimul jihad,* care, așa cum veți citi în continuare, începe cu deturnarea unui avion de către teroriști islamiști radicali, care declanșează un atac împotriva unui oraș american. Mai mult încă, scriam într-o casă aflată la nici cincisprezece minute de Aeroportul Dulles din Washington, unde, chiar în clipele acelea, cursa 77 a companiei American Airlines era deturnată și zbura peste casa noastră, spre Pentagon.

Pe atunci nu aveam nici cea mai mică idee că s-ar fi întâmplat ceva neobișnuit. Începusem să scriu *Ultimul jihad* în ianuarie 2001. În timpul primăverii, un agent literar din Manhattan citise primele trei capitole, și fiind

convins că putea impune cartea pentru publicare, mă îndemnase s-o termin cât mai repede. I-am privit sfatul cu toată seriozitatea și am lucrat cu fervoare să scriu romanul înainte de a-mi fi secătuit economiile.

Potrivit ritualului meu matinal, în dimineața aceea nefericită am luat micul dejun cu soția mea Lynn și copiii noștri, mi-am tras pe mine blugii și un tricou și m-am apucat de penultimul capitol al cărții. Nu deschisesem nici radioul, nici televizorul. Scriam de zor pe laptop, când, după vreo oră, Lynn a intrat grăbită în cameră și a spus: „N-o să crezi ce se-ntâmplă!" Mi-a explicat că, după ce-i lăsase la școală pe doi dintre copiii noștri, deschisese radioul și auzise că World Trade Center fusese lovit de două avioane. Am pornit imediat televizorul și am văzut oroarea începând să se desfășoare. Am văzut fumul revărsându-se din Turnul Nordic. Am văzut nenumăratele reluări ale cursei 175 United Airlines care intra în Turnul Sudic și irupea într-un glob masiv de foc. Și apoi, înainte de a fi putut accepta pe de-a întregul imaginile acelea, am văzut cum turnurile World Trade Center s-au prăbușit.

Ori de câte ori țin conferințe prin lume, oamenii mă întreabă care a fost prima mea reacție, dar nu-mi amintesc să mă fi gândit că romanul meu era transpus în realitate. Țin minte că am telefonat unor prieteni din Casa Albă și Capitol Hill, ca și agentului meu newyorkez Scott Miller, sperând să aud că nu pățiseră nimic, dar mi-a fost imposibil să stabilesc legătura, din cauza supraîncărcării rețelei telefonice.

Împreună cu Lynn, i-am luat pe băieți de la școală, iar câțiva prieteni au venit să petreacă ziua împreună cu noi. Am urmărit evenimentele la televizor, am trimis mesaje e-mail altor familii și prieteni din țară și din

lume, conținând cele mai recente știri de la Washington, și ne-am rugat pentru cei afectați în mod direct de criză, ca și pentru președintele nostru de a avea înțelepciunea să știe ce să facă în continuare. Aveau să urmeze alte atacuri? Aveau să urmeze un 12 septembrie, un 13 septembrie, un 14 septembrie? O serie de atacuri teroriste succesive, așa cum Israelul avea parte de atâția ani?

Abia pe la sfârșitul lunii noiembrie sau începutul lui decembrie, evenimentele au început să se liniștească în asemenea măsură încât gândurile să-mi revină la *Ultimul jihad*. Ce ar fi trebuit să fac cu cartea? Nimeni n-ar fi dorit să citească un roman care începea cu un atac kamikaze împotriva unui oraș american. De acum așa ceva nu mai era divertisment, ci era desprins brutal din realitate. De aceea, am aruncat cartea într-un sertar și am încercat s-o dau uitării.

După aceea însă s-a întâmplat ceva curios. În ianuarie 2002, eu și Lynn am urmărit mesajul adresat națiunii de președintele Bush, în care a folosit sintagma deja celebră „axa răului", avertizându-i pe toți americanii că următorul război cu care ne-am putea confrunta ar fi cu Saddam Hussein și ar fi legat de terorism și arme de distrugere în masă.

Eu și Lynn ne-am uitat unul la celălalt de parcă am fi fost două personaje din *Zona crepusculară*. La urma urmelor, una era să scrii un roman care începe cu un atac kamikaze împotriva Americii și cu totul altceva să scrii un roman în care evenimentul respectiv declanșează un război global împotriva terorismului, după care îi conduce pe președintele Statelor Unite și pe principalii lui consilieri într-o confruntare finală cu conducătorul Irakului cauzată de terorism și armele de distrugere în masă. Dar exact asta se întâmplă în cartea pe care o ții în mâini.

Scott Miller mi-a telefonat a doua zi.

– Lucrezi pentru CIA? m-a întrebat.

– Nu, bineînțeles că nu, am replicat imediat.

– „Bineînțeles că nu", a repetat el ironic. Exact ce ar trebui să zici în cazul în care *lucrezi* pentru CIA și nu-mi poți spune adevărul.

Scott era convins că situația se schimbase spectaculos și că editurile ar fi fost acum foarte interesate de *Ultimul jihad*. În general, SUA își reveniseră din șocul atacurilor din 11 septembrie. Începuserăm ofensiva împotriva talibanilor din Afghanistan. Oamenii citeau tot ce puteau găsi despre amenințarea islamului radicalist. Iar nici în tipar și nici în pregătire nu exista vreun alt roman care să fi putut purta cititorii în Biroul Oval și Centrul operativ de urgență din Casa Albă, acolo unde un președinte american și consiliul său de război dezbăteau moralitatea lansării unui război de prevenire împotriva regimului irakian. De aceea, Scott dorea să acționeze rapid.

Ultimul jihad mai avea nevoie de câteva modificări – de exemplu, recunoașterea atacului de la 11 septembrie, care astfel proiecta câțiva ani în viitor povestea mea fictivă – dar în rest era practic gata de redactare. O editură a acceptat rapid să-și asume riscurile cu acest autor necunoscut și să ofere cărții șansa de a-și găsi un public. *Ultimul jihad* a fost grăbită prin procesul de redactare și a apărut la 23 noiembrie 2002, tocmai când dezbaterea internațională asupra Irakului, a terorismului și a armelor de distrugere în masă atinsese un punct culminant.

Romanul a însemnat un succes instantaneu, epuizându-se în nici douăzeci și patru de ore în multe librării și necesitând nouă reeditări înainte de Crăciun. În mai puțin de șaizeci de zile, am fost intervievat de peste o sută șaizeci de posturi de radio și televiziune, printre

care FOX și NBC. Întrebările au fost atât despre carte în sine, cât și despre povestea din culisele ei. Cum fusese posibil să scriu un roman care părea să prevadă atât de precis evenimentele viitoare? Era o întâmplare? Avusesem pur și simplu noroc? Sau era vorba despre altceva? Și, cel mai important, ce credeam eu că va urma?

Așa cum veți vedea în paginile următoare, între scenariul meu fictiv și realitate există mai multe diferențe importante. Oamenii continuau totuși să mă întrebe despre unele paralele remarcabile cu viața reală. În decursul unor asemenea interviuri, m-am străduit să-i focalizez asupra tabloului de ansamblu, rezumând tema cărții prin fraza: *A nu înțelege natura și amenințarea răului înseamnă a risca să fim orbiți de ele.* Adevărul este că la 11 septembrie Statele Unite au fost orbite de un rău pe care puțini l-au văzut sosind. Mai mult încă, atacurile acelea n-au fost decât începutul unui îndelung război împotriva forțelor islamului radicalist. Întrebarea esențială cu care ne confruntăm în lumea de după 11 septembrie este dacă am învățat ceva ca urmare a acelei teribile zile de marți? Înțelegem cu adevărat că forțele răului se pregătesc să ne lovească din nou, atunci când ne așteptăm cel mai puțin? Pricepem realmente că țelul final al jihadiștilor nu este de a ne teroriza, ci de a ne anihila? Suntem de acord să întreprindem orice acțiuni sunt necesare pentru a apăra civilizația occidentală de extincție? Sau intenționăm să ridicăm pacea mai presus de victorie, să fim pasivi și să sperăm că totul va fi bine?

Au trecut ani de la prima publicare a *Ultimului jihad* și în acest timp mi-au apărut alte trei cărți: *Ultimele zile, Opțiunea Ezechiel* și *Manuscrisul de aramă.* Toate continuă povestea și temele pe care le-am început în *Ultimul jihad* și toate au dovedit un mod ciudat, uneori

neliniștitor, de a fi confirmate de realitate. De aceea, Editura Tyndale House Publishers m-a solicitat să scriu o carte de nonficțiune, *Epicentrul*, pentru a explica procesul pe care-l folosesc în crearea de romane ce lasă sentimentul unor „profeții stranii" și pentru a-mi expune părerea despre viitorul război care ne va zgudui lumea și ne va modela viitorul.

Laolaltă, cărțile acestea s-au vândut în tiraje de peste un milion de exemplare și au figurat luni de zile pe listele naționale de bestselleruri; *Ultimul jihad* a stat unsprezece săptămâni pe lista celor mai bine vândute cărți de ficțiune întocmită de ziarul *New York Times*. Cred că un asemenea interes de proporții constituie o indicație asupra vremurilor tulburi în care trăim. La urma urmelor, epoca noastră este una a misiunilor kamikaze și a lunetiștilor, a antraxului și atentatelor sinucigașe, a rachetelor balistice și focoaselor nucleare. Și chiar dacă nu ne mai confruntăm cu Saddam Hussein, există acum un nou regim iranian care amenință să radă Statele Unite și Israelul de pe fața Pământului. Toate acestea ridică întrebări noi și neliniștitoare. Ce va urma? Cât de rău va fi? Unde voi fi eu când se va întâmpla? Sunt pregătit să-mi întâlnesc Creatorul, dacă, Doamne ferește, voi fi în locul și la momentul sosirii următoarei lovituri a forțelor răului?

Întrebări de felul acesta stau la baza *Ultimului jihad* și cred că ele explică motivul pentru care a atras curiozitatea atâtor oameni.

Poate că ați cumpărat cartea, gândindu-vă exact la aceste întrebări. Sau poate că n-ați căutat decât o aventură în ritm susținut, care să vă poarte departe de lumea cotidiană. Indiferent care ar fi fost motivul, vă mulțumesc pentru că citiți această ediție aniversară. Nimic nu a fost adăugat la povestea originală. Nu au fost corectate

nici un fel de greşeli faptice. Nu au fost modificate datele, detaliile sau personajele, ca urmare a evenimentelor din războiul real cu Irakul sau din orice alte motive. Nu s-a efectuat decât o redactare, menită a limpezi un manuscris care a fost atât de grăbit la tipar în toamna anului 2002.

Aş dori să vă bucuraţi de lectura acestei ediţii a primului meu roman la fel de mult pe cât m-am bucurat eu scriindu-l. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Joel C. Rosenberg
WASHINGTON, D.C.
MAI 2006

Pentru mai multe despre cărţile lui Joel – sau pentru a-i citi blogul – puteţi vizita adresa de Web
www.joelronseberg.com

„Şi voi răsplăti Babilonului şi tuturor locuitorilor Caldeii pentru toate relele ce au făcut ei Sionului sub ochii voştri", zice Domnul. „Babilonul va fi o movilă de dărâmături, adăpost pentru şacali, groază şi batjocură fără locuitori."

IEREMIA 51:24, 37

Testul adevărat al oricărui om nu este când joacă rolul pe care şi-l doreşte pentru sine, ci când joacă rolul pe care destinul îl are pentru el.

VÁCLAV HAVEL

1

O coloană auto prezidențială este un spectacol fascinant, mai ales văzută noaptea și mai ales văzută din văzduh.

Chiar de la treizeci de kilometri depărtare și trei mii de metri altitudine – coborând către pista de aterizare 17R a Aeroportului Internațional Denver – cei doi piloți ai avionului Gulfstream IV zăreau clar străfulgerările roșu-albastru ale escortei, undeva în jurul orei unu pe cadranul lor de orientare, începând să șerpuiască spre vest pe Pena Boulevard.

La sfârșitul lunii noiembrie, aerul se simțea rece și tăios, iar cerul era senin. Razele lunii pline scăldau șesul de dedesubt și Munții Stâncoși care se înălțau în dreapta, ce căpătaseră o tentă albăstruie, dar rămâneau remarcabil de vizibili.

Două duzini de polițiști pe motociclete deschideau drumul spre centrul Denverului, formând un „V" în al cărui vârf se afla un căpitan. Urmau apoi o duzină de echipaje de poliție ale statului Colorado, dispuse în patru rânduri de câte trei mașini, răsfirate și acoperind cu girofaruri și sirene toate cele trei benzi ale autostrăzii

care mergea către vest. Imediat după ele veneau două Lincolnuri Town Car, negre ca tăciunele, în care se găsea echipa de avangardă a Casei Albe. În continuare, două Chevroleturi Suburban negre purtau echipe de agenţi civili ai serviciului secret.

După aceea – una după cealaltă – veneau două limuzine identice, ambele Cadillacuri negre, antiglonţ, construite după specificaţiile precise ale serviciului secret. Prima avea numele de cod Năluca, iar a doua Diligenţa. Pentru un ochi de necunoscător, cele două erau imposibil de deosebit şi nimeni nu ştia în care dintre ele călătorea preşedintele.

Limuzinele erau escortate îndeaproape de alte şase Chevroleturi Suburban, majoritatea purtând echipe de asalt ale serviciului secret înarmate până în dinţi şi gata să intre în acţiune. Erau urmate de un vehicul de comunicaţii mobile, de două ambulanţe, şase autodube albe cu personal şi două autobuze cu ziarişti de la presa naţională şi locală, bagaje şi echipamente. În sfârşit, în arieregardă veneau şase camionete cu antene TV, alte maşini de poliţie şi altă falangă de motociclişti.

Deasupra, două elicoptere ale poliţiei metropolitane Denver flancau coloana prezidenţială, fiind înaintea ei cu aproape un kilometru. Una peste alta, alaiul lumina bolta nopţii şi făcea un zgomot teribil. Era însă cu certitudine impresionant – şi intimidant – pentru oricine s-ar fi sinchisit să-l privească.

Un reporter local al postului FOX estimase că peste trei mii de locuitori ai statului Colorado ticsiseră un hangar şi o pistă din AID pentru a-l vedea pe fostul lor guvernator – actualul preşedinte al Statelor Unite – revenind acasă pentru Ziua Recunoştinţei, în ultima escală dintr-un „turneu al victoriei" prin mai multe state,

după alegerile de la jumătatea mandatului. Unii stătuseră în bătaia vântului mai bine de șase ore. Aveau drapele naționale și pancarte scrise de mână și sorbeau din termosuri cu ciocolată fierbinte. Așteptaseră cu răbdare să treacă prin cordoanele de securitate și să ocupe un loc cât mai bun pentru a-l vedea pe președinte ieșind din *Air Force One*, afișându-și celebrul surâs cald și rostind o propoziție simplă, în genul lui Reagan: „Și încă n-ați văzut nimic."

Mulțimea ovaționase zgomotos și aprobator. Toți urmăriseră mesajul televizat pe care-l adresase națiunii din Biroul Oval înainte de Ziua Recunoștinței și știau sarcina descurajantă care-l aștepta, urmându-i lui Bush. De asemenea, cei adunați acolo cunoșteau situația.

Economia Americii era mai puternică ca niciodată. Vânzările de locuințe atinseseră cifre-record. Micile afaceri erau lansate în ritm sănătos. Șomajul se reducea rapid. Indicii Dow și NASDAQ atingeau cote noi. Securitatea în țară fusese ferm restabilită. Lungul război împotriva terorismului înregistrase un succes fără precedent. Al-Qaeda și talibanii fuseseră nimiciți. Osama bin Laden fusese în sfârșit găsit – mort, nu viu.

Patruzeci și trei de tabere de antrenament pentru teroriști din Orientul Mijlociu și Africa de Nord fuseseră distruse de comandouri Delta Force americane și SAS britanice. În ultimii câțiva ani nu se mai consemnase nici o deturnare a unei curse aeriene interne – de când un membru al serviciului Federal Air Marshal trăsese trei gloanțe în inima unui sudanez care încercase, singur, să preia controlul unei curse a companiei Airways, plecată de pe Aeroportul Dulles din Washington cu destinația New York. Iar mii de membri ai celulelor teroriste, ca și asociați ai diverselor grupări și facțiuni

teroriste fuseseră arestați, judecați și închiși în Statele Unite, Canada și Mexic.

În alte părți ale lumii însă, veștile nu erau la fel de bune. Economia globală înainta tot poticnit. Exploziile mașinilor-capcană și asasinatele continuau sporadic în Europa și Asia, deoarece, nemaiputând pătrunde în Statele Unite, rețelele de teroriști rămase căutau noi moduri de a-i ataca pe aliații „Marelui Satan". Editorialul unui ziar afirmase că Statele Unite păreau să dispute cu teroriștii un joc de tipul „pocnește cârtița care scoate capul", zdrobind conducerile unor celule din interiorul țării, doar pentru a vedea altele apărând în lumea largă. Era perfect adevărat. Mulți americani credeau și acum că zborurile peste granițe erau nesigure, iar comerțul global, deși se redresase, rămânea destul de leneș.

În Statele Unite se restabiliseră totuși optimismul economic și sentimentul securității naționale. Pe plan intern, cel puțin, recesiunile erau de domeniu trecutului și terorismul părea să fi fost reprimat. Promisiunile prezidențiale erau respectate, iar ușurarea cetățenilor palpabilă.

Ca urmare, aprecierea pozitivă a activității președintelui se menținea la un remarcabil 71% în sondaje: cifră care indica că urma să fie reales mai mult ca sigur, iar partidul va câștiga mai multe locuri în Camera Reprezentanților și probabil o majoritate solidă în Senat.

După aceea, adevărata problemă ar fi fost trecerea la următorul nivel – susținerea economiilor americană și internaționale printr-un plan vast de simplificare și reducere a impozitelor. Ar fi putut oare președintele să obțină aprobarea Congresului pentru un impozit pe venit unic de 17%? Rămânea de văzut. Probabil că ar fi putut readuce țara doar la impozite reduse, de pildă de 10% și 20%. Iar asta s-ar fi putut dovedi suficient de

bine, mai ales dacă desființa impozitul pe câștig de capital și accepta reduceri imediate pentru investiții în fabrici noi, clădiri, echipamente, hardware și software pentru calculatoare, în locul unor lungi, complicate și antediluviene grafice de amortizare.

Dar nici una din aceste probleme nu era de actualitate. Deocamdată, președintele trebuia să se îndrepte către Hotelul Brown Palace din centrul Denverului, să se odihnească. Miercuri seară urma să participe la un dineu în ajunul Zilei Recunoștinței și să strângă patru milioane două sute de mii de dolari pentru Comitetul Național Republican, apoi să se alăture familiei sale aflate deja în cabana lor din Beaver Creek, în Munții Stâncoși, pentru un weekend intim și relaxat în care să se bucure de schi, friptură tradițională de curcan și șah. Parcă și simțea mirosul fumului de lemne arse în șemineu și gustul cartofilor și al plăcintelor.

*

Coloana prezidențială părăsi aeroportul miercuri noapte la ora 00.14.

Agentul special Charlie McKittrick din serviciul secret își lăsă binoclul pentru vedere pe timp de noapte și privi spre nord, cercetând cerul nopții din vârful turnului de control AID. În depărtare, vedea luminile lui Gulfstream IV, un avion privat închiriat de directorii executivi ai unei companii petroliere, actualmente primul aparat de zbor din procedura de așteptare care avea să aterizeze. Când președintele, vicepreședintele sau orice șef de stat ateriza pe un aeroport, nici un alt avion nu mai putea să decoleze ori să aterizeze, iar serviciul secret, care avea drept sarcină asigurarea unei depline securități, trimitea un om în turnul de trafic pentru a

asigura controlul asupra spațiului aerian înconjurător. În cazul acesta, până când Gambit – numele de cod al președintelui – ajungea în siguranță în Hotelul Brown Palace, McKittrick rămânea de veghe în turn, colaborând cu controlorii locali de trafic aerian.

Procedura de așteptare implica aproape cinci ore și McKittrick îi auzise pe piloții din G4 repetând de patru ori că nu aveau suficient combustibil. El în nici un caz nu dorea să fie responsabil pentru un dezastru. Nu era vina lui că echipajul de zbor nu umpluse rezervoarele în Chicago, în loc să zboare direct de la Toronto, dar cu certitudine el avea să fie acuzat dacă se întâmpla ceva rău. Privi radarul și văzu alte treisprezece avioane în spatele lui Gulfstream. Era o revărsare de avioane private sau comerciale, ai căror piloți erau pe bună dreptate complet neinteresați de turul de victorie al Casei Albe sau de serviciul secret. Ei nu doreau altceva decât să primească instrucțiunile de aterizare și apoi să doarmă liniștiți peste noapte.

– Bine, deschide pista 17R, se adresă McKittrick șefului de tură al controlorilor de trafic, pe un ton care sugera o combinație nesănătoasă de oboseală și fatalism. Haide să-l coborâm pe G4 și apoi să trecem mai departe.

Își trosni încheieturile degetelor, își frecă ceafa și sorbi ultimul rest dintr-un lung șir de cești de cafea.

– CRAF, aici Turnul. Terminat! lătră imediat controlorul-șef în microfonul căștii sale.

Era epuizat și nu dorea decât să aducă avioanele acelea pe sol, să plece acasă și a doua zi să se învoiască pe motiv de boală. Avea nevoie cu disperare de un concediu și asta cât mai repede.

Turnul era legat prin fibră optică de ultimă generație de facilitatea Control Radar Apropiere Finală a

Administrației Federale pentru Aviație, așa că răspunsul sosi instantaneu.

– Turnul, aici CRAF. Terminat.

– CRAF, aducem Gulfstream pe 17 Romeo. Avertizați toate celelalte avioane. De-acum nu mai durează mult. Terminat.

– Recepție și aleluia, Turnule. Terminat.

Imediat, controlorul-șef comută pe frecvența 133,30 și începu să introducă avionul Gulfstream în procedura de aterizare. După aceea, înhață ultima felie de pizza rece cu cârnați și ardei din cutia aflată în spatele lui McKittrick și îndesă jumătate din ea în gură.

– Turnul, aici Foxtrot Delta Lima, 949, în apropiere de 17 Romeo, anunță Gulfstream. Mărim viteza și aterizăm cât mai repede. Recepție?

Cu gura plină, controlorul-șef pocni din degete spre un controlor de lângă fereastră, care intră imediat în acțiune, obișnuit să termine frazele șefilor săi.

Tânărul luă un set de căști cu microfon și rosti:

– Recepție, Foxtrot. Ai aprobarea pentru aterizare. Poți coborî.

Agentul special McKittrick nu dorea să fie aici, tot așa cum cei din jur nu-l doreau pe el. Trebuiau însă să se obișnuiască cu asta – toți. Dacă Gambit era reales, McKittrick își putea deschide o pensiune în turnul acesta.

*

La bordul lui Gulfstream, pilotul se concentră asupra luminilor stroboscopice albe care-l dirijau și a lămpilor verzi încastrate de ambele părți ale pistei.

Nu trebuia să-și facă griji cu avioanele din jurul lui, pentru că nu era nici unul. Nu trebuia să-și facă griji cu avioanele care ar fi putut să ruleze pe sol, întrucât acestea

continuau să fie în procedura de așteptare a serviciului secret. Mări viteza, scoase trenul de aterizare și aplecă botul aparatului, coborând avionul de la trei mii de metri la mai puțin de o sută de metri în câteva clipe.

Încă patru–cinci minute și noaptea cea lungă avea să se termine.

Marcus Jackson mesteca M&M cu arahide și tasta fără grabă pe laptopul Sony VAIO, în timp ce coloana prezidențială gonea cu peste 110 km/h.

În calitate de corespondent la Casa Albă al ziarului *New York Times*, Jackson avea permanent asigurat scaunul nr. 1 din autobuzul 1 al presei. În felul acesta era aproape în spatele umărului drept al șoferului, de unde vedea și auzea totul. Însă după ce se trezise la ora 4.45 dimineața pentru recuperarea bagajelor din Miami – și după ce vizitase douăsprezece state în ultimele patru zile ale turului prezidențial de Ziua Recunoștinței – lui Jackson nu-i prea mai păsa ce anume putea fi văzut și auzit din locul lui privilegiat. Nu-și dorea decât să ajungă la hotel și să se închidă în cameră peste noapte.

În spatele lui stăteau două duzini de reporteri cu experiență de la ziare și reviste, corespondenți TV, producători de emisiuni de știri pentru rețele și editorialiști „de marcă" – indivizii celebri care nu numai că scriau analize politice pentru *Times*, *Post* și *Journal*, ci și cărora le plăcea să se înfrunte în emisiuni de televiziune ca *Hannity & Colmes* și *Hardball*, *O'Reilly* și *King*, *Crossfire* și *Capital Gang*. Toți doriseră să vadă de aproape și în mod personal turul de stadion prin care președintele își sărbătorea victoria. Acum toți doreau să se termine odată, pentru ca și ei să poată ajunge acasă de Ziua Recunoștinței.

Unii moţăiau. Alţii îşi actualizau dispozitivele Palm Pilot. Alţii vorbeau la telefoanele mobile cu editorii sau cu soţiile. O tânără asistentă de presă le oferi sandvişuri, snackuri şi cafea proaspătă, fierbinte, de la Starbucks. Aceasta era echipa A, toţi grangurii începând cu ABC News şi Associated Press şi terminând cu *Washington Post* şi *Washington Times*. Ceea ce scriau şi spuneau laolaltă jurnaliştii din acest autobuz era citit, vizionat sau ascultat de peste cincizeci de milioane de americani începând de la ora 9.00.

Din acest motiv erau trataţi cu multă atenţie de biroul de presă al Casei Albe, care dorea să se asigure că echipa A nu contribuia la tendinţa generală împotriva republicanilor conservatori pentru că ziariştilor le fusese foame, frig sau pentru că avuseseră orice alte probleme. Reporterii de politică naţională învăţaseră să se descurce fără somn, dar nu şi fără cafea.

Fost corespondent al ziarului *Army Times,* Jackson transmisese în direct Războiul Golfului, pentru ca după aceea să revină în oraşul lui natal şi să lucreze pentru *Denver Post*; se alăturase lui *New York Times* cu mai puţin de zece zile înainte ca Gambit să-şi fi anunţat campania pentru nominalizarea la Preşedinţie din partea republicanilor. Dumnezeule, ce mai carusel fusese de atunci, iar el începuse să obosească. Poate că avea nevoie de o misiune nouă. *Times* nu avea şi o filială în Bermude? Poate că ar fi trebuit să inaugureze el una. *Doar să trec de ziua de azi,* gândi Jackson. *În scurtă vreme va fi timp destul pentru concediu.* Ridică ochii, pentru a se interesa despre programul de weekend al preşedintelui.

De cealaltă parte a culoarului dintre scaune, Chuck Murray, secretarul de presă al Casei Albe, stătea rezemat de fereastră. Jackson observă că, pentru prima dată

de când îl întâlnise pe Murray cu peste zece ani în urmă, „Omul cu răspunsurile" părea realmente destins. Își scosese cravata. Ținea ochii închiși. Mâinile îi erau încrucișate pașnic peste piept, ținând walkie-talkie-ul, din care un fir subțire și negru dispărea în casca din urechea lui, îngăduindu-i să recepționeze orice comunicații interne esențiale, fără a fi auzit de reporterii din autobuz. Pe scaunul neocupat de alături se afla un blocnotes nou-nouț. Nici o listă cu acțiuni de făcut. Nici un număr de telefon la care să trebuiască să răspundă. Nimic. Această micuță campanie de Public Relations era aproape terminată. Murray și echipa lui de presă nu mai puteau de acum face absolut nimic pentru ca președintele să mai crească în sondaje, iar el știa asta. Așa că se relaxa.

Jackson își făcu o însemnare mentală: *Este un om de treabă. Să-l lăsăm să se odihnească.*

*

Agentul special McKittrick era obosit.

Se apropie de automatul pentru cafea de lângă ferestrele vestice ale turnului de control, dorindu-și din tot sufletul să plece spre casă. Deschise un pliculeț cu frișcă și-l turnă în altă ceașcă. Apoi două pliculețe cu zahăr, o linguriță roșie din plastic și *voilà* – un om nou! Nici chiar așa... Sorbi – ah, era prea fierbinte! – și se alătură restului grupului.

Pentru o clipă, creierul lui nu înregistră ceea ce îi vedeau ochii. Avionul Gulfstream se apropia prea repede și prea sus. Bineînțeles, piloții se grăbeau să ajungă pe sol și era firesc, dar manevra lor era total incorectă. McKittrick știa că toate pistele din AID erau lungi de trei mii cinci sute de metri, iar din perioada petrecută în tinerețe ca pilot în Marină, bănuia că G4 avea nevoie de

numai nouă sute de metri ca să aterizeze în siguranţă. Dar cu viteza actuală, idioţii ăia aveau s-o rateze... sau să se zdrobească de sol. Ba nu, nu era asta. Trenul de aterizare se retrăgea la loc. De fapt, avionul *îşi sporea* viteza şi se ridica.

– *Ce se-ntâmplă, Foxtrot?* răcni controlorul-şef în microfonul său.

Când McKittrick văzu cum Gulfstream virează la dreapta către munţi, ştiu despre ce era vorba.

– *Avalanşă, avalanşă!* răcni el în telefonul mobil cu frecvenţă protejată.

*

Marcus Jackson văzu cum capul şoferului de autobuz tresare şi se încordează.

Peste o secundă, Chuck Murray se îndreptă brusc în scaun. Chipul îi devenise cenuşiu.

– Ce este? întrebă Jackson.

Murray nu răspunse. Părea paralizat. Jackson se întoarse către parbrizul frontal şi văzu că cele două ambulanţe şi autoduba pentru comunicaţii mobile trăgeau pe dreapta drumului. Propriul lor autobuz începu să încetinească şi să se apropie de acostamentul din dreapta. În faţă, restul coloanei de maşini se îndepărta rapid de ei. Deşi nu zărea limuzinele, vedea Chevroleturile Suburban ale serviciului secret care goneau cu peste 160 de km/h.

Reflexele de corespondent de război ale lui Jackson intrară în acţiune. Se întinse iute spre geanta de voiaj din piele de pe podea, scotoci grăbit prin ea şi scoase un binoclu sport care fusese foarte util în timpul campaniei, când presa fusese ţinută departe de candidat. Îl aţinti asupra Chevroleturilor şi şuieră în barbă. Geamurile din spate, fumurii, ale automobilelor special construite erau

acum deschise. În fiecare dintre primele patru erau lunetiști cu căști și cagule negre, salopete gri-oțel și veste groase antiglonț, din kevlar. Fiorul de pe spinarea lui Jackson nu era însă cauzat de uniformele lor sau de armele de calibru mare, ci de agenții din ultimele două vehicule, care țineau lansatoare de rachete Stinger sol-aer.

– *Vorbește, McKittrick!*

John Moore, șeful dispozitivului de protecție al președintelui, răcnea în telefonul mobil cu frecvență protejată, stând pe scaunul de lângă șofer al limuzinei lui Gambit, cu capul întors pentru a vedea ce se petrece în spate.

Strigătul lui McKittrick, „Avalanșă" – codul serviciului secret pentru un posibil atac aerian – declanșase deja din partea echipei lui Moore o suită de reacții prestabilite, repetate de atâtea ori, încât deveniseră instinctive. Acum el avea nevoie de informații reale, și cât mai repede.

– Vă urmărește un avion, rosti McKittrick din turnul de control cu binoclul îndreptat spre luminile lui Gulfstream. Nu răspunde la apelurile radio, dar știm că aparatura de bord funcționează.

– *Intenție?*

– Poftim? întrebă McKittrick, cu semnalul distorsionat de o rafală de paraziți.

– *Intenție? Ce intenții are? Este ostil?* strigă Moore.

– Nu știu, John. Îl avertizăm întruna... totuși nu răspunde.

Gambit zăcea pe podea, acoperit de doi agenți. Aceștia nu aveau nici o idee asupra amenințărilor cu care se puteau confrunta, dar erau antrenați să reacționeze mai întâi și abia apoi să pună întrebări. Moore se târî practic peste toți, pentru a vedea mai bine prin

luneta micuță a limuzinei. Pentru o clipă, întrezări luminile Gulfstream coborând spre ei. Brusc, luminile avionului se stinseră și Moore pierdu contactul vizual.

Privind în dreapta, zări Năluca – limuzina-momeală – venind lângă el când Pena Boulevard se termină și coloana prezidențială pătrunse pe autostrada I-70 West. Ambele mașini goneau cu 200 km/h.

Întrebarea pe care și-o puneau șoferii era dacă puteau ieși de pe porțiunea deschisă și rectilinie de autostradă pe care se găseau acum, pentru a coborî sub combinația întrepătrunsă de poduri de beton și pasaje suspendate care se afla în față, după intersecția dintre I-70 și I-25. În felul acela, un atac aerian ar fi fost mult mai dificil, deși nu imposibil. Problema era să șofeze îndeajuns de rapid pentru a ajunge acolo și, apoi, de a fi capabili să se oprească suficient de repede – ori să se oprească și să dea înapoi destul de rapid – ca să ajungă sub poduri și să rămână acolo, ieșind astfel din raza de acțiune a potențialei linii de foc.

Dar dacă podurile erau înțesate cu explozibili? Dacă poliția metropolitană Detroit și poliția statului Colorado care asiguraseră securitatea podurilor făceau parte din complot? Oare ar fi scăpat de inamic sau ar fi fost împinși în mâinile lui?

Moore prinse din nou avionul Gulfstream în binoclul puternic cu vedere de noapte. Se apropia repede.

– Șoimul 4, Șoimul 5, sunt Diligența! strigă el în microfonul montat pe încheietura mâinii. Unde sunteți?

– Diligența, sunt Șoimul 5. Într-un minut ne-am ridicat în aer, sosi răspunsul.

– Sunt Șoimul 4. La fel, Diligența.

Moore înjură. Cele două Apache AH-64 erau elicoptere de luptă ultramoderne. Ambele aveau viteza

maximă de 300 km/h și erau dotate cu șaisprezece rachete Hellfire ghidate prin laser și cu mitraliere frontale de calibru 30 mm. Însă ambele – împrumutate de la unitatea militară Fort Hood din Texas – se puteau dovedi până la urmă complet inutile.

După atacurile sinucigașe cu avioane împotriva Turnurilor Gemene și a Pentagonului, serviciul secret decisese ca elicopterele Apache să însoțească coloanele prezidențiale. La urma urmelor, „pentru orice eventualitate" era mottoul neoficial al serviciului. Echipa politică a Casei Albe făcuse însă un scandal monstru. Una era să asiguri securitatea președintelui, și cu totul altceva ca niște elicoptere militare să zboare în misiuni aeriene de patrulare deasupra străzilor orașelor și a populației civile. Până la urmă, se ajunsese la un compromis. Elicopterele aveau să fie în stand-by pe fiecare aeroport pe care ateriza președintele sau vicepreședintele, dar nu aveau să zboare deasupra coloanelor prezidențiale. În momentul respectiv, păruse foarte rezonabil. Acum nu mai părea deloc așa.

Era lipsit de importanță. Mintea lui Moore căuta cu disperare soluții aplicabile.

– *Nikon 1. Nikon 2. Sunt Diligența. Întoarceți și luați fața avionului.*

– Nikon 1, am înțeles, execut.

– Nikon 2, am înțeles.

Cele două elicoptere ale poliției metropolitane Denver nu erau aparate de luptă și în nici un caz nu erau Apache. În esență, erau destinate efectuării de recunoașteri și foloseau echipamente video cu vedere pe timp de noapte pentru a depista eventuale probleme la sol... nu în aer. Ele se desprinseră însă imediat din formație și virară strâns pentru a ajunge în spatele limuzinei

lui Gambit. Întrebarea era dacă puteau executa manevra suficient de rapid. Şi ce aveau să facă după aceea?

*

Pilotul lui Gulfstream îşi smulse căştile cu microfon de pe urechi şi le aruncă în spatele său.

Turnul de control urla zadarnic la el să schimbe imediat cursul, fiindcă altfel risca să se tragă în el. De ce să fie distras?

Zări elicopterele poliţiei virând la dreapta, respectiv la stânga, aşa că mări viteza, aplecă botul avionului şi începu să coboare către cele două limuzine, aflate una lângă cealaltă.

– Tommy, se apropie vreo bretea de ieşire? urlă Moore înapoi spre şofer.

– Da, şefu'. În curând, pe dreapta – 270 West.

– Perfect. Diligenţa către Năluca!

– Năluca, ascult!

– Ia-o-nainte şi fă dreapta la ieşirea spre 270 West. Repet – 270 West, dă-i bătaie!

Agentul Tomas Rodriguez ridică imperceptibil piciorul de pe acceleraţie, doar atât cât să lase limuzina-momeală să ţâşnească înainte, s-o ia în faţa lui şi apoi să vireze la dreapta – ajungând în ultima clipă la rampa bretelei de ieşire.

*

Pentru prima dată, pilotul lui Gulfstream emise un şir de obscenităţi.

Limuzina care coti la dreapta escortată de două Chevroleturi Suburban îl determină să se îndoiască brusc

de informațiile pe care le primise. Pe care dintre limuzine trebuia să o urmărească? În care se găsea președintele? Era aproape convins că nu fusese cea care cotise. Acum însă șovăi.

Inima îi bubuia. Palmele îi transpiraseră. Răsufla întretăiat și era speriat. De acord, era gata să moară pentru misiunea aceasta, dar intenționa să mai ia cu el pe cineva pe lumea cealaltă – și dorea să nu greșească.

*

– Tommy, cât mai este până la intersecție? întrebă Moore.

– Nu știu, șefu'... opt kilometri, poate chiar doisprezece...

Deși se părea că goneau cu viteza luminii, Moore nu era deloc încântat de felul în care se desfășurau lucrurile. La urma urmelor, se apropiau rapid de periferia Denverului. Distingea clar vârfurile blocurilor și logoul albastru-deschis Qwest de pe cea mai înaltă clădire din oraș. Împrejurul lui, platforme industriale, restaurante, hoteluri și complexe comerciale lungi, pe un singur nivel, rămâneau în urmă ca o ceață de ambele părți ale autostrăzii. În tentativa lui de scăpare, atrăgea avionul G4 în oraș și punea în pericol mii de civili.

– Cupidon și Gabriel, sunt Diligența. Mă recepționați?

Moore spera din tot sufletul că era auzit.

– Diligența, sunt Cupidon. Se aude perfect, domnule.

– Confirm, Diligența. Sunt Gabriel. Recepție perfectă.

– Vedeți ținta?

– Da, domnule, anunță Cupidon. Cincisprezece kilometri depărtare, altitudine șapte sute șaizeci de metri.

Cupidon și Gabriel aveau văzul perfect în condiții normale, iar cu ochelarii pentru vedere pe timp de

noapte le era imposibil să-l scape pe G4 pe cerul nopții. Ambele glasuri erau calme. Fost agent de misiuni speciale CIA, Cupidon era extrem de bine antrenat și trăise mulți ani în Afghanistan, unde îi instruise pe mujahedini cum să folosească lansatoarele de umăr portabile pentru rachetele Stinger cu autodetecție termică în războiul din anii 1980 împotriva sovieticilor. Gabriel era aproape la fel de bun, fiind dublura lui Cupidon în ultimii șase ani.

Moore strânse puternic în mâini spătarul banchetei din spate a limuzinei. Nu avea timp să consulte Washingtonul. Abia dacă mai rămăsese destul timp pentru a da ordinul de tragere. Și dacă se înșela? Dacă estima greșit situația? Dacă serviciul secret al Statelor Unite dobora cu sânge rece un grup de oameni de afaceri...

– Șefu', strigă agentul Rodriguez de pe scaunul șoferului, te caută Baza!

Moore înhăță telefonul digital de pe scaunul de alături.

– Diligența către Bază, linie protejată.

– Confirmare. John, sunt Bud. Care-i treaba?

Bud Norris era directorul solid, încărunțit și cu început de chelie al serviciului secret al SUA, veteran de douăzeci și nouă de ani al acestuia și fost combatant în Vietnam, care șofase pentru generalii și VIP-urile americane în Saigon până la cedarea orașului. În 1981, el condusese limuzina lui Ronald Reagan în ziua în care John Hinckley Jr. încercase să-l asasineze pe președinte în tentativa prostească de a o impresiona pe actrița Jodie Foster. De fapt, în cadrul serviciului secret, Norris era creditat de majoritatea cu salvarea vieții lui Reagan în ziua aceea. Inițial, agenții președintelui nu-și dăduseră

seama că președintele fusese împușcat... până când el începuse să expectoreze sânge roșu-strălucitor în drum spre Casa Albă. În clipa în care i se spusese să se îndrepte imediat către Spitalul GW, Norris călcase frâna, făcuse o întoarcere de 180° pe sens invers pe Pennsylvania Avenue și ajunsese la spital cu câteva clipe înainte ca Reagan să leșine, pierzându-și cunoștința din cauza masivei hemoragii interne.

Norris era un profesionist și agenții lui știau asta. Și pentru că urcase treptele ierarhiei una câte una, ajungând în vârf în urmă cu numai trei ani, el se bucura de un respect enorm din partea echipei sale.

– Un G4 coboară spre noi, domnule director. A părăsit procedura de aterizare, și-a retras trenul și a stins luminile. Ne-ndreptăm către adăpost, dar deocamdată suntem în loc deschis. Năluca a virat dreapta, însă G4 a rămas după noi, îi raportă Moore șefului său, surprins de calmul relativ al vocii sale.

– Distanța?

– Altitudine șapte sute șaizeci de metri, depărtare cincisprezece kilometri, dar se apropie rapid.

– Contact radio?

– S-a întrerupt. A comunicat cu turnul de control până la începerea procedurii de aterizare, dar acum McKittrick urlă la el să modifice cursul, dar nu primește nici un răspuns.

– Cine-i la bord?

– Nu știu. Cursă charter din Toronto. Ar trebui să fie niște directori executivi din petrol, dar realmente nu știu.

– Ce-ți spune instinctul, John?

Moore ezită o clipă. Întreaga povară a responsabilității pentru protejarea președintelui Statelor Unite îi provocă un fior involuntar prin tot corpul. Brusc, se

simți înfrigurat și asudat. Costumul lui mototolit și botit era îmbibat de transpirație. Ceea ce avea să spună în continuare avea să pecetluiască soarta lui G4... și a sa.

– Nu știu, domnule director.

– O ipoteză, John.

Moore trase adânc aer în piept – de fapt, nu-și mai amintea să fi făcut asta de câteva minute.

– Cred că-i vorba de un alt kamikaze, domnule director, care-l vânează pe Gambit.

– Doboară-l, ordonă imediat Norris.

– Nu știm sigur cine se află la bordul avionului, îi reaminti Moore șefului său, mai degrabă pentru consemnare oficială, întrucât convorbirile erau înregistrate pe bandă în subsolul clădirii Trezoreriei din Washington.

– Doboară-l!

– Am înțeles, domnule director.

Moore aruncă telefonul și vorbi imediat în microfonul de pe încheietură:

– Nikon 1, Nikon 2 – sunt Diligența. Terminare. Repet: Terminare!

– Am înțeles și confirm, Diligența.

Elicopterele poliției virară strâns la dreapta, respectiv la stânga, căutând adăpost.

– Cupidon, Gabriel, sunt Diligența. Aveți ton?

Aerul rece de noiembrie și curentul șfichiuitor cauzat de viteza de peste 225 km/h creau în compartimentele din spate ale Chevroleturilor Suburban negre temperaturi aproape de zero grade. În același timp, din cauza zgomotului, nici o persoană normală nu putea auzi nimic. Agenții cu numele de cod Cupidon și Gabriel purtau însă măști de schi negre și mănuși, care să le protejeze fețele și mâinile de ger, și aveau același tip și model de căști pe care Jeff Gordon, campionul curselor

NASCAR, le avusese la Daytona 500. De aceea, glasul lui Moore se auzea limpede precum cristalul.

– Așteptăm, Diligența, anunță calm Cupidon.

G4 era la numai unsprezece kilometri de limuzina lui Gambit și se apropia vertiginos.

Mai întâi, Cupidon „chestionă" avionul Gulfstream, apăsând comutatorul de identificare de pe lansatorul său de rachete Stinger. Acesta emise instantaneu un semnal spre transponderul avionului, întrebându-l dacă era prieten sau inamic. De fapt, în acest moment răspunsul nu prea mai conta, ci numai procedura.

Bip, bip, bip, bip, bip, bip.

Piuiturile la foc automat însemnau că răspunsul era „necunoscut". Cupidon pufni dezgustat, dezactivă siguranța și apăsă înainte și în jos butonul de acționare. Acesta încălzea URB – unitatea de răcire a bateriei – prinsă la centura lui Cupidon și învia arma. Deși dura numai cinci secunde, păru o eternitate.

După aceea, Cupidon lansă un semnal infraroșu către G4 pentru a-i determina distanța și a fixa căldura degajată de motoarele avionului. Auzind un ton puternic, clar și ascuțit, apăsă rapid comutatorul de descărcare cu degetul mare al mâinii drepte și-l menținu apăsat, iar tonul spori în intensitate. De acum racheta era fixată pe G4, aflat la numai cinci kilometri depărtare și la altitudinea de trei sute de metri.

– Am ton! strigă Cupidon în microfonul căștilor, împotrivindu-se curentului puternic. Sunt fixat pe el.

G4 ajunsese la numai trei kilometri de ei.

– Și eu, domnule, anunță Gabriel.

Moore nu era de obicei un tip religios, dar devenise în clipa aceasta.

– Doamne-ajută, șopti el și apoi își făcu cruce pentru prima dată de când absolvise liceul catolic St. Jude. Foc! comandă el.

– Am înțeles și confirm. Nu respirați! strigă Cupidon.

Moore și toți agenții lui reacționară instantaneu, trăgând în piept cât de mult aer puteau. De fapt, Cupidon nu vorbea cu ei, ci, în conformitate cu antrenamentele sale intensive, reamintea șoferului și lui însuși că urmau să fie în interiorul unui buncăr mobil și că nu va fi deloc plăcut. Șoferul lui Cupidon deschise rapid toate geamurile vehiculului și răsuci alt comutator, activând o minipompă portabilă de aer. G4 ajunsese la un kilometru și jumătate.

– Trei, doi, unu, foc!

Cupidon apăsă pe trăgaci.

Nu se întâmplă nimic.

Moore așteptă, cu inima bubuind, privind disperat cerul.

– Cupidon, care-i problema?

– Nu știu, domnule. Defecțiune. Așteptați puțin.

– Nu avem timp... Gabriel?

– E încadrat, domnule. Nu vă faceți griji. Nu respirați! Trei, doi, unu...

Racheta Stinger explodă din tubul ei de fibră de sticlă și țâșni pe cerul nopții. Chevroletul se umplu cu un fulger de foc orbitor și gaze fierbinți, toxice, ucigătoare. Pentru o clipă, șoferul pierdu controlul mașinii. Moore văzu vehiculul legănându-se și deviind. În câteva secunde însă fumul și gazele fură evacuate din automobil și trimise în atmosferă. Șoferul putu să vadă din nou. Gabriel putea să respire din nou, dacă dorea... dar el n-o dorea. N-o dorea până când nu era absolut sigur.

McKittrick cunoștea frontul din experiență proprie. Fusese în Războiul Golfului. Văzuse schimburi de foc și morți. Dar nu văzuse niciodată așa ceva. Și nici nu avea să mai vadă vreodată. Privind cu binoclul din turnul de control, văzu cum racheta Stinger rupse G4 în două. Avionul erupse după aceea într-un glob de foc uriaș. McKittrick căzu pe jos, urlând de durere. Explozia fusese amplificată atât de intens de binoclul lui cu dispozitiv de vedere pe timp de noapte, încât îi găurise retina, orbindu-l pentru totdeauna.

*

Moore era îngrozit.

În ciuda antrenamentelor sale, se simțea brusc complet nepregătit pentru ceea ce se întâmpla. Aceasta nu era o cursă charter obișnuită care cădea din cer, ci o mașină a morții, burdușită cu explozibili cu impact maxim. Bubuitura exploziei fu asurzitoare și se auzi până la Castle Rock. Cerul era acum în flăcări. Noaptea se preschimbase în zi. Unda termică era insuportabil de fierbinte. Peste coloana prezidențială se revărsă din înalt metal topit.

Chevroletul lui Cupidon viră violent, abia evitând să nu fie lovit de avionul care se dezintegra. Gabriel nu avu însă la fel de mult noroc. Moore văzu cum unul dintre motoarele lui G4 izbi mașina tânărului agent și declanșă alt glob de foc orbitor. Dar imaginea pe care o zări după aceea îl înspăimântă mai mult decât orice altceva pe Moore. Fuzelajul lui G4 vuia spre ei ca un meteorit în flăcări, propulsat de violența exploziei.

– Tommy! urlă Moore.

Agentul Rodriguez începu să vireze la dreapta, îndreptându-se către o rampă de ieșire și rugându-se cu

disperare ca mașina să nu se răstoarne. Era însă prea târziu. Fuzelajul arzând al avionului lovi asfaltul înapoia lor și lunecă, izbind spatele limuzinei, expediind Diligența în separatoarele din beton din mijlocul autostrăzii, într-o serie de rotiri necontrolate în jurul propriei axe. Mașina se rostogoli apoi în mijlocul unei dezlănțuiri de scântei, flăcări și fum, pentru a se opri în cele din urmă, în scrâșnete teribile, cu roțile în sus, dincolo de breteaua de ieșire spre care se îndreptase Rodriguez. Din clipa impactului, airbagurile se umflaseră brusc din volanul și bordul Diligenței, din toate portierele și chiar din plafon, o caracteristică proiectată exclusiv pentru vehiculele serviciului secret, pentru că nici unul dintre pasagerii lor nu purta vreodată centură de siguranță.

*

I-70 ardea ca o torță.

Epava lui G4 și a conținutului său era risipită peste tot, arzând și degajând o căldură pârjolitoare. Chevroleturile Suburban care scăpaseră frânară brusc. Echipele de asalt ale serviciului secret săriră imediat afară, înarmate cu puști M16 și echipamente de stins focul. Cupidon își regăsi orientarea și începu să-și verifice arma, căutând defecțiunea. El personal își ratase misiunea. Habar nu avea ce mai putea să urmeze și nu dorea să-și asume nici cel mai mic risc.

Năluca și escorta ei de securitate se întorseseră și goneau pentru a se alătura Diligenței. Strecurându-se cu grijă printre sfărâmături, ajunseră și găsiră echipele de asalt formând un cordon în jurul mașinii lui Gambit. Alte două echipe de asalt săriră alături de colegii lor, în timp ce trei agenți scoaseră o ladă mare de metal din spatele unui Chevrolet și o aduseră în grabă lângă Diligență.

Desfăcură rapid un kit special conceput pentru descarcerare și începură să încerce cu disperare să-l extragă pe Gambit din mașină.

Echipajele poliției statului Colorado și mașinile de pompieri locale, alături de polițiștii pe motociclete, sosiră în viteză la scena accidentului. Deasupra capetelor, cele două elicoptere de poliție pluteau zgomotos, iluminând solul de dedesubt cu proiectoare puternice de căutare, pentru a-i ajuta pe salvatori să-și facă treaba.

*

– John! John! Sunt Bud. Care-i starea voastră?

Bud Norris auzise explozia și țipetele prin telefonul mobil al lui John Moore aflat pe bancheta din spate a mașinii lui Gambit. Acum însă nu se auzea decât electricitate statică și directorul serviciului secret se temea de tot ce putea fi mai rău. Norris înhăță un telefon digital protejat din bateria de telefoane din fața lui și apelă primul pilot al elicopterelor Apache.

– Șoimul 4, sunt Baza. Recepționezi? lătră Norris.

– Baza, sunt Șoimul 4 – derulăm un Cod Roșu. Repet: derulăm un Cod Roșu. Rugăm, direcționare. Repet: Rugăm direcționare.

– Șoimul, ai capacitate video?

– Da, Baza. Avem trei sisteme la bord. De ce aveți nevoie?

– Ce fel de sisteme? întrebă Norris, străduindu-se disperat să-și reamintească detaliile de care avea nevoie.

– Avem sistemul ATARI – apărare tactică aeriană cu radar infraroșu – dar elicopterele de poliție iluminează totul cu proiectoare. Este mai multă lumină decât într-un studio TV. Dacă doriți, putem utiliza sistemul

nostru Day TV, cu imagini video alb-negru, sau sistemul OVD cu toate culorile și amplificare. Puteți alege.

– Fiule, mi le poți transmite printr-un satelit protejat?

– Le putem transmite la Pentagon, domnule director, și cred că ei vă pot retransmite, dar nu menționați că v-am spus eu asta. Pentru certitudine, trebuie să verificați cu Operațiunile.

– O s-o fac. Începe transmisia, fiule. Eu o să mă ocup de restul.

Norris luă alt telefon și apelă celălalt elicopter Apache.

– Șoimul 5, sunt Baza. Mă recepționezi? Terminat.

– Șoimul 5 pe poziție.

– Stabilește un cordon de interdicție în jurul zonei și anunță elicopterele presei să aterizeze imediat. În următoarele câteva minute, trimit o escadrilă de F-15 să vi se alăture și vreau ca spațiul aerian de deasupra statului Colorado să fie închis. Ai înțeles?

– Confirmare, Baza.

După aceea, Norris expedie un Cod Roșu pe toate frecvențele serviciului secret și ceru ca vicepreședintele, președintele Camerei Reprezentanților și membrii cabinetului – răspândiți prin toată țara cu ocazia sărbătorilor – să fie evacuați imediat în facilități subterane sigure. Peste câteva momente, Norris vorbea la telefon cu secretarul Apărării și comandantul pazei Pentagonului. Aviația militară trimise avioane să patruleze cerul deasupra Denverului.

Imagini video digitale color, transmise în direct de Șoimul 4, începură să apară în Centrul de comandă militară națională, adăpostul antinuclear subteran de sub Pentagon. De acolo, fură retransmise prin linii de fibră optică protejate la centrul de comandă al serviciului secret în subsolul antiaerian al Departamentului Trezoreriei din

Washington, la Centrul operativ de urgență de la Casa Albă, la Centrul operativ FBI și la Centrul operațiuni globale CIA de la Langley. Norris putu să vadă în cele din urmă scena oribilă rulând pe unul dintre cele cinci ecrane TV mari. În jurul său, principalii lui asistenți vorbeau la telefoane, culegând date de la sol, alertând alte forțe de securitate și deschizând o linie directă cu Scott Harris, directorul FBI.

– Dumnezeule..., șopti Norris.

Teroriștii loviseră din nou.

2

Jon Bennett sorbi nervos din cafeaua turcească.

Privi afară, la soarele dimineţii care încălzea pietrele aurii ale Oraşului Vechi din Ierusalim. În ciuda faptului că se găsea într-un restaurant din Hotelul King David – unde armata britanică avusese cândva Cartierul General, unde cinase Winston Churchill, unde clanul Rotschild încheiase afaceri şi unde fostul prim-ministru israelian Yitzhak Rabin şi răposatul rege Hussein al Iordaniei semnaseră cândva un tratat de pace – Bennett era prea puţin interesat de istoria hotelului.

Nu-l interesau aproape deloc renovarea sa care costase douăzeci şi cinci de milioane de dolari, nici superbele pardoseli de marmură lustruită sau tapiseriile din pluş marocan. Ignora complet vazele uriaşe pline cu trandafiri israelieni proaspăt tăiaţi şi coşurile imense cu sortimente de pâine franţuzească crocantă de pe mesele din spatele său, la fel ca şi pe arţăgosul cuplu de francezi de lângă el, uscaţi şi bătrâni, gârboviţi peste ghiduri de călătorie şi mormăind deja nemulţumiţi în prima zi a excursiei lor.

Cea dintâi călătorie a lui Bennett în Israel nu era o vacanță. El sosise la ora 16, în ziua anterioară, și avea să plece peste mai puțin de trei ore. Nu avea nevoie de ghiduri de călătorie. Nu fusese la plimbare prin oraș. Se afla aici pentru un singur scop – să obțină rapid o semnătură și apoi s-o șteargă.

Rusul de cincizeci de ani, chel, purtând un costum care nu-i venea bine și ochelari cu lentile groase și rame de sârmă, stătea la masă vizavi de el, fumând țigară de la țigară și citind cu multă atenție documentele din fața lui. Fuseseră operate doar schimbări minore după discuțiile din noaptea trecută. Erau exact modificările asupra cărora insistase rusul, pe care Bennett le acceptase și pentru care se sculase cu noaptea-n cap ca să le opereze pe laptop, să tipărească documentele și să le aducă în dimineața aceasta, la scurta și ultima lor întâlnire. Însă nici rusul acesta, la fel ca toți ceilalți, nu crescuse într-o societate care să poată fi definită ca fiind a încrederii reciproce. De aceea, bărbatul cerceta toate titlurile și subtitlurile, toate virgulele și punctele, în vreme ce timpul se scurgea.

Semnează odată, termină cu asta și-mbogățește-te! își spuse Bennett. Dar cu cât era mai agitat pe dinăuntru, cu atât mai mult se părea că dragul lui prieten rus avea să încetinească și să recitească același paragraf din nou și din nou și din nou.

*

La patruzeci de ani, Bennett era unul dintre cei mai tineri și mai de succes strategi de investiții de pe Wall Street.

Burlac, înalt de 1,80 metri și obsedat de jogging, Bennett avea păr negru și ondulat, ochi verzi-cenușii și era arătos în genul sportiv. Mult mai important pentru

sine, era inteligent, ager și bogat – pe de o parte, fiindcă rămânea în umbră.

Spre deosebire de colegii lui cu zece–douăzeci de ani mai vârstnici – principalii strategi de investiții ai unor firme extrem de puternice ca Merrill Lynch, Goldman Sachs și UBS Paine Webber – Bennett nu apărea la NBC, nu flecărea cu Maria Bartiromo, prezentatoarea de la „Wall Street Journal Report", nu lua cuvântul la conferințele Fortune 500 și nici nu apărea ca profil de succes în *Wall Street Journal*. O căutare prin LexisNexis, baza de date a juriștilor și a oamenilor de afaceri, n-ar fi dus la nici un rezultat. Pentru cei mai mulți, el era necunoscut. Puținii care-l cunoșteau în exteriorul propriei sale companii îl subestimau. Cei care-l subestimau, îl considerau neimportant. Iar asta îi oferea exact elementul-surpriză de care avea nevoie pentru a rămâne cu un pas în fața concurenței acerbe.

Bennett nu era broker, nici de acțiuni, nici de obligațiuni, și nici manager de fonduri mutuale. De fapt, el nu umbla deloc cu bani. Obiectul afacerilor sale erau informațiile.

„Prestiința nu poate fi căpătată de la fantome și spirite", a scris Sun Tzu, strategul militar chinez. „Ea nu poate fi dedusă prin comparații cu evenimente anterioare sau din calcule asupra astrelor, ci trebuie obținută de la persoanele care cunosc situația inamicului."

Acesta era mottoul vieții lui Bennett. Dincolo de Wall Street, el părea să-i cunoască pe toți, deși puțini păreau să-l cunoască pe el. Petrecea aproape fiecare zi la telefon cu angajații tineri, ușierii, secretarele, șoferii, stewardesele, casierele și cadrele temporare din Silicon Valley până în Valea Iordanului, din Hong Kong până

la obscuri producători de echipamente de foraj petrolier din Waco, statul Texas.

El căuta ponturi aparent lipsite de noimă, considerând că, corect analizate, ele puteau descuia adevăruri importante, care la rândul lor puteau să prevadă trenduri. Iar trendurile acelea, o știa din proprie experiență, puteau aduce comori incredibile. „Aflați faptele, aflați-le corect și aflați-le primii", repeta Bennett echipei sale de cercetători de elită. „De acord, obțineți cât puteți de multe din grafice și analiza statistică, dar nu vă opriți acolo. Clădiți relații personale cu indivizi care nici măcar nu-și dau seama că dețin cele mai importante secrete din lume și veți pătrunde discret în lumea oamenilor ale căror secrete ei le știu."

Valuta forte a lui Bennett, „mărfurile" lui, erau micuțele pepite de informații despre viitorul companiilor, țărilor și celor care le conduceau. El știa cum să cearnă informațiile pentru a descoperi pepitele acelea. Știa cum să le topească și să separe părțile prețioase de restul. Știa ce să facă cu aurul pe care-l descoperea și cum să-l vândă pentru sume importante, în loc să-l dăruiască reporterilor leneși sau, mai rău, să flecărească despre el cu afaceriștii de ocazie de la CNN. De aceea se afla azi în Ierusalim, în timp ce colegii lui rămăseseră în New York. Faimoșii strategi deveniți vedete de pe Wall Street – și purtătorii lor de cuvânt care vorbeau în cadența mitralierelor și erau foarte prețuiți – se împrăștiau ca să discute cu mass-media din toată lumea despre efectul pe care-l aveau asupra pieței războiul dus cu succes de SUA împotriva terorismului și creșterea încrederii consumatorilor. Nu însă și Bennett. El știa ceva ce colegii lui nu știau și era ceva important. Foarte important.

*

Bennett sorbi din nou din cafea.

Se uită la ceas, bătu încetișor din vârful piciorului și cercetă discret restaurantul. Era încă destul de devreme și locul era aproape pustiu. Nu însă pentru mult timp. Își privi iarăși amicul rus. Mai avea de parcurs trei pagini.

Pentru numele lui Dumnezeu, semnează odată prostia asta! urlă el în gând. *Semnează, înainte de a fi văzuți de cineva cum ne ascundem în plină vedere.*

Neîndoios, era afacerea cea mai mare pe care o derulase Bennett vreodată.

Până la sfârșitul anului – poate până la sfârșitul lunii – el avea să fie numit președinte și director executiv al companiei sale și astfel recompensele financiare din partea rusului care stătea vizavi de el la masă, și care peste cinci minute avea să semneze contractul, ar fi depășit până și cele mai extraordinare închipuiri ale lui Bennett. În cinci ani, poate chiar mai puțin, el putea realmente să devină membru al Clubului Nouă Zerouri, un miliardar pe lista Forbes. Paravanul lui ar fi fost distrus; n-ar mai fi fost obscur și n-ar mai fi putut opera din umbră, dar asta n-ar mai fi contat. Lumea avea să știe că el descoperise comoara îngropată și, înainte să fi împlinit cincizeci de ani, ar fi atins o măsură a bogăției cândva de neînchipuit.

Găsirea de valori într-un domeniu aparent sterp era un har al lui Bennett. Convingerea clienților de a cumpăra un câmp „nevaloros", pentru a obține discret, pe furiș, nestematele îngropate în el, era o artă și cu toate că expresia feței lui o arăta rareori, pe el îl încânta fiecare clipă a jocului. Nu era ca atâtarea primară a unui

safari în Africa, în care trebuie să stai ascuns și să aștepți vânatul cel mare, deși unii dintre colegii lui păreau să îndrăgească metafora respectivă. Aducea mai degrabă cu surescitarea privată pe care un antrenor secund o simte când – după ce a vizionat ore la rând casetele video ale partidelor jucate de viitorul adversar – brusc, aproape neașteptat, el distinge ceva ce n-a mai văzut nimeni: o fisură în armura oponentului, o slăbiciune minusculă, imperceptibilă, care – corect analizată – poate fi exploatată pentru a obține un avantaj major. El oprește caseta, o rederulează și o vizionează din nou și din nou și din nou. După care, convins că are dreptate, se confruntă cu problema de a-l convinge pe antrenorul principal nu numai că are dreptate, ci și că dispune și de o strategie pentru a profita de amănuntul cu pricina. Bennett credea că victoriile se ascund în detaliile mărunte și trecutul lui consemna un record incredibil de ocazii în care avusese dreptate.

Uneori, Bennett însuși se simțea uluit de felul în care ajunsese acolo.

La șaptesprezece ani terminase liceul și în timp-record absolvise facultatea la Georgetown, urmată de o diplomă MBA la Harvard. Lucrase o vară ca reporter pentru *Wall Street Journal* în New York, ocupându-se de lumea atât de „surescitantă" a anuităților variabile și a pachetelor de asigurare pe viață pe termen lung. Plictisit până peste cap și lipsit de interes, el înțelesese că avea nevoie de o schimbare de atitudine... și de *altitudine*.

Rămas-bun, Wall Street! Bun găsit, Denver!

Avusese nevoie de câteva luni – timp în care își pierduse timpul cu excursii montane și mountain biking –

dar în cele din urmă obținuse un post de asistent documentarist pentru James MacPherson, o legendă vie în domeniul serviciilor financiare. Pilot pe avioanele de vânătoare ale Marinei în Vietnam, unde fusese și decorat, MacPherson revenise din război decis să câștige bani serioși... și să schieze. La mijlocul anilor 1970, escaladase scara periculos de alunecoasă din Wall Street ca broker de obligațiuni, după care, în 1980, trecuse la Fidelity și ajutase la lansarea de noi fonduri mutuale, sfârșind prin a se ocupa de managementul unuia dintre cele mai mari asemenea fonduri. Devenit multimilionar până în 1988, MacPherson părăsise la rândul său Wall Street pentru Denver, ca să-și lanseze propriul fond global de creștere agresivă – fondul Joshua – și pentru a fi mai aproape de iubiții săi Munți Stâncoși, unde își petrecuse tinerețea.

Simultan, MacPherson înființase Global Strategix, Inc., denumită GSX de angajați. Pe de o parte companie de documentare strategică, pe de altă parte fond de capital de risc, GSX consilia manageri de fonduri mutuale și de pensii multimiliardare – inclusiv fondul Joshua al lui MacPherson – în privința punctelor tari și slabe ale diverselor companii, sectoarelor de piață, economiilor americană și străine, valutelor, burselor de valori, evoluțiilor reglementărilor, taxelor și politicii și în general a tot ceea ce mai putea afecta valoarea bunurilor unui client. Ambele companii prinseseră valul și înregistraseră un succes fenomenal, creând legenda lui MacPherson care construise simultan două companii multimiliardare. Însă tânărul lui protejat Jon Bennett știa că adevărul era mai puțin spectaculos. Cândva, în timpul unui zbor de noapte de la Rio, MacPherson îi povestise că el

nu fusese pe de-a întregul sigur că fondul Joshua va reuși și de aceea crease GSX, ca soluție de rezervă.

De-a lungul anilor, GSX își impusese printre managerii de fonduri reputația de SACA al domeniului: prin analogie cu principalul sistem de avertizare și control al forțelor militare aeriene americane, care avertiza trupele prietene asupra apariției inamicilor, GSX părea să dețină o abilitate nefirească de a prevedea greutăți financiare și de a trasa, cu o constanță impresionantă, o cale spre locuri mai protejate și mai senine.

În plus, GSX dobândise reputația de a găsi „afaceri sigure", investiții timpurii în companii neexperimentate, debutante, care dădeau marea lovitură și răsplăteau pe picior mare, atât ca profituri, cât și ca preț al acțiunilor. De fapt, ori de câte ori MacPherson și echipa lui găseau o afacere sigură, ei nu numai că-și sfătuiau clienții să nu se uite la bani, ci investeau masiv ei înșiși. Ba chiar se zvonea că nu se dădeau în lături să „uite" de a menționa ocazionala afacere sigură până și celor mai buni clienți, pentru a investi numai propriile lor fonduri de capital de risc. Întrebat de reporteri în legătură cu zvonurile acelea, MacPherson nu dezvăluise însă nimic niciodată. Se mulțumise să zâmbească atotștiutor.

De la început, MacPherson apelase la ajutorul unuia dintre cei mai clarvăzători înțelepți economici globali, un individ considerat de mulți un fel de maestru în a zări după colțuri și peste orizonturi, indiferent dacă acestea erau către est ori vest. El îl angajase în calitate de președinte și director executiv la Global Strategix, plus vicepreședinte la fondul Joshua, pe Stuart Iverson, recent retrasul ambasador american în Rusia, un individ care vorbea direct, fuma pipă, purta cămăși cu manșete franțuzești și nu fusese niciodată însurat.

– Vreau să faci din GSX echivalentul CIA în domeniul financiar, insistase MacPherson la cina care parafase înțelegerea lor, în restaurantul Ruth's Chris Steak House din cartierul LoDo din Denver.

– Mai bine ai spera să mă descurc mult mai bine ca băieții de la Langley, râsese Iverson. Ei au crezut că Uniunea Sovietică era o supraputere economică până în clipa prăbușirii.

De fapt chiar Iverson – nu CIA – prevăzuse cu exactitate iminentul declin al Uniunii Sovietice în anii 1980 și, ca ambasador, alimentase instituția din Langley cu prognoze remarcabil de precise ale schimbărilor economice și politice care aveau să urmeze. Din păcate, nimeni nu-l ascultase cu atâta atenție pe cât ar fi trebuit.

Instinctul îi spusese că atât MacPherson, cât și cele două companii ale sale erau pe punctul să crească spectaculos, așa că ambasadorul Iverson acceptase oferta. La rândul său, îl angajase pe tânărul Jon Bennett și-l trimisese să lucreze pentru MacPherson. Sol Bennett, tatăl lui Jon, fusese șeful biroului *New York Times* din Moscova în anii 1970, când îl cunoscuse pe Iverson, care pe atunci era atașat economic la ambasada SUA din capitala Uniunii Sovietice. Pentru Bennett, aceasta nu era decât o dovadă suplimentară a adevărului cuvintelor lui Sun Tzu: succesul este determinat în aceeași măsură de oamenii pe care-i cunoști ca și de lucrurile pe care le cunoști.

La începutul anului 1992, Jon Bennett avusese parte de o discuție privată cu directorul executiv pe care ajunsese să-l admire, ba chiar și să-l îndrăgească. El fusese chemat în cabinetul privat al lui MacPherson, situat pe colțul clădirii. Doi pereți în întregime din sticlă, oferind panorame amețitoare ale Munților Stâncoși încununați de zăpezi. Un birou modest pe care stătea un laptop de

ultimă generație. Canapele mari și largi, capitonate cu piele. O fotografie granulată a lui MacPherson în costumul de pilot F-4, pe puntea unui portavion, undeva în largul coastei Vietnamului de Sud. O bucată mare din Zidul Berlinului într-o casetă din plexiglas, lângă o fotografie a lui MacPherson la Casa Albă, încadrat de președintele Reagan și de premierul britanic Margaret Thatcher.

În dimineața aceea senină și luminoasă, MacPherson dorise să știe dacă ar fi meritat să investească major în televiziunea interactivă de înaltă definiție, despre care se zvonea că va avansa rapid în toată lumea. El îl însărcinase pe Bennett să găsească răspunsul. Voracitatea și energia uriașă ale lui Bennett făcuseră o impresie deosebită. Tânărul se afundase în proiect, examinase cifrele pe toate părțile și discutase cu toți cei pe care-i putuse găsi, inclusiv cu secretare, șoferi și asociați dintr-o sumedenie de firme tehnologice importante cu capital de risc. De asemenea, în mod rapid și ambițios, angajase grupuri de focus dintr-o duzină de licee din toată țara, pentru a concluziona dacă televiziunea interactivă avea vreun viitor. Bennett concluzionase că răspunsul era negativ. Ar fi costat prea mult și ar fi durat prea mult. Lucru tot atât de important, puștii n-o doreau.

Mânat totuși de un presentiment straniu, Bennett pornise să investigheze și altă pistă. În grupurile sale de focus din licee, el nu se întâlnise doar cu elevi, ci și cu mamele acestora, care veneau să-i ia de la școală. În repetate rânduri, mamele aveau asupra lor sticle cu apă plată din care beau în timpul ședințelor de focus. Intrigat, Bennett le întrebase de ce nu beau coca-cola sau pepsi. *Prea mult zahăr... Prea multă cofeină... Mă balonează... Mă îngrașă...* Și așa mai departe. Dar apa plată nu costă cam mult? întrebase el și auzise mereu și

mereu *Fac asta pentru mine, ca să fiu sănătoasă, să slăbesc, să-mi purific organismul, să fiu naturală*. Incredibil, gândise Bennett. Casnicele acelea care făceau parte din clasa mijlocie din suburbii plăteau aproape doi dolari pentru o sticlă de apă... în timpul unei perioade de recesiune. Făcuse niște calcule și fusese cât pe-aici să se înece cu Big Macul pe care-l mesteca. Asta însemna doi dolari și jumătate pentru un litru – ceea ce, la epoca respectivă, era de șapte ori mai scump ca benzina.

Lucrând frenetic în următoarele câteva zile, în timp ce șeful lui participa la o conferință economică în Londra, Bennett ajunsese la concluzia că generația născută între 1946 și 1964 în SUA și Europa, așa-numiții „Baby Boomers", care înaintau în vârstă și erau tot mai atenți la greutatea și sănătatea lor – îndeosebi femeile – treceau de la băuturile carbogazoase la apă plată. În felul acesta, principalele companii din domeniu – Perrier și Evian – dovedeau un potențial uriaș de dezvoltare. Ambele erau deținute de francezi, ambele erau în creștere și ambele erau pregătite pentru preluări de către companii cu rețele de distribuție mult mai vaste. Bennett mai concluzionase că marile companii americane de băuturi carbogazoase – Coca și Pepsi – aveau să reacționeze în scurt timp față de acest fenomen, fie cumpărând brandurile franceze, fie lansând propriile lor branduri. Iar așa ceva le putea spori spectaculos profitabilitatea, deși vânzările de băuturi carbogazoase în SUA începuseră lent să atingă un plafon.

În ziua în care MacPherson revenise de la Londra, Bennett își prezentase cazul: Abandonați televiziunea interactivă. Cumpărați poziții majore în companiile de apă îmbuteliată – și cumpărați acum, înainte ca altcineva să-și dea seama că sunt viitoare vaci de muls.

MacPherson fusese cât pe aici să se înece cu propriul *lui* Big Mac. Ce fel de idiot angajase Iverson? Fusese cât pe aici să-l concedieze imediat pe Bennett... și să investească oricum masiv în televiziunea interactivă. Ar fi fost o mișcare greșită. Televiziunea interactivă nu avea să ajungă nicăieri. Însă peste câteva luni, Nestle stupefiase pieţele cumpărând Perrier. Valoarea acţiunilor crescu ameţitor.

Directorul executiv îl rechemase pe Bennett în cabinetul lui și trecuse direct la subiect:

– Poate că sunt prost, dar nu sunt idiot. Să cumpărăm apă!

Imediat, achiziţionase blocuri masive de acţiuni la Danone Group, proprietarul Evian, și poziţii majore în Coca-Cola și Pepsi-Cola. Într-adevăr, revenirea economiei americane și pieţele străine în expansiune rapidă crescură spectaculos acţiunile celor trei companii. Ba chiar mai interesant, în decembrie 1995, Pepsi pătrunse pe piaţa apei îmbuteliate cu brandul său Aquafina, devenind în scurt timp principalul detailist de apă îmbuteliată din magazinele și benzinăriile americane. În 1996, Coca-Cola lansă brandul său de apă îmbuteliată, Dasani, care înghiţi de asemenea o cotă masivă de piaţă. Până în 1999, când MacPherson vându finalmente un număr mare din acţiunile sale pentru a începe să-și finanţeze ambiţiile politice, valoarea acţiunilor sale Pepsi se dublase. Valoarea acţiunilor sale Evian se dublase (ajungând la 191 $/acţiune), iar valoarea acţiunilor sale Coca-Cola aproape că se triplase.

Însă cariera lui Bennett nu se construise pe apă îmbuteliată, ci pe încrederea tot mai mare a lui MacPherson că tânărul discret și modest dezvolta o adevărată viziune strategică, avea surse excelente și instincte excepţionale.

Prietenia lui Bennett cu un programator de la Netscape îl făcuse să sfătuiască fondul Joshua să cumpere oferta publică inițială a companiei pentru browser Web la 20 $ și să vândă peste cinci ani cu 160 $. Similar, Bennett sfătuise fondul Joshua să cumpere acțiuni Microsoft cu 20 $ la începutul anilor 1990 și să le vândă cu 100 $, când prietenii lui din Departamentul de Justiție al administrației Clinton îl convinseseră în timpul unui prânz la Willard că procesul lor antitrust putea distruge compania. Nu se întâmplase așa, dar pontul ajutase fondul Joshua să vândă scump și să nu piardă în timpul crahului tehnologic care urmase.

În vara anului 1997, un prieten de colegiu al lui Bennett îi telefonase cu taxă inversă dintr-o misiune pe termen scurt în Chiang Mai, Thailanda. Moneda locală, bahtul thailandez, începuse să se deprecieze și în aer se simțea un iz de panică. Bennett simțise că putea să fie ceva important. Sărise în primul avion din Denver spre Bangkok și confirmase dimensiunile problemelor monedei naționale. Îl sunase imediat pe Iverson – care schia în Alpii Elvețieni – pe telefonul său prin satelit și sugerase ca Iverson și MacPherson să scape imediat de toate holdingurile asiatice din fondul Joshua. Tânărul analist insistase că era vorba despre o criză monetară aflată în plină evoluție și care avea să se adâncească. Avea să se răspândească în Asia ca o maladie Ebola economică.

Iverson fusese sceptic. Bahtul thailandez? Să scape de toate holdingurile lor din Asia? Puștiul ăsta muncea prea mult. Avea nevoie de o vacanță. La 4 283 de metri altitudine și transpirând în costumul de schi, Iverson lăsase telefonul pentru o clipă din mână, privise peste superbul lanț muntos, sorbise din Evian... și înghițise un nod. Încheiase convorbirea cu Bennett, telefonase imediat

echipei lui din Denver și ordonase: „Scăpați de toate holdingurile noastre asiatice – *imediat.*" Într-adevăr, până în octombrie, problemele monedei thailandeze degeneraseră într-o criză economică asiatică pe scară largă, care se abătuse după aceea asupra întregii lumi și, pentru o vreme, amenințase sever mai multe companii americane. Într-o singură zi, indicele Dow coborâse cu peste cinci sute de puncte. Însă fondul Joshua nu pierduse nici o centimă.

Misiunea lui Jonathan Meyers Bennett era să citească în frunzulițele de ceai de pe fundul ceștii... și apoi să le spună lui James Michael MacPherson și Stuart Morris Iverson când să cumpere compania de ceai. Drept rezultat, MacPherson și Iverson deveniseră niște oameni foarte bogați și foarte fericiți.

Nici Bennett n-o ducea prea rău. Devenit vicepreședinte senior și șef al strategiilor de investiție la Global Strategix, el conducea biroul companiei din New York de la nivelul 38 al unui zgârie-nori cu vedere către Central Park. Nu erau chiar Munții Front Range din Colorado, dar mergea. Deocamdată... Cu șase luni în urmă, Iverson fusese nominalizat ca următor secretar al Trezoreriei SUA, apoi confirmat de Senat cu 98 de voturi pentru și nici unul împotrivă; doi senatori fuseseră absenți. Iverson se afla acum în Washington și în scurt timp Bennett avea să revină în Denver, ca să preia controlul lui GSX. Cabinetul superb cu panorama magnificilor Munți Stâncoși avea să fie al său.

Părinții lui Bennett ieșiseră la pensie și trăiau în apropiere de Orlando.

Sol și soția lui, Ruth, nu înțelegeau nici acum ce făcea zilnic fiul lor. Ca reporter, Sol nu câștigase niciodată

peste cinci mii de dolari pe lună ba chiar, în aproape toată cariera sa, mult mai puțin. Ei nu-și făcuseră niciodată griji în privința banilor, dar nici nu-i căutaseră cu tot dinadinsul. Sol preferase să urmărească CIA, nu NBC, să facă reportaje despre teroriști, nu despre agenți de taxe, și să asiste la căderea Zidului Berlinului, nu la ascensiunea Wall Street.

Soții Bennett erau mândri de fiul lor, dar în același timp îngrijorați. Jon pierduse mai mulți colegi și asociați în atacurile asupra World Trade Center, însă refuzase să discute despre asta. Revenise zilnic la muncă și refuzase să-și ia învoiri personale, cu excepția participării la înmormântări. Le asigurase angajaților săi un orar flexibil, pentru a-i jeli pe cei dispăruți, dar nu părea să se ocupe de propria sa persoană. Părinții nu erau siguri dacă el suferea după cineva. Probabil că răspunsul era afirmativ, însă Jon refuza cu încăpățânare să discute subiectul acela când îl abordau.

Fiul lor era un tânăr grăbit, dar oare asta își dorea el cu adevărat – să gonească cu un milion de kilometri pe oră, în timp ce viața vâjâia pe lângă el ca o pâclă cenușie, mohorâtă, lipsită de culori? Asta îl crescuseră ei să facă, să fie, să-i placă? Nu părea corect. Mama lui era îngrijorată că Jon părea superficial, distant și irascibil.

Pe de altă parte, nu era greu de văzut că fiul lor avea mai mult succes decât și-ar fi putut închipui ei vreodată. Deținea un apartament de lux în Greenwich Village, lângă Universitatea New York, pe care-l plătise cu bani-gheață, deși venea rareori acasă în alt scop decât de a dormi. Dulapul imens încorporat în perete era ticsit cu costume Zegna și pantofi italienești scumpi, făcuți manual. Generosul lui salariu anual avea șase cifre, deținea un portofoliu personal care se apropia rapid de un

milion și un fond de pensie care trecuse deja de milion. Nu era rău. Nu era rău deloc. Ei nu-și mai doreau acum decât o noră și niște nepoți.

*

Bennett își așează pe masă cafeaua turcească.

Își privi ceasul Rolex, răsuci nervos șervetul și se uită din nou peste masă. Îi trebuia semnătura aceea și cât mai rapid. După douăsprezece minute, un automobil avea să sosească pentru a-l duce la Aeroportul Internațional Ben Gurion. Până la mijlocul zilei avea să fie la Londra, iar până seara la New York. Cu puțin noroc, ar fi putut chiar să aibă timp să se ducă la un spectacol și să sărbătorească afacerea aceea incredibilă.

În vreme ce Dmitri Galișnikov, bărbatul a cărui semnătură o dorea cu atâta insistență, examina ultima pagină a contractului, Bennett își reaminti cât îl intrigase șarada aceasta învăluită într-un mister înconjurat de o enigmă. Galișnikov era un tip precaut, foarte atent, iar acestea, își reaminti Bennett, nu erau defecte de caracter, ci trăsături cauzate de persecuții, născute din suferințe și cizelate în gulag. Acesta era un bărbat care supraviețuise trei ani în Lefortovo, închisoarea pentru interogatorii a KGB-ului din Moscova. Într-o seară, târziu spre noapte, în fața ceaiului, pâinii negre și a unui biftec Stroganoff, el intenționa să-l roage pe omul acesta tăcut, atent și precaut să-i istorisească în detaliu povestea vieții sale, să-i descrie călătoria sa ca inginer petrolist evreu, din Siberia lui Stalin prin noaptea lungă, întunecată și solitară, până la zorii trandafirii ai unui răsărit de soare în Ierusalim la Hotelul King David. Neîndoios, Galișnikov ar fi avut nevoie de mai multe nopți pentru o poveste completă, dar asta era

lipsit de importanţă, deoarece Bennett ar fi ascultat-o atât cât ar fi fost necesar.

*

Drumul lui Bennett până la acest rus mai puţin obişnuit începuse cu un articol dintr-un ziar.

Într-o cursă British Airways de noapte de la Londra la New York, cu multe luni în urmă, el fusese agitat şi nu putuse închide ochii. După ce terminase toate ziarele de duminică pe care le avea la el, începuse să frunzărească ediţia de vineri a *New York Times*, pe care, în mod neobişnuit, fusese prea ocupat ca s-o deschidă în timpul weekendului. Îşi amintea limpede data ziarului aceluia – 15 septembrie 2000 – deoarece avea să-i schimbe viaţa pentru totdeauna.

Bennett începuse să citească ziarul de la sfârşitul fasciculului *Business*, încercuind ştirile care-i atrăgeau atenţia cu un stilou Montblanc nou şi gros pe care tatăl său i-l dăruise la aniversarea sa. Întotdeauna citea fasciculul *Business* de la ultima pagină spre prima, considerând că informaţiile de calitate – pepitele preţioase pe care căuta să le cearnă – erau rareori utile după ce fuseseră publicate pe prima pagină, unde le putea vedea toată lumea.

Terminase însă fasciculul *Business*, terminase şi fasciculul *A*, când ajunsese la un articol de pe pagina întâi, care-l făcuse să caşte larg ochii. „Gaze naturale lângă Israel şi Gaza pot duce la joint-venture" suna titlul. Zăcăminte de gaze naturale în Marea Mediterană? Bennett simţise un fior de adrenalină şi citise mai departe.

„Forajele de adâncime efectuate de companii străine în largul coastei Israelului şi Fâşiei Gaza au descoperit zăcăminte de gaze naturale care ar putea ridica economia Palestinei şi oferi Israelului şansa de a-şi câştiga

independența energetică", începea reporterul William A. Orme Jr. „Experții în domeniu, inclusiv cei de pe această platformă gigantică, afirmă că palestinienii și israelienii vor profita în egală măsură dacă vor lucra împreună într-un parteneriat cu miză foarte mare. Ei au nevoie unii de ceilalți pentru exploatarea eficientă a acestor zăcăminte submarine, fiindcă nici una dintre țări nu-și poate permite singură investiția de un miliard de dolari în conducte și stații de pompare."

Articolul spunea în continuare că un membru al guvernului israelian ar fi estimat că țara sa dispunea de „80 până la 140 de miliarde de metri cubi de zăcăminte de gaze naturale dovedite", o cifră uluitoare care putea alimenta rețeaua electrică a Israelului timp de un sfert de secol.

„Și s-ar putea să fie și mai mult", adăugase oficialul.

Chiar și după atât timp, fraza continua să răsune în urechile lui Bennett. *S-ar putea să fie și mai mult.* Chiar și după atât timp, își reamintea înfrigurarea pe care o simțise de a-și suna colegii din GSX pentru un brainstorming al următoarei lor acțiuni. Era totuși ora 4 dimineața la New York și abia 2 noaptea la Denver; toți cei pe care-i știa dormeau.

Nu însă chiar toți.

În Israel era ora 11, pe când Bennett stătea la clasa I, la o altitudine de nouă mii de metri, privind exemplarul din *Times*. GSX avea un birou în Israel – mai precis, în Tel Aviv. Bennett nu fusese niciodată acolo și nu-și reamintea nici măcar numele directorului local, dar acesta avea să fie treaz. Și era un moment la fel de potrivit ca oricare altul pentru a face cunoștință.

– *Shalom*, rostise o secretară tânără cu puternic accent israelian și o superioritate pe măsura accentului.

– *Shalom*... ă-ă-ă, da.... ă-ă-ă, cine-i directorul vostru acolo? întrebase Bennett, cu gândurile alergându-i în toate părţile.

– Cu cine stau de vorbă?

– Ah, da, mă numesc Jon Bennett şi sunt...

– De la New York? Domnul Bennett de la New York? întrebase tânăra, devenind brusc modestă şi alertă.

– Da. Sunt în zbor spre New York şi am o întrebare urgentă pentru biroul vostru, însă, îmi pare rău, pur şi simplu nu-mi mai amintesc...

– Roni, fusese el întrerupt. Roni Barşevsky. Vă fac legătura imediat, domnule Bennett.

Se pregătea să-i mulţumească, dar soneria ţârâia deja în biroul lui Barşevsky.

– Domnul Bennett? rostise Barşevsky cu un accent rusesc evident.

– Te rog, spune-mi Jon.

– OK, Jon. Mă bucur să te pot cunoaşte, în cele din urmă. Cu ce te pot ajuta?

– Roni, vreau să ştiu tot ce ştii tu despre zăcămintele de gaze naturale din largul coastei voastre, spuse Bennett aproape în şoaptă.

– Ă-ă-ă, păi nimic. De ce?

– Nimic?

– *Niet*. Despre ce-i vorba?

– O comoară îngropată, Roni. Ia *Times* de vineri.

– Care *Times*?

– *New York Times*, Roni, *New York Times!* Ia ziarul, Roni. Citeşte prima pagină. După aceea, sună-mă.

– OK, şefule.

Bennett era obosit, încordat şi gata să se descarce pe individul acela, însă pentru că toţi pasagerii din jurul său dormeau ca nişte prunci, nu putea să înceapă să urle.

În timp ce așteptase, se blestemase că nu citise mai devreme articolul, că nu avusese habar despre povestea aceea cu zile sau săptămâni în urmă, că nimeni din compania lui nu avusese inteligența de a i-o supune atenției. Era o chestie incredibilă, iar directorul lui din Israel habar n-avea despre ce-l întrebase!

– Hm, este foarte interesant, mormăise Barșevsky în telefon după câteva minute. Ce facem?

– Cu cine ar trebui să stau de vorbă? Pe cine pot suna să ne bage-n chestia asta?

– Ia să vedem... hm... ah, da! Îl cunosc exact pe cel care ne trebuie. Dmitri Galișnikov – un rus care conduce o companie incredibilă, numită Medexco. Conducte, foraje, pompări, face orice i s-ar cere. În general, operează în Asia Centrală, dar probabil că el lucrează cu indivizii ăștia. Da, telefonează-i lui Dmitri.

– Am nevoie de un număr, Roni, și am nevoie de el acum.

– OK, șefule. Un minut.

De fapt trecuseră două minute, deși lui Bennett i se păruse că fusese o oră.

– Ești un sfânt, Roni. Stai pe fază. Te mai sun.

Bennett închisese, introdusese din nou cardul de credit în telefonul GTE al avionului și sunase la Medexco. Linia era ocupată. Încercă încă o dată. La fel. Bennett începuse să înjure, apoi căzuse pe gânduri. Să discute despre un miliard de dolari în capital de risc prin telefon... pe o linie neprotejată, ba mai mult chiar, deasupra Oceanului Atlantic... nu era tocmai modelul de abilitate vicleană, tainică și strategică cu care se mândrea el și pentru care fusese promovat atât de frecvent. Trebuia să aștepte până ateriza pe Aeroportul Kennedy, după care să meargă imediat la birou și... și ce? De

fapt, ce spera să încerce să realizeze prin telefon? Cine știe câte telefoane primise deja acest Galișnikov în timpul weekendului, ca să nu mai vorbească de lunile anterioare? Poate că unii zburau deja spre Israel ca să discute cu el. Poate că se negociau afaceri. Mai mult chiar, poate că afacerile fuseseră încheiate.

Ușurel, își spusese Bennett, *ia-o-ncet. Concentrează-te.* Inspirase profund și ridicase brațul către butonul soneriei de deasupra. Simțea nevoia acută și imperioasă să bea ceva. Chiar dacă era 4.30 dimineața. O stewardesă apăruse aproape instantaneu. El comandase o sticluță minusculă de votcă Absolut și cafea. După aceea luase iarăși telefonul, introdusese cardul de credit și-l sunase pe Barșevsky.

– Suie-l pe Galișnikov într-un avion, îi ordonase în șoaptă. Până la cină, vreau să fie în biroul meu din New York.

Galișnikov înhățase momeala, venise la cină și povestise totul. Era adevărat, primise destule telefoane, totuși nimeni nu păruse interesat să facă un pariu de un miliard de dolari în tulburele Orient Mijlociu. Gazele naturale și petrolul erau și așa riscante. Nimeni nu dorea ca un grup de teroriști din Hamas, Hezbollah și Jihadul Islamic să-i arunce în aer investițiile cu un surâs larg, ca o jertfă adusă lui Allah. Ar fi preferat să foreze în Siberia sau la Cercul Arctic, decât să intre în mijlocul israelienilor și palestinienilor. Însă Bennett era dispus. Și i-o spusese. Galișnikov acceptase să se întoarcă în Israel și să discute cu partenerul lui, Ibrahim Sa'id, un arab cu chip și vorbă blândă – președintele companiei private Palestinian Petroleum Group, PPG – ca să vadă ce se putea face.

Pe 28 septembrie, în *New York Times* apăruse alt titlu cu litere mari: „Arafat salută descoperirea zăcămintelor

de gaze lângă Fâșia Gaza." Mai precis, Bill Orme, reporterul de la *Times,* scria că Arafat „a sărbătorit descoperirea a ceea ce experții în domeniu au confirmat că este un zăcământ de gaze naturale major, în valoare de multe miliarde de dolari" și declarase că acesta va asigura „o temelie puternică pentru un stat palestinian".

„Acesta este un dar de la Dumnezeul nostru pentru poporul nostru", îi spusese Arafat lui Orme, „pentru copiii, femeile și oamenii noștri din țară și din afara ei, pentru refugiații noștri și cei care trăiesc aici, pe pământul nostru."

Așa începuse un șir parcă nesfârșit de întâlniri cu personajele principale ale acțiunii, în New York, Londra, Ierusalim și Ramallah. Personalul GSX începuse să facă naveta din SUA spre Israel, Gaza și malul stâng al Iordanului. Apoi urmase furtuna de planuri de afaceri, verificări de mediu, expertize geologice, analize costuri–beneficii, estimări de asigurări, verificări de credit și negocieri financiare. Păruse să nu se mai termine niciodată. Însă toți cei implicați știau că va merita și abia își puteau stăpâni incitarea.

Până la 11 septembrie 2001. Ziua în care teroriștii islamiști atacaseră New Yorkul și Washingtonul. Ziua în care Turnurile Gemene căzuseră și Pentagonul fusese incendiat. Ziua în care își pierduseră viețile trei mii de americani. Ziua în care palestinienii începuseră să danseze pe străzi. Ziua în care Osama bin Laden devenise un nume cunoscut pe tot globul și declanșase ovații în lumea musulmană. Ziua în care președintele Bush declarase „război împotriva terorismului". Ziua în care orice speranță pentru pacea arabo–israeliană și prosperitate fusese din nou amânată pe termen nedefinit.

Însă timpul vindecă toate rănile. După aproape zece ani, Bennett credea că acum existau iarăși semne de speranță. Războiul împotriva terorismului repurtase un succes uriaș. Nu numai că Al-Qaeda și talibanii fuseseră distruși, dar rețele teroriste palestiniene importante ca Hamas, Hezbollah și Jihadul Islamic fuseseră de asemenea efectiv fărâmițate și anihilate de israelieni, cu acordul tacit al Washingtonului. Iar unele state arabe moderate ca Iordania, Egipt și Maroc întreprindeau acțiuni ferme împotriva celulelor teroriste din interiorul granițelor lor sau a celor aflate doar în trecere. Situația nu era desigur perfectă, dar însemna un progres. Pe ansamblu, cei buni învingeau.

Între timp, în largul coastei israeliano-palestiniană nu fuseseră depistate numai zăcăminte de gaze naturale. Recent, în mod discret și neașteptat, geologii și inginerii companiilor Medexco și PPG descoperiseră și urmele unor zăcăminte vaste de petrol. Israelienii și palestinienii stăteau pe o mină de aur și era momentul unei acțiuni decisive. Toate semafoarele indicau verde. Toate sistemele păreau pregătite. Ar fi fost bine să nu fi fost doar o simplă părere, deoarece miza era uriașă.

Barșevsky își strecură capul pe ușa restaurantului.

Îi prinse privirea lui Bennett. Mașina aștepta. Era momentul să plece.

Bennett se uită la Galișnikov.

– Deci?

Galișnikov se îndreptă, își scoase ochelarii pentru o clipă și se frecă la ochi. După aceea își lustrui lentilele cu un șervet alb de pe masă și-și puse cu grijă ochelarii la loc pe chipul palid și scofâlcit.

– *Tov*, rosti el încetișor în ebraica recent învățată.

Luă apoi Montblancul lui Bennett și semnă.

– Bun, rosti Bennett privindu-l în ochi. Îmi place să fac afaceri cu tine.

– Și mie, prietene.

Bennett puse hârtiile în servietă, ieși discret pe ușă și se urcă în Mercedesul negru care îl aștepta. Nu avea timp de sărbătoriri. Nu acum. Nu în public. Afacerea secolului tocmai fusese semnată. Ea avea să schimbe totul. În toată lumea nu erau nici douăzeci de oameni care să aibă habar de ea, iar sarcina lui Bennett era să păstreze încă puțin secretul.

Galișnikov își privi prietenul mai tânăr plecând, suspină, după care coborî ochii spre farfuria cu micul dejun neatins, care se răcise. Când se deșteptase de dimineață, nu avusese deloc poftă de mâncare. Acum simțea o foame de lup.

*

Bennett se lăsă pe spate în bancheta capitonată în piele a Mercedesului negru.

Coborî fereastra fumurie din dreptul său, ca să simtă aerul proaspăt și curat. Drumul până la Aeroportul Ben Gurion nu dura mult, dar zborurile de după aceea aveau să i se pară o eternitate. De ce nu luase pur și simplu avionul privat al companiei? Închise ochii și încercă să-și imagineze chipurile lui MacPherson și Iverson când le va spune vestea cea bună.

Telefonul lui mobil țârâi brusc.

– Bennett.

– Domnule Bennett, sunt centralista Casei Albe. Îl am pe fir pe domnul Iverson, secretarul Trezoreriei. Vă

reamintesc că aceasta nu este o linie protejată. Rămâneți pe fir...

Un pârâit și apoi...

– Jon, sunt Stu.

– Salut, Stu... ă-ă-ă, domnule secretar. Am vești bune.

– Eu nu.

– De ce? Ce se-ntâmplă?

– Este posibil ca Mac să fi murit.

– *Poftim?*

Bennett tresări și se îndreptă în scaun.

– Coloana auto prezidențială a fost atacată acum câteva minute.

– *Poftim?*

– Nu știu ce-a fost... Un avion, un kamikaze. Ceva... Nu știu.

– Nu... cum?

– Deocamdată nu știu mai multe. Tocmai m-a trezit serviciul secret.

– Unde ești?

– În Brown Palace... urma să avem un dineu... diseară târziu.

– Cu cine ești?

– Cu toată lumea. Bob tocmai a intrat. El a venit c-o cursă ceva mai devreme ca să stea de vorbă cu niște finanțatori. Este un coșmar, Jon. Nu știm alte detalii. Nu încă.

– Nu-mi vine să cred ce aud...

– Știu, știu. Este repetarea lui 11 septembrie. Tu unde ești?

– Sunt... ă-ă-ă, sunt... Într-o mașină, în drum spre aeroport.

– În New York?

– Nu, nu, în Ierusalim.

– Aha, bun, atunci vino-ncoace cât poți de repede.

Convorbirea se întrerupse.

Bennett își simțea mintea realmente amorțită.

James „Mac" MacPherson – veteranul războiului din Vietnam care ajunsese magician pe Wall Street, care fusese apoi de două ori guvernator al statului Colorado și ajunsese președinte al Statelor Unite – urma să fie numit „Omul Anului" de revista *Time*, fiind considerat arhitectul-șef al uluitorului reviriment economic al Americii.

Acum... era posibil să fi murit.

3

Izul înţepător de combustibil arzând şi fumul des şi negru îl copleşeau.

Trei elicoptere asurzitoare planau deasupra, aţintindu-şi proiectoarele pe carnajul de dedesubt. Un al patrulea putea fi văzut descriind un cerc mult mai larg, apoi o escadrilă de F-15 brăzdă cerul în misiuni aeriene de patrulare. În ciuda brizei reci a nopţii, simţea pârjolul intens al flăcărilor care vuiau. Dacă închidea ochii, se putea întoarce cu uşurinţă în timp alături de *Army Times*, în Războiul Golfului, sau pe „autostrada morţii" din Irak, croindu-şi drum printre cadavrele intrate în putrefacţie şi carcasele fumegânde de tancuri, camioane şi alte rămăşiţe carbonizate ale Gărzii Republicane a lui Saddam Hussein.

Trecuseră aproape două decenii de când Marcus Jackson, care acum lucra pentru *New York Times*, fusese corespondent de război. Trecuseră cel puţin şase–şapte ani de când nu se mai trezise în orele mici ale dimineţii, scăldat în sudoarea unui coşmar, cu soţia strângându-i în braţe trupul care tremura necontrolabil.

Ca mulţi bărbaţi de vârsta lui, se înrolase voluntar în armată la începutul anilor 1980, necrezând cu adevărat că va avea prilejul să vadă vreodată conflicte armate. Iar de dragul celor două fiice gemene ale sale – care împliniseră cinci ani în weekendul trecut, în altă petrecere în pijamale pe care o ratase – el se ruga în fiecare seară să nu mai fie niciodată nevoit să asiste la grozăviile războiului. Ritmul Casei Albe era mai mult decât suficient pentru el, mai ales în ultimii ani. Într-o clipă însă realitatea prezentului îi reveni în minte.

Jackson se afla la câţiva kilometri în spatele epavelor Diligenţei şi avionului G4. I se interzisese să coboare din autobuzul nr. 1 al presei, dar putea să vadă un cordon de poliţişti care înconjurau vehiculul, ca şi pe alţii dincolo de ei, cu armele în mâini. Având însă locul pe primul rând de scaune din faţă, cu un binoclu puternic atârnat la gât şi câte un telefon în fiecare mână, el era acum unul dintre cei mai valoroşi martori oculari din lume.

La unul dintre telefoane, Jackson suna întruna la redacţia sa din New York. Ocupat. Din nou. Ocupat. Din nou. Nu avea noroc. De la celălalt telefon, sună la sediul CNN din Atlanta, unde se conectă imediat. În redacţie se desfăşura o petrecere; Jackson auzea tura de noapte cântând „Mulţi ani trăiască".

– Josh, strigă Jackson în telefon, sunt Marcus! Sunt... totul arde. Sunt cu presa...

– Ce? Nu te pot auzi. Stai aşa – *gălăgia, imediat!*

Jackson auzi cum veselia din redacţie se stinse instantaneu când Josh Simon, producătorul CNN pe timpul nopţii, îi şocă pe toţi cu izbucnirea lui deloc caracteristică.

– Gata, Marcus – ce s-a-ntâmplat?

– Am văzut totul, Josh... a coborât vuind din cer şi-a făcut explozie-ntr-o minge de foc...

– Ce? Stai, stai... Despre ce vorbești?

– Un kamikaze tocmai a atacat coloana prezidențială.

– Doamne...

– Este un haos total.

– Nu se poate, iarăși...

– Este rău, Josh, e foarte rău.

– Unde ești?

– Tocmai am părăsit AID. Toată șoseaua e-n flăcări.

– Incredibil! Ești primul care-ai sunat. N-am primit nimic.

– Cred, cred. Realmente, tocmai s-a-ntâmplat.

– Ce-i cu MacPherson?

– Nu știu. Nu-mi dau seama. Mă uit chiar acum prin binoclu spre mașina lui. E poliție peste tot. Mașina e răsturnată, cu roțile-n sus. Se încearcă deschiderea portierelor. Arde peste tot.

– Marcus, trebuie să te punem în direct. Rămâi pe fir... poți?

– Absolut.

Simon explică rapid echipei sale ce urmau să anunțe. Mai verifică o dată, dar știrea încă nu fusese difuzată pe AP sau Reuters.

Nu avea să mai întârzie mult. Jackson îl auzea deja în spatele umărului său stâng pe Tom Perkins de la Associated Press, care dicta un buletin de știri urgent unui redactor de noapte din Washington. Auzea de asemenea icnetele din redacția CNN din Atlanta ce însoțeau cuvintele lui Simon.

La numai douăzeci și nouă de ani, Josh Simon era tânăr, inteligent, alert și... plesuv. Prea mult stres, prea multe ture de noapte și prea multe țigări Marlboro. Șefii nu erau convinși încă de potențialul lui, dar pentru Jackson – care-l cunoștea de ani buni – Simon părea să

aibă un har. El înţelegea cu adevărat care era puterea ştirilor TV în direct. Crescuse cu ele, mersese la şcoală pentru ele şi îşi sacrificase căsătoria pentru ele. Le înţelegea stilul, ritmul şi cadenţa. Ştia cum să relateze un subiect în mod vizual şi – când imaginile nu erau disponibile – cum să capteze telespectatorii cu fond muzical, grafică şi tonul grav al unei voci de prezentator.

Acum Jackson îşi auzea prietenul pregătindu-şi echipa pentru a fi prima care să prezinte ştirea aceea întregii lumi.

– Josh... m-auzi?

– Stai un pic, Marcus. Bill, intrăm în direct – ultima oră, ştire live – te ghidez pe măsură ce mergem. E groasă rău – fii pe fază. Camera doi, fii pregătit... intrăm cu ştire live de ultimă oră... grafica... fond muzical... Dirk, bagă-mi o hartă cu Colorado. Gata, toată lumea, asta-i... S-o facem cum trebuie... Intrăm în direct... fiţi gata... trei... doi... unu... intră!

Glasul lui Simon era calm, neşovăitor şi profesionist. Jackson auzi cum sinteza financiară a zilei fu întreruptă brusc de muzica specifică. Apoi:

– Aici CNN, ştire live de ultimă oră.

Deşi era un reporter experimentat şi trecut prin multe bătălii, simpla pronunţare a cuvintelor acelora îi produse fiori pe şira spinării. Simon dicta introducerea, iar crainicul Bill Blake repeta fără să ezite fiecare cuvânt.

– Marcus, fii gata, acum...

Pentru o clipă, un şuierat de electricitate statică făcu să pară că telefonul lui se defectase. Jackson ştia însă că de fapt semnalul îi fusese preluat şi cuvintele sale se auzeau în direct la televiziune.

Blake îl prezenta deja.

– ...la telefon acum de pe I-70, la periferia Denverului... Domnule Jackson, mă auziți?

– Da, Bill, te aud.

– CNN anunță că tocmai a fost atacată coloana auto prezidențială, aparent de un kamikaze, pe șoseaua care pleacă de la Aeroportul Internațional Denver. Am înțeles că ați fost martor la cele întâmplate. Ce ne puteți spune?

*

Bennett privea în gol pe fereastră.

Roni Barșevsky se strecura cu Mercedesul vechi prin traficul matinal, gonind spre aeroport, însă mintea lui Bennett era altundeva. Avea nevoie de informații. Ce se întâmpla? Era adevărat? Cum fusese posibil? Nu se putea ca președintele MacPherson să fi murit. Nu se putea!

James MacPherson era practic al doilea său tată. Mai mult decât oricare alt om din viața lui Bennett – cu excepția propriului său tată – MacPherson se interesase personal de aptitudinile sale, de cariera și viața lui, învățându-l trucurile lumii finanțelor și tratându-l ca pe un fiu și un protejat. La începutul anilor 1990, când fusese angajat în GSX și înainte ca MacPherson să fi fost ales guvernator, tânărul Bennett fusese adesea invitat în mod regulat la locuința superbă a șefului său din Cherry Creek, uneori pentru a lucra până noaptea târziu la diverse propuneri, alteori pentru a devora incredibilele prăjituri cu ciocolată pregătite de doamna MacPherson, pentru a se juca cu fetele în curte sau pentru a ajuta la trasarea viitorului politic al directorului executiv.

Când MacPherson începuse să-și plănuiască prima candidatură la postul de guvernator, Bennett fusese unul dintre cei doisprezece oameni prezenți în încăpere – în ciuda faptului că guvernatorul îl numea „democratul

lui rezident" – luând notițe și ajutând la redactarea ciornelor pentru platforma-program și discursurile din campanie. Când MacPherson câștigase în mod zdrobitor campania de realegere, Bennett fusese unul dintre cei șase oameni din apartamentul de hotel din Denver în seara alegerilor, pregătind drumul de la Denver la Iowa și la New Hampshire, până la convenția partidului republican. Dintr-un motiv ciudat și inexplicabil, el fusese invitat în cercul interior, „cercul încrederii" așa cum îi plăcea lui MacPherson să glumească. În timpul procesului, el devenise parte din familie și în același timp multimilionar.

Bennett închise ochii și se afundă în pielea groasă a banchetei din spate a Mercedesului. Își frecă ochii, care-l usturau, probabil prima fază a unei migrene provocate de sinuzită. Sorbi o gură de apă și-și simți gâtul inflamat. Se întinse către geam și-l coborî complet, astfel că părul lui castaniu-închis flutura în curentul de aer. Surescitarea cauzată de afacerea Medexco dispăruse complet.

Se simțea obosit și greoi, avea dureri în tot corpul și creierul îi era supus unei suprasarcini mentale. În scurt timp, constată că gândurile i se întorceau cu câțiva ani în urmă, la casa superbă a lui MacPherson, cuibărită sus în Beaver Creek, pe unul din versanții Munților Stâncoși. Fusese invitat la schi cu guvernatorul, familia acestuia și Iverson.

Dar în loc să se distreze, se pomenise lovit de o laringită incredibil de dureroasă. Doamna MacPherson – Bennett nu reușise niciodată să se simtă în largul lui spunându-i Julie, deși ea insistase – îl înfofolise în maldăre de pături de lână, îi adusese o carafă mare cu ceai Earl Grey fierbinte și-l lăsase să se odihnească în casa imensă și tăcută, privind prin fereastra uriașă din sticlă

groasă ce dădea spre unii dintre cei mai frumoși munți pe care-i văzuse vreodată.

Încă putea să revadă în minte piscurile înzăpezite, albe și reci, brazii groși și masivi, apusul portocaliu pâclos și umbrele prelungi și negre din vale, ca și luminițele albe clipitoare ale bradului de Crăciun al familiei. Încă putea să audă vuietul vânturilor mușcătoare de afară, trosnetele și pârâiturile focului dinăuntru și colindele blânde ce murmurau din difuzoarele micuțe și discrete din casă. Poate că se simțise în siguranță pentru prima dată de când se aruncase în nebunia de pe Wall Street.

Povara lumii – apăsarea afacerilor de proporții și anticiparea următoarei crize politice, economice sau financiare – lunecase ușor de pe umerii săi și Bennett adormise și dormise mult de tot.

*

Nu fusese niciodată construită în ideea de a fi o fortăreață.

Clădirea elegantă cu două etaje din cărămidă albă, ridicată în stil victorian în secolul al XIX-lea la intersecția dintre strada 34 și Massachusetts Avenue din Washington, poate că fusese construită de militari și pentru militari, dar nu era inexpugnabilă.

Amplasată pe o colină superbă, înconjurată de arbori înalți și situată dincolo de porțile unui domeniu acoperit cu iarbă, structura în stil Queen Anne terminată în 1893 își începuse existența ca rezidență a administratorilor Observatorului Naval SUA, până în 1928, când devenise locuința oficială a șefului Operațiunilor Navale SUA.

În 1974, Congresul american o desemnase ca reședință oficială a vicepreședintelui Statelor Unite.

Nelson Rockefeller și familia lui își primiseră aici oaspeții, dar abia în 1977 Walter Mondale și familia sa deveniseră realmente primii ei locuitori permanenți. Acum îl găzduia pe vicepreședintele William Harvard Oaks, iar tihna domeniului istoric era pe punctul de a fi distrusă.

Șeful agenților serviciului secret din tura respectivă, Steve Sinclair, stătea așezat la biroul său de la Punctul 1 de control, chiar în spatele ușii din față a reședinței. Tocmai terminase de corectat lucrarea fiului său cel mare, din clasa a X-a, despre discursul lui Lincoln de la Gettysburg, și se relaxa cu o ceașcă de cafea fierbinte, o gogoașă proaspătă cu gem de afine și prima ediție a fasciculului sportiv din *Washington Post*, când cele trei telefoane ale sale începură să sune aproape simultan. Cei șase agenți aflați în living și salon tresăriră atenți.

Sinclair ridică întâi telefonul roșu.

– Aici, Sinclair, ascult.

– *Cod Roșu! Repet: Cod Roșu!* răcni comandantul de tură de lângă Bud Norris în sediul general al serviciului secret din Trezorerie. Porniți elicopterul și scoateți-l pe Șah-mat de acolo, *imediat!*

– Confirm recepția – rămâi pe fir.

Sinclair strigă în microfonul montat pe încheietura mâinii:

– Cod Roșu. Repet: Cod Roșu! Evacuare. Evacuare! *Marina 2* – dă-i drumul!

Toți cei șase agenți aveau automatele Uzi în mâini și patru dintre ei țâșniră pe lângă Sinclair, urcând scara. Unul ocupă poziția de pază a ușii din față, iar celălalt deschise ușa laterală spre bucătărie. Alți zece agenți se revărsară prin bucătărie din postul de gardă aflat în imediata apropiere a reședinței, poziționându-se la toate

ferestrele parterului. Între timp, Sinclair apăsă două butoane – unul alb și unul roșu – de pe panoul din spatele lui. Unul dintre ele ilumină instantaneu toată curtea cu proiectoare orbitoare. Celălalt declanșă o serie de mugete asurzitoare de claxoane pneumatice, anunțând că întregul domeniu era pe picior de război.

După aceea, Sinclair scană rapid cele douăsprezece monitoare TV din fața lui, însă nu văzu nici o amenințare imediată. Îi zări doar pe cei doi piloți ai Marinei alergând din postul lor de gardă către primul elicopter din curte, sărind înăuntru și executând procedurile de urgență pentru a pregăti aparatul de decolare în următoarele secunde.

– Baza, ce știi? strigă apoi Sinclair în telefon spre centrul operativ al serviciului secret.

– Coloana auto a lui Gambit este atacată – repet, atacată. Execută Hârciogul Ascuns. Repet: Execută Hârciogul Ascuns! Susținerea aeriană este pe drum.

*

Baza Air Force Bolling din Washington învie brusc. Sirenele de alarmă și claxoanele pneumatice îi treziră cu brutalitate pe toți. Într-o clipă, noaptea se transformă în zi, când proiectoare gigantice se revărsară peste baza de elită de pe malul râului Potomac. În câteva clipe, Humveeurile, jeepurile militare masive, blocară toate intrările. Pușcașii marini gata de intervenție își înhățară puștile M16 și se repeziră afară din dormitoare, ocupându-și posturile. Deasupra lor, zece piloți experți ridicaseră trei elicoptere Apache de luptă și două elicoptere verde-închis de transport ale Marinei, dispunându-se în formație de recuperare. Într-o clipă, dispărură.

*

Aveau la dispoziție doar câteva secunde.

La etajul reședinței vicepreședintelui, agenții Chuck Kroll și Mike Martin alergară pe hol pe lângă cabinetul de lucru, sala de relaxare, dormitorul copiilor, acum gol, din stânga, și ajunseră la dormitorul principal din capăt, pe dreapta. Agenții năvăliră înăuntru fără să bată la ușă.

– Domnule vicepreședinte, veniți imediat!

Vicepreședintele îmbrăcat în pijama groasă nici măcar nu se trezise complet, dar asta era lipsit de importanță. Cei doi agenți îl luară pe sus din pat și părăsiră camera, lăsându-i în urmă soția îngrozită și dezorientată. Un al treilea agent luă valiza pentru urgențe a vicepreședintelui, păstrată mereu gata pregătită, și servieta lui, după care alergă pe scară după ceilalți. Al patrulea agent rămase cu nevasta vicepreședintelui, ca s-o calmeze și să-i explice că în scurt timp alt elicopter avea să vină ca s-o evacueze și pe ea.

Marina 2 pornise motoarele, când vicepreședintele și agenții apărură printr-o ușă laterală la numai treizeci de metri de elicopterul care vuia. Douăzeci de agenți cu automate Uzi și pușcași marini echipați complet de misiune și înarmați cu puști M16 formară un coridor uman sigur prin care agenții își purtară protejatul și-l aruncară literalmente prin ușa elicopterului. Kroll îl urmă primul.

Martin sări după el, trânti ușa, închizând-o și-l lovi pe pilot cu palma în spate.

– *Dă-i, dă-i, dă-i!* răcni el.

Marina 2 se ridică în formație în cu cele trei Apache-uri de luptă care pluteau deasupra și în secunda următoare se făcură nevăzute. Nici trei minute nu se scurseseră din clipa în care sunase telefonul agentului Sinclair, anunțând Codul Roșu.

*

Toată lumea era acum pe punctul să știe aproape la fel de mult ca și el.

În centrul de comandă al serviciului secret din Washington, directorul Bud Norris văzu știrile CNN apărând pe unul dintre cele cinci monitoare mari din fața lui și izbi cu pumnul în consola de alături.

Norris vorbea la două telefoane. Unul era o linie protejată cu Centrul operativ FBI, de unde semnalul era retransmis la Chevroletul Tahoe blindat al directorului Scott Harris, care-l aducea cu viteză maximă la biroul său din clădirea Robert F. Kennedy de pe strada E, în nord-vestul orașului. Celălalt era o legătură codificată prin satelit cu Jackie Sanchez, agenta specială a serviciului secret, aflată la scena atacului din Denver, care acum conducea operațiunea de salvare și se străduia cu disperare să pătrundă în limuzina răsturnată și grav avariată.

Pe când îl informa rapid pe Harris, Norris stătea cu ochii ațintiți pe alt monitor. Acesta reproducea imagini de care nu dispunea CNN și nimeni altcineva – era o transmisiune în direct de la Apache-ul aflat deasupra autostrăzii. Zărea imaginea unui ferestrău special conceput pentru descarcerare care străpungea portiera blindată a Diligenței. Zărea agenții înarmați până-n dinți care înconjuraseră vehiculul. Zărea pompierii care se luptau cu avionul G4 în flăcări. Și o zărea pe Sanchez dirijând acțiunea.

– Jackie! lătră Norris.

– Da, răspunse imediat agenta.

– Cât mai durează?

– Aproape am ajuns. Rămâneți pe fir, domnule director.

Servieta lui piui.

Primea un mesaj e-mail. Bennett înhăţă servieta de piele şi-şi scoase terminalul mobil BlackBerry. Alertă de ştiri de ultimă oră de la AP. Derulă iute în jos. *Coloana auto prezidenţială atacată de un kamikaze.* Nu se dădeau alte detalii.

Peste câteva minute, alt piuit. O actualizare. Serviciul secret tocmai îl evacuase pe vicepreşedinte din Observatorul Naval. Preşedintele Camerei Reprezentanţilor fusese trezit de gărzile lui de corp în Chicago, evacuat cu un elicopter Air Force şi se afla acum în drum spre o bază militară secretă. Membrii cabinetului erau duşi în locuri sigure, necunoscute, ca *precauţii împotriva altor atacuri posibile*, potrivit unei surse anonime din serviciul secret.

Alt piuit. Altă actualizare. CNN anunţa că serviciul secret *scotea trupuri din limuzina preşedintelui.*

Trupuri? Bennett simţea că gâtul îi luase foc. Brusc i se făcu rău.

*

– Bob, sunt asaltat aici.

Secretarul de presă Chuck Murray îşi apăsă mai bine casca în ureche şi coborî pentru o clipă din autobuzul nr. 1 al presei – îndepărtându-se de fiarele carnivore dinăuntru – căutând cu disperare ceva real, ceva solid din partea secretarului general al Casei Albe, Bob Corsetti. Din cauza vântului, elicopterelor şi a sirenelor vehiculelor care soseau din toate direcţiile, abia distingea cuvintele.

– Ce-i cu preşedintele?... Ce?... Bob, nu dispun de câteva minute. Autobuzul e plin de telefoane mobile gata să anunţe că-i posibil să fi murit... Ştiu ce spune... Am fost chiar lângă el... Ce?... Păi, văd exact acelaşi lucru...

două... Ce?... Da – până acum, două trupuri... uite că-l scot pe al treilea... Cine? Bun, perfect, o să vorbesc cu el.

Murray își dădu seama brusc că-și lăsase haina în autobuz. Scăldat de transpirație, tremura incontrolabil.

– Alo? Cine este? Agent Parker, sunt Chuck Murray. Care-i situația? Trebuie să știu imediat – este viu sau mort?

*

BlackBerry-ul lui Bennett piui din nou – mesaj e-mail din Londra.

jon am aflat acum... la cnn... ce știi?...
te sun mereu pe mobil dar nu te prind...
sună-mă erin.

Erin McCoy era directoarea de comunicații internaționale a companiei Global Strategix și locuia în Londra.

La treizeci și unu de ani, născută și crescută în Carolina de Nord, era strănepoata unui fost secretar de stat american, un lucru de care era foarte mândră și pe care îi plăcea să i-l reamintească lui Bennett din când în când. Absolventă de Economie la Chapel Hill, Universitatea Carolina de Nord, și cu diplomă MBA de la Wharton, era o femeie plină de viață și superbă, dar în mod inexplicabil singură, un lucru pe care lui Bennett îi plăcea să i-l reamintească *ei din când în când*.

Realitatea era că nu prea avea mult timp să iasă cu bărbați și cu atât mai puțin timp să se mărite. În prezent lucra aproape non-stop pentru tranzacția Medexco și devenea rapid unul dintre membrii cei mai valoroși ai echipei lui Bennett. Bărbatul apăsă o tastă de pe telefonul lui și ea răspunse după primul apel.

– McCoy.

– Sunt Jon.

– Te uiți la chestia asta?

– Nu... sunt cu Roni în drum spre aeroport. Ce știi?

– Nu mare lucru. Doar ce-i și la televizor. Nu putem prinde pe nimeni din Denver, iar în New York nimeni nu știe nimic. Ai vorbit cu Stu?

– Foarte puțin.

– Și?

Bennett tăcu o clipă. Trebuia oare să-i spună?

– E rău... e posibil ca președintele să fi murit.

Și așa ea se temea întotdeauna de tot ce era mai rău, iar acum cuvintele lui Bennett părură s-o amuțească. Tăcere. Apoi, brusc, femeia rosti:

– Ia stai așa... nu-nchide...

– Ce-i?

– FOX are imagini... stai așa...

Bennett fusese de câteva ori în biroul lui McCoy și-l poreclise NORAD. Sus, deasupra Londrei, cu vedere către Tamisa și Big Ben, McCoy și echipa ei creaseră un centru de comandă financiară de înaltă tehnologie, dotat cu cele mai moderne echipamente de comunicații din lume – de la radiouri pe unde scurte și antene pentru sateliți, până la Internet cu acces de mare viteză și cabluri de fibră optică, capabile să transmită treizeci de milioane de convorbiri telefonice transatlantice într-o secundă.

Toate acestea îi permiteau lui McCoy și echipei sale să primească rapoarte instantaneu de la serviciile de știri, piețele financiare, personalul GSX și alte surse de pe toată planeta. „Cunoaște bine starea turmelor tale" scria pe micuța plăcuță ceramică de lângă telefoanele, calculatorul și paharul mereu plin cu acadele, toate perfect aranjate pe biroul ei masiv din lemn de cireș,

folosit de Churchill pe vremea când abia intrase în Parlament și se autodesemnase agitator al gloatei.

Bennett și-o putea imagina pe McCoy și echipa ei, strânși în biroul femeii la prima oră a dimineții britanice, privind la zece monitoare TV murale și vorbind în același timp la telefon.

– Erin? Ce se vede?

– Stai... stai așa... aha... au dat zoom... Hai odată, focalizați... Stai... oh... oh, nu... oh, nu...

– Ce-i? Erin, ce-i?

*

Norris nu vroia ca lumea să vadă nimic, cu atât mai puțin imaginile acestea.

Bănuia că un cameraman de la FOX se suise cumva pe mașina sa cu antenă de satelit sau chiar pe un autobuz de presă. În tot cazul, folosind un teleobiectiv cu zoom de putere, imaginea pe care el o capta și trimitea în toată lumea era focalizată pe deschiderea care fusese tăiată în caroseria Diligenței.

Puteau fi văzuți agenții serviciului secret care începeau să ridice cu grijă din automobil alt corp fără viață – legat de o targă din lemn. Ocazional, câte o pală de fum oculta imaginea, dar, fără îndoială, era o transmisiune live zguduitoare... și, deocamdată, exclusivă.

– Sanchez, oprește totul, repet: opriți evacuarea *imediat!* răcni Norris în telefon.

Stupefiați, toți cei din Centrul operativ al serviciului secret se holbară la el îngroziți.

– Nikon 1, Nikon 1, sunt Baza – aterizează imediat în fața Diligenței. Coboară – chiar acum. Hai, hai, hai – aterizează imediat!

Telespectatorii din toată lumea văzură cum, pe neașteptate, imaginea tulburătoare transmisă de FOX și Sky News fu complet blocată de un elicopter al poliției Denver care cobora rapid. Cameramanul mări factorul de zoom, dar în zadar. Nici o cameră, nici un reporter, absolut nimeni nu putea să vadă ce se întâmpla. Nimeni, cu excepția lui Bud Norris și a colegilor săi din Casa Albă, Pentagon, FBI și CIA. Imaginile protejate transmise de videocamera montată pe botul Apacheului care continua să plutească deasupra scenei le oferea din nou controlul exclusiv al situației.

Norris ordonă reluarea activității și eforturile de extragere reîncepură, în grabă, dar cu precauție. Apărură mai mulți agenți cu M16, care înconjurară echipa de descarcerare. Altă ambulanță înaintă atent în marșarier împreună cu Năluca, flancate de agenți civili cu automate Uzi în mâini.

– Sanchez, care-i situația?

– Thomas și Stevens sunt în stare critică, anunță ea referindu-se la cei doi agenți ai lui Gambit care aveau misiunea directă de a proteja viața președintelui. Amândoi sunt inconștienți, cu hemoragii interne masive. Îi evacuăm cu ambulanțele.

Norris simți un ghem în stomac.

– Tocmai îi scoatem pe Burdett și Rodriguez. Burdett este inconștient, dar stabil. Rodriguez este în stare foarte gravă, continuă Sanchez referindu-se la Terry Burdett, secretarul personal al președintelui, și Tommy Rodriguez, șoferul limuzinei.

Norris constată că-i sporea enervarea. Da, îi păsa de oamenii lui. Da, îi păsa de personalul prezidențial, dar în clipa aceasta nici unul dintre ei nu constituia principala lui grijă.

– Sanchez, ce-i cu Gambit?
– Vom ști în câteva clipe, domnule director.

*

Marina 2 coborî rapid și fără menajamente pe peluza sudică a Casei Albe.

În timp ce ateriza, vicepreședintele – al cărui nume de cod era Șah-mat pentru dispozitivul său de pază – văzu că bateriilor de rachete sol-aer le fuseseră scoase husele și erau gata de acțiune pe acoperișul Casei Albe și al clădirii ce adăpostea vechile birouri executive. Văzu de asemenea echipele SWAT ale serviciului secret, echipate în uniforme negre de luptă, care se desfășuraseră pe sol.

În clipa în care elicopterul atinse pământul, un Suburban blindat negru opri lângă el, portiera elicopterului fu deschisă și Șah-mat fu proiectat printr-una dintre portierele mașinii. Agenții săriră înăuntru, acoperindu-l, și automobilul țâșni spre Biroul Oval.

Acolo, un pluton de agenți înconjurară vehiculul, cu automatele Uzi pregătite. Îl purtară pe Șah-mat prin Biroul Oval, apoi prin holul principal al aripei vestice, prin ușa unei scări sigure, coborâră două paliere, trecură printr-o ușă protejată cu parolă și păzită de doi pușcași marini înarmați, pe un coridor lung și intrară în Centrul Operativ de Urgență Prezidențial.

Îl așteptau deja Marsha Kirkpatrick, consilierul pentru securitate națională al președintelui, Tucker Paine, secretarul de stat, și principalii lor asistenți. Toți aterizaseră cu câteva minute în urmă la baza Air Force Andrews, reveniți dintr-o călătorie la Moscova. Când dispozitivele lor de pază aflaseră despre criza declanșată, aduseseră imediat la Casa Albă echipa diplomatică de înalt nivel.

Ușa masivă ca de tezaur, din oțel gros de un metru, se trânti în urma lor. Abia atunci, Kroll anunță în microfonul său de pe încheietura mâinii:

– Șah-mat este în siguranță. Repet: Șah-mat este în siguranță.

– Domnule director, domnul Norris pe linia 1.

La ora 3.27 pe coasta atlantică, directorul FBI Scott Harris revenise în apartamentul de la nivelul al șaptelea, însoțit de consilieri care erau electrizați de energie pur nervoasă.

– Bud, sunt Scott. Ce-i cu Gambit?

– Nu știu încă. Peste un minut, o să aflu mai multe. Ce ai tu?

– Nimic. Ne-am activat toată rețeaua. Cerem informații de pe tot globul. Echipa de teren din Toronto a plecat spre aeroport și mai vin alte două echipe din Buffalo și Boston. Tocmai am vorbit cu canadienii. Ne oferă completa lor asistență.

– Prea mult nu ne mai folosește acum. Care-i situația noastră tactică?

– Aici stau și mai rău. Nu cred că putem considera că s-a terminat.

– De-acord.

– Dar n-am încă nimic concret.

– S-a știut orarul, mașina, momentul optim de atac...

– În mod sigur, au avut oameni la sol.

– Nici nu se putea altfel, pentru a calibra un zbor de la Toronto ca să ajungă la momentul exact și în locul exact. Absolut! Este un coșmar. Poți pune prinsoare că-s mai mulți. Întrebarea este – unde?

– Pot ticsi Denverul cu agenți.

– Fă-o! Trimite-i în Colorado Springs și de-acolo să vină cu mașinile. Deocamdată țin închis AID.

– Bine. Așa facem. Cum o să-l deplasezi pe Gambit? Am auzit că *Marina 1* a avut probleme mecanice.

– Are în continuare. Din cauza asta s-a recurs la coloana auto.

– Acum nu mai poți risca pe șosele. Nu știi în cine te poți încrede acolo.

– O să-l pun într-un elicopter. O să piloteze Sanchez, flancată de elicoptere Apache.

– Și unde-l duci?

– La Palatul de Cristal.

– Nu înapoi la *Air Force One*?

– Nu-l aduc la avion până nu știu că-i absolut sigur.

– Bine. Cu ce te putem ajuta?

– Doar să aflați cine au fost autorii.

*

– Baza, l-am scos pe Moore, îl anunță Sanchez pe Norris prin telefon.

Pe ecranul video, Norris o văzu pe Sanchez acționând rapid, direcționându-și echipa, repoziționându-și oamenii și rechiziționând elicopterul de poliție. După aceea, o văzu întinzându-și telefonul în Diligență.

– John? John, sunt Bud.

– Salut, șefu'..., rosti Moore buimăcit.

– Vorbește, John.

– Gambit e-n siguranță.

– Mulțumescu-ți ție, Doamne!

– Are o mulțime de tăieturi, vânătăi și o comoție ușoară. E destul de șocat. L-am pus pe sedative și oxigen. L-am imobilizat. Dar l-am examinat destul de bine și n-o să pățească nimic. Slavă cerului pentru airbaguri!

Cinci mii de agenți și echipamente ultramoderne în valoare de miliarde de dolari, iar viața unui președinte putea fi realmente salvată sau pierdută de airbaguri în timpul unui atac terorist? La doi ani după ce se lăsase de fumat, Norris se simți brusc tânjind după o țigară.

– John, nici nu știu ce să...

– Bud? Bud, sunt Mac – ce-a fost ăsta... alt exercițiu de-al tău?

La început, Norris fu luat prin surprindere să audă glasul lui MacPherson. Apoi începu să râdă – mai degrabă din cauza energiei nervoase reprimate, decât de jalnica, dar eroica, tentativă de umor a președintelui. Vocea acestuia tremura, însă moralul părea bun.

– Da, domnule președinte. Nu ați primit înștiințarea mea?

MacPherson chicoti slab, după care începu să tușească.

– Domnule președinte, sunteți?...

Moore revenise la telefon.

– Avem aprobarea de a-l deplasa, domnule director?

– Absolut, dați-i drumul!

Norris și echipa lui priviră imaginile video transmise de Apache, în care agenții de la sol extraseră rapid, atent și profesionist, targa lui Gambit din Diligență și o instalară în partea din spate a elicopterului de poliție. Sanchez se așeză în scaunul pilotului, alături de alt agent, cândva rezervă de pilot militar. Alți agenți îl ajutară pe Moore să se suie, împreună cu doi agenți civili din Năluca, dintre care unul era un medic cu instruire specială.

După ce se ridică, elicopterul fu flancat de cele două Apacheuri; în fața lui se afla celălalt elicopter de poliție, pilotat și ticsit cu agenți, iar toate aparatele erau escortate de o escadrilă de F-15. La sol, vehiculele serviciului secret și echipajele de poliție începură să plece, revenind

la aeroport pentru a păzi *Air Force One*. Peste câteva minute, aterizară o duzină de elicoptere ale poliției și Gărzii Naționale, pentru a-i îmbarca pe agenți și personalul Casei Albe.

În Washington, Norris se întoarse către echipa lui și-i privi pe rând în ochi.

– Gambit trăiește.

Centrul operativ izbucni în aplauze. Pentru prima dată, după atât timp, oamenii răsuflară ușurați.

– Deschide-mi toate frecvențele, îi ceru Norris adjunctului său. Jucătorii, aici e Baza. Avem vești bune. Gambit este viu. Repet: Gambit este viu.

Făcu o pauză – de numai o secundă – pentru ca mesajul să fie perceput clar, apoi continuă repede:

– Șah-mat este de asemenea în siguranță. Ca și Megafon. Nu am pierdut pe nici unul dintre conducători – nu încă. Dar a fost aproape, iar eu unul nu cred că afacerea asta s-a terminat. În nici un caz. De aceea, fiți atenți! Suntem acum la Stare Amenințare Delta. Nu știm ce ne-așteaptă. Este posibil să aveți suspiciunile voastre despre autorii atentatului, însă vă reamintesc că nu aceasta este misiunea noastră. Nu în noaptea asta. Misiunea noastră este de a ne asigura că ospiciul nu este condus de nebuni. Misiunea noastră este vigilența, nu vendeta. A-nțeles toată lumea? Deci, rămâneți cu ochii-n patru. Rămâneți în stare de alertă. Și să ne-ajute Dumnezeu!

4

Roni Barșevsky aproape că ajunsese.

Intră cu Mercedesul pe drumul de acces plin de vehicule care ducea la Aeroportul Internațional Ben Gurion de lângă Tel Aviv. Pe măsură ce veștile despre atacul asupra președintelui american începuseră să se răspândească, aeroportul, și așa aflat într-un sezon aglomerat, se suprapopula în mod dramatic. Turiști și oameni de afaceri se îndreptau cu zecile într-acolo, îngrijorați, o dată în plus, că prezența lor în Israel putea să fie nesigură și de aceea mașinile de-abia se târau.

În mod neobișnuit însă pentru el, Bennett părea indiferent la situația aceea. Era pur și simplu lipit de derularea dramei din Denver și recunoscător că nu trebuia să coboare prea repede din mașină. Pe măsură ce Mercedesul înainta centimetru cu centimetru, Erin McCoy din Londra îi transmitea lui Bennett în Israel tot ceea ce anunțau și difuzau corespondenții TV din Denver, Atlanta, New York și Washington.

– Jon, tocmai l-au evacuat pe președinte cu elicopterul.

– Trăiește?

– Nu s-a spus.

– Încotro se-ndreaptă?

– Nu știu. Nu s-a spus.

– Da' *ce* s-a spus?

– Au primit imagini video de la un post local... Stai așa... E incredibil... Jon, au imagini ale avionului kamikaze care coboară spre coloana auto, către mașina președintelui și apoi ceva – nu știu, ceva ca o rachetă sau un proiectil – iese din spatele unei mașini a serviciului secret și lovește avionul, care explodează într-o sferă de foc cum n-ai mai văzut niciodată.

– Poftim?!

– Parcă a explodat tot cerul.

– Stai, stai... crezusem că avionul s-a prăbușit și după aceea a explodat pe coloana prezidențială.

– Și eu crezusem la fel. Da-ți spun – mai întâi, un fel de rachetă a țâșnit din spatele uneia dintre mașinile alea negre și a lovit avionul. După aia, toate sfărâmăturile au început să se reverse peste coloana prezidențială și se vede cum mașina președintelui intră în separatoarele din beton de pe I-70 și totul ia foc... după care se rostogolește și se rostogolește întruna.

Bennett simțea că are febră și-i era rău. Luă repede sticla cu apă și sorbi adânc.

– Jon?... Jon, mai ești la telefon?

– Da... da... sunt... tocmai... nu știu...

– Știu... e oribil...

– Ai izbutit să-l prinzi pe Iverson?

– Nu, nu încă. Toate liniile din zona Denverului sunt supraaglomerate. Îl căutăm prin pager, dar deocamdată n-am reușit să-l găsim.

– Bine – fii atentă, pune pe cineva să-l prindă pe Brooks în New York.

– Da?

– Spune-i să scape de toate, imediat cum se deschide bursa.

– De toate?

– Absolut de toate – să treacă pe lichidități.

– Lichidități? Jon, despre ce vorbești?

– Despre ce vorbești *tu*? O să fie un colaps total. Cineva tocmai a-ncercat să-l asasineze pe președintele Statelor Unite... și poate c-a și reușit.

– Știu, dar...

– Dar *ce*? Erin, în câteva ore, Dow o să piardă două mii de puncte. NASDAQ o să se ducă de râpă. Nikkei ce face-n clipa asta?

– Stai așa să vedem... a-nceput să reacționeze, a coborât trei procente.

– Vezi? Ce-i cu Hang Seng?

– A coborât două procente și jumătate.

– Îți spun că până la sfârșitul zilei amândouă o să coboare cu zece procente, dacă nu și mai mult. Fii atentă!

– Jon...

– Ce-i? Crezi că greșesc?

– Nu știu... atât doar...

– Doar ce? Erin, tu glumești? Adună-te și gândește. Gândește! Dacă președintele este mort? Sau dacă-i viu, dar n-o să supraviețuiască? Ce-o să fie atunci?

McCoy tăcu.

– Crezi că cineva o să se mai urce vreodată într-un avion? Crezi că cineva o să-și mai cumpere o casă săptămâna viitoare? Crezi că cineva o să mai demareze vreo afacere?

– Nu...

– Bineînțeles că nu. Încrederea cumpărătorilor o să se ducă dracului. Piața o să se prăbușească. Știi ce-nseamnă asta?

– Ce?

– Înseamnă că n-o să avem suficienți bani ca să-ncheiem afacerea asta. Și după aia știi ce-o să fie?

– Dar tu crezi c-o să mai putem continua acum cu Galișnikov?

– Da. Da! Nu intenționez să las afacerea asta să moară. În nici un caz. Prinde-l pe Brooks și spune-i să scape *de toate. De toate!* Ai priceput?

Acum, Bennett răcnea în telefon.

– Bine, bine... am priceput... am priceput...

Cei doi tăcură o clipă; McCoy era zguduită de ieșirea lui Bennett, iar bărbatul se simțea zguduit de spaima care-l cuprindea cu repeziciune. În timp ce el asculta, McCoy îl trezi pe Tom Brooks – principalul broker al fondului Joshua – aflat în locuința lui din Greenwich Village. Femeia îi explică ce se întâmpla, îi spuse să-i anunțe pe toți și să-i adune imediat la birou, apoi să se pregătească să lichideze toate acțiunile fondului și să treacă pe lichidități.

Bennett fu surprins de calmul lui McCoy, de răbdarea ei în timp ce Brooks bâjbâia prin apartament în căutarea telecomenzii, ca să dea drumul la televizor și să vadă transmisiunile înfricoșătoare de pe CNN, FOX și NBC. Erin avea o sinceritate și o dulceață pe care el le ignorase până atunci, iar asta îl făcea să se simtă și mai stingherit.

Barșevsky opri fără un cuvânt în fața terminalului aeroportului, deschise portbagajul și începu repede să scoată valizele. Bennett închise telefonul, îl puse în servietă și coborî. Cei doi își strânseră mâna, dar nu își adresară nici un cuvânt. Bennett își luă apoi bagajele și

alergă spre o cursă aeriană despre care acum era aproape sigur că o scăpase.

*

– Dă-mi-l pe președinte.

Cel puțin vicepreședintele se afla în siguranță, în subteran, adânc sub Casa Albă.

– Domnule vicepreședinte, Bud Norris de la serviciul secret tocmai m-a anunțat că președintele alternează între trezie și pierderea cunoștinței, rosti Marsha Kirkpatrick.

Profesoara de istorie rusă de la Universitatea Georgetown, femeia de cincizeci și trei de ani devenită principalul consilier al Casei Albe, stătea la masa de conferințe și se străduia să deschidă o linie telefonică protejată prin satelit cu președinte și echipa lui de securitate.

– Unde-i el?

– În drum spre Palatul de Cristal, flancat de două elicoptere Apache. O echipă de agenți îl urmează în alt elicopter și alte două aparate îi îmbarcă chiar acum pe restul agenților de la locul atentatului.

– În cât timp vor ajunge la Palatul de Cristal?

– Nu sunt sigură. O clipă...

În momentul acela, Kirkpatrick reuși în cele din urmă să vorbească cu elicopterul rechiziționat de la poliția metropolitană Denver cu indicatorul de apel Vulturul 1, care zbura la altitudine joasă și fără lumini spre sud, în lungul poalelor Munților Stâncoși.

– Vulturul 1, recepție.

– Vulturul 1, sunt Ranchul Preriei, cod Matrix Delta Tango.

– Confirmat, Matrix Delta Tango. Suntem pe linie protejată.

– Vulturul 1, sunt consiliera pentru securitate națională. Cu cine vorbesc?

– Sunt agenta specială Jackie Sanchez.

– Îl ai pe Gambit?

– Da, doamnă consilier. Ne-ndreptăm spre Palatul de Cristal.

– Agentă Sanchez, îl am lângă mine pe Șah-mat. Rămâi pe fir.

Vicepreședintele luă telefonul negru de pe consola sa, în timp ce un asistent militar îi tastă codul de securitate.

– Domnule vicepreședinte, o aveți pe fir pe agenta Jackie Sanchez, care zboară cu președintele.

– Sunt Șah-mat. În ce stare este? întrebă calm vicepreședintele.

– Domnule vicepreședinte, Gambit este viu. Ținând seama de cele întâmplate, este în formă destul de bună. Mi-a cerut să vă spun să activați imediat Operațiunea Radiografia Irlandeză.

– Serios?

– Așa mi-a transmis.

– Bine. Spune-i că așa vom face. Altceva?

– Semnele vitale sunt bune. Este stabil. În curând, aterizăm la Palatul de Cristal și ne așteaptă o echipă medicală. Să vă raportez complet după ce suntem în siguranță înăuntru?

– Absolut – dar păstrează linia aceasta deschisă.

– Da, domnule vicepreședinte.

Vicepreședintele apăsă butonul de decuplare a microfonului și se întoarse către Kirkpatrick.

– Două lucruri. Mai întâi, Gambit vrea să declanșăm Operațiunea Radiografia Irlandeză. O poți face?

Kirkpatrick amuți o clipă, apoi întrebă:

– Așa repede?

– Aparent.

– Bine. O fac imediat.

– Perfect. În al doilea rând, cât de repede îmi poți stabili legătura cu Forța de acțiune antitero?

– S-a și făcut, domnule vicepreședinte.

În Israel, abia trecuse de ora 11.

La Washington era ora 4.

În Colorado, ora 2 noaptea.

Bineînțeles, Bennett pierduse avionul. De fapt, acesta nu avea să decoleze decât peste zece minute, dar el ar fi avut nevoie de minimum o oră ca să treacă de cozile lungi și să fie verificat de securitatea israeliană a aeroportului, și știa că-i era imposibil să facă asta.

Telefonul îi sună.

– Jon, tu ești?

Era secretarul Trezoreriei, Iverson.

– Stu? Da, eu sunt. Unde ești?

– Într-un elicopter, cu Corsetti. Ne-ndreptăm spre președinte. Deasupra noastră a-nceput însă o furtună, așa că abia te mai aud.

– Ce-i cu președintele? Mass-media nu spun nimic, dar nu pare să fie bine.

– Nu pot spune prea multe pe o linie neprotejată, dar cred că va supraviețui.

– Slavă Domnului! făcu Bennett.

– Ce-ai zis, Jon? Nu se mai aude! urlă Iverson cât putea de tare, în vreme ce elicopterul se zgâlțâia și se clătina sub rafalele tot mai puternice ale furtunii.

Bennett se refugie într-un colț al aeroportului și încercă să vorbească cât de tare putea, fără să atragă atenția, deși nu era ușor.

– Acum m-auzi?

– Greu... Fii atent! Bob a vorbit cu președintele acum câteva minute. Vrea să fii diseară aici. De fapt, ne vrea pe amândoi. De aceea, Bob a trimis un agent care m-a luat și m-a aruncat în elicopterul ăsta. O să murim amândoi.

– El unde-i? întrebă Bennett.

– Președintele?

– Da.

– Nu pot să-ți spun, răspunse Iverson.

– Eu ce ar trebui să fac?

Printre bubuiturile tunetelor, ropotele de ploaie și vuietul rotoarelor, era de mirare că Bennett îl putea auzi cât de cât pe Iverson. Își astupă urechea dreaptă cu degetul și apăsă telefonul cât putu de tare în cea stângă, străduindu-se să audă tot.

– Cred că cel mai bine este s-ajungi la New York înainte să-nchidă aeroporturile. Learjetul este aici, cu mine, dar este blocat pe AID. Acolo nu se mai permite nici o decolare sau aterizare.

– Bine.

– Așa că ia un charter din New York și du-te până la Colorado Springs. Nu-ți face griji despre costuri. Următoarele instrucțiuni o să ți le las pe robotul telefonic de acasă. Deocamdată, telefonul ăla ar trebui să fie destul de sigur. Dacă ai nevoie de mine, lasă-mi mesaj pe telefonul de acasă. Pe mobil n-o să mă poți prinde.

– Bine, așa o să fac.

– Și încă ceva, Jon...

– Da?

– Adu actele cu tine.

– Bine. De ce? La ce te gândești?

– Fă-o și nu mai întreba.

– Doar nu crezi că asta are vreo legătură cu afacerea Medexco, nu?

– Habar n-am... totuși, Jon...

– Da?

– Mai ții minte ce ne-a spus președintele înainte de plecarea ta?

– „Jurământul"?

– Exact.

– Bineînțeles.

– Jon, îți atrag atenția că e foarte important. Nu poți sufla nici un cuvânt nimănui despre tranzacție. Înțelegi asta, da?

– Nu-ți face griji.

– Jon, îți repet...

– Stu, ți-am zis c-am înțeles.

– Vorbesc cât se poate de serios. Nimic, nimănui. Ăsta-i un ordin de la președinte.

– Stu...

– Știu, știu. O spun doar ca să nu existe neînțelegeri.

– Nu-ți face griji.

– Bine... haide că trebuie să-nchid.

– Bine... Ah, încă ceva, Stu.

– Jon, trebuie să-nchid.

– Doar un singur lucru.

– Ce-i?

– I-am spus lui Brooks să scape de toate la deschiderea bursei – să treacă pe lichidități.

– Știu. Tom mi-a spus deja. Isteață mișcare, puștiule. Repet însă, nu mai pot vorbi cu tine despre asta. Vino aici cât poți de repede – diseară. Președintele se bizuie pe tine. Ai înțeles?

– Da. Ai grijă de tine.

Telefonul amuți. Bennett se simți amorțit.

*

Securitatea era incredibil de etanșă.

Locotenent-colonelul Nick Calloway, specialist în traume medicale din Air Force, nu mai văzuse niciodată așa ceva. Pușcași marini pregătiți de luptă alcătuiau un cordon de securitate, F-15 se roteau deasupra și trei elicoptere Apache pluteau la doar o sută de metri deasupra solului. Cele două elicoptere care îi transportau pe președintele Statelor Unite și echipa lui de pază se pregăteau acum să aterizeze. Tunetele asurzitoare, luminile orbitoare, vântul care urla și ploaia sălbatică făceau ca zborul să fie periculos, toți cei de la sol, uzi până la piele, fiind îngroziți că oricare dintre aparate se putea prăbuși.

Brusc, *Marina 1* coborî brutal pe platforma de aterizare și ușa laterală se deschise cu violență. Calloway se repezi înăuntru.

– *John Moore?* răcni el, străduindu-se să acopere zgomotul curentului șfichiuitor creat de elicoptere.

– *Da!* strigă la rândul său Moore.

– *Sunt locotenent-colonel Nick Calloway – bun sosit la Munte!*

– *Sunteți pregătiți pentru noi?*

– *Da. Sigur că da. Președintele este bine?*

– *E stabil, dar trebuie dus urgent la clinică. Să-i dăm drumul!*

– *Da, domnule.* Calloway se întoarse către echipele medicale și de securitate, care așteptau chiar în spatele său. *Gata, îi dăm drumul!*

Agenții – conduși de Moore și Jackie Sanchez – săriră afară din cele două elicoptere și se alăturară echipelor din Palatul de Cristal pentru a-l scoate pe președinte pe o targă, după care îl suiră într-o caravană formată dintr-o ambulanță, două Chevroleturi Suburban și

șapte Humvee. Peste patru minute, caravana gonea printr-un tunel lung și întunecat în inima Muntelui, trecând prin două seturi de uși din oțel blindat groase de doi metri, care se închiseră în urma lor cu un bubuit ce le zdruncină oasele.

Acesta era Palatul de Cristal, numele de cod pentru NORAD – Comandamentul nord-american de apărare aerospațială – aflat în adâncul Muntelui Cheyenne, în sudul statului Colorado. Muntele fusese închis ermetic. Președintele era în siguranță.

Actorii principali erau pregătiți.

Videoconferința Forței de acțiune antitero era în plină desfășurare, conectând toate numele principale din guvernul federal cu vicepreședintele din Centrul operativ de urgență, care purta numele de cod Ranchul Preriei.

Consilierul pentru securitate națională Marsha Kirkpatrick făcu rapid liniște în sală.

– Gata, domnilor, vă rog să vă ocupați locurile... domnule secretar de stat, dacă vă așezați în scaunul din dreapta... grozav... Perfect, îi dăm drumul, rosti Kirkpatrick și toți cei din sală priviră la peretele alcătuit din videomonitoare imense și ceasuri digitale care arătau ora în principalele orașe ale lumii.

– Apelul! ceru vicepreședintele.

– Da, domnule. Sunt consilierul pentru securitate națională Marsha Kirkpatrick, în Ranchul Preriei. Alături de mine sunt vicepreședintele Oaks și secretarul de stat Tucker Paine. Secretarul Apărării?

– Sunt aici și-i am cu mine pe aproape toți șefii de Stat-Major – Marina este încă pe drum, răspunse secretarul Apărării Burt Trainor în vârstă de șaizeci și patru

de ani, veteran al războiului din Vietnam și recent director executiv la General Motors, numit cândva de revista *Black Enterprise* unul dintre primii zece directori executivi ai secolului XXI.

– Perfect. Secretarul Trezoreriei Iverson se află în Colorado cu Bob Corsetti, în drum spre Palatul de Cristal. Adjunctul secretarului este pe fir?

– Da, Marsha, sunt aici și-l am cu mine pe Allen, președintele Rezervei Federale, rosti Michael Forrester, în vârstă de șaizeci și trei de ani, adjunctul secretarului Trezoreriei. Președintele și cu mine suntem în centrul de comunicații de sub Ambasada SUA din Tokyo. În cursul zilei de azi urma să ne întâlnim cu premierul japonez și cu președinții principalelor bănci din Asia.

– Se contramandează, rosti Kirkpatrick.

– Exact, peste o oră ne îmbarcăm într-un avion militar ca să revenim în Washington, încuviință Forrester.

– Domnule președinte al Rezervei Federale, sunt vicepreședintele, interveni Oaks.

– Da, domnule vicepreședinte, răspunse George Allen, de șaptezeci și unu de ani, în primul mandat ca președinte după aproape două decenii petrecute în consiliul de administrație al Rezervei Federale.

– Ai ceva?

– Da. La 6.45, ora Coastei de Est, Rezerva Federală va anunța o reducere importantă a ratei fondurilor federale.

– Despre cât este vorba, George? Neoficial, bineînțeles.

– Neoficial? Cincizeci de puncte de bază.

– O jumătate de punct? Asta-i grozav, George! Mulțumesc. O să-l anunț pe președinte.

– Da, domnule. El cum se simte?

– O să fie bine. Incredibil! Este un miracol. N-ai văzut încă imaginile atacului?

– Nu, domnule, încă nu, răspunse Allen.

– Oribil! Cum a putut cineva scăpa cu viață... este... nu știu...

– Voia Domnului, spuse președintele Rezervei Federale.

– Cu siguranță. Mai trist este însă că am pierdut trei agenți. Ceilalți... în sfârșit... unii sunt în stare critică. Nu știu dacă vor scăpa toți.

– Ne rugăm pentru ei toți, pentru președinte și pentru dumneavoastră, domnule vicepreședinte, adăugă Allen.

– Mulțumesc, George.

– Îl avem pe procurorul-general? întrebă Kirkpatrick.

– Sunt aici, Marsha, și am echipa cu mine, anunță procurorul-general Neil Wittimore, în vârstă de cincizeci și șase de ani, fost procuror-general al statului New York, aflat în clipa aceea la sediul Departamentului Justiției.

– Și directorul CIA?

– Da, doamnă, rosti Jack Mitchell, de cincizeci și unu de ani, pitorescul director CIA, născut în Houston și activând de douăzeci și doi de ani în comunitatea contrainformațiilor. Îl am pe directorul adjunct operativ cu mine. Directorul adjunct este la parter, dar am o linie deschisă cu el.

– Este singur, într-o cameră protejată? întrebă Kirkpatrick.

– Da, doamnă. Toți suntem.

– Perfect. Mulțumesc. FBI?

– Sunt aici, anunță Scott Harris, directorul Biroului Federal de Investigații.

– Serviciul secret?

– Sunt Bud și sunt aici, Marsha, rosti Bud Norris. Confirm spusele vicepreședintelui – președintele a scăpat cu bine. Băieții mei însă luptă... luptă pentru viețile lor chiar acum și, domnule Allen, vor avea nevoie de toate rugăciunile dumneavoastră. Vă mulțumesc foarte mult, domnule.

– Cu plăcere, Bud, spuse încet președintele Allen. Țineți-vă tare.

– O să ne ținem, domnule. O să ne ținem.

– Domnule vicepreședinte, vorbi Kirkpatrick răsfoind telegramele și rapoartele informative care îi fuseseră puse în față, suntem toți prezenți. Puteți începe.

– Jim, slavă Domnului că ești viu!

În cabana familiei de la Beaver Creek, Prima Doamnă Julie MacPherson, înconjurată de agenți ai serviciului secret înarmați până-n dinți, fusese deja puternic sedată. Auzind glasul soțului ei pentru prima dată după atac, începuse imediat să plângă.

– Scumpete... Cum te simți?... Ce fac fetele? răspunse el cu glas slab, cu narcoticele picurându-i încet în sânge.

Julie MacPherson se străduia să-și controleze emoțiile, să fie puternică pentru soțul ei, să fie alături de el în spirit, dacă nu în persoană.

– Suntem toți bine, scumpule. Mă bucur atât de mult să-ți aud glasul! Ne-am rugat tot timpul pentru tine.

– Mulțumesc... mă tot... mă tot gândesc... ce-a... ce-a spus Reagan atunci?... „Scumpo, am uitat să mă feresc ca-n filme“...

Prima Doamnă începu să râdă, dar râsul i se transformă în suspine. Tremura din tot corpul de emoție și se

gândea doar la faptul că ea fusese atât de binecuvântată de Dumnezeu și la nefericirea soțiilor agenților care muriseră. Iar pentru moment, asta era mai mult decât putea îndura.

*

Era frig ca într-un abator.

Înăuntru nu puteau fi mai mult de 15 grade Celsius. Vicepreședintele – purtând blugi, un pulover gros de lână bleumarin și jachetă bleumarin cu căptușeală de blană și cu simbolul vicepreședintelui – se aplecă în față și începu ședința:

– Bun. Președintele se află în siguranță în Palatul de Cristal. Muntele a fost închis și medicii se ocupă de el chiar acum. Burt, care-i situația militară și aeriană în clipa asta?

– Domnule vicepreședinte, după cum știți, am trecut la Stare Amenințare Delta. Cu acceptul dumneavoastră, am dori să trecem la Stare Apărare 3.

– Aveți acceptul.

– Mulțumesc. După cum de asemenea știți, în clipa de față trei escadrile de F-15 sunt în misiune aeriană de patrulare deasupra statului Colorado. Întregul stat a fost blocat la sol. Nici un aparat nu poate să decoleze sau să aterizeze până la noi dispoziții. Am instituit de asemenea blocare completă la sol în Washington, zona Virginia și Maryland, unde F-15 și F-16 sunt deja în misiuni aeriene de patrulare. Am trimis F-16 să patruleze de-a lungul coastelor și granițelor cu Canada și Mexic.

– Domnule vicepreședinte, sunt Scott de la FBI.

– Da, Scott.

– Nu ar trebui să închidem toate aeroporturile?

– Burt, voi ce credeți? întrebă Oaks, întorcându-se către secretarul Apărării.

– Domnule vicepreşedinte, nu cred că avem nici o indicaţie că ar fi vorba despre alt 11 septembrie. Cel puţin, nu deocamdată. Cred că este vorba despre o tentativă de asasinare a preşedintelui, nu despre o serie de atacuri generale.

– Marsha?

– Cred că domnul secretar are dreptate. Tu eşti în siguranţă. Preşedintele Camerei Reprezentanţilor este în siguranţă şi la fel secretarii cabinetului. Vom continua să monitorizăm totul. Să repetăm datele cunoscute. Acesta n-a fost un avion comercial, ci unul privat – un Gulfstream IV – închiriat din Toronto, aparent de nişte directori executivi din domeniul petrolier. Desigur, aceasta poate să fie doar acoperirea. Este posibil să nu fi fost vorba despre o deturnare. Şi în ciuda faptului că zilnic zboară douăzeci şi cinci de mii de curse, în spaţiul aerian al Statelor Unite nu s-a mai înregistrat de foarte multă vreme nici o deturnare. Evident, dacă va fi necesar, vom închide toate aeroporturile, dar vreau să încercăm să nu întrecem măsura.

– „Să nu întrecem măsura"? ricană Harris. Cineva tocmai a încercat să-l asasineze pe preşedinte şi să decapiteze guvernul SUA!

– Scott, nu te contrazic. Spun doar că industria transporturilor aeriene abia şi-a revenit. Chiar azi, milioane de pasageri s-au îndreptat spre aeroporturi cu ocazia Zilei Recunoştinţei. Să ne păstrăm luciditatea înainte de a închide din nou totul.

– Eu cred că glumeşti, Marsha! pufni Harris dezgustat. Exact asta trebuie să facem – să închidem totul! Ne-am putea confrunta cu un scenariu de coşmar. Azi-dimineaţă când m-am sculat – ieri dimineaţă, de fapt – ţi-aş fi spus fără echivoc că protejăm destul de bine

cursele aeriene interne. Mi-aș fi îmbarcat soția și copiii în orice cursă comercială din țară. Acum însă nu mai am aceeași siguranță.

– Câți Air Marshali avem în seara asta la posturi, Scott? întrebă vicepreședintele.

– Nu știu numărul lor pe dinafară.

– Estimativ.

– Estimativ? Probabil vreo trei sute – cei mai mulți pe cursele aeriene care sosesc în SUA și pe toate cursele care pleacă... care *plecau* din Washington. Dar cursele private nu sunt monitorizate. Nu există controale de securitate. Nu există detectoare de metale, nici raze X, nici nimic altceva. În orice moment din zi sau din noapte te poți îmbarca într-un avion privat și nu există absolut nici un fel de securitate. Ca măsură minimă, ar trebui să reținem la sol toate aparatele de zbor private, până soluționăm problema aceasta.

Oaks se lăsă pe spate în scaun și privi ecranele video din fața lui.

– Bine, spuse el în cele din urmă. O să vorbesc cu președintele, dar vreau ca Administrația Federală pentru Aviație să fie anunțată că putem închide totul, fără nici un avertisment prealabil. Marsha, ai înțeles?

– Da, domnule vicepreședinte.

– Ce este cu ordinele de interceptare de deasupra Washingtonului și a statului Colorado? întrebă Jack Mitchell din Langley.

Secretarul Apărării răspunse prompt:

– Potrivit ordinului prezidențial de acum câțiva ani, orice blocare completă la sol combinată cu misiuni aeriene de patrulare declanșează în mod automat autorizarea prezidențială de a doborî orice aparat de zbor care nu se conformează ordinelor.

– Neil, îl întrebă Kirkpatrick pe procurorul-general, pot apărea probleme constituționale fiindcă președintele este sedat?

– S-ar putea să apară în curând. Oamenii mei redactează documentele pentru transferarea responsabilității către vicepreședinte, dacă va deveni necesar. Avem realmente nevoie de date recente despre starea președintelui.

– N-ar trebui să mai dureze mult, încuviință Kirkpatrick, apoi se întoarse spre Oaks. Domnule vicepreședinte, după ce vom cunoaște cu certitudine starea președintelui, cred că ar trebui să faceți o declarație în fața presei.

– De acord.

Vicepreședintele se întoarse și instrui un asistent să înceapă să adune corpul de presă al Casei Albe – cel puțin, pe cei care nu călătoriseră cu președintele și care rămăseseră astfel izolați pe I-70 în Denver – în vederea unui comunicat.

– Domnule vicepreședinte, câteva lucruri de la mine, rosti secretarul de stat Tucker Paine după ce terminară problemele de securitate imediată.

– Da, Tuck, despre ce-i vorba?

– Acum o clipă am vorbit cu Kremlinul. După cum știți, Marsha și cu mine ne-am întors de la Moscova.

– Așa-i. Ce spun rușii?

– Vizita în sine a fost productivă. Au apreciat mult ajutoarele de urgență și au fost extrem de cooperanți pe frontul partajării de informații. Sunt însă foarte îngrijorați în privința acestui atac recent și ei nu cred că ar fi vorba despre implicarea Al-Qaeda. Nu de data aceasta. În nici un caz după succesele pe care le-am înregistrat toți în destrămarea rețelei lor.

– Pe cine suspectează ei?

– Nu vor să afirme nimic ferm, dar prima lor bănuială se îndreaptă spre Irak.

– De ce?

– Cred că au un fir. În cursul dimineții, ar trebui să obținem mai multe date.

– Bine, anunță-mă imediat.

– Domnule vicepreședinte?

– Da, Jack?

Jack Mitchell – născut și crescut în Texas – era un prieten apropiat al lui Oaks, dar și al președintelui, deoarece îl cunoscuse pe MacPherson în junglele Vietnamului ca agent CIA de teren aflat la început de carieră. Când MacPherson revenise în Statele Unite și se îndreptase către Wall Street, Mitchell solicitase și obținuse un transfer în Orientul Mijlociu, unde lucrase pe rând în mai multe state din Golf. În cele din urmă avansase până la funcția de șef al oficiului CIA din Bagdad, urmărind agenții operativi din Mukhabbarat – serviciul irakian de contrainformații – ținând evidența influxului de arme, consilieri militari și savanți sovietici și est-germani și încercând să fie la curent cu activitățile din locuri ca Salman Pak, tabăra de instruire pentru teroriști și fabrică de arme biologice din sudul Bagdadului, pe fluviul Tigru.

În 1989, Mitchell revenise în Statele Unite pentru a conduce divizia operativă Orientul Apropiat din Langley, direcționând eforturile agenției de a descoperi rachetele sovietice Scud în Războiul Golfului din 1991. În anii 1990, el jucase de asemenea un rol important în asigurarea evadării din țară a doi savanți atomiști irakieni de vârf – două dintre succesele cele mai spectaculoase, dar trecute discret sub tăcere, ale criticatei rețele americane de spionaj.

În ciuda experienței sale, Mitchell se foi stânjenit în scaun și-și îndesă alt ghemotoc de tutun de mestecat între obraz și gingie.

– Chestia asta merge de la rău la mai rău... și încă rapid.

– De ce spui asta?

– Nu suntem singurii care-am fost loviți.

Mitchell se adresă în șoaptă unui asistent care începu să deruleze o casetă video recent primită de la alt oficiu CIA de pe glob.

Deși evident filmate de amatori, imaginile erau ireale. Ambasada Canadei din Paris era în flăcări. Toate clădirile complexului ardeau cu vâlvătăi. Cumva, turistul canadian care-și filmase logodnica în fața ambasadei cu câteva clipe înainte de începerea atacului prinsese pe film trei explozii consecutive ale unor mașini-capcană, dincolo de porți, urmate de focuri de mortiere ce trecuseră peste capetele cuplului. Toți cei din încăpere, inclusiv vicepreședintele, fură vizibil șocați.

– Abia am primit imaginile, preciză Mitchell.

– Victime? întrebă vicepreședintele.

– Încă nu știm. Încercăm să obținem mai multe informații. Avem chiar acum doi agenți acolo, iar alții sunt pe drum.

– Ambasada Canadei, Jack? Dar de ce? întrebă Trainor.

– Este ambasada cea nouă, abia terminată. Președintele canadian Jean Luc se afla acolo ca s-o inaugureze. Toată noaptea a fost o petrecere uriașă.

În sală se lăsă tăcerea.

– Mă tem că asta nu-i tot, domnule vicepreședinte.

Mitchell îndreptă atenția tuturor spre al doilea monitor video.

Era mai rău decât pe primul.

– Este o transmisiune în direct. Palatul Buckingham din Londra este de asemenea în flăcări, aparent lovit de salve de mortiere și grenade reactive cu nici zece minute în urmă.

Toți cei din încăpere icniră.

– Oficiul din Londra raportează că focuri de arme automate pot fi auzite în clipele acestea pe străzile din jurul palatului. Încerc să aflu mai multe.

– Regina este acolo? întrebă directorul FBI.

– Așa se pare, răspunse Mitchell. Ambasada noastră raportează că ea n-a pățit nimic, dar a fost evacuată pe calea aerului la un spital militar ca măsură de precauție.

Pe monitor se văzu un asistent care-i întinse lui Mitchell o hârtie.

– Ce este, Jack? întrebă vicepreședintele.

– Doamne... este confirmat?... Ești sigur?... Domnule vicepreședinte, tocmai am primit raportul că un avion 747 a izbit palatul regal din Arabia Saudită.

– *Poftim?*

– Unul dintre oamenii mei șofa spre palat chiar în clipa când s-a întâmplat. A văzut totul. A trimis un e-mail la Ambasada SUA din Riyadh, care a fost imediat retransmis aici, în Langley. Agentul nostru a început să filmeze cu rezoluție înaltă. Dintr-o clipă în alta, ar trebui să primim materialul.

– Domnule vicepreședinte, sunt Trainor din Pentagon.

– Da, Burt?

– Eu cred că este vorba despre un atac global și coordonat asupra liderilor aliaților noștri. Trebuie să trecem imediat la Stare Apărare 2, nu 3. Și, îmi pare rău, dar cred că trebuie să închidem tot traficul aerian.

– O blocare totală la sol în ajunul Zilei Recunoștinței? întrebă secretarul adjunct al Trezoreriei din Japonia.

– Nu cred că avem de ales, replică Trainor adresându-se vicepreședintelui.

– Jack, avem vreun motiv să credem că vom vedea atacuri îndreptate împotriva civililor? Sau Burt are dreptate și este vorba despre o serie de tentative de asasinate concepute pentru a decapita guvernele aliaților noștri?

– În clipa de față nu mă pot pronunța cu certitudine. Nu pot specula în mod oficial despre ce ar mai putea urma. Pe moment pare să fie vorba despre un grup de demenți care încearcă să distrugă civilizația occidentală. Însă, da, dovezile inițiale sugerează o campanie concertată de asasinate îndreptate asupra unor guverne prietene – în principal, guverne NATO – nu terorism pe scară largă la adresa populației civile. Dar, domnule vicepreședinte, știți la fel de bine ca mine că situația se poate schimba foarte rapid.

Oaks inspiră adânc și sorbi din cafeaua care tocmai îi fusese turnată, preparată după gustul lui – cu frișcă multă și trei cuburi de zahăr – de un steward de Marină filipinez.

– Bun, iată ce vom face: Marsha, oprește imediat la sol toate avioanele private, dar mai amânăm puțin oprirea curselor comerciale. Cel puțin până pot să vorbesc cu președintele. În scurt timp o să vă dau un răspuns. Burt, treci pe Stare Apărare 2 – președintele va fi cu siguranță de acord în privința asta. Tuck, expediază o alertă urgentă către toate ambasadele noastre din lume. Explică ce se întâmplă. Spune-le să ia legătura imediat cu șefii de stat și să-i anunțe despre valul de tentative de asasinare. După aceea, convoacă imediat o întrunire cu miniștrii de Externe ai G8. Află ce știu ei și ce intenționează să facă în privința asta.

– De aici sau din departament?

– Asta-i o întrebare bună. Nu știu. Bud?

– Domnule vicepreședinte, cred că nici unul dintre voi n-ar trebui să părăsească deocamdată buncărul, în nici un caz ținând seama de ceea ce vedem că se-ntâmplă în lume, răspunse Norris.

– Cred că are dreptate, încuviință Kirkpatrick. Avem facilitățile necesare în încăperea alăturată. Tuck, poți să-ți desfășori contactele diplomatice din sala de conferințe 2, în timp ce noi ne coordonăm de aici cu președintele și cu forța de acțiune.

– Bine, treceți la treabă, zise Oaks. Jack, mai este ceva? Dă-mi și o veste bună.

– Îmi pare rău, domnule vicepreședinte, făcu Mitchell. Mă tem că n-am nici una.

5

Bennett dădu pașaportul american și cardul American Express Gold agentei companiei Delta aflate în spatele sticlei incasabile a ghișeului.

Aștepta deja de o jumătate de oră și coada din spatele lui ajungea acum până la ușă. Începuse să creadă că nu va mai ieși niciodată, dar calitatea de membru avea privilegiile ei. După încă nouă minute, avu noroc – ultimul loc din ultimul zbor care-l putea aduce la New York înainte de sfârșitul zilei și întâmplător era și la clasa întâi.

Tânăra israeliană atrăgătoare, cu păr negru și lins, pieptănat peste cap, și ochi negri mocnitori îi surâse seducător și-i întinse pașaportul, cardul de credit și un bilet pentru zborul Delta 97, care pleca din Tel Aviv la 13.30 ora locală și ateriza pe Aeroportul Kennedy la 18.45, ora Coastei de Est. Asta avea să fie partea cea mai ușoară. Bătăile reale de cap începeau o dată cu drumul spre Colorado.

Bineînțeles, AID era închis pe termen nelimitat. Ultimul zbor de pe Kennedy către Colorado Springs – cu compania American prin Dallas–Fort Worth – pleca la

18.10, ora Coastei de Est, cu mai bine de treizeci de minute înainte ca el să fi aterizat măcar în New York, ca să nu mai vorbească despre faptul că trebuia să treacă de vameși și să poată ajunge la terminalele pentru cursele interne. Și chiar în cazul în care cursa respectivă ar fi decolat cu întârziere, oricum nu avea rezervare. Următorul zbor comercial spre Colorado Springs pleca abia a doua zi dimineață la 5.50. Și nici acesta nu era lucrul cel mai rău. Administrația Federală pentru Aviație tocmai ordonase rămânerea la sol a tuturor avioanelor în Colorado – nimic nu mai survolă spațiul aerian al statului – așa că se confrunta acolo cu alt obstacol.

Bennett își luă bagajele și o mai privi o dată pe agenta companiei Delta, care-i zări uitătura și-i făcu cu ochiul. El zăbovi o clipă, după care se convinse să se așeze la altă coadă interminabilă, de data aceasta la punctul de control al securității, care ducea la zona exclusiv pentru pasageri. În timp ce aștepta, scoase telefonul mobil din servietă, o sună pe McCoy în Londra și-i povesti despre discuția cu Iverson. O instrui după aceea să ia legătura cu centrul de asistență al zborurilor Signature de pe Aeroportul LaGuardia și să închirieze un avion privat până la Cheyenne, în statul Wyoming. Să acționeze cât mai repede și să nu-și facă probleme în privința costurilor. De asemenea, pe Aeroportul Kennedy să-l aștepte o limuzină. De acum încolo el avea să semneze toate chitanțele de cheltuieli, iar aceasta avea să fie cea mai măruntă dintre grijile lui.

Presupunând că ar fi putut să treacă prin vamă și să fie preluat de limuzină între 20.00 și 20.30, Bennett bănuia că ar fi putut ajunge pe LaGuardia, unde avionul să-l aștepte pe pistă – cu motoarele mergând și ruta de zbor autorizată – între 21.00 și 21.30, în funcție de

vreme și de trafic. Apoi ar fi putut să decoleze până cel târziu la 22.00, ora New Yorkului. Cu un pilot bun și vânt din spate, putea să aterizeze în Cheyenne la miezul nopții, ora locală, cel târziu la 00:30. Dacă avea să fie nevoit să închirieze un automobil, drumul era de vreo două sute nouăzeci de kilometri, așadar avea să dureze trei ore. Dacă poliția statului Colorado sau serviciul secret îl suiau într-un elicopter, putea să ajungă în Springs – sau în locul către care avea să se îndrepte – cel târziu pe la ora 1 sau 2 noaptea.

Bennett se simțea sufocat; era incapabil să gândească ori să reacționeze și cu o jumătate de lume îndărătul locului unde ar fi trebuit să fie. Nu putea totuși să facă nimic mai mult. *Câte un pas o dată*, își spuse el. *Câte un pas o dată.*

Pe general îl chema Khalid Azziz.

Fusese șeful Gărzii republicane irakiene – mașinăria militară de elită a lui Saddam Hussein – de la sfârșitul Războiului Golfului și nimeni nu era mai de nădejde decât el în privința securității personale a președintelui sau a stabilității regimului.

Ca șef al serviciilor de spionaj ale lui Saddam în timpul războiului cu Iranul din anii 1980, Azziz fusese cel care insistase cu succes pentru finanțarea construirii unui complicat și sofisticat labirint de buncăre antiaeriene din oțel și beton sub Bagdad, pentru cazul în care asemenea ascunzători ar fi fost vreodată necesare pentru liderii regimului în timpul războiului sau al revoluției. Construcția începuse la sfârșitul anului 1986, însoțită de anunțuri publice care se băteau cap în cap, potrivit cărora Saddam lansa o masivă excavație arheologică, construia

un sistem ultramodern de metrou care avea să rivalizeze cu oricare altul din Occident sau că renova centrul Bagdadului, ridicând un gigantic complex comercial și de birouri. Până ce bombele inteligente americane începuseră să cadă ca ploaia din cerul Bagdadului, construcția fusese aproape terminată, însă nici un sit arheologic, sistem de metrou sau complex comercial nu fusese vreodată anunțat în mod oficial, și cu atât mai puțin inaugurat. Iar Saddam Hussein supraviețuise fără efort uneia dintre cele mai agresive campanii de bombardamente din istoria războiului modern. Nu era nevoie de un specialist în rachete pentru ca Saddam însuși sau CIA să înțeleagă motivul. Așa că generalul Azziz obținuse statutul de erou național.

Generalul era de asemenea răspunzător, aproape singur, pentru alungarea definitivă din Irak a UNSCOM, comisia specială ONU pentru descoperirea și lichidarea armelor de distrugere în masă ale lui Saddam Hussein. Trecuseră ani buni de când inspectorii UNSCOM nu mai puseseră piciorul în țară, iar asta fusese sarcina generalului. Iar spre uimirea șefului său – și a majorității lumii – el înregistrase un succes spectaculos.

Momentul cel mai periculos din lunga carieră a generalului se înregistrase la începutul anilor 1990, când doi dintre principalii savanți atomiști irakieni fugiseră din țară, predându-se Statelor Unite. Operațiunile „Hoțul de portofele" și „Tunetul strălucitor" fuseseră organizate de inamicul perpetuu al lui Azziz, Jack Mitchell, iar dezastrele acelea fuseseră cât pe-aci să-l coste viața pe general.

Din fericire pentru el, unul dintre asistenții săi izbutise să dea de urma unuia dintre savanți – aflat încă în Iordania – și să-l convingă să se întoarcă, fără a i se face

nici un rău, pentru a-și vedea familia. Potrivit celor aflate de Contrainformațiile iordaniene, când savantul ajunsese în cele din urmă în fața lui Azziz, se pregătise un ospăț rafinat și fuseseră aduși soția lui, cei șapte copii și multe rude apropiate.

Toți se strânseseră în sala de banchete, inclusiv președintele Saddam. Fusese un adevărat spectacol. Generalul Azziz îl îmbrățișase pe savant, îl sărutase pe ambii obraji și-l iertase.

Apoi – fără nici un avertisment – scosese un pistol și-l împușcase în față.

Toți membrii familiei fuseseră după aceea decapitați, pe rând, sub ochii celorlalți de către Azziz personal, cu o sabie persană strălucitoare ce data din secolul al XIV-lea.

Soția care țipa isterică fusese silită să privească și fusese decapitată ultima. După aceea Saddam și Azziz se așezaseră și mâncaseră miel la proțap, cușcuș și baclava, în vreme ce rudele încremenite de groază și oroare ale savantului fuseseră obligate să curețe sala. Fapta aceasta îl absolvise pe general în ochii conducătorului suprem al națiunii și el redevenise fiul cel mai glorios al Irakului.

Acum însă Khalid Azziz se afla din nou într-un mare pericol. Urmărind cu atenție publicațiile occidentale de specialitate și pe baza mai multor mesaje e-mail de la o „cârtiță" din administrația MacPherson, agenții Mukhabbarat aflaseră recent despre gigantica afacere petrolieră care era încheiată de Galișnikov, Sa'id și companiile de glorie ale președintelui american, GSX și fondul Joshua. Azziz fusese stupefiat când aflase de dimensiunile fără de precedent ale negocierii. Actualul lui șef își ieșise complet din minți.

Înfuriat de ideea unei bogății fără precedent a Israelului, de destabilizarea OPEC-ului, de evidenta trădare

a palestinienilor în crearea unei companii joint-venture cu israelienii și de implicarea puternică a americanilor – atât în finanțarea proiectului, cât și acțiunile din culise pentru convingerea liderilor palestinieni de a le da binecuvântările – instrucțiunile lui Jamil Aljafari fuseseră cât se poate de limpezi: *Începeți distrugerea.* Erau destule polițe de plătit și acum sosise timpul.

Azziz primise un plan operațional, pus la punct de Jamil însuși. Era pe atât de îndrăzneț, pe cât de barbar. Asasinarea președintelui MacPherson reprezenta abia începutul. Diamantul coroanei urma să fie dezlănțuirea furiei lui Allah asupra Tel Avivului și New Yorkului, pentru a expedia lumii un mesaj și a termina ceea ce Osama bin Laden începuse pe 11 septembrie 2001.

Planul era lipsit de ambiguitate – totul sau nimic, să ucidă ori să fie uciși, să-i distrugă pe americani și israelieni sau să fie nimiciți pentru totdeauna.

Planul era simplu; nu ușor, dar clar, concis, necomplicat și direct.

Și planul era complet finanțat.

Pentru cauză au fost imediat disponibilizați oamenii cei mai buni și armele cele mai bune. Elementele esențiale ale planului erau, desigur, păstrarea secretului, viteza și elementul-surpriză.

Deja însă evenimentele scăpau de sub control. Șeful lui Azziz nu avea să fie încântat. Și peste numai zece minute generalul trebuia să-l informeze pe președintele Irakului. Era momentul să pună în aplicare planul B.

Bennett avu nevoie de treizeci și cinci de minute ca să parcurgă coada.

Nu-i trecuse însă nici o clipă prin cap ce avea să urmeze.

Un bărbat singur care călătorea cu bilet numai dus din Israel spre New York și se interesa de cursele spre Colorado la câteva ore de la tentativa de asasinare a președintelui SUA în statul respectiv – cel mai probabil pusă la cale din Orientul Mijlociu – aprinse beculețe roșii de alertă mai spectaculoase decât la sărbătoarea națională cu mult înainte ca Bennett să-și fi întins pașaportul, biletul și tichetul de îmbarcare pentru a fi examinate.

Chiar din clipa în care Bennett încerca să-și cumpere biletul, agenta companiei Delta tastase în calculatorul ei o alarmă *alef* – prioritate 1 – și apăsase butonul mic de lângă piciorul ei stâng. Aceasta declanșase instantaneu supravegherea video a lui Bennett, pe care agenta o vedea în colțul din stânga-sus al ecranului de calculator.

În vreme ce se părea că introducea informațiile din pașaport, femeia bătea de fapt instrucțiuni către videocamera din spatele ei să-l centreze pe Bennett în obiectiv, să efectueze zoom, să focalizeze și apoi să-l „marcheze" cu un cod infraroșu.

În felul acesta putea fi urmărit acum de toate videocamerele din aeroport, printre care o foarte sofisticată cameră cu raze X construită de israelieni, care-i putea scana corpul și bagajele în căutarea de arme. De asemenea, putea fi urmărit de toate microfoanele mascate și direcționate prin laser din aeroport, în timp ce își croia drum prin mulțime. La rândul lor, toate acestea permiteau personalului din sala centrală de securitate aflată în subteranul terminalului central să-l vadă și să-l audă permanent.

Iar acela nu era decât începutul. Alarma silențioasă chemă rapid trei agenți de securitate sub acoperire, care-l înconjurară pe Bennett și-l urmăriră fără ca el să-și dea seama. Între timp, alarma *alef* declanșă o căutare de mare viteză pe calculator pentru orice detaliu despre

viaţa lui Jonathan Meyers Bennett prin masiva bază de date israeliană, încrucişată cu bazele similare ale Interpolului şi FBI-ului.

Tânăra şi atrăgătoarea israeliană de la ghişeul de bilete Delta nu era o angajată obişnuită a companiei aeriene, ci o specialistă în antitero de la Shin Bet, agenţia de contrainformaţii şi securitate internă israeliană, aproximativ echivalentul FBI-ului american.

Când verificarea lui Bennett prin punctul de control depăşi patruzeci şi cinci de minute frustrante, bărbatul începu să-şi piardă răbdarea. Servieta şi bagajele cu haine îi fură examinate cu raze X şi manual. Pasta de dinţi fu stoarsă din tub, în căutare de explozibili plastici. Spuma de ras fu agitată şi testată pentru orice toxine ce puteau exista în interior. Telefonul mobil fu rapid demontat şi reasamblat, la fel ca şi terminalul mobil BlackBerry. Laptopul îi fu examinat cu atenţie şi hârtiile răsfoite.

Adevăratele necazuri începură când un agent de la punctul de control începu să-i răsfoiască agenda telefonică – în ciuda protestelor vehemente ale lui Bennett – şi observă numerele de telefon personale şi cele de la birou ale tuturor consilierilor principali ai preşedintelui MacPherson.

Aceasta atrase acum atenţia unui oficial american, despre care Bennett bănui că lucra pentru FBI sau programul american Air Marshal. Bennett fu scos din rând şi dus pe un hol, după un colţ, unde nu mai putea fi văzut de ceilalţi pasageri, după care fu coborât cinci paliere de trepte. Acolo trecu printr-o serie de uşi de securitate, ajungând într-una dintre cele câteva încăperi pentru interogare din capătul îndepărtat al unui coridor întunecos.

Era o cameră mică. Nu avea ferestre. Pereţii din cărămidă erau zugrăviţi în verde-pal. Nu exista vreun ceas

vizibil. Nici mobilier, doar un scaun șubred din lemn în mijlocul pardoselii din gresie albă murdară, unde, într-un colț, zăcea o seringă mică, folosită, din plastic roșu. O singură lampă cu abajur din metal verde prăfuit atârna de un fir incredibil de lung de undeva de deasupra lui – atât de sus, încât Bennett nici nu zărea tavanul.

De fapt, încăperea părea să fie un soi de turn. Vopseaua verde se sfârșea la înălțimea de doi metri jumătate, poate trei, iar de acolo Bennett distingea doar lespezi groase de piatră, reminiscențe ale unui castel medieval sau ale unei ruine romane antice. Însă umbrele și întunericul de deasupra lor făceau imposibil să vadă ceva mai sus. Pe Bennett îl surprinse de asemenea, și imediat, temperatura dinăuntru. Era cald și umed, cu vreo zece grade mai mult decât în terminalul de pasageri deja înăbușitor și duhnea a fum vechi de țigară. Se găsea departe de luxul din Hotelul King David și furia bărbatului creștea treptat.

Doi israelieni masivi și musculoși în blugi și pulovere albastre îl trântiră în scaun și-i fixară cătușe metalice care-i pătrunseră adânc în piele, afectându-i circulația sângelui spre palme.

– Pentru ce-i asta? întrebă Bennett.

Cei doi nu spuseră nimic, ci se postară de o parte și cealaltă a ușii.

– Hei, alo, sunt cetățean american! Am anumite drepturi. Vrea să-mi spună cineva ce se-ntâmplă?

Nimeni nu scoase o vorbă. Un al treilea israelian – mai scund, mai subțirel, purtând un costum italienesc scump, cenușiu-închis, fără cravată, și ochelari cu ramă de aur subțire și lentile pătrate – se duse în colțul îndepărtat al odăii, vizavi de ușă, își aprinse o țigară și nu spuse nimic.

Între timp, agentul american se plimba încet înainte și înapoi, jucându-se obsesiv cu un yo-yo roșu-strălucitor.

– Domnule Bennett, rosti el aprinzându-și o țigară, de ce ești atât de nerăbdător să ajungi în seara asta în Colorado?

– Este o întrebare la care am răspuns deja de nouăsprezece ori.

Bărbatul cu yo-yo se opri în spatele lui Bennett, își coborî fața înapoia urechii sale stângi și șopti:

– Mai răspunde o dată.

Bennett simțea cum sângele i se ridica prin ceafă. Urechile i se încinseseră și se înroșiseră. Toți cei patru bărbați înarmați îi puteau vedea reacția, care nu contribuia defel în a le calma nervii ori a le diminua suspiciunile. Atmosfera se tensiona rapid și Bennett își impuse să rămână calm și iasă din situația aceea.

– Spui că-l cunoști pe președinte?

– Da, v-am spus, sunt un prieten personal al președintelui. Sunt vicepreședintele senior al firmei de investiții din Denver pe care a condus-o el – Global Strategix. Am venit în Israel cu afaceri. Mi s-a cerut să plec pentru a-l vedea cât mai repede posibil.

– Și ai vorbit cu el azi-dimineață?

– Nu. Așa cum le-am spus deja domnilor acestora, am vorbit cu Stuart Iverson.

– Secretarul Trezoreriei?

– Exact, și fost președinte al GSX.

– Și cu cine ai spus că este el chiar în clipa asta?

– El și Bob Corsetti sunt în drum spre președinte. Am vorbit cu ei acum o oră sau două.

– Bob Corsetti, secretarul general al Casei Albe?

– Exact.

– Și trebuie să te-ntâlnești cu ei?

– Exact.

– Mai zi o dată, unde?

– În Colorado Springs.

– Unde anume în Colorado Springs?

– Așa cum am mai spus, nu știu. Trebuia să ajung acolo și să aștept instrucțiuni.

– De la cine?

– Cred că de la Stu sau Bob... Încă nu știu.

– Am înțeles. Foarte interesant.

În odaie se lăsă o tăcere stranie. Bărbatul continuă să se joace cu yo-yo-ul. Nu se prezentase, deși două ecusoane identificatoare îi atârnau de un lănțișor din metal în jurul gâtului. Unul dintre ele era în mod clar un ecuson guvernamental american, probabil de la FBI, deși lui Bennett îi venea greu să-l distingă limpede, întrucât bărbatul stătea în spatele său în majoritatea timpului. Celălalt ecuson era un permis pentru securitatea israeliană a aeroportului, dar, din nou, Bennett nu-și putea da seama prea bine. Știa doar că nimic din spusele lui nu-l convingeau. În mod vădit individul din spate nu credea nici unul dintre cuvintele sale. De ce? Câteva convorbiri telefonice scurte i-ar fi putut verifica povestea, înlăturând suspiciunile. Ce era în neregulă cu bărbatul acela?

Trecură cel puțin cinci minute, deși se poate să fi fost mai multe. Bennett nu știa ce să facă. Cu cât își susținea mai mult nevinovăția, cu atât individul era mai tăcut. Cu cât se irita mai mult, cu atât individul devenea mai bănuitor. Problema o reprezentau întrebările lui. Pe măsură ce se gândea mai mult la ele, își dădea seama că nu erau concepute pentru a obține de la el răspunsuri, informații, ci ele conțineau implicații, insinuări. Erau acuzații. Bennett auzise un milion de povești despre securitatea din aeroporturile israeliene, dar nimic

de felul acesta. De acum nu mai era un interviu, ci un interogatoriu. Și nu era condus de un israelian, ci de un american. Iar americanul nu era unul oarecare, ci unul care-și ascuțea toporul, un american al cărui președinte tocmai fusese atacat cu sălbăticie de un avion ai cărui piloți proveneau poate din Orientul Mijlociu.

Bennett se străduia să-și controleze furia, s-o înăbușe, s-o stăvilească și să și-o alunge din logică. El era un analist, un strateg. *Atunci analizează asta!* Se strâmbă din cauza durerii provocate de metalul dur care-i intra în încheieturi. Se concentră totuși și încercă să-și limpezească gândurile.

Bărbatul din spatele său era un solitar, un burlac, care probabil nu fusese niciodată însurat. Nu purta verighetă. Nu purta de altfel nici un fel de inele. Era un singuratic, un individ care nu se hrănea cu căldura familiei și prietenilor, ci cu adrenalina rece a fricii, îndoielii și pericolului.

Era o persoană motivată, care avea o misiune și un țel în viață. În același timp era un om frustrat, a cărui misiune era realmente imposibilă – să cunoască gândurile, intențiile și acțiunile iminente ale indivizilor decișii să facă rău țării sale. Unicul lui scop în viață era de a fi mai șiret decât oameni cu tipare mentale străine, oameni care trăiau într-o lume spectrală, de iad, a morții și amăgirii – educați și moderat bogați, cu neveste, copii și acțiuni la bursă, care erau gata să decapiteze un pilot cu un cutter și cu mâinile goale și să piloteze un avion 757 cu rezervoarele pline de combustibil într-un bloc cu o sută zece etaje din oțel, sticlă și beton, și care, cumva, erau mulțumiți să fie incinerați într-un glob de foc la temperatura de o mie de grade Celsius, crezând că astfel erau în drum spre glorie, la dreapta lui Allah.

Bărbatul cu yo-yo din spatele lui Bennett era un individ care avea o misiune. Misiunea lui era să oprească avioanele de a fi deturnate, să le oprească de a fi transformate în proiectile umane, arme de distrugere în masă. Iar el tocmai eșuase. Nu doar el, desigur. El și colegii lui eșuaseră. Iarăși. Sistemul eșuase. Lumea întreagă eșuase, însă bărbatul acesta considera totul ca pe un fiasco personal și era un cazan clocotind de suspiciuni. El credea că avea un suspect și dovezi circumstanțiale, un individ care dispunea de mijloacele cuvenite pentru un act terorist, chiar dacă deocamdată nu distingea un motiv evident. Iar acum bărbatul acesta își analiza opțiunile.

Nu spunea nimic. Trăgea doar din țigările pe care le aprindea una de la cealaltă și-l ocolea încet pe Bennett, din nou și din nou, mai întâi într-un sens, apoi în celălalt, aidoma unui rechin care dă târcoale unui pește rănit care sângerează. Era clar că bărbatul avea puterea de decizie în încăperea aceasta. Ceilalți stăteau lipiți de pereți, lăsându-i loc să se joace cu yo-yo-ul și cu mintea victimei sale. Pe măsură ce minutele ticăiau, Bennett simți mânia bărbatului. Era reală. Creștea. Și era palpabilă.

Purta pantaloni maro, cămașă albă boțită cu guler uzat, cravată maro îngustă, un sacou sport vechi bleumarin și pantofi noi, negri și proaspăt lustruiți. Avea părul negru și rar, tuns scurt, dar nu perie. Avea o mustață deasă, care acoperea parțial o cicatrice mare și neregulată ce-i pornea de sub ochiul stâng și cobora până la gură. Era mai înalt decât Bennett, având în jur de 1,87 m, avea vreo nouăzeci de kilograme, iar ochii îi erau mici, negri și pătrunzători. Ba nu, mai aveau o caracteristică. Păreau goi. Păreau morți, din sticlă. În clipa aceea, furia lui Bennett începu să se preschimbe în spaimă.

– Bun, să-i dăm drumul, se adresă calm bărbatul agentului israelian cu ochelari cu rame din aur.

Agentul se conformă imediat, păşind în spatele lui Bennett, de unde îi desfăcu butonul de la manşeta stângă a cămăşii şi-i suflecă mâneca. Din interiorul hainei, scoase un tampon de vată şi-l lipi câteva clipe de un flacon cu un lichid incolor, probabil spirt. Dezinfectă o porţiune de piele de pe interiorul braţului lui Bennett, mai jos de cot, apoi se îndreptă, rămânând în spatele său.

După aceea, scoase din celălalt buzunar al hainei trei seringi din plastic – una verde, una galbenă şi una roşie. Le scoase căpăcelele protectoare, expunând ace lungi de cinci centimetri. Bennett simţi că-i bubuie inima. Picături de transpiraţie i se prelingeau pe chip şi brusc îşi dădu seama că avea cămaşa udă leoarcă. Agentul ţinu seringile zece–cincisprezece secunde în faţa ochilor lui Bennett.

– Ai de ales, domnule Bennett, începu bărbatul cu cicatrice.

Bennett încercă să înghită un nod, dar gura îi era complet uscată.

– Viaţă sau moarte.

Mintea lui Bennett gonea nebuneşte. Nu putea să fie real. Trebuia să existe ceva ce să poată spune, ceva ce să poată face.

– Prima seringă, cea verde? Pentotal de sodiu.

Stomacul lui Bennett se strânse.

– Noi îi spunem „serul adevărului".

Bennett se chinui să-şi păstreze faţa inexpresivă.

– Vorbeşti, eu te ascult şi trăieşti.

Cei doi paznici de lângă uşă se foiră nervos.

– A doua seringă, cea galbenă? Tiopental de sodiu.

Un paznic îşi şterse lent picăturile de sudoare de pe nas şi bărbie.

– Ăsta a fost favoritul lui Rickey Ray Rector. Îți mai amintești de el? Rickey Ray Rector... Bolnav mental din Arkansas. Ucigaș. Arestat, judecat, condamnat. După care, clemența i-a fost refuzată de bunul Bill Clinton în alegerile din 1992. Mai ții minte? A fost executat prin – cum?... ah, așa – injecție letală. Am auzit că medicii au avut nevoie de patruzeci și cinci de minute ca să-i găsească o venă bună, curată. Totuși au făcut-o. Da, da, au făcut-o bine. Rickey Ray Rector... Cu seringa galbenă, l-au aruncat într-un somn lung și-adânc. Dar sfârșitul n-a fost acela. Sfârșitul este a treia seringă, cea roșie. Știi ce conține ea?

Bennett rămase nemișcat, încremenit, incapabil să vorbească.

– Clorură de potasiu. Asta știi ce face?

Încăperea amuțise.

– Îți oprește inima. Stop cardiac.

Bărbatul cu cicatrice reîncepu să se joace cu yo-yo-ul.

– Acum, domnule Bennett, o să ai parte de prima seringă, cea verde. Asta nu se poate negocia. E bătută-n cuie. Întrebarea... ei bine, pentru asta o să te las pe tine să ghicești. Ești un tip destul de inteligent, domnule Bennett. Lucrezi pe Wall Street. Ce naiba – ești prieten cu președintele și la ce-s buni prietenii?

Agentul cu ochelari cu rame din aur îi întinse seringa verde peste capul lui Bennett. Brusc, Bennett se încordă... și așteptă. Ce avea să se întâmple? Ce făcea pentotalul de sodiu?

În clipa următoare, simți acul pătrunzându-i adânc în venă. Bennett răcni și se cutremură incontrolabil din tot corpul. Pentru ca după aceea, aproape instantaneu, să se simtă slăbit și somnoros. Bătăile inimii își reduseră

ritmul. Toţi muşchii i se relaxară. Se simţea realmente pierzând controlul şi în acelaşi timp străbătut de o senzaţie de căldură. Se simţea parcă plutind, zăbovind la marginea pierderii cunoştinţei. Ochii i se închiseră, respiraţia îi încetini şi se simţi perfect în siguranţă.

– Vreau să-mi spui adevărul, începu în şoaptă bărbatul cu yo-yo-ul.

– Bine, răspunse Bennett încet, obosit, ca într-o transă hipnotică.

– Jonathan Meyers Bennett.

– Da.

– Patruzeci de ani. Multimilionar.

– Da.

– Pe punctul de a fi miliardar.

– Poate... sper.

Bărbatul porni să-i dea ocol lui Bennett fără grabă, rotindu-şi yo-yo-ul în jurul degetelor.

– Ai crescut în Moscova.

– O vreme.

– Vorbeşti rusa.

– Puţin.

– Tatăl tău a lucrat la *Times*.

– Da.

– Relaţii în KGB.

– Bineînţeles.

– A lucrat pentru KGB?

– Nu.

– Poate?

– Nu... nu... nu cred... nu.

– Îţi iubeşti tatăl, domnule Bennett?

– Păi, sigur, eu...

– Nu eşti ranchiunos pe el?

– Nu.

– N-a petrecut niciodată mult timp cu tine. Lucra mereu. Era mereu foarte ocupat.

– Păi, da... dar eu...

– Nu vorbeai prea mult cu el.

– Așa este.

– Nu-i telefonezi.

– Nu prea des.

– El nu-ți telefonează.

– Nu prea, nu.

– Ești însurat?

– Nu.

– De ce?

– Nu știu... cred că sunt prea ocupat.

– Ai vreo prietenă?

– Nu.

– Prieteni apropiați?

– Câțiva... puțini... nu prea.

– De ce?

Bennett inspiră adânc.

– Eu... pur și simplu, n-am.

– Ești religios?

– Nu.

– Crezi în Dumnezeu?

– Păi... nu... nu cred.

– Nu crezi în Dumnezeu?

– Eu... nu știu... atât doar că... nu mă gândesc prea mult la asta.

– În ce crezi?

Bennett tăcu. Drogat și moleșit, plutind într-o ceață neclară, întrebarea părea să-l deruteze și mai mult.

– Trebuie să crezi în ceva, domnule Bennett. În ce crezi?

– Nu știu.

– În adâncul ființei tale, în inimă, în suflet – nu există nimic pentru care să trăiești?

Bennett ezită, străduindu-se să prindă ceva alunecos și evaziv.

– Nu știu... vreau să... schimb cumva lucrurile.

– Și ai făcut-o?

Bennett se gândi la asta o clipă, nu-i plăcu răspunsul și tăcu.

– Jalnic! Așadar, spui că-l cunoști personal pe președinte.

– Da.

– Știi unde locuiește?

– Da.

– Ai fost la el acasă?

– Da.

– Ai fost la cabană?

– Da.

– Ai dormit în paturile lui?

– Da.

– Te-ai jucat cu fetele lui?

– Da.

– Le-ai ajutat să-și facă prieteni?

– Da.

– Sunt atrăgătoare?

– Da.

– Ați flirtat?

– Puțin.

– Ai ieșit vreodată cu ele?

– Nu

– Ai dorit vreodată să ieși cu ele?

Bennett tăcu.

– Ca să vezi....

Bărbatul se opri și-l fixă cu privirea pe Bennett, ai cărui ochi erau acum închiși și care aproape că adormise. Își inversă sensul, pornind să umble în direcția opusă.

– Îi cunoști pe agenții din preajma președintelui?

– Da.

– Ei te cunosc din vedere?

– Da.

– Ai fost în Biroul Oval?

– Da.

– Și în biroul secretarului general?

– Da.

– Știi toate coridoarele din aripa de vest?

– Destul de multe.

– Știai când avea să zboare președintele la Denver?

– Da.

– Știai când avea să aterizeze?

– Cred că da.

– Știai în ce mașină va fi?

– Probabil.

– Dar nu erai acolo.

– Nu.

Bărbatul se opri din nou, exact în spatele lui Bennett.

– Ascultă-mă cu atenție, ai înțeles? șopti el. Ai venit în Israel pentru o zi. Pentru o singură zi. Ai cinat cu un musulman palestinian și cu un evreu rus, care lucrează amândoi la un proiect cu petrol și gaze naturale. Afacerea asta avea să te îmbogățească, așa-i?

De unde știe toate astea? se întrebă Bennett.

Bărbatul începu să vorbească mai tare.

– Apoi te-ai întâlnit iarăși cu rusul – la micul dejun. Adică, din întâmplare, exact în același moment în care cineva a încercat să-l asasineze pe președintele Statelor Unite. Însă tu nu te-ai întors prin Londra, așa cum

aveai biletul inițial. Ah, nu! Fiindcă Londra este atacată. Palatul Buckingham a fost făcut țăndări. Nu... În loc de așa ceva, ai cumpărat un bilet numai dus spre SUA și ai încercat să găsești o cale de-a ajunge la Colorado Springs. De ce?

Tăcere. Capul lui Bennett începuse să se plece în față, cu ochii închiși, cu mintea încă înotând din greu.

Bărbatul cu cicatrice se plimba repede, iar vocea îi sporea în intensitate și devenea mai furioasă.

– De ce? De ce? Ah, știu de ce. Pentru că trebuie să-l vezi pe președinte. Pentru că el vrea să te vadă imediat. Cât mai repede cu putință! *Pronto!* Ieri dacă s-ar putea. Așa-i?

– Ăsta-i adevărul.

– *Gura!*

Bennett fu speriat – simțind brusc și îndepărtat mânia și frustrarea din ce în ce mai mari ale bărbatului.

– Dar n-ai habar unde, sau când, sau de ce. Ar trebui doar „să aștepți instrucțiunile". Interesantă chestia asta – „să aștepți instrucțiunile"... niște instrucțiuni foarte misterioase.

Sângele reîncepu să circule către capul lui Bennett. Ochii i se deschiseră brusc. Se strădui să-i focalizeze.

– Și acum vrei să-ți acord permisiunea de a te îmbarca în acest avion american, pentru ca să poți să mergi și să te întâlnești cu președintele. Pentru ca să poți să mergi și să-l omori pe președinte. Așa-i?

– Nu, insistă Bennett.

Fie că efectul sedativului începuse să se diminueze, fie că era dominat de propria lui furie crescătoare. Agentul venise în fața sa și-i sufla fumul de țigară drept în ochi, făcându-l să se strâmbe și să tușească.

– Ai înțeles totul greșit.

– Cu cine lucrezi?

– Nu știu. Nu știu despre ce vorbești.

– Cine-i femeia din Londra?

– Poftim?

– Căreia i-ai telefonat ca să-ți închirieze un avion.

Bennett se trezise complet, dar era dezorientat și confuz.

– De unde știi asta?

Întrebarea fu o greșeală.

Agentul se trase brusc înapoi. Stătea în spatele lui Bennett, ținând yo-yo-ul strălucitor deasupra capului său și legănându-i-l lent în fața ochilor ca pe un spânzurat în laț. Scrâșni din dinți și practic scuipă cuvintele următoare.

– Bennett, nu-mi placi! Ascunzi ceva. Te miros. Te simt. Și dacă nu-ncepi să-mi spui adevărul... – derulă tot firul din yo-yo, îl întinse perfect, ținându-l de ambele capete și începu să i-l apese lent de gât – fie c-o să fiu nevoit să-l storc din tine... fie să-ți dau acum seringa galbenă.

Răsuflarea lui Bennett se iuți. Claritatea începea să-i revină în minte, dar aducea cu ea și spaima.

– Vreau un avocat. Nu poți... greșești.

– Tu alegi, Bennett.

– Cât este de greu să-mi verifici afirmațiile?

– Viața sau moartea?

– Am fost verificat de serviciul secret în timpul campaniei electorale. Verifică! Sună la Casa Albă. O să ți se spună cine sunt.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Nimeni nu dădu nici un telefon. Nimeni nici măcar nu tresări. Pentru prima dată, Bennett își dădu seama că se afla într-o cameră izolată acustic. Nu putea să audă nimic din exteriorul

celor patru pereți... nimeni n-ar fi știut dacă el striga, sau murea.

– Sună la Casa Albă. Sună la cabinetul lui Corsetti. Ei o să-ți spună cine sunt.

Nici o replică din partea agentului cu cicatrice. Însă firul yo-yo-ului se strânse mai tare în jurul gâtului lui Bennett.

– Mohamed Jibril.

Numele rămase plutind în aer cel puțin un minut.

– Cine-i ăsta? întrebă Bennett.

– Nu știi?

– Nu.

Bennett începuse de acum să se sufoce.

– Mohamed Jibril este un terorist, domnule Bennett. În prezent, el trăiește la Moscova, lucrând cu diverse celule teroriste islamiste.

– Și ce legătură are cu mine?

– Tocmai te-ai întâlnit cu fratele lui.

– Poftim? Despre ce vorbești? Nu m-am întâlnit cu nimeni.

Bennett simți un ghem de spaimă în stomac. Verificase amănunțit trecutul lui Ibrahim Sa'id, președintele companiei PPG, și al principalilor săi directori. Nu găsise însă nici o dovadă de legături cu grupări teroriste. Absolut nici una.

Până atunci, Bennett refuzase să-i spună acestui individ detaliile afacerii sale. Primise ordin strict din partea președintelui Statelor Unite de a-l informa pe el – și numai pe el – înainte de a vorbi cu orice alt om de pe planetă despre esența tranzacției. Bennett se străduia să respire. Imboldul de a le spune oamenilor acestora tot ce știa era copleșitor. Era oare efectul serului adevărului sau pur și simplu instinctul de supraviețuire?

Totuși nu putea s-o facă. Nu putea. Își dăduse cuvântul președintelui. Își dăduse cuvântul lui Iverson. Cine erau oamenii ăștia? Dacă erau asociați celor care tocmai încercaseră să-l asasineze pe președinte? Dar cum s-ar fi putut așa ceva? Ei îl ridicaseră de pe aeroportul israelian. Pe de altă parte, ce conta asta? Nu s-ar fi putut să fie agenți dubli? Nu s-ar fi putut să fie în slujba inamicului? Care inamic? De partea cui erau ei? Și dacă el nu le spunea informațiile pe care le știa și care ar fi putut, cumva, să fie esențiale? Dacă el era cel care greșea? Dacă, într-un fel sau altul, în afacerea la care lucrase el se amestecaseră exact cei care tocmai încercaseră să-l asasineze pe președinte? Dacă el nu făcea altceva decât să finanțeze asemenea atentate teribile?

Bennett schiță o grimasă de frică și durere. Nu știa ce să facă. Iar anchetatorul lui știa asta. Bărbatul strânse firul yo-yo-ului. Transpirația se prelingea pe chipul lui Bennett.

– Galișnikov.

– Ce-i cu el?

Bennett încercă să înghită un nod, dar nu putu.

– Știi cine este?

Bennett era pe punctul să vomite.

– Este... un prieten.

Bărbatul strânse și mai mult firul.

– Acum patru ani, Dmitri Galișnikov a ajutat la pregătirea unui atentat terorist care a distrus una dintre cele mai mari rafinării din fosta Uniune Sovietică. Guvernul rus a înregistrat o pagubă de o jumătate de miliard de dolari. Nu a suferit din cauza banilor, nici vorbă! Rusia este o țară bogată. Dar guvernul a fost destul de înfuriat pentru că în explozia aceea au murit două sute doisprezece cetățeni ruși.

– Nu știu despre ce vorbești. Eu nu... eu... te rog... sună la Casa Albă...

Agentul explodă pe neașteptate. Desfăcu firul yo-yo-ului din jurul gâtului lui Bennett, îl prinse de cămașă și de păr și-l azvârli în perete. Cu mâinile legate în cătușe și incapabil să se apere, Bennett lovi peretele cu capul, apoi se năruí pe podea și se ghemui în poziție de fetus, încordându-se înaintea loviturilor despre care știa că aveau să sosească.

Bărbatul tremura de furie și părea să-și fi pierdut complet controlul. Luă scaunul de lemn și-l izbi de perete, făcându-l țăndări și împroșcând peste tot cu așchii. Bennett știu că era un spectacol conceput pentru a-l înspăimânta. În același timp, faptul că știa asta nu reducea cu nimic groaza. Era terifiat. Nu era obișnuit să nu dețină el controlul situației. Nu era obișnuit să i se ordone. Iar acum se temea pentru viața lui.

– Vrei seringa galbenă, domnule Bennett? O vrei pe cea roșie?

Bennett nu avea ce să răspundă.

– Nu. Dumnezeule, nu!

Bennett simți acul intrând.

– Ai două minute, Bennett. Ești un terorist?

– Nu.

– Îi finanțezi pe teroriști?

– Nu.

– Sa'id este un terorist?

– Nu... nu știu.

– Galișnikov este un terorist?

– Nu știu.

– Ai conspirat împotriva președintelui Statelor Unite? *Ai conspirat?*

– *Nu, nu, nu...*

– Spune-mi ce vreau s-aud. Spune-mi ce știi!

– Dumnezeule, te rog, nu!

Bărbatul îl prinse din nou de cămașă și-l ridică în genunchi.

– *Te iert, Bennett.*

Când ochii lui Bennett se focalizară, bărbatul îi arătă seringa roșie, o aruncă pe jos și-o strivi cu piciorul.

Bennett inspiră cât de mult aer putu. Îl simți pe agent apucându-l de părul asudat și smucindu-i fața în sus. Se holbă în ochii de deasupra lui și nu văzu nici urmă de milă. Aceasta nu era o amnistiere. Era o execuție.

Bărbatul scoase un pistol Beretta calibrul 9 mm și-l apăsă puternic pe fruntea lui Bennett. După aceea îl retrase, trecu în spatele lui și-i înfipse țeava în ceafă, îmbrâncindu-i corpul și fața spre podea. La numai câțiva centimetri depărtare, Bennett zărea un lichid maro-închis prelingându-se din seringa roșie strivită. Trupul îi zvâcnea de acum necontrolat.

– Monstru nenorocit! îi urlă bărbatul în ureche. Chiar credeai c-o să te las să scapi cu asta? Așa credeai? O să număr până la trei. Și tu o să-mi spui de ce plătești teroriștii să-l ucidă pe președinte – sau o să-ți împroșc creierii împuțiți și mizerabili pe toți pereții ăștia! O să te desființez și nimeni nici măcar n-o să știe vreodată că ești mort. M-auzi? *M-auzi?*

– Nu-i adevărat... greșești... te rog... nu știu nimic... te rog.

– Unu.

– Nu... nu știu nimic... te rog... te implor... te rog!

– Doi.

– Ajută-mă, Doamne, te rog. Te rog, ajută-mă!

– *Trei.*

– Doamne, nu vreau să mor. *Te rog!*

Detunătura asurzitoare a pistolului Beretta zgudui camera, răsunând în sus și în jos prin turnul înalt și întunecat.

Apoi totul se cufundă în tăcere.

Israelienii rămaseră înspăimântați, nevenindu-le să creadă ceea ce tocmai văzuseră. Toți trei ieșiră repede din odaie. După o clipă, bărbatul cu cicatrice își vârî arma în toc, își ridică yo-yo-ul și-i urmă afară, încuind ușa după el.

Trupul lui Bennett rămase pe podeaua murdară din plăci de gresie albă – mototolit și nemișcat.

6

Era pentru ultima dată când cei patru bărbați aveau să fie în Occident.

Ei o știau. Și nu le păsa. Evenimente extraordinare fuseseră puse în mișcare și era timpul ca ei să-și primească instrucțiunile finale și să-și joace rolul.

Wall Street Journal Europe publica pe prima pagină profilul noului secretar al Trezoreriei – Stuart Iverson. Surse importante din administrație, ale căror nume nu erau dezvăluite, afirmau că președintele Statelor Unite avea acum o persoană în care el, națiunea și lumea se puteau încrede că va purta economia globală spre noi culmi. Iverson părea să se potrivească postului ca o mănușă și până și democrații din Comitetul pentru finanțe al Senatului îi aduceau laude.

Cei patru nu puteau decât să zâmbească înaintea norocului lor. În tot cazul, nu vorbeau despre asta. Și, oricum, în nici un caz aici, în stranele din Catedrala Sf. Ștefan – Stephansdom – din Viena. Niciodată nu puteai să știi cine pândea în umbră.

Construită inițial ca bazilică romanescă în secolul al XII-lea și apoi reclădită pentru a funcționa drept catedrală în secolul al XIV-lea în stilul gotic clasic, Sf. Ștefan era un simbol în inima Vienei, acoperită cu funinginea neagră și lipicioasă a aproape șase sute de ani de războaie, incendii și dezvoltare industrială. Desigur, Viena nu era doar capitala și cel mai mare oraș al Austriei, ci un simbol în mijlocul Europei, o metropolă cunoscută de mult ca poarta spre puterile răsăritene și Moscova. Cândva, germanii, rușii și aliații se luptaseră aici pentru a obține controlul. Zidurile exterioare ale catedralei erau ciuruite de găurile gloanțelor soldaților naziști, ale căror cizme tropăiseră cândva pe caldarâm, strecurând teama în inimile tuturor celor care-i puteau vedea sau auzi.

În prezent, simbolul din centrul simbolului era o mare atracție turistică și în dimineața aceasta blândă, în care fulguia ușor, nimeni n-ar fi bănuit că în mijlocul mulțimii se puteau afla asemenea monștri.

Fără să se privească vreodată unul pe celălalt, cei patru se uitau nepăsător la vizitatorii care intrau, unul câte unul, minut după minut. În majoritate, femei bătrâne. Foarte puțini bărbați. Aproape nici un copil, cu excepția ocazionalilor prunci plângăcioși, ale căror scâncete reverberau invariabil prin sanctuarul cavernos, suind în turnul înalt și clopotniță. În cele din urmă, o femeie în rochie neagră și cu pălărie de aceeași culoare, având o panglică albă prinsă la rever, intră, îngenunche și începu să se roage.

Fără grabă, pe rând, cei patru bărbați își strânseră lucrurile și ieșiră imperturbabil din catedrală. Era timpul.

Nici unul nu se comportă ca și cum s-ar fi cunoscut între ei și porniră în direcții opuse. Însă după douăzeci

de minute, convinși că nu fuseseră urmăriți, porniră toți către Graben, la Monumentul Ciumei. Ridicat pentru a comemora sfârșitul ciumei bubonice care bântuise în Europa în secolele al VI-lea, al XIV-lea și al XVII-lea și ucisese peste o sută treizeci și șapte de milioane de oameni, acesta era acum punctul de întâlnire pentru patru indivizi porecliți cândva de analiștii CIA – și de omologii lor britanici din MI6 – „cei patru călăreți ai Apocalipsei".

Unul dintre bărbați descuie portiera unui Volvo alb închiriat parcat în apropiere și se urcă în automobil. Altul fotografia ca un turist obișnuit, în timp ce partenerul lui răsfoia un ghid *Fodor's* al Austriei și vorbea despre găsirea unui restaurant ieftin pentru prânz. Al patrulea își strecură discret mâna înmănușată într-o pubelă din apropiere și pescui plicul netimbrat dintr-un ziar german aruncat acolo. Privi înăuntru. Patru bilete de tren. Patru pașapoarte noi. Patru vize. Și patruzeci de mii de euro în bancnote mici. Echipa se îmbarcă în Volvoul care aștepta cu motorul pornit și se îndreptă spre Südbahnhof, gara de sud a Vienei.

Pe drum, pasagerii mașinii, cu excepția șoferului, își strecură din mână în mână *Wall Street Journal* și un exemplar din *International HeraldTribune*, ziarul publicat în colaborare în Europa de *New York Times* și *Washington Post*. În dimineața aceasta, articolul care le atrase cel mai mult atenția era profilul de pe prima pagină al președintelui rus Vadim, care analiza noul și remarcabilul lui parteneriat strategic cu SUA și NATO, ca și necazurile politice ce se intensificau cu naționaliștii îndârjiți din Duma, parlamentul rus.

Noile sondaje din Rusia plasau popularitatea lui Vadim mai jos decât a lui Stalin și, o dată cu iarna friguroasă și mușcătoare ce cobora peste Moscova, frustrările

populației legate de deteriorarea rapidă a condițiilor economice din țară și temerile privind un val nou de inflație galopantă sporeau de la o zi la alta. Prietenia cu Vestul nu-l ajuta deloc în țară pe șiretul și practicul lider rus și numeroși analiști occidentali citați în articol se temeau că zilele lui Vadim la conducere erau numărate. Până și industria petrolieră a țării – răspunzătoare pentru jumătate din produsul intern brut – traversa o perioadă dificilă. Prețul țițeiului oscila între douăzeci și doi și douăzeci și cinci dolari/baril. Dacă ar fi coborât prea mult, Rusia ar fi avut într-adevăr necazuri foarte serioase. În *Herald Tribune* scria că „în Washington, creșterea îngrijorării față de viitorul economiei ruse sugerează că un cunoscător al Rusiei ca Iverson ar putea fi omul cel mai potrivit în prezent".

La ora 9.30, cei patru coborâră din Volvo, intrară în gară, se îndreptară către secțiunea estică – Ost – intrară pe peron și așteptară. Terminalul era întunecos și prăfuit, dar cumva clasic și impresionant, cu plafonul înalt și arcuit din oțel și sticlă care sugera un hangar din al doilea război mondial. Aici soseau și plecau trenuri din toată Europa și zeci de mii de pasageri îi traversau zilnic peroanele. Nu însă și pasagerii aceștia. Nici unul dintre ei nu mai fusese până atunci în Viena și cu cât așteptau mai mult, cu atât deveneau mai agitați.

Trenul lor spre est, către Bratislava, urma să plece la ora 10.05, dar avu întârziere și cei patru sfârșiră prin a aștepta două ore. Fiecare dintre ei blestemă pe rând cerul sur și frigul pătrunzător și-și aprinse țigările americane, fără să știe că, din trei unghiuri diferite, doi bărbați și o femeie fotografiau cu viteză pe 35 mm cu teleobiective zoom puternice și în același timp anunțau

prin radio o echipă de alți agenți care hoinăreau prin terminal că cei patru călăreți se aflau în țarc.

*

Cele două apeluri fură aproape simultane.

Unul de la Pentagon. Unul de la Langley. Ambele erau de prioritate zero și în câteva minute Forța de acțiune antitero SUA se reîntâlnea într-o videoconferință prin legătură protejată.

– Domnule vicepreședinte, sunt Jack, din CIA.

– Dă-i drumul, Jack.

– Tocmai am fost informați de una dintre echipele noastre din Viena. Celula irakiană a fost identificată în mod clar ca fiind „cei patru călăreți". Se află în gară și au bilete spre Moscova. Oamenii mei cer aprobarea pentru a-i reține și interoga despre ceea ce știu în privința atacului asupra președintelui.

Oaks căzu pe gânduri.

– Nu. Nu încă. Echipa ta să-i urmărească, să le intercepteze toate apelurile și să le monitorizeze toate contactele. Să raporteze din oră în oră. Vreau să știu unde merg indivizii aceștia, și de ce, și vreau să știu toate astea înainte ca ei să-și dea seama că-i urmărim.

– Sunteți sigur? Îi vânăm pe oamenii ăștia de șase ani. Acum putem pune mâna pe ei.

– Și întâmplător ei se deplasează în aceeași zi în care cineva l-a atacat pe președinte.

– Exact. De aceea ar trebui să-i reținem – acum.

– Nu. De aceea ar trebui să-i urmărim până aflăm ce intenționează... sau până spun eu să-i rețineți. S-a înțeles?

– Da, domnule vicepreședinte.

– Bun. Următorul?

– Domnule vicepreședinte, sunt Burt din Pentagon, începu secretarul Apărării cu ochi înroșiți și obosiți.

– Da, Burt, ascult.

– Ni s-a raportat că trei dintre avioanele noastre de recunoaștere au fost doborâte deasupra sudului Irakului. F-15 au pornit deja într-acolo ca să distrugă pozițiile lansatoarelor sol-aer, dar situația pare îngrijorătoare.

– Asta-i o glumă?

– Nu... și nu-i totul.

– Te ascult.

– Sateliții noștri culeg date potrivit cărora Garda Republicană irakiană pare a fi în proces de mobilizare. S-a semnalat activitate în jurul a trei unități de autoblindate din sud-estul Bagdadului și am primit un raport de la postul nostru de avangardă din Kuwait, de lângă graniță. Radarul lor înregistrează multiple puncte mișcătoare – s-ar putea să fie unități de recunoaștere. Încercăm să verificăm chiar acum.

– Ai dreptate... nu sună bine.

– Nu, deloc. Vom ști mai multe în următoarele câteva ore, însă ținând seama de tot ce se întâmplă în general mă tem că Irakul pregătește o mișcare militară de amploare.

Trainor nu-și încheie ideea, dar nici nu mai trebuia s-o facă.

Brusc, Jack Mitchell, directorul CIA, interveni:

– Domnule vicepreședinte?

– Da, Jack.

– Tocmai m-a sunat directorul-adjunct. Vorbește la telefon cu generalul-brigadier Yoni Barak, șeful lui Aman, Contrainformațiile Militare israeliene.

– Da, îl știu pe Yoni. Are ceva pentru noi?

– El are o echipă – cred că v-ați întâlnit cu indivizii aceștia – numită *Sayeret*...

– *Sayeret Matkal.*

– Exact.

– Una dintre unitățile lor de recunoaștere în profunzime.

– Exact, domnule vicepreședinte.

– Ce i-au spus?

– Unitatea a interceptat comunicații radio militare susținute în Bagdad și în jurul orașului... Stați așa.... Bun... zice că agenții de la sol raportează că în tot orașul sună sirenele de alarmă antiaeriană... Pe străzi nu circulă civili... posturile naționale de televiziune și radio nu mai emit... Se pare că are loc mobilizarea Gărzii Republicane, iar unități avansate de recunoaștere înaintează deja spre est, către Kuwait, și spre sud, către Arabia Saudită... Totul este destul de haotic, dar acestea sunt știrile cele mai recente.

– Spre Israel se îndreaptă vreo unitate irakiană?

– Deocamdată n-au detectat nimic.

– Israelienii ce cred?

– Premierul Doron nu vrea să aștepte. A convocat o ședință de urgență a cabinetului de securitate, care se va întruni dintr-o clipă în alta. Se crede că va trece armata în stare de alarmă și că în mai puțin de o oră va mobiliza rezerviștii.

– Complet sau parțial?

– N-a putut preciza. Nu încă.

– Ție ce-ți spune instinctul, Burt?

– Că va o fi mobilizare totală.

– Jack?

– Știți toți ce gândesc eu. Israelienii se pregătesc cu toate forțele și noi ar trebui să începem să facem același lucru. Să ne mobilizăm rezerviștii și să ne readucem imediat trupele în zonă.

– Marsha?

– Domnule vicepreședinte, eu cred că va o fi mobilizare totală. Ținând seama de ceea ce se întâmplă în noaptea asta, seamănă cu o mișcare pregătită de Jamil și poate fi un preludiu al preluării de către Irak a controlului câmpurilor petrolifere din Kuwait și Arabia Saudită. Sunt de acord cu Jack. Trebuie să ne mobilizăm rapid rezerviștii și să discutăm cu saudiții despre desantarea noastră imediată acolo. Toate acestea vor dura – mult mai mult decât pentru israelieni, dar nu prea avem de ales.

– Dacă este o mișcare a lui Jamil, atunci cine vor fi cel mai probabil atacați – kuweitienii sau saudiții? insistă vicepreședintele.

– Ambele țări. Oricare dintre ele. Încă nu știu, recunoscu Kirkpatrick. Indiferent însă cum se va desfășura, este extrem de serios.

– Domnule vicepreședinte?

Toți se întoarseră spre secretarul de stat Tucker Paine.

– Da, Tuck?

– Tocmai am vorbit la telefon cu prințul saudit, pentru a-i transmite condoleanțe. Familia regală este în siguranță, dar destul de șocată.

– Au vreun indiciu privind autorii?

– Nu încă. Totul se derulează prea rapid. Au promis însă că vor telefona imediat ce află ceva.

– Ce-i cu Moscova? Nici o veste de acolo?

– Nu. Nu încă. Continui să mă interesez.

– Așadar, deocamdată tot nu știm exact despre ce-i vorba?

– Nu tocmai, încuviință secretarul de stat. De aceea, apreciez că trebuie să fim foarte atenți să nu ne pripim.

– „Să nu ne pripim"? repetă Mitchell. Domnule secretar, președintele și liderii câtorva dintre principalii noștri aliați tocmai au fost atacați pentru a fi asasinați în urma unei conspirații incredibil de bine plănuite, bine finanțate și executată aproape fără greșeală. Sunt de acord că este încă prematur, dar, așa cum am spus deja, există dovezi circumstanțiale serioase că toate acestea pot fi opera lui Jamil Aljafari într-o nouă tentativă de a domina Golful și a submina formarea unei coaliții occidentale care l-ar putea opri. Ce „pripeală" poate fi în mobilizarea rezerviștilor și desfășurarea forțelor noastre în regiune?

– Eu spun doar că trebuie să rămânem focalizați pe opțiunile noastre diplomatice, rosti Paine, nu să intrăm cu armele în mâini.

– „Cu armele în mâini"? întrebă Mitchell. Eu aș zice cu ele încărcate și în poziție de tragere. Suntem în război, domnule secretar. Știm cu toți că nu poate fi vorba de opțiuni diplomatice cu călăul din Bagdad. Știm cu toții că ar fi trebuit să ne ocupăm mult mai devreme de Irak. Nu doar prin înarmarea și instruirea forțelor anti-Jamil. Nu doar acționând diplomatic la ONU, ci realmente nimicindu-l odată pentru totdeauna pe monstrul ăsta! N-am făcut-o. Perfect, dar uite că acum se-ntoarce ca să ne facă rău.

– Domnule vicepreședinte, cu tot respectul, nu suntem în război, cel puțin nu deocamdată, decât dacă dumneavoastră și președintele plecați urechea la militariști, avertiză Paine, fostul ambasador american la ONU, cu chip palid și păr argintiu. Trebuie să ne consultăm aliații și să stabilim un plan.

– „Militariști"? hohoti Mitchell. Mă bucur să știu că secretarul de stat i-a definit pe toți. Păi atunci de ce

nu-l invitați pe Jamil la un picnic, ca să rezolvați această mică neînțelegere odată pentru totdeauna – ca niște îngerași drăguți și nevinovați de la ONU! Da, chiar așa, de ce nu votați altă rezoluție pe care s-o încalce toți?

Paine pufni dezgustat.

Oaks interveni pentru a recâștiga controlul discuției.

– Domnilor, vă rog să vă potoliți. Marsha, care este părerea ta despre situație? Ce i-ai recomanda președintelui să facă?

– Domnule vicepreședinte, mă tem că am trecut Rubiconul. Nu avem alternativă. Eu recomand blocarea imediată la sol a tuturor avioanelor în SUA și interzicerea intrării oricăror avioane străine. Misiuni aeriene de patrulare deasupra ambelor coaste și granițelor. Închiderea granițelor cu Canada și Mexicul – cel puțin până controlăm situația internă. Ultimul lucru de care avem nevoie acum este pătrunderea unor sinucigași înarmați cu bombe, care să intre în țară cu trenuri sau camioane de marfă.

– Altceva?

– După aceea ar trebui să trecem cât mai repede la aplicarea Operațiunii Ciclon Iminent. Ea va readuce grupul de bătălie *Nimitz* în Golf și va instala grupurile de luptă *Roosevelt* și *Reagan* în largul coastelor Israelului. Chiar dimineață vom scoate Forța Delta și Divizia Aeropurtată 82, pentru a le trimite spre Arabia Saudită. Ideea este să aducem pe poziții cât mai multe trupe, unități mecanizate și unități aeropurtate, cât de repede putem.

Avea dreptate. Evenimentele începeau să se precipite, descriind o spirală care părea scăpată de sub control. Până și încărunțitul vicepreședinte de șaizeci și șapte de ani – fost ofițer de contrainformații în Marină, fost guvernator al statului Virginia, de patru ori senator

și mult timp președinte al Comitetului pentru servicii militare al Senatului, una dintre persoanele cele mai experimentate din Washington – începea să fie neliniștit.

– Sunt de acord cu toate recomandările voastre și la fel va fi și președintele, rosti el, însă o știți la fel de bine ca mine că asta nu va fi suficient. Este un început, dar dacă Jamil Aljafari a decis să atace Kuwaitul sau pe saudiți sau toate statele din Golf, Ciclonul Iminent nu-l va opri. O știți foarte bine.

Își plimbă privirea prin încăpere, apoi pe ecranele video de pe peretele din fața lui. Nimeni nu părea să-l contrazică.

– Nu avem pe poziții trupe care să-l oprească rapid. În nici un caz, dacă va lansa o invazie totală. Putem mobiliza NATO să ni se alăture – în mod clar, britanicii vor fi alături de noi. Nu putem ști ce vor face francezii și germanii. Dar chiar dacă vom avea sprijinul NATO, în nici un caz nu dispunem de șase sau opt luni pentru a ne consolida. Pe de altă parte, până la sfârșitul săptămânii, Jamil ar putea deține controlul asupra a jumătate din rezervele planetare de țiței.

Echipa tăcea, fiecare rememorând evenimentele din ultimele ore.

– Îi voi recomanda președintelui să trecem la blocarea imediată la sol a tuturor avioanelor, după care vom mobiliza cincizeci de mii de rezerviști. Iar apoi vom declanșa Ciclonul Iminent. Mai întâi însă, Tuck, ia legătura cu saudiții și determină-i să ne ceară ajutorul.

– Domnule vicepreședinte, o să...

– Imediat, domnule secretar!

– O să mă conformez, bineînțeles, dar doresc să se consemneze în mod oficial că trebuie să luăm legătura cât mai repede cu președintele și să convenim pentru o

întrunire oficială a Consiliului securității naționale înainte de a mai înainta prea mult.

– O vom face, încuviință Oaks. Asigură-te până atunci că saudiții sunt cu noi sută la sută. În trecut au manifestat nemulțumiri față de prezența noastră acolo. De asemenea, nu mai trebuie să vă readuc aminte că în ultimii ani relația noastră a cunoscut destule tensiuni. Nu le plac trupele americane – în mod deosebit, femeile și creștinii – în preajma orașelor sfinte Mecca și Medina. Au totuși nevoie de noi și noi avem nevoie de ei. Noi trebuie să ne asigurăm că suntem în aceeași tabără și că luptăm în același război, iar ei trebuie să știe că n-o să-i abandonăm în mâinile unora ca Jamil Aljafari. Nu le vom submina regimul, așa cum a făcut Carter cu regimul șahului, și n-o să tărăgănăm, să ne eschivăm și să ducem o politică externă ineficace, așa cum a procedat Clinton. Privim cu toată seriozitatea distrugerea lui Jamil Aljafari... și suntem gata să mergem pe urmele lui, indiferent cât de mult ar dura. Sarcina ta, Tuck, este să faci asta foarte clar. Ai înțeles?

– Da, domnule vicepreședinte.

– Perfect. Acestea fiind zise, doamnelor și domnilor – vicepreședintele privi din nou chipurile din încăpere și fețele de pe ecranele video murale – vă voi repeta: asta nu este suficient. Președintele și cu mine nu putem declara lumii că *am câștigat* războiul împotriva terorismului, pentru ca după aceea să pierdem Golful fiindcă am strigat prea tare. Ne trebuie opțiuni noi și ne trebuie repede.

Tăcu și privi consola de comunicații din fața lui. Nimeni nu știa dacă sfârșise. Nimeni nu știa exact ce anume să facă.

– S-a cam terminat cu turul de victorie.

Întârzierile nu constituiau ceva neobișnuit.

Ele aveau loc permanent, atât în principalele două gări ale Vienei, cât și în afara lor. Dar aceasta nu era o zi obișnuită. Până ce trenul așteptat trase în cele din urmă la peron, douăzeci de agenți americani – cincisprezece bărbați și cinci femei, toți vorbitori de arabă și rusă – sosiseră, fuseseră informați și ocupaseră poziții în vagoanele trenului în care aveau să urce cei patru „călăreți".

Irakienii aceștia erau profesioniști. Deși încă nu știau că sunt urmăriți, ei nu intenționau în nici un caz să stea în loc deschis pentru a fi observați și auziți de eventuali urmăritori. Imediat ce suiră în tren cu biletele perforate de un însoțitor de vagon, intrară în compartimentul lor cu patru cușete și încuiară ușa.

Lucrul cel mai bun pe care-l putea face șeful agenților CIA era să-și plaseze câțiva oameni în cele două compartimente aflate de o parte și cealaltă a irakienilor, iar aceștia să atașeze de pereți echipamente de ascultare foarte sensibile, conectate la echipamente de înregistrare digitală. Restul echipei sale avea să joace roluri de chelneri, turiști și hamali, pe când el își ocupa postul de comandă și control alături de mecanicii locomotivei. Singura parte bună a acestei etape a misiunii era faptul că cei patru nu puteau să plece undeva unde nu ar fi putut veni și agenții... cel puțin în următoarele două zile și jumătate.

Nu le mai rămăsese de făcut decât să se pregătească cât mai bine pentru lunga noapte de iarnă.

*

Americanul și agenții israelieni se regrupară.

Mergeau în tăcere pe un coridor pustiu. Când ajunseră în capăt, bărbatul cu ochelari cu rame de aur introduse o

parolă de nouă cifre într-o casetă de plastic de pe perete, descuie o ușă masivă de oțel și intrară. Toți coborâră repede trei paliere de trepte. La capătul acestora își arătară ecusoanele de identificare la două santinele înarmate, apăsară degetul mare pe o plăcuță de identificare a amprentei, fură autorizați și intrară într-o sală uriașă, izolată fonic, cu uși blindate, lambrisată în lemn și ticsită cu monitoare TV și displayuri de calculatoare, consilieri militari și bodyguarzi; era biroul șefului securității aeroportului, Yitzhak Galit.

Galit nu ridică ochii când cei patru bărbați intrară și închiseră repede ușa în urma lor. Privea un ecran TV aflat în spatele biroului, alături de alți trei indivizi. Unul dintre ei era Yossi Ben Ramon, șeful Shin Bet – serviciul de securitate internă al Israelului – care fuma nervos Winston, țigară de la țigară. Al doilea era Avi Zadok, șeful Mossad – celebrul serviciu de spionaj israelian – care pufăia calm dintr-un trabuc cubanez gros. Cel de-al treilea se numea Dietrich Black și era șeful echipei antitero FBI din Israel; tocmai își turna o coca-cola dietetică într-o cană plină cu cuburi de gheață.

– Ei bine? întrebă americanul care intrase în sală.

Toți ochii îl priviră pe Black. Acesta – purtând blugi, pantofi maro obișnuiți, un tricou negru și revolver calibrul 0,45 într-un toc la subsuoară – rămase cu ochii în cană, așteptând să se termine sfârâitul bulelor. Fumul țigărilor plutea albăstrui prin încăpere, dar nimănui nu părea să-i pese.

– Știți de ce beau coca-cola dietetică? se adresă Black către șefii de agenți secreți, fără să-și desprindă privirea de la cană.

Nimeni nu avea habar despre ce vorbea.

– Dintotdeauna am detestat coca-cola dietetică – are gust de lături, continuă Black. Am prânzit însă odată în Washington cu directorul FBI de atunci. Era în toamna lui 1991 și am mâncat la restaurantul Four Seasons cu Henry Kissinger.

Zadok se uită scurt spre Ben Ramon. Tipul începea să dea rateuri?

– Kissinger a comandat coca-cola dietetică. Apoi directorul FBI a comandat coca-cola dietetică. Am înțeles atunci că era clar că nu mai putea fi vorba despre martini și am comandat o coca-cola dietetică. Știți și voi că Kissinger i-un tip isteț de tot. Dacă el bea coca-cola dietetică, atunci probabil c-ar trebui să beau și eu. Și de atunci numai asta am băut.

Black înălță ochii, luă cana și o ridică.

– Hai noroc!

Israelienii izbucniră în râs – pe de o parte din cauza tensiunii nervoase și pe de altă parte fiindcă niciodată nu știuseră exact ce să creadă despre Black. Ca agent de contrainformații, îi impresiona, dar ca om îi amuza necontenit.

Zadok fu primul care se opri din râs și-și aprinse alt trabuc.

– Ești un tâmpit, Black, îi spuse el cu accent israelian apăsat.

– Da, dar sunt slab.

– Bine, ești slab ca tâmpit.

Până și Black râse la replica aceea.

Înalt de 1,90 m, zvelt, complet chel – cândva, soția lui îi spusese că nu putea decide dacă aducea mai mult cu Lex Luthor ori cu Mr. Clean – și apropiindu-se de cincizeci de ani, Dietrich Peter Black lucra de douăzeci și cinci de ani în FBI. Recrutat direct din Harvard

Business School, într-o vreme când nici unul dintre colegii săi nu s-ar fi gândit vreodată la o carieră în aplicarea legii în favoarea uneia pe Wall Street, lui îi plăcea slujba aceea și nu regretase niciodată alegerea făcută.

După ce alergase prin toată lumea în majoritatea anilor 1980, Black petrecuse mare parte din anii 1990 în Washington, lucrând la cazuri importante de terorism, așa cum fusese atacul cu bombe din World Trade Center în 1993, explozia din Oklahoma City în 1994, atacul cu bombe din timpul Olimpiadei de la Atlanta în 1996 și, desigur, atacurile asupra Pentagonului și World Trade Center în 2001.

Era un individ rece, metodic și practic lipsit de genul de înflăcărare și emoții care pot înceţoșa judecata unui investigator de succes. Asta nu însemna însă că nu ar fi fost mișcat de decesele colegilor și compatrioților săi, dar părea să aibă o capacitate instinctivă de a canaliza sentimentele respective într-o focalizare ca de laser. El se concentra asupra detaliilor, anomaliilor, idiosincraziilor și discrepanţelor ce apar în orice caz și care duc adesea la indicii hotărâtoare – indicii ce se pot preschimba în firișoare, care devin fire groase ce se desprind din ţesături fin realizate și care pot sfârși prin a destrăma până și cazurile cele mai complicate.

– Deek, rosti bărbatul cu yo-yo-ul, să știi că noi toți eram realmente curioși despre felul cum îți alegi băuturile favorite. Dar care-i treaba aici? Care-i verdictul?

Black sorbi încă o dată din coca-cola rece, după care se întoarse către ceilalți.

– Avi? Tu ce zici?

Avi Zadok se lăsă pe spate în scaun și pufăi din trabuc, savurând aroma și clipa. În cele din urmă, întrerupse suspansul.

– Ca să-ţi spun adevărul, eu l-am crezut, declară bătrânul şef al Mossadului.

Black luă un sandviş cu falafel pe jumătate mâncat, care stătea pe o farfurioară de carton lângă coca lui dietetică, şi muşcă zdravăn.

– Yossi? întrebă el cu gura plină de *pita* şi *hummus*.

– Să fiu cinstit, Deek? replică Ben Ramon cu accentul la fel de pronunţat ca al lui Zadok, însă trădându-i rădăcinile sefarde marocane. Mă tem că trebuie să fiu de acord cu Avi.

Black îl privi drept în ochi şi Ben Ramon îşi termină ideea.

– Nu ştia absolut nimic.

– Nu, nu, interveni Galit, şeful securităţii aeroportului, atrăgând brusc atenţia tuturor, a fost chiar mai mult decât atât. A fost realmente bun. Foarte bun. A fost cinstit.

– Şi loial, adăugă Ben Ramon.

– Altcineva? întrebă Black, ridicând din sprâncene şi cercetând sala, încărcată din nou de tensiune nervoasă.

Nimeni nu rosti nici un cuvânt; mai ales bărbatul cu yo-yo-ul.

Black începu să se plimbe prin încăpere, gândind şi estimând desfăşurarea evenimentelor. Se apropie de televizorul de pe biroul lui Galit, luă telecomanda şi derulă caseta – după aceea o vizionă iarăşi, de data aceasta fără sunet, privind doar chipul din centrul ecranului. Termină fără grabă sandvişul, îşi bău coca-cola dietetică, se şterse la gură cu un şerveţel minuscul şi subţire de hârtie, după care se întoarse spre restul grupului.

– Sunt de acord, admise el în cele din urmă. Nu ştia.

Toţi plecară tăcuţi privirea, continuând să fumeze.

Galit întrerupse tăcerea.

– Voi, americanii, ar fi trebuit să-l recrutați, rosti el pe un ton nervos privind în jurul încăperii pentru aprobare.

Apoi Black rânji larg.

– Tocmai am făcut-o.

*

Telefonul negru etichetat „FBI" sună înainte de 10.30, ora Coastei de Est.

Consiliera pentru securitate națională ridică receptorul după primul țârâit.

– Kirkpatrick.

– Ranchul Preriei, apel de la Agenții Negri.

– Pâlcul de Portocali?

– Da.

– Linie protejată?

– Da.

– Fă-mi legătura.

– Mulțumesc. Rămâneți pe fir.

Kirkpatrick înhață de alături un blocnotes și un pix negru Sharpie. Îi scoase capacul și se pregăti să noteze mesajul.

– Care-i rezultatul?

– S-a făcut.

– Și? întrebă ea.

Urmă o pauză. După aceea, femeia încuviință din cap.

– Mulțumesc. Acum fă curățenie și întoarce-te aici. Adu totul. Vei primi instrucțiuni pe drum.

Kirkpatrick închise telefonul și-l privi pe vicepreședinte. Toți ceilalți din încăpere erau ocupați cu activitățile proprii. Oaks așteptă un răspuns. Kirkpatrick scrise un singur cuvânt pe ultima pagină a blocnotesului și i-l întinse.

Bărbatul coborî ochii, privi discret ultima pagină și aprobă.

Pe hârtie scria „curat".

Oaks ridică de pe consola din fața lui telefonul albastru care purta eticheta „NORAD".

– Fă-mi legătura cu președintele.

*

Black telefonă din biroul lui Galit, de pe o linie protejată.

– Etajul șapte, cu ce vă pot ajuta?

– Vreau să vorbesc cu Esther. Este urgent.

– O clipă, vă rog.

Pe când aștepta, Black îi ceru unui agent israelian să împacheteze tot ce-i trebuia pentru drumul de întoarcere... inclusiv corpul lui Bennett.

– Biroul domnului ambasador. Esther la telefon.

– Sunt Deek.

– Bună, Deek, ce mai faci?

– Am nevoie de directorul-adjunct pentru misiuni.

– Vorbește la telefon.

– *Acum*, Esther.

– Bine. Rămâi pe fir.

Black mai deschise o coca-cola dietetică. Pe un televizor, Sky News prezenta din nou imagini ale atacului asupra coloanei prezidențiale și ale atentatelor din Londra, Paris și Arabia Saudită. Pe alt televizor, CNN relua fragmente dintr-o conferință de presă cu Chuck Murray, secretarul de presă al Casei Albe, la baza Air Force Peterson din Colorado.

– Am nevoie de mobilul lui Bennett și de BlackBerry-ul lui, îi spuse lui Galit. De asemenea, vreau să-mi spargeți repede parolele.

Galit încuviință din cap. Unul dintre oamenii lui plecă imediat.

În aceeași clipă, Tom Ramsey – directorul-adjunct pentru misiuni al Ambasadei SUA din Tel Aviv – intră pe fir.

– Deek?

– Hai noroc, Tom, eu sunt.

– Ai nevoie de avionul ambasadorului.

– De unde știi?

– Tocmai m-a sunat Șah-mat.

– Ce-i cu Paine? Ai nevoie de aprobarea lui? întrebă Black.

– Faci mișto de mine?

– Întrebam și eu...

– Deek, tu încă n-ai învățat cum merg lucrurile-n viață, fiule?

– Voiam doar să spun...

– Știu ce voiai să spui. Iar eu îți spun că a-i cere secretarului Paine să aprobe o misiune operațională secretă care utilizează un avion al Departamentului de Stat este ca și cum i-ai cere unui preot să aprobe o întrunire a nudiștilor în biserica lui. N-ar face-o niciodată.

Black chicoti.

– Te-ai prins?

– M-am prins.

– Bun. Când pleci?

– Imediat ce-i gata.

– Au început deja să-l pregătească... ah și tocmai ți-am trimis-o pe Jane cu o mică surpriză.

– Tom, nu mai am nevoie și de alte surprize.

– Nu te speria. Este direct din partea ambasadorului. Tu ai grijă de tine.

– Mulțumesc, da' ce-am făcut ca să merit ceva din partea voastră?

– Nimic.

– Așa-i.
– Să fii bun.
– O să-ncerc.

*

După o oră, biroul lui Yitzhak Galit era aproape pustiu.

Zadok și Ben Ramon închiseră aeroportul până la alte instrucțiuni și se grăbiră să se întâlnească cu premierul și cabinetul de securitate. Majoritatea oamenilor lui Galit controlau clădirile de deasupra și amplasau un cordon de pază înarmat până-n dinți în jurul singurului aeroport internațional din Israel.

În timp ce aștepta să fie pregătit avionul care avea să-l ducă înapoi în SUA, Black începu să examineze mesajele e-mail ale lui Bennett, o combinație de rugăminți urgente din partea subordonaților săi din toată lumea de a-i anunța tot ce știa despre starea președintelui, buletine de știri AP și un mic mesaj e-mail de la Erin McCoy din Londra. Black inspiră adânc. Femeia îi expediase toate detaliile avionului pe care i-l închiriase, inclusiv numărul de înregistrare, două numere de telefon pentru biroul de operații al Signature, numerele de telefoane mobile ale echipajului de zbor și chiar numărul direct al turnului de control, urmat de un memento lapidar: *nu intra în panică:)*

Black își făcu o însemnare mentală să anuleze zborul respectiv, apoi trecu prin actualizările AP.

- Surse: Președintele viu, locul necunoscut
- Vicepreședintele preia comanda la Casa Albă
- Regina neafectată de atacurile din Londra
- Premierul canadian rănit în atentatul de la Paris

- 747 distruge palatul saudit, regele și familia scapă în ultima clipă
- Trei agenți ai serviciului secret morți
- Ultima oră: Casa Albă anunță că președintele este în NORAD
- Națiunea zguduită de imagini TV terifiante
- Rezerva Federală reduce rata dobânzii cu jumătate de procent
- Lumea reacționează îngrozită față de atacul asupra președintelui SUA
- Piața cade cu 11 puncte în Japonia, 13 puncte în Hong Kong
- Administrația Federală pentru Aviație închide spațiul aerian al SUA
- Al patrulea agent din serviciul secret moare din cauza traumatismelor craniene
- Vicepreședintele transmite condoleanțe văduvei agentului
- Președintele rus Vadim oferă ajutor SUA pentru urmărirea teroriștilor
- FBI descrie ultimele minute ale Gulfstreamului
- Murray: „Răul și-a arătat din nou chipul hâd"
- Președintele „cu starea ameliorată" se va adresa națiunii la ora 21.00
- Dow cade cu 9 puncte, NASDAQ cu 12 puncte la deschidere
- Ultima oră: Surse CIA afirmă că Irakul se poate „pregăti de război"
- Casa Albă: Funeraliile se vor ține sâmbătă

Cu ajutorul unui expert tehnic din echipa lui Galit, Black trecu în cele din urmă de protecția prin parole a telefonului mobil al lui Bennett și începu să-i asculte

mesageria vocală. Cele mai multe mesaje erau apeluri din partea echipei GSX, risipită pe tot globul. Două erau de la McCoy, care-i repeta detaliile de zbor pe care i le expediase deja prin e-mail. Unul era de la secretara lui și se referea la bagaje. Două erau de la părinți, care se interesau de soarta sa.

Black apelă după aceea robotul telefonic de la locuința lui Bennett. Personalul tehnic al lui Galit interveni iarăși și Black ascultă mesajele. Cel mai straniu era din partea secretarului Iverson. Black făcu o grimasă și-l reluă de două ori:

– Bună, Jon, sunt Stu. Lucrurile s-au mai stabilizat nițel. Președintele e bine. Vrea să se discute urgent cu tine despre tranzacție. Mă poți suna la 303-555-9697. Repet: 303-555-9697. Și folosește o linie terestră, nu un telefon mobil. O să mă gândesc la o modalitate prin care să ajungi la noi. Dacă dai de necazuri, anunță-mă. Să ne vedem cu bine, puștiule.

Black inspiră adânc. Avea să fie un zbor lung.

Era 22.00, ora Israelului.

Black primi până la urmă autorizația de care avea nevoie pentru a reveni în SUA. Aerul serii de noiembrie era rece și vântos, dar după atâtea ore petrecute în buncărul plin de fum al lui Galit, se simțea înviorat. Black traversă asfaltul, rămase locului o clipă și-și destinse picioarele. Se simțea epuizat și amețit. Brusc, își dori să se retragă, să se mute în Vail sau Aspen, să-și cumpere o cabană micuță pentru schi și să stea sub bolta tăcută și tihnită a cerului, lunii și stelelor, hăt departe de telefoane mobile, pagere și crize. Era prea bătrân pentru așa ceva.

– Bună seara, domnule Black, rosti un negru bine clădit într-o uniformă albastră, scrobită, de Air Force. Voi fi pilotul dumneavoastră în noaptea asta. Sunt colonelul Frank Oakland. Încântat de cunoștință.

Cei doi își strânseră mâinile. Trei agenți americani bine înarmați, cu fire ce le dispăreau în căștile din urechi, stăteau în apropiere, iar alți șase agenți de securitate israelieni cu automate Uzi în mâini înconjuraseră aparatul de zbor din ordinul lui Galit. Avionul era încărcat și alimentat, așteptând doar îmbarcarea ultimului său pasager.

– Încântat de cunoștință, domnule colonel. Să-i dăm bătaie!

– Da, domnule. În opt minute vom fi în aer. Vă rog să mă anunțați dacă vă putem ajuta cu ceva – absolut cu orice. În regulă?

– Mulțumesc. Putem porni.

Black parcurse câțiva metri spre scara avionului, după care se opri brusc.

– Este un G4, nu-i așa?

Pilotul șovăi.

– – Da, domnule, așa este, aprobă el încet.

Black rămase nemișcat o clipă, estimând avionul, apoi îi ocoli botul.

– Este mare...

– Are o lungime de douăzeci și șapte de metri, spuse Oakland, urmându-l pe Black în jurul aparatului. Anvergura aripilor este de douăzeci și patru de metri, iar ca înălțime este aproape cât o clădire cu două etaje.

– Ce greutate are?

– Maximă?

– Da.

– Treizeci și cinci de tone. Cu rezervoarele pline are o autonomie de șapte mii opt sute de kilometri.

Black nu spuse nimic, ci se opri lângă unul dintre cele două motoare.

– Rolls Royce, explică pilotul fără să fie întrebat. Tot ce poate fi mai bun pe piaţă. Şase mii trei sute de kilograme forţă la decolare. Se apropie la limită de Mach 1.

Şeful echipei antitero clătină din cap, copleşit.

– La ce altitudine poate să ajungă?

– Treisprezece mii şapte sute de metri.

Black trecu pe sub coadă, având grijă să nu ajungă în spatele motoarelor, reveni fără grabă spre scară şi se întoarse către pilot. Îl privi o secundă în tăcere, după care murmură:

– Dacă ar fi să zbori de la Toronto la Denver...

Făcu o pauză, apoi trase aer adânc în piept:

– ...ai... ai fi în pericol să rămâi fără combustibil?

Pilotul îl privi drept în ochi.

– Nu, domnule. Nici o şansă.

Black se mai uită o vreme la el, după care întoarse capul, îşi controlă ceasul, se răsuci şi sui scara. Agenţii lui şi pilotul îl urmară imediat, iar echipa de la sol se grăbi să asigure avionul pentru decolare.

La bord, Black strecură capul în cockpit, aruncă o privire rapidă peste consolele de instrumente şi dădu mâna cu copilotul, care îşi încheia lista de control dinaintea zborului. Când reveni în cabină, fu salutat de o însoţitoare de bord care avea cel mult douăzeci şi cinci de ani.

Cu păr negru, scurt şi ochi căprui, calzi, Maria Perez avea un surâs dulce şi blând, dar lucrul cel mai grozav era că aducea cafea fierbinte într-o cană maro-închis, cu emblemă aurie „Ambasada americană Tel Aviv" pe o parte, şi o farfurioară de porţelan alb cu prăjiturele proaspete cu glazură de ciocolată, cu care venise echipa de securitate.

Black luă recunoscător cana și farfurioara și le așeză cu grijă pe măsuța joasă din dreapta sa. În stânga, pe o masă mare se aflau o vază imensă de porțelan albastru-închis cu trandafiri roz abia tăiați și un platou gigantic cu fructe proaspete ademenitoare – portocale Jaffa, pepene, căpșuni, kiwi, grepfruturi roșii, mere din soiul Red Delicious și pere rotofeie și zemoase care făceau să-ți lase gura apă.

Pe altă masă laterală, mai încolo, se găseau recipiente din cristal care conțineau diverse soiuri de alune, farfurii de argint cu M&M de Crăciun – verzi, roșii, simple și cu alune – și sticluțe cu apă plată Perrier, sucuri de fructe și toate tipurile de băuturi carbogazoase. Aceasta era surpriza de care pomenise Ramsey – o gustare din partea ambasadorului și a soției sale – și Black o aprecie. Slujba lui nu cunoștea multe răsfățuri și de aceea le savura pe toate.

Până atunci, Black nu mai fusese la bordul avionului ambasadorului SUA, dar fu impresionat și se instală repede în unul dintre cele opt fotolii rotative din piele albă. Își fixă apoi centura, fiindcă aparatul începuse deja să ruleze pe pistă. Interiorul lui G4 era absolut senzațional și mult mai spațios decât Learjetul vechi și minimalist cu care FBI-ul obișnuia să-l trimită prin Statele Unite. Mochetă groasă. O canapea lungă, capitonată cu piele albă. O masă de conferințe din mahon perfect lustruit, pe care erau împrăștiate exemplare din *New York Times*, *Washington Journal*, *Time*, *Newsweek* și *Forbes*. Un televizor cu DVD player încorporat. Și un player stereo cu magazie de șase CD-uri, din care *Marșul turcesc* al lui Mozart se revărsa discret în cabină.

Black se lăsă pe spate în fotoliu și se uită pe fereastră, privind patru jeepuri militare israeliene cu soldați în

echipament de luptă care escortau G4 pe pistă. Fu străbătut de un fior involuntar. Închise două fante de aer condiționat din apropiere, își luă cana de cafea și o prăjitură, testă cafeaua să nu fie prea fierbinte și după aceea sorbi prelung.

Din scaunul ei din spatele avionului, Perez – ulterior, află că era fiica șefului de Stat-Major Air Force – își desfăcu repede centura și-i aduse o pătură groasă de lână și o pernă mare și moale. Black le acceptă recunoscător pe ambele, lăsând deoparte cafeaua și prăjitura. Apoi își scoase pantofii și-și puse picioarele pe măsuța joasă din fața lui, iar însoțitoarea de bord reduse intensitatea luminilor și-și reluă locul în scaunul ei.

Fusese o zi lungă și încă nu se terminase. Dar până când G4 se ridică de pe pistă, Dietrich Black adormise.

*

Avionul traversase jumătate din Atlantic.

Oakland deschise interfonul și-l anunță pe Black că avea un apel de la Washington.

Black se frecă iute la ochi, sorbi din cafeaua rece, ridică receptorul telefonului de lângă el și apăsă tasta pentru linia 1.

– Sunt Black.

– Fă-o.

– Acum?

– Acum.

– Confirmare.

Apelul se termină.

Black își adună gândurile pentru o clipă, se ridică, se duse la masa cu băuturi, deschise o sticlă de apă plată, își turnă puțin în palme și se stropi pe față. Bău apoi restul apei și se șterse pe mâini cu un șervet din apropiere.

– Gata, își anunță el sobru echipa. E momentul.

Unul dintre cei trei agenți ai săi se descătărămă din scaun și se sculă. Nu era doar țintaș de elită, ci și medic, împrumutat de la CIA. Își aduse trusa medicală și îngenunche lângă canapea. Acolo se afla corpul lipsit de viață al lui Jonathan Meyers Bennett, acoperit cu o pătură bleumarin de lână.

Medicul CIA suflecă mâneca stângă a lui Bennett, șterse pielea de sub cot cu un tampon de vată îmbibat cu spirt medicinal și scoase o seringă de plastic alb. După aceea îndepărtă protecția acului, apăsă ușor pistonul, eliberând un jet subțire, și ciocăni cu unghia în seringă pentru a elimina bulele de aer. În sfârșit, îl injectă pe Bennett în braț și așteptă.

După câteva secunde, Bennett clipi din ochi și toți răsuflară ușurați.

Black stătea într-un fotoliu rotativ în fața lui. După ce medicul își terminase treaba, plecase împreună cu restul echipei în partea din față a avionului, astfel încât să nu fie în raza vizuală a strategului de investiții. Fu nevoie de câteva clipe, dar bărbatul își reveni și se îndreptă încet, ridicându-se în capul oaselor.

Black se mulțumea să se rotească în fotoliu înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Bennett privi prin hublourile de pe ambele părți ale avionului și văzu escorta formată din două F-16.

– Unde sunt? întrebă el ametit și dezorientat.

– La doisprezece kilometri deasupra Atlanticului, răspunse Black.

– Nu sunt mort.

Nu fusese o întrebare, ci o declarație neîncrezătoare.

– Nu, domnule Bennett. Nu ești mort. Mai mult chiar, bun-sosit!

Se scurseră câteva clipe. Bennett se străduí mental să prindă ceva – orice! – care să-l ancoreze într-o realitate pe care o putea înțelege.

– Unde am fost?

– Într-o misiune, domnule Bennett.

– În ce... în ce scop?

– Să-ți dovedești loialitatea față de președinte.

Bennett se străduí să înghită un nod. Gura îi era complet uscată.

Black îi întinse o sticlă de apă deschisă.

Bărbatul sorbi puțin, dar continua să aibă probleme în a înghiți.

– Tu cine ești?

– Numele meu este Dietrich Black. Sunt specialist antitero al FBI.

– Aha, făcu Bennett. Tu ai încercat să m-omori?

– Nu.

– El unde este?

– Nimeni n-a încercat să te omoare, domnule Bennett.

Bennett nu părea amuzat, dar nu comentă.

– Noi denumim operațiunea aceasta Radiografia Irlandeză. Este un mod prin care putem intimida o persoană pentru a o testa într-un moment de criză, ca să vedem dacă este ceea ce noi numim „izvor irlandez" – mă-nțelegi, sincer, clar ca apa de izvor. Haide să zicem că-i mai rapid și mai eficient decât o verificare FBI care poate dura între trei și șase luni.

– Vrei să zici că ați făcut asta și altora... prietenilor președintelui?

– Să fiu sincer, nu-ți pot spune mai multe decât ți-am spus deja.

– Așadar ideea este ca eu să cred că voi fi ucis, ca să dau totul din mine – ba chiar udându-mi pantalonii – dacă am ceva de ascuns?

– Cam așa ceva.

– Ei bine, a mers.

– Da. Iar tu ai absolvit. Cu felicitări.

– Deci mă credeți?

– Eu te cred.

Bennett încercă din nou să soarbă apă, dar începu să tușească. Agentul FBI îi întinse șervetul și Bennett se șterse la gură. Continua să se simtă vlăguit și se concentra cu greu.

– Și înainte?

– Dacă te-am crezut? Înainte de micul nostru test?

– Da.

– Să fiu sincer, domnule Bennett? Nu eram sigur.

– Dar alții erau?

– Să zicem doar că ai niște prieteni buni în locuri suspuse.

Bennett îl păroni pe Black cu privirea pentru o clipă, după care se întoarse și-i văzu pe ceilalți agenți care-l priveau neliniștiți.

– Ei cine sunt?

– Cei buni.

– Aha.

Bărbatul încuviință din cap și se strădui să înghită câteva picături de apă. Încet, prudent și cu blândețe, însoțitoarea de bord se apropie și-i oferi o farfurioară cu gem de mere și câteva pișcoturi sărate. Bennett se uită la ea. Se simțea complet stors, însă în același timp calm și tihnit. Bănuia că era efectul narcoticului sau al substanței pe care i-o injectaseră. Aparent, nu fusese letală. Îi zâmbi lui Perez, care-i surâse.

– Sa'id..., rosti Bennett revenind către Black. Este cu adevărat... știi tu... terorist?

– Nu.

Bennett aprobă din cap și încercă să ia o linguriță de gem.

– Mă bucur... Și Galiș... Galișnikov?

– Nu, spuse Black. El îți este realmente prieten.

Bennett tuși, apoi înghiți conținutul altei linguriţe.

– A fost necesar tot teatrul ăsta?

Agentul FBI șovăi.

– N-a fost decizia mea, răspunse el mulțumit că nu mințea.

– Voiam doar să știu pe cine să dau în judecată, urmă Bennett al cărui chip nu trăda nici furie, nici amuzament. Chiar intenționau să-mi facă o injecție letală?

– Nu. A fost un sedativ slab. Varianta lichidă a unui somnifer. Totul era conceput să acționeze ca un detector de minciuni accelerat – să afle ce știai și cât de loial ești de fapt față de președinte.

Bennett lăsă pe masa din fața lui farfurioara cu gem și pișcoturile și-și ridică pătura mai sus pe corp. Îi era frig și se simțea vlăguit și singur.

– Acum știți, rosti el încetișor. Care-i pasul următor?

Black se lăsă pe spate în fotoliul din piele, încrucișă mâinile la ceafă și zâmbi.

– O să te întâlnești cu președintele.

Bennett încuviință, închise ochii și începu să moțăie.

Dietrich Black știa că era posibil ca omul din fața lui să nu-și mai amintească discuția aceea. Mai mult încă, puteau s-o repete de câteva ori până ajungeau în Colorado sau cel puțin până primeau autorizația finală de a-l vedea pe președinte. Important totuși era că obiectivul

lui era viu, respira, era „curat" ... și în mâinile guvernului american, nu al teroriștilor islamiști.

Operațiunea Radiografia Irlandeză – capturarea și interogarea destul de imorale, dacă nu chiar ilegale, ale lui Jonathan Meyers Bennett în urma ordinului direct al președintelui Statelor Unite – fusese un risc enorm. Și încă putea să aibă un recul nedorit. În același timp însă, s-ar fi putut să merite.

Black rumegă o vreme gândurile acelea, după care își trase pătura peste el și închise ochii. Serviciul secret nu-l numise zadarnic Gambit pe președinte.

Acum el știa motivul.

7

– Doamnelor și domnilor, vă rog să vă puneți centurile – începem coborârea.

Colonelul Oakland închise interfonul cu câteva minute înainte de ora 9.00, ora din Colorado. Escala pentru realimentare cu combustibil de la baza Air Force Andrews de lângă Washington durase mai mult decât se așteptase, însă Gulfstream IV cu oamenii FBI-ului ajungea în cele din urmă la destinație – baza Air Force Peterson – continuând să fie flancat de cele două F-16, conform ordinelor directe ale președintelui.

Bennett abia începea să se trezească. Își verifică centura și constată că era tot fixat în mod confortabil de scaun. Trase cu ochiul discret spre Black, care părea să scrie un raport pe laptop – mai mult ca sigur, probabil, despre tortura și aproape execuția unui prieten personal al președintelui – și către Maria Perez, atrăgătoarea însoțitoare de bord, pe care nu i-ar fi displăcut s-o reîntâlnească.

Pe durata nopții, pe măsură ce ieșise lent din starea indusă de narcotice, Bennett discutase pe îndelete cu

Black despre modul în care fusese tratat, ca și despre motivele pentru care fusese tratat în felul acela. În mod straniu, chiar după câteva ore de somn, se părea că nu-și putea mobiliza furia pe care ar fi dorit s-o simtă.

În adâncul minții, voia să-l răstignească pe Black. Ideea că un cetățean american fusese supus nu doar unei false injecții letale, ci și unei false împușcături în ceafă de către propriul său guvern îl umplea de scârbă.

Deși blestema mijloacele, Bennett înțelegea totuși motivul și-i era imposibil să condamne omul sau echipa lui. Poate că i-ar fi fost mai ușor să-și transforme resentimentele în mânie, dacă la bord s-ar fi aflat bărbatul cu cicatrice și yo-yo. El nu era însă în avion. Individul acela era un derbedeu, o drojdie a societății umane angajat să facă treburile murdare.

Pe de altă parte, Black era o persoană complet diferită și lui Bennett îi era imposibil să nu-i placă de el. Bărbatul acela deținea o combinație stranie – ceva real și liniștitor prin lipsa de falsitate.

În primul rând, era un simbol masculin. Avea insignă și revolver și șterpelea avioanele Departamentului de Stat. În al doilea rând, Black avea o misiune, un scop în viață. El călătorea prin lume, vânându-i pe netrebnici și eliminându-i de pe fața pământului. O treabă bună, dacă o puteai face, și absolut diferită față de modul în care își câștiga Bennett existența.

Desigur, el ar fi putut cumpăra cu banii jos o grămadă de tipi ca ăsta. Black câștiga în jur de cinci mii, poate șase mii dolari pe lună. Beneficia de trei săptămâni de concediu, pe care probabil că nu le lua niciodată. Și era însurat – își dădea seama de asta după inelul de pe mâna lui stângă. Dar cât de des reușea să fie acasă, pentru a se bucura de căsnicie?

Pe de altă parte, Bennett câștiga aproape o sută de mii dolari pe lună – mai exact, optzeci și una de mii – plus încă două–trei milioane pe an în opțiuni bursiere, participare la profit și alte beneficii combinate, în funcție de creșterile și scăderile pieței. Era o muncă *grozavă*, dacă puteai s-o obții. Și el o obținuse. Iar acela era doar începutul.

Bennett avea de asemenea un Jaguar XJR verde-închis pe care-l folosea în lumea de afaceri și un Porsche micuț, roșu, cu supraalimentare, pe care-l utiliza la întâlniri și în weekendurile petrecute în afara orașului. Călătorea în toată lumea. Era intim cu cei mai puternici directori executivi și investitori.

Putea ridica receptorul telefonului și în câteva minute – niciodată mai mult de două ore – să vorbească cu președintele Statelor Unite. Zburase la bordul lui *Air Force One* și înnoptase la Camp David. Cinase la Kremlin și toastase în Piața Tiananmen. Odată cumpărase un inel de logodnă cu un diamant superb de două carate, cu ocazia unei călătorii de afaceri la Johannesburg, în Africa de Sud, pentru „cândva". Atât doar că n-o întâlnise pe domnișoara „Cândva". Nu încă.

Era inteligent, respectat și bogat. În același timp însă era iute la mânie, singuratic și excesiv de preocupat de muncă. Avea un birou uriaș, cu o panoramă superbă peste cartierul cel mai bogat al orașului cel mai bogat din cea mai puternică țară din istoria omenirii. Existența lui era totuși una febrilă.

Viața la viteză maximă însemna tranzacții și cuprindea toate micile negocieri pe care le făcea cu sine însuși pentru a continua. Putea să investească un volum limitat de capital emoțional și cu mult timp în urmă alesese să nu diversifice. Investise în carieră tot ce avea, iar

rezultatele lui profesionale erau indubitabile. Problema era că el părea să aibă necazuri serioase în a menține un echilibru zilnic minim în toate celelalte domenii ale vieții – personal, emoțional și spiritual.

Nu putea afirma că ar fi avut prieteni cu adevărat apropiați, oameni cărora să le poată telefona sau cu care să iasă și să discute chestiuni din afara muncii sale, care să nu fi avut legătură cu afacerile și tranzacțiile. Aparent nu reușea să-și mențină mult timp o prietenă – cu atât mai puțin o logodnică sau o nevastă – un suflet-pereche care să-l cunoască în profunzime, să-l iubească necondiționat și să vrea ca și el s-o cunoască și iubească în același fel. Atunci la ce bun, dacă tot nu avea cu cine să-și împărtășească succesul?

Poate că acela care moare cu cele mai multe jucării nu învinge, gândi Bennett. *Poate că moare și gata.*

Privi pe fereastră la avionul F-16 din dreptul aripii și la luminile bazei aeriene militare ce se apropiau cu rapiditate. Brusc, avu revelația vitezei și modului radical în care se putea schimba viața. Cu douăzeci și patru de ore în urmă, se deșteptase cu viziunea transformării în miliardar, iar acum mulțumea pur și simplu cerului că mai trăia. Cu douăzeci și patru de ore în urmă, păruse posibilă o lume nouă – o lume în care arabii și israelienii forau împreună în căutare de țiței, o lume în care două națiuni puteau deveni mai bogate mai presus de orice închipuire, o lume a prosperității care să ducă spre pace, a speranței care să transceandă ura, a libertății care să cucerească frica. Iar acum totul pierise. Chipul hâd și rău al terorismului reapăruse. Bărbați și femei erau morți sau pe moarte.

Azi, lumea se clătina pe muchia războiului și recesiunii, iar mâine putea fi și mai rău.

*

Jackie Sanchez era actualmente șefa agenților serviciului secret.

Întregul dispozitiv de securitate prezidențial îi raporta ei acum, când John Moore se afla în secția de terapie intensivă, luptându-se pentru a rămâne în viață. După ce ajutase la transportarea lui Gambit în interiorul Palatului de Cristal, Moore se prăbușise în timp ce mergea pe un hol și începuse să tușească, expectorând sânge. Fusese dus imediat la spitalul bazei militare din Peterson și introdus în sala de operații. Pe moment însă, prognosticul era rezervat.

– Ești absolut sigur? insistă Sanchez.

Vorbea printr-o linie telefonică terestră protejată. Trecuse cu câteva minute de amiază și femeia se găsea în interiorul unei săliițe de conferințe, strict secretă, ceva mai departe de masivul centru operativ NORAD făcut faimos – deși nu tocmai precis reprezentat – de *Jocuri de război*, filmul de succes din anii 1980, în care doi puști hackeri aduceau, accidental, lumea în pragul unui război nuclear. Doi agenți ai serviciului secret – unul cu un câine antrenat pentru depistarea bombelor și celălalt din divizia tehnică, căutând microfoane – terminau de scanat încăperea.

– Sută la sută, replică șeful ei Bud Norris.

– Bine, zise Sanchez. Atât doar că, ținând seama de tot ce s-a întâmplat, sunt neliniștită.

– Știu, dar crede-mă: tocmai am citit raportul pe care mi l-a trimis Black din avion.

– Și?

– În câteva momente, o să ți-l expedieze și ție. Crede-mă, este convingător.

– L-au lucrat chiar așa serios?

– Brutal.

– Și oamenii lui Black sunt pricepuți?

– Buni de Premiul Oscar.

Altă agentă își strecură capul pe ușa sălii de conferințe și ridică degetul mare spre Sanchez.

– Bine, șefule. Mă bizui pe tine. Altceva – ce se aude cu serviciul funerar pe care îl vrea președintele pentru sâmbătă?

– Nu-ți face griji, am desemnat niște oameni să se ocupe de asta. Va fi sâmbătă la ora 14, la Catedrala Națională. Departamentul de Public Relations al Casei Albe se ocupă de toate detaliile. Noi asigurăm securitatea – să aducem toate familiile în siguranță acolo și să le transportăm înapoi.

– Perfect. Să mă ții și pe mine la curent. Hopa – sunt anunțată că au venit musafirii!

– Bine, o să te țin la curent. Sanchez... încă ceva.

– Da.

– Ai grijă de Bennett. Dacă a putut supraviețui CIA și FBI, nu vrem să-l pierdem tocmai noi.

– Așa este.

– Ai grijă, Sanchez.

– Voi avea. Mulțumesc.

Sanchez puse receptorul în furcă și închise ochii o clipă, trăgându-și răsuflarea și adunându-și gândurile. Brusc, telefonul sună iarăși.

– Sunt Sanchez. Absolut. Trimite-i înăuntru.

*

După zece minute, masa de conferință era pregătită pentru Ziua Recunoștinței.

Suc proaspăt de portocale, cu bucățele de pulpă, umplea paharele de cristal. Cafeaua columbiană fierbinte

fusese turnată în cești albe de porțelan Syracuse, iar pe o masă laterală se aflau un recipient cu cuburi de gheață, băuturi carbogazoase și un șir de pahare cu emblema NORAD. Două măsuțe metalice cu rotile fură aduse de la bucătăria personală a comandantului NORAD, pline de platouri fierbinți cu felii aburinde de friptură aurie de curcan și șuncă afumată și glazurată cu miere, mormane de cartofi piure cu unt, castronașe cu sos de afine picant, cartofi dulci fierbinți, vase cu sosuri groase, farfurioare cu morcovi, țelină, murături dulci și măsline, și coșuri acoperite cu șervete, pline cu pâine de grâu și chifle calde de cartofi, toate ușor rumenite în unt și mirosind divin.

Bob Corsetti intră primul, urmat de Iverson. Doi agenți ai serviciului secret își ocupaseră deja pozițiile, în colțurile sălii. Corsetti și Iverson nu pierdură timp, ci se serviră imediat, după care îl salutară pe Dietrich Black, proaspăt îmbăiat, ras și purtând costum de afaceri; pistolul Beretta îi rămăsese la baza Air Force, în grija personalului de securitate.

– Salut, Deek, sunt Bob Corsetti, rosti secretarul general al Casei Albe scuturându-i viguros mâna lui Black.

– Salut, Bob, mă bucur să te revăd.

– A trecut ceva timp. Nu eram sigur dacă mă mai ții minte.

– Ei, ce naiba, cum aș fi putut uita?

– Îmi pare rău că ne-ntâlnim întotdeauna în ocazii dificile.

Black încuviință din cap.

– Nu cred că-l cunoști pe Stu Iverson, noul secretar al Trezoreriei, făcu prezentările Corsetti.

– Nu... încântat de cunoștință, domnule secretar.

– Plăcerea este de partea mea, răspunse Iverson, prinzând mâna întinsă de Black și strângând-o puternic. Cum a fost zborul?

– Fără evenimente.

– Norocul nostru, al tuturor, zise Corsetti. Cred că ești mort de foame. Te rog, servește-te.

– Nu mi se pare tocmai cuvenit.

– Știu, dar avem destule motive pentru a fi recunoscători. Președintele este viu... și voi ați făcut o treabă excelentă cu Bennett. Acum, mănâncă.

– Da, Bob. Mulțumesc.

Șovăitor și în același timp îndatorat, Black își umplu o farfurie, apoi luă o cană NORAD cu cafea, gheață și o coca-cola dietetică – bineînțeles – după care se alătură celor doi bărbați la masă, plecând în tăcere fruntea pentru a rosti rugăciunea de recunoștință.

– Stu, întrebă Corsetti, la ce te aștepți luni la deschiderea piețelor?

– Foc și pucioasă, răspunse sec Iverson, punându-și o linguriță cu vârf de frișcă în cafea. Asia și Europa s-au prăbușit peste noapte. Contractele *futures* S&P coboară dramatic. NASDAQ se comportă ca un câine biciuit.

– Dezintegrare?

– Sindromul Cernobîl. Iverson tăie cu cuțitul o bucată de friptură de curcan, o duse la gură cu furculița, după aceea își tamponă buzele cu șervetul alb, proaspăt apretat. Bob, ne trebuie niște vești bune... și ne trebuie cât mai repede.

– Și ce se va-ntâmpla dacă nu le avem?

Iverson căzu o clipă pe gânduri, apoi lăsă tacâmurile din mână.

– Uite cum stau treburile. După prăbușirea Turnurilor Gemene, a urmat o perioadă grea. Piețele au oscilat

mult timp, dar în cele din urmă și-au revenit. Oamenii și-au recâștigat încrederea. Au reînceput să zboare cu avioanele. Au reînceput să plece în vacanțe prin toată lumea. Companiile au reînceput să facă angajări. Da? Acum, ei se vor deștepta după aceste noi atacuri – mă tem că vor mai urma și altele – și de aceea te vei confrunta cu o problemă serioasă legată de încredere. Ieri, companiile din toată lumea au pierdut trilioane de dolari în valori de piață. Trilioane! Într-o singură zi!

– Și?

– O să fie și mai rău. Oamenii nu vor mai cheltui... iarăși.

– Și?

– Vor fi concedieri masive... iarăși.

– Și?

– Și... ce, Bob? Asta este. Prima lecție de economie. Nimeni nu cumpără, nimeni nu produce, oamenii sunt concediați, cheltuiesc mai puțin, produc mai puțin. Este un cerc vicios – și este greu de ieșit din el.

– Care-i scenariul cel mai defavorabil?

– Uite ce-i, nu vreau să...

– Recesiune?

Iverson clătină din cap.

– Bob, recesiunea este cel mai neînsemnat dintre necazurile tale în clipa de față.

– Prezintă-mi toată situația, Stu.

Iverson lăsă ceașca de cafea și inspiră adânc.

– În clipa de față, unicul lucru important este ce va face președintele în acest weekend. Asta-i. Punct! Dacă acționați greșit, vă veți confrunta cu o dezintegrare economică mondială. Și trebuie să-ți spun, Bob, arestarea cuiva n-o să ajute la nimic. Poți aresta o mie de teroriști – un milion – și nu va interesa pe nimeni. Pe nimeni!

Chiar dacă toţi sunt vinovaţi. Ba chiar, *mai ales* dacă toţi sunt vinovaţi. Oamenii nu doresc arestări. Ei nu vor să audă despre îngheţarea conturilor, sancţiuni economice, finanţarea Congresului Naţional irakian, lovituri de precizie chirurgicală şi alte chestii din astea.

– Vrei să zici c-am dat-o-n bară?

Corsetti bătea puţin în retragere.

– Aparent.

– Am făcut tot ce-am putut mai bine, Stu. N-a fost tocmai uşor.

– Ştiu, încuviinţă Iverson. Spun doar că n-a fost îndeajuns, Bob. Pur şi simplu, n-a fost.

– Crezi că ar fi trebuit să acţionăm mai în forţă după Irak... să-l fi doborât cumva pe Jamil? O schimbare a regimului?

– Nu asta a recomandat CIA?

– Crezi că am bătut în retragere în faţa unui atac total împotriva lui Jamil, pentru că înregistram succese importante în faţa altor grupări teroriste mai mici?

– A fost un spectacol de calitate şi cu certitudine am lichidat o mulţime de tipi răi, dar...

– Dar n-a fost îndeajuns?

– În mod evident, nu. Bob, aceasta nu este investigaţia unor acte criminale, ci este un război.

– Ce ar trebui să însemne asta?

– Înseamnă că trebuie luptat ca în război, nu într-un episod din *Poliţiştii*.

– Sună exact ca o lozincă! pufni Corsetti. Dar nu spui nimic despre toate raidurile Delta Force? Sau de raidurile SAS? Despre imaginile video ale forţelor noastre distrugând taberele de instruire ale teroriştilor – mai exact, patruzeci şi trei de asemenea tabere?

– Ce-i cu astea?

Glasul lui Corsetti era plin de cinism.

– Stu, ție îți vine ușor să spui asta – îți pare rău doar că portofoliul tău de acțiuni o să înregistreze un recul anul ăsta.

– Bob, aici nu-i vorba despre mine și tu o știi foarte bine. Dacă toate cascadoriile alea de tip Rambo ar fi avut succes, noi doi n-am sta într-un buncăr sub un munte, ca să mâncăm masa de Ziua Recunoștinței de la cantină. Ar fi bine să revii cu picioarele pe pământ, fiule! Oamenii n-o să stea indiferenți, lăsându-i pe președinte și pe regina Angliei să fie atacați, în timp ce Casa Albă le spune tuturor: „Nici o grijă, facem față."

– Ei vor un țap ispășitor.

– Ba chiar pe unul care să plătească pentru toate.

– Și dacă nu capătă răzbunarea pe care o așteaptă?

– Asta nu-i răzbunare, ci...

– Mă rog, fie cum zici tu... dacă oamenii nu capătă happy-endul pe care-l așteaptă?

– Bob, fii atent – m-ai întrebat cum vor reacționa piețele. Eu nu spun decât că exact asta sunt piețele. Ele sunt un fel de sondaj de opinie gigantic zilnic. Ele ne spun ce cred oamenii despre viitorul lumii. Se trezesc plini de teamă sau de încredere? Cred că lucrurile se vor îmbunătăți sau se vor înrăutăți? Piețele sunt cărțile de ghicit și zațul de cafea... sunt oracole. Și chiar în clipa asta, ele trimit un mesaj destul de puternic președintelui, indiferent dacă voi vreți sau nu să-l ascultați.

– Să treacă la acțiune.

– Acțiune pe scară mare... sau dezintegrare pe scară mare, începând de luni.

Corsetti nu spuse nimic. El nu era un director executiv, strateg economic și de afaceri ca MacPherson. Nu era un magician de pe Wall Street, strateg al investițiilor

ca Bennett. Nu era ambasador sau diplomat, strateg al afacerilor globale ca Iverson.

Era un politician operativ, un tactician cu simţ practic mai degrabă decât unul care să examineze tabloul de ansamblu. El se ocupa de sondaje şi de numărarea voturilor. Ungea roţile care scârţâiau înainte de a face prea mult zgomot şi stingea focurile din tufişuri înainte de a se transforma în incendii forestiere. Nu gândea în incrementări istorice de zece, douăzeci sau cincizeci de ani, ci în cicluri de ştiri TV de douăzeci şi patru de ore şi în cicluri electorale de doi ani.

Iverson îl respecta pentru asta, dar în acelaşi timp se simţea iritat. Acum nu mai era cazul să marcheze pe harta alegerilor culorile partidelor câştigătoare pe plan local.

– Bob, cineva trebuie să plătească urmările indiferenţei, concluzionă el. Fie cei buni, fie cei răi. Iar decizia vă aparţine. Trebuie să vă folosiţi atuurile bine, altfel vor suferi mulţi oameni nevinovaţi.

Corsetti rămase cu privirea aţintită asupra fripturii de curcan care se răcea în farfuria lui. Black stătea cu capul plecat, jucându-se în tăcere cu furculiţa prin piureul său. Telefonul sună şi Corsetti răspunse. Peste o clipă, se scuză că trebuia să meargă să se întâlnească cu preşedintele.

Iverson şi Black rămaseră singuri să mănânce.

Scott Harris, directorul FBI, nu era singur.

Când sună telefonul, stătea aşezat la o masă mică de conferinţe în biroul său şi prânzea cu doi adjuncţi. Tocmai muşcase zdravăn dintr-un sandviş gigantic, din categoria celor poreclite „submarine", cu friptură de curcan, caşcaval, salată, roşii, maioneză şi şuncă, adus

de la un local Jersey Mike's de un agent de teren care tocmai venise din Trenton pentru întrunire.

Directorul FBI răspunse la al doilea apel.

– Harris, mormăi el încercând în același timp să mestece.

– Scott? Tu ești? Sunt președintele.

Ochii lui Harris se măriră. Adjuncții îl văzură cum încremenește pentru o clipă, privind disperat în toate părțile.

– Scott? Mai ești pe fir? întrebă președintele.

Harris nu avea unde să dispară... și nici alternativă. Înhață coșul de gunoi de lângă biroul lui și scuipă întreaga gură de sandviș apetisant.

– Da, domnule președinte. Ce pot face pentru dumneavoastră? Cum vă simțiți?

– Ținând seama de cele întâmplate, am fost destul de norocos. Tu ești bine?

– Da. Sunt perfect, domnule președinte.

Adjuncții lui Harris râdeau pe față, când directorul lor le întoarse spatele și privi pe fereastră spre Pennsylvania Avenue și clădirea Capitoliului puternic iluminată.

– Ce-ai găsit până acum, Scott?

– Domnule președinte, depunem absolut toate eforturile. Am pus mâna pe niște piste interesante, dar nimic concret. Sper s-o fac în curând. N-ar trebui să mai dureze foarte mult.

– E-n regulă, apreciez eforturile voastre, dar uite care-i îngrijorarea mea. Câte persoane ar fi putut să știe în care limuzină mă aflam?

– Șaizeci și trei, fără a ține seama de soția și fiicele dumneavoastră. Tocmai am ajuns în mod ferm la numărul acesta.

– Știi atunci ce vreau să spun.

– Cred că da, domnule președinte. Printre noi există o „cârtiță". Poate chiar un agent inactiv până acum – un „hibernat" cum le spunem noi.

– Ar fi posibil?

– Sincer să fiu, nu aș fi crezut, dar există prea multe dovezi circumstanțiale în privința preciziei atacului asupra dumneavoastră. Problema este că nu pot vorbi cu foarte multe persoane despre chestiunea aceasta. Dacă în interiorul guvernului american există una sau mai multe persoane care conlucrează cu teroriștii din exterior, ori cu state teroriste ca Irak, Iran, Coreea de Nord sau mai știu eu care, atunci va fi foarte greu să le descoperim fără să-și dea seama că suntem pe urmele lor.

– Exact asta mă îngrijorează, Scott. De aceea, fă tot ce este necesar. Respectând legea, bineînțeles. Dar blochează toate scurgerile. Reverifică trecutul oamenilor. Supraveghează. Interceptează telefoane și mesaje e-mail. Nu-mi pasă! Vreau să știu cine a vorbit și de ce. Dacă ai nevoie de o dispoziție executivă din partea mea, întocmește o ciornă și ți-o semnez. Vreau să-ți pui oamenii cei mai buni la treabă – și rapid! Și nu sufla nici o vorbă față de nimeni din echipa mea despre ceea ce faci. Ai înțeles?

– Da, domnule președinte.

– Scott, mă bazez pe tine. Oamenii aceștia nu mi-au trimis un mesaj, ci au vrut să mă omoare. Iar ei nu acceptă „nu" ca răspuns. Dacă au pe cineva care-i ajută din interior, atunci sunt angrenat într-o cursă pentru propria mea viață. Trebuie să-i vânăm și să-i anihilăm, înainte ca ei să facă la fel cu mine.

– Așa este, domnule președinte.

*

Stuart Iverson se gândea la seara alegerilor din urmă cu doi ani.

Fusese prima campanie prezidențială a lui MacPherson. Își amintea ceasul digital roșu și negru cu numărătoare inversă care atârna deasupra biroului de recepție, cel care anunța 00.00.00. Ziua alegerilor – ora zero – sosise. De acum se terminase și nu mai exista decât numărătoarea.

Sediul general de campanie ocupa etajele patru și cinci ale unui uriaș antrepozit renovat din centrul Denverului, cu vedere spre Coors Field. Pe ambele etaje, nenumărate mese cu telefoane, calculatoare, faxuri și fotocopiatoare erau deservite de zeci de interni, voluntari și salariați.

Telefoanele sunau întruna și deși toți oamenii păreau să vorbească la cel puțin unul, dacă nu chiar la două, țârâiturile păreau să nu mai înceteze. Uimitor era faptul că șefii de campanie de la etajul al cincilea puteau face ceva în ciuda răcnetelor lui Ricky Martin care cânta tema muzicală a Campionatului Mondial de fotbal pe un CD, ce se ridicau din vestiarul de sport al colegiului de la etajul patru.

Mocheta uzată și pătată de cafea era acoperită cu ziare vechi, cutii goale în care fuseseră pizza și mâncare chinezească și file de notițe autoadezive roz, cu numere de telefon mâzgălite pe ele. Bannere uriașe, cu litere roșii, albe și albastre, acopereau pereții, alături de zeci de caricaturi editoriale, informații legate de campanie și liste cu telefoanele interioare. Deasupra atârnau cinci televizoare, fiecare reglat pe alt post.

Puști abia ieșiți din adolescență alergau de colo-colo în blugi sfâșiați și bluze de trening cu logourile colegiilor, cu diverse misiuni. Locul era ireal, o combinație

între redacția de știri a unui post de televiziune dintr-o metropolă și sediul unei frății de colegiu în dimineața de duminică.

Poate că nu era tocmai atrăgător, dar aici rulase toată ziua la viteză maximă operațiunea „atragerea voturilor" din campanie.

Iverson, președintele național al campaniei, privise cum Bob Corsetti – în costum italienesc gri-închis cu dungulițe, cu părul negru ca pana corbului pieptănat peste cap precum un magnat de pe Wall Street – se deplasa silențios printre rândurile de câte douăzeci de indivizi care manipulau telefoanele, aidoma unei pantere care înaintează prin junglă.

Învârtind non-stop un trabuc neaprins în mâna dreaptă, Corsetti scana întruna toate ecranele calculatoarelor și blocnotesurile deschise. Urechile îi erau reglate pe toate conversațiile și în același timp urmăreau cele cinci posturi de televiziune de deasupra. Nu scotea un cuvânt, dar îi puteai vedea realmente pe oameni încordându-se când trecea pe lângă ei – fiecare, în mod brusc și perceptibil, lucrând ceva mai intens, vorbind ceva mai repede. Corsetti era creierul din spatele miracolului MacPherson și toți cei din sală o știau.

În anii 1990, când Clinton era la Casa Albă, Corsetti – pe atunci, director executiv al Partidului Republican din statul Colorado – fusese cel care-l abordase discret pe MacPherson, propunându-i să candideze pentru postul de guvernator.

În cele din urmă, tot Corsetti – după ce fusese angajat ca manager de campanie al lui MacPherson – îl convinsese pe acest director executiv să-și finanțeze parțial propria carieră și să-i determine pe amicii lui bogați să participe cu încă cincisprezece milioane de dolari.

Corsetti fusese cel care venise cu ideea ca MacPherson să câștige în anul acela nu numai funcția de guvernator, ci și majoritatea în legislativul statului. Acum, în calitate de șef al strategiei politice a noului guvernator ales, el îl ajutase pe novice să răzbată printr-o agendă agresivă și conservatoare de reduceri de taxe, reformă a asistenței sociale și desființarea eliberării condiționate în cazul delictelor repetate. În felul acesta, MacPherson câștigase realegerea cu o majoritate zdrobitoare și fusese poziționat excelent pentru nominalizarea la Președinție de către republicani.

Într-adevăr, Corsetti – nu MacPherson – era cel spre care se întorceau toți în așteptarea de soluții, pentru a le aduce reprezentantul în Casa Albă, pentru a compensa cele optsprezece ore zilnice pe care le munciseră în ultimele optsprezece luni, când ar fi putut să câștige bani serioși sau să bată barurile în fiecare noapte.

Aspectul bizar al unei campanii prezidențiale este faptul că oamenii care lucrează pentru ea devin adesea mai atașați de managerul de campanie decât de candidatul la Președinție. La urma urmelor, candidatul este o iluzie, o fantezie, o proiectare a tot ceea ce speri să găsești la viitorul lider al țării. Însă pe el nu îl vezi niciodată. El nu este niciodată în sediul general. Nu participă niciodată la întruniri. Nu ajungi niciodată să-l întrebi ceva, să fii alături de el, să fii măcar în coloana auto, dacă nu în autobuz. Este pur și simplu un chip pe un poster de campanie, un nume pe un fluturaș, o poziție, un număr în sondaje, un calup în știrile de seară.

Pe de altă parte, managerul este real. El te angajează. El ține întrunirile. El aprobă ordinele de achiziție. El semnează cecurile. El te calcă în picioare acum, pentru ca peste un minut să te declare omul săptămânii,

răsplătindu-te cu un cadou care constă dintr-un borcănaș de sos Salsa mexican ce pârjolește la fel de tare ca o explozie termonucleară. Dacă muncești mai intens, tragi mai puternic, ai orarul mai lung, îți sacrifici mai mult din timpul personal de dragul campaniei, atunci probabilitatea este că o faci mai degrabă pentru manager, decât pentru candidat. Pentru că el este conducătorul tău. Cumva, candidatul nu-i decât un slogan.

Corsetti părea să înțeleagă în mod intuitiv psihologia, ritmul și atmosfera unei campanii. El știa când să mustre și când să tacă. Știa când să arunce cu banii și când să fie zgârcit. Prefera în tot cazul să fie mai degrabă temut decât iubit, dar ambele sentimente erau valabile pentru echipa lui.

La patruzeci și nouă de ani, el era mai degrabă un tată decât un șef pentru puștii aceștia, sau mai degrabă un naș, decât un tată. Cândva, *New York Times* îl descrisese drept „*consigliere* de Colorado". *Newsweek* îl poreclise „Donul din Denver", iar Comitetul Național Democrat îl numea „Don Corleone în costum de magnat". Însă în interiorul campaniei nimeni nu cuteza să repete asemenea porecle... cel puțin nu în prezența lui. Bob Corsetti nu-i suferea pe proști și nu admitea prostiile. El era cufundat tot timpul în muncă, iar munca lui era să câștige.

Iverson își amintise că, după ce își încheiase turele finale din seara alegerilor, Corsetti nu pomenise nimic echipei sale despre importanța Californiei. Nu le spusese că în California urnele urmau să rămână deschise încă o oră. Nu bătuse pe nimeni încurajator pe spate, dar nici nu desființase pe nimeni.

Mersese prin sală, inspectase câmpul de bătălie și părăsise clădirea fără un cuvânt. Nu mai era nevoie. Toți

știau ce aveau de făcut și toți cunoșteau miza. Și nici o victorie nu avusese vreodată un gust mai dulce decât cea obținută de ei în seara aceea.

Dacă ar fi știut ce le rezerva viitorul...

*

La ora 16.00, Bennett intră în sala de conferințe.

Corsetti, care își încheiase întrevederea cu președintele, ridică ochii de la discuția telefonică pe care o purta și încuviință din cap; Iverson îl imită. Black se ridică și-l întâmpină pe bărbat, îi strânse mâna și-l întrebă dacă vroia să mănânce ceva. Toți își puteau da însă seama că gândurile lui Bennett erau altundeva.

Agenta Sanchez strecură capul pe ușă și indică spre Bennett.

– Domnule?

– Da?

– Domnul președinte dorește să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Bennett sorbi repede din sucul de portocale așezat în dreptul locului cu numele său și-și șterse buzele pe șervetul care-l aștepta pe farfuria goală.

– Salut, Stu, rosti el trecând pe lângă vechiul său șef.

– Salut, Jon, replică Iverson, încă amețit de toate cele întâmplate.

Bennett o urmă pe Sanchez și închise ușa după el. Stătea acum în cabinetul privat și slab iluminat al comandantului NORAD, ai cărui pereți erau acoperiți cu rafturi curbate sub greutatea volumelor masive de Churchill și Clausewitz, Kissinger și Kearns Goodwin. Era o încăpere lungă, mai degrabă îngustă și pătrunsă de un miros dulce de tutun de pipă care-i reamintea momentele din copilărie când vizitase biroul bunicului

său, pe când acesta era profesor de drept la Universitatea Georgetown.

În capătul opus al cabinetului, focul duduia într-un șemineu din piatră – Bennett habar n-avea pe unde se ducea fumul de sub munte – alături de o pendulă superb întreținută, în stare de funcționare deși avea o vechime de cel puțin o sută de ani, un gigantic birou din lemn cu veioză reglabilă și un scaun imens, capitonat în piele verde. În scaun stătea președintele Statelor Unite, cu doi agenți ai serviciului secret poziționați în apropiere.

– Haide, Jon, haide – ia loc, rosti MacPherson încet, dar sincer.

Abia când se apropie, Bennett își dădu seama că starea președintelui era mult mai rea decât se anunțase în mass-media. Era adevărat, MacPherson se adresase națiunii în seara trecută, dar o făcuse printr-un mesaj audio, nu video; Bennett aflase asta de la Black după ce aterizaseră pe Peterson. Era adevărat, președintele acordase interviuri AP și unor ziare importante pentru ediția din dimineața Zilei Recunoștinței, însă acestea se desfășuraseră prin telefon, nu personal, din „motive de securitate". Securitate! Dacă țara ar fi putut să vadă ceea ce vedea Bennett în clipa aceasta, indicele Dow ar fi coborât luni dimineață de trei ori mai mult decât ar fi făcut-o în mod normal.

Lui Bennett nu-i venea să creadă cât de fragil arăta prietenul și mentorul său.

MacPherson, care era oricum un bărbat zvelt, părea că slăbise aproape zece kilograme în ultimele douăzeci și patru de ore. Fața îi era plină de vânătăi și cicatrice. Ochii erau în mijlocul unor cearcăne mari, negru-albastre. Avea capul bandajat. Brațul stâng, care îi fusese fracturat, era pus în ghips. Brațul drept era luxat și-l

ținea în bandulieră. Avea două perfuzii și abia acum Bennett observă că stătea într-un scaun cu rotile. Era oare posibil să fi avut fracturi și la ambele picioare?

Nu avu puterea să întrebe. Ochii i se plimbară de la zgârieturile prelungi de pe mâinile și chipul lui MacPherson, la încrederea liniștită din ochii acestuia.

– Domnule președinte...

– Jon, sunt bine.

– Eu însă...

– Vorbesc serios, sunt bine. Am supraviețuit. Nu-ți face griji pentru mine. Vreau să discutăm despre tine. Te rog, ia loc.

Bennett se așeză fără un cuvânt de cealaltă parte a biroului.

– Jon... vreau... vreau să știi că... ei bine, îmi pare rău.

– Domnule președinte, vă rog...

– Jon, vorbesc serios. Nici nu știu cum să-ți spun cât de rău îmi pare... Știu că nu-i suficient... dar realmente, habar n-am cum...

– Nu este nevoie, domnule președinte.

– Ba nu, Jon, este nevoie, realmente. Ești un coleg. Ești un prieten. Întotdeauna mi-ai fost... credincios... și... ei bine, practic faci parte din familie pentru Julie, pentru fete și pentru mine. Și mă simt groaznic din cauza asta... dar îmi asum toată responsabilitatea.

– Domnule...

– A fost decizia mea. Și, cu toată sinceritatea, dacă ar fi nevoie, aș proceda din nou la fel.

Ce ar fi trebuit să spună? Lui Bennett îi venea greu până și să se uite la MacPherson, de fapt nu de furie sau ranchiună, ci pur și simplu din cauza durerii fizice pe care o simțea când îl vedea în starea aceea teribilă și știind

cât de aproape fusese de moarte. Supravieţuise printr-un miracol şi din cauza aceasta trauma prin care trecuse Bennett ceva mai devreme părea cumva mai suportabilă.

– Julie şi fetele ţi-au copt o plăcintă cu dovleac.

Preşedintele indică din cap spre colţul mesei şi farfuria cu plăcintă învelită în folie de plastic, cu un plic pe care scria numele lui şi era desenată o faţă Smiley.

Bennett aprobă, dar nu rosti nici un cuvânt.

– În timp ce dormeai în avion, am vorbit la telefon cu Deek.

– Îl cunoaşteţi?

– Eu şi fratele lui am pilotat avioane cu reacţie în Vietnam.

– Nu ştiusem.

– Ştiai că te-a urmărit în Israel?

– Nu.

– Ştiai că avea agenţi la fiecare şase metri de tine, la fiecare pas pe care l-ai făcut din clipa când ai coborât din avion pe Ben Gurion şi până te-ai întors pe aeroport ca să revii acasă?

Bennett scutură în tăcere din cap.

– Ştiai că am vorbit cu premierul Israelului, înainte de plecarea ta acolo, cerând asigurarea lui personală că nu vei păţi nimic cât timp vei fi în ţară? Ştiai că Barşevsky lucrează pentru noi?

Bărbatul clătină iarăşi din cap.

– Ţi-a spus Deek că el şi CIA i-au supravegheat pe Sa'id şi Galişnikov în ultimele şase luni?

– Nu tocmai.

– Toate convorbirile telefonice. Toţi asociaţii. Toate întâlnirile. Toate scrisorile. Toate mesajele e-mail.

– De ce?

– Cred că ştii de ce.

Bennett încuviinţă.

– Jon, am stat de vorbă cu toate persoanele implicate în această operaţiune, absolut cu toate... şi...

Aceasta era o latură a lui MacPherson pe care Bennett n-o mai văzuse până atunci şi-şi dădea seama că preşedintele se căznea ca să-şi găsească cuvintele.

MacPherson făcu o grimasă.

– ...absolut toate... mi-au spus că n-ai cedat... n-ai suflat o vorbă despre afacerea cu ţiţeiul... nu ţi-ai trădat nici o clipă prietenii...

Ochii îi erau roşii şi umezi.

Buza inferioară a lui Bennett începu să tremure. Amândoi erau bărbaţi precauţi, care-şi stăpâneau sentimentele şi deloc dispuşi de a-şi afişa emoţiile în public, iar evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore nu făcuseră nimic pentru a schimba situaţia.

– Ei bine... voiam doar... ştii tu... voiam doar să-ţi mulţumesc.

Bennett se uită către Sanchez care-l privea fără să trădeze nimic pe chip. Şi ceilalţi agenţi îl fixau din priviri. Era oare suspiciune în căutăturile lor? Sau simpatie? Sau ambele? De fapt, nici nu prea conta. Totuşi era curios.

– Nu ştiu ce să spun, domnule preşedinte. Mă bucur că sunteţi teafăr.

Bennett se simţea complet confuz. Mintea lui înceţoşată era un vălmăşag de emoţii, gânduri şi reacţii pe care încă nu avea puterea să le identifice, sorteze sau înţeleagă. Nu deocamdată. De aceea, nu spuse nimic.

Încăperea rămase tăcută, cu excepţia trosnetelor focului şi al ticăitului hipnotic al pendulei din colţ.

– Sunt. Sunt teafăr. Mulţumesc, rosti MacPherson.

Brusc, Bennett îşi regăsi adevărata lui fire.

– Mă bucur... fiindcă arătaţi groaznic.

Surprins, președintele rămase uitându-se la el o clipă, apoi izbucni în râs. Bennett i se alătură imediat.

– Bei ceva?

– Credeam că n-o să mă mai întrebați niciodată.

– Ăsta-i omul care-mi place! Sanchez, trimite-ți băieții să aducă două pahare și niște coniac sau whisky. Ceva vechi. Ceva scump.

– Da, domnule președinte.

– Nu glumesc, Sanchez. Sună-l pe comandant și întreabă-l ce-a pitit pe-aici în cazul în care află vreodată că rachetele au pornit spre el. După aia zi-i să-și mute fundul încoace, ca să ne deschidă sticla.

– Da, domnule. O să-i telefonez și medicului dumneavoastră.

– Sanchez, nu ne strica bucuria. Fii fată de gașcă, da?

Sanchez zâmbi și porni către capătul opus al camerei, unde ridică un telefon.

MacPherson își întoarse atenția spre Bennett.

– Jon, în scurt timp am o conferință cu Consiliul securității naționale și s-ar putea să fim întrerupți de niște telefoane. De aceea doream să discutăm puțin între patru ochi. În plus, am o surpriză pentru tine.

– Vă rog, nu mai vreau surprize!

– Nu, nu, asta-i una bună. Președintele ridică receptorul. Salut... vrei să-l trimiți pe Kojak?... Nu, chiar acum... Păi cred că da... Bine... E bine... bun... mulțumesc.

Închise telefonul.

– Kojak? întrebă Bennett.

– Este un nume de cod.

– Doar nu-l ai pe Telly Savalas ascuns pe undeva? glumi Bennett.

– Foarte amuzant...

– Vorbesc serios. Cine este?

– Partenerul tău de infracțiuni.

– Cine?!

– Partenerul tău. Te așteaptă multă treabă, Jon. N-o vei putea face singur.

– Domnule președinte, nu știu despre ce vorbiți.

MacPherson îi aruncă o privire scurtă.

– Jon, de ce crezi că te-am trecut prin toate astea?

– De unde să știu? N-am nici o idee.

– Ba știi.

– Eu... știu?

– Bineînțeles.

Bennett își întoarse ochii la focul care pâlpâia în șemineu. Degaja un sentiment de căldură, tihnă și siguranță.

– Păi... adică... doreați să vă asigurați că sunt loial... onest... nu o amenințare la adresa securității.

– Ce altceva?

– Domnule președinte, realmente... eu...

– Jon... ascultă-mă.

Bennett se întoarse și-l privi drept în ochi.

– Am nevoie de tine în echipa mea, Jon. Nu pe Wall Street. Nu în Denver. Am nevoie de tine în echipa *mea*.

– La ce vă referiți, domnule președinte?

– Vreau să lucrezi pentru mine.

– Permanent?

– Bineînțeles.

– La Casa Albă?

– Unde altundeva?

– Domnule președinte, cu tot respectul cuvenit, eu...

– Cu tot respectul cuvenit? Jon, abia mi-ai spus cât de jalnic arăt.

Bennett nu se putu abține să nu izbucnească în râs. MacPherson fusese cât pe ce să fie ucis, dar nu-și pierduse simțul umorului.

– Ei bine, da, i-adevărat, dar eu...

– Dar – ce?

Bennett se chinui să înjghebeze o frază coerentă.

– Eu... domnule președinte, eu... în cazul în care n-ați observat, tocmai am negociat o afacere de un miliard de dolari.

– Crede-mă, am observat.

– Atunci, știți, vreau să zic, Casa Albă pare interesantă, dar sunt pe cale să devin miliardar în următorii câțiva ani. Miliardar, domnule președinte. Vreau să zic că eu...

– Nu, nu-i așa.

– Nu-i așa?

– Știu că narcoticele alea din organismul tău încă nu s-au resorbit complet, dar cred că n-ai înțeles pe deplin ce se întâmplă aici. Tu și cu mine suntem în NORAD. În NORAD, Jon! Eu tocmai am fost atacat de teroriști. Teroriștii tocmai au bombardat Palatul Buckingham. Au bombardat Parisul. L-au atacat pe prim-ministrul Canadei. Au intrat cu un 747 plin cu combustibil în palatul familiei regale a Arabiei Saudite. Jon, s-a terminat! Lumea în felul pe care tu și cu mine o cunoșteam acum douăzeci și patru de ore nu mai există.

MacPherson fusese dintotdeauna un mentor, și încercase să-l ajute pe Bennett să descopere tabloul de ansamblu, povestea din spatele poveștii.

– Dacă..., adăugă el.

Zguduit de propria sa lipsă de instincte, Bennett înhăță momeala.

– Dacă ce, domnule președinte?

– Dacă tu și eu n-o reconstruim.

– S-o reconstruim?

– Exact.

– Cum?

– O să ajungem și acolo.

– Dar mai întâi trebuie să mă alătur personalului Casei Albe?

– Exact.

Bennett se lăsă pe spate în scaun și-și frecă ochii. Unde naiba era băutura pe care trebuia s-o aducă Sanchez?

– Domnule președinte... nu știu ce să spun...

– Spune „da".

– Ce pot face eu? Nu știu nimic despre Washington, despre politică sau terorism, protestă Bennett. Mi-am petrecut toată viața gândindu-mă la strategii de investiții, nu... mă-nțelegeți... nu... mă rog, din astea...

– Greșești.

– Pardon?

– Jon, tu ești expert în încheierea de tranzacții, cercetări, analize, evaluarea liderilor, companiilor și domeniilor pentru oportunități și indicii ale unor probleme. Tu ai talentul de a citi în frunzulițele de ceai și apoi de a-i convinge pe oameni să cumpere compania de ceai. Exact de asta am eu nevoie acum.

Bennett nu scoase nici un cuvânt.

– Jon, dacă nu acționez – și dacă nu acționez rapid – pieței se vor duce naibii. Lumea va luneca într-o recesiune. Poate chiar într-o depresie. Însă noi vom acționa. Iar când o vom face, vom avea nevoie de o strategie pentru pace, nu doar pentru război. Aici intervii tu.

– Ce vreți să spuneți – că-i vorba despre un fel de Plan Marshall al secolului XXI? Domnule președinte, știți...

– Nu, nu, nu. Ce naiba, Jon! Gândește! Îți garantez că după ce se va așeza praful, vom constata că Jamil Aljafari a fost în spatele tuturor atentatelor. Iar dacă ar

fi să pornim război cu Irakul, când vom câștiga, cine va mai beneficia în afară de noi?

– Depinde...

– Haide, Jon! Dacă ar fi să te trezești peste câteva luni din clipa asta și Irakul n-ar mai constitui o amenințare – să presupunem, doar – cine beneficiază?

– Cred că Israelul.

– Exact! Gândește-te. Dacă ne vom juca bine cartea, afacerea ta cu țiței se va derula. Putem anihila cea mai mare amenințare geopolitică din Orientul Mijlociu – epicentrul răului – și apoi să ajutăm Israelul și Palestina să devină două dintre cele mai bogate țări din istoria omenirii. Putem elimina terorismul și aduce pacea și prosperitatea în Orientul Mijlociu modern. Putem face ceva la care oamenii se gândesc, la care visează și pentru care se roagă de cinci mii de ani. Pacea în Orientul Mijlociu! Iar tranzacția ta trebuie să fie piesa centrală.

– Credeți asta?

– Mă gândesc la asta de luni de zile. De mai multă vreme intenționasem să discut cu tine despre transformarea afacerii cu țiței într-o pace istorică, însă abia după ce m-am trezit aici – la NORAD – am înțeles cu exactitate ce trebuie să fac cu adevărat.

– Atunci de ce nu rămân acolo unde sunt acum?

– Pentru că am nevoie de tine acolo unde sunt eu. Jon, fii atent – n-o să ajungi miliardar. Asta nu se va întâmpla. Și problema este că, dacă rămâi la GSX, atunci nu voi putea folosi afacerea ta ca piesă centrală a strategiei mele de pace.

– De ce?

– Este un conflict de interese și o știi prea bine.

– Și Stu?

– Stu și-a vândut totul ca să devină secretar al Trezoreriei. L-am obligat s-o facă. Bineînțeles, ar fi putut face avere, dar, ce naiba, are destul deja! Așa că-i mâna mea dreaptă la Trezorerie. Însă în tranzacția asta vreau să lucrezi cu mine, s-o supraveghezi zi de zi, să mă ajuți să conduc corabia și s-o aduc la liman.

– Domnule președinte, pur și simplu nu știu încotro vă îndreptați. Vreau să spun...

– Jon, totul va fi clar în scurt timp. Dar mai întâi, *mai întâi* am nevoie de un răspuns de la tine.

Bennett se lăsă din nou pe spate în scaun și ridică ochii în tavan.

– Să abandonez GSX și să mă mut în Washington?

– În calitate de consilier principal al președintelui.

– Și să mă alătur personalului de la Casa Albă?

– Îl știu perfect pe tipul căruia o să-i trag un șut ca să-ți dau biroul lui.

Bennett izbucni în râs.

– Bob?

Fu rândul președintelui să râdă.

– Nu – deși uneori nu mi-ar plăcea asta, dar...

Bennett căzu pe gânduri. Ar fi însemnat ca viața lui să se schimbe încă o dată în mod radical. Nu-i plăcea, dar era evident că nu avea alternativă.

– Mda, păi bănuiesc că vă sunt dator că nu m-ați ucis pe loc, nu?

Președintele surâse și împinse peste birou o mapă din piele neagră cu sigiliul prezidențial din aur.

– Așa te vreau, Jon. Semnează aici.

– Ce semnez?

– Prima hârtie este demisia ta din GSX, care intră imediat în vigoare. A doua este acceptarea slujbei pe

care ţi-am oferit-o. Consilier principal al preşedintelui. Opt mii pe lună, plus toate beneficiile guvernamentale.

– Bob câştigă douăsprezece mii.

– Bennett, nu-ntinde coarda. Nu eu l-am făcut milionar pe Bob la GSX.

– Şi nu cumva avea cotă parte din toate reclamele aduse în timpul campaniei?

Preşedintele zâmbi iarăşi.

– De acord, *l-am făcut* milionar... dar nu la GSX.

– Nu contează.

– Jon, fii atent! În primul rând, îţi poţi permite o reducere de salariu. În al doilea rând, ideea este că trebuie să rămâi incognito. În cazul în care câştigi mai mult de zece miare, o să apari pe ecranele radar ale tuturor. Presa va sări imediat şi nu-mi pot permite aşa ceva în clipa asta.

– Aţi fost mereu un agent de vânzări destul de bun.

– Fiule, încă n-ai văzut nimic!

Bennett începu să examineze documentele din mapă.

– Deci cine-i Kojak? întrebă el, scoţându-şi stiloul Montblanc ca să semneze.

– Ah, da! Sanchez?

Agenta ridică un telefon pentru a afla motivul întârzierii.

– Este Black, nu? făcu Bennett.

– Nu, însă îl vreau şi pe el în echipa noastră. Vreau ca tu să organizezi un grupuleţ în interiorul Casei Albe, care să lucreze direct cu mine şi cu Consiliul securităţii naţionale. Voi nu veţi exista în mod oficial, dar din culise, în timp ce eu conduc războiul, vă veţi ocupa de transformarea acestei tranzacţii cu ţiţei într-un pact de pace. Îmi veţi raporta direct mie şi Marshei Kirkpatrick.

– Căpitanul Kirk?

– Ai surse bune, Bennett. Îmi place îndrăzneala ta.

– Ziceți-mi de ce-i spuneți „Kojak" individului ăstuia? Știți, mă gândisem că era Black, fiindcă Black e chel.

– Mda, o prezumție interesantă... dar greșită.

– Bun, atunci ce-mi puteți spune?

– Kojak lucrează de cinci ani cu CIA și are verificări de securitate de nivel maxim. A fost principalul consilier al directorului. Îi știe pe toți. Mă știe pe mine. Știe de afacerea cu țițeiul. În ultimii doi ani a lucrat ca agent de teren... de fapt, urmărindu-te pe tine.

Bennett era pierdut. *Sper să nu fie dementul ăla de la CIA din Israel, cel cu yo-yo-ul*, gândi el. Ar fi fost gata să se retragă și să lucreze la Greenpeace, decât să colaboreze cu lunaticul acela.

Ușa din capătul opus al încăperii se deschise, aceeași ușă prin care Bennett intrase ceva mai devreme. Bărbatului nu-i veni să-și creadă ochilor. Se simțea ca și cum cineva i-ar fi tras covorul de sub picioare.

Kojak nu era un bărbat. Era o femeie. Noul său „partener de infracțiuni" era Erin McCoy.

8

– Bună, Jon, spuse McCoy, zâmbind și ținând în gură o acadea. Am auzit că te-nrolezi pentru președinte.

Bennett rămase locului fără să scoată un cuvânt, în vreme ce Erin se apropie fără grabă de ei și se așeză în celălalt scaun capitonat cu piele verde. Ochii ei verzui ca marea scânteiau amuzați.

– Cred că voi doi vă cunoașteți, făcu MacPherson savurând scena.

– Foarte amuzant, reuși Bennett să mormăie. CIA?

– Exact.

– Nu GSX?

– Păi, ambele.

– Ambele?

– Exact.

– Ce ești – un fel de analistă? întrebă Bennett pe un ton batjocoritor.

– Tu ce ești – un fel de idiot? replică prompt femeia, fără să-și piardă zâmbetul.

– Asta ce vrea să-nsemne?

– Nu, nu sunt analistă, ci agentă. Operativă.

– *Operativă?*

– Exact.

– Ce tot spui acolo?

McCoy izbucni în râs.

– Vorbesc cât se poate de serios. Te plăteam cu șaptesprezece mii pe lună – plus opțiuni, plus asistența sanitară, plus cotă parte din profit – și de fapt tu lucrai pentru CIA? *Operativă?* Haide, haide! Ce se-ntâmplă?

– Auzi, să știi că-i slujbă bună dacă poți să ajungi aici.

– Păi... păi, vreau să zic... nu-i *ilegal* sau altceva? izbucni el, întorcându-se către MacPherson în căutarea unui aliat.

– Nu, nu-i ilegal, răspunse președintele, uimit de reacția lui. De fapt, cred că-i destul de cool.

Bennett reveni spre McCoy.

– „Cool"? Ce ești tu, Jane Bond?

Erin îl privi pe MacPherson.

– V-am spus, domnule președinte, rosti ea. Individul ăla din Israel ar fi trebuit să-și termine treaba.

În Irak era cunoscut sub numele Al Nida, cămila germană a Orientului Mijlociu.

Evident, trailerul cu șenile Daimler-Benz arăta ca orice alt camion ONU care transporta alimente și medicamente din Iordania spre străvechiul ținut al regelui Nabucodonosor. Era mare, lung și alb, cu majusculele *ONU* vopsite în albastru-deschis pe ambele laturi și pe acoperiș, pentru a evita orice greșeli de identificare de către forțele militare irakiene sau sateliții americani de spionaj.

Aidoma celor alte câteva camioane ce călătoreau înainte și înapoi, săptămână după săptămână, lună după

lună, pe șoseaua 10 de la Amman spre Bagdad, un drum pustiu și parcă uitat de Dumnezeu, trailerul acesta mergea întotdeauna într-un convoi de alte patru vehicule albe, Range Roveruri britanice, purtând toate însemnele ONU.

Puține lucruri erau mai teribile decât o defecțiune – să te trezești naufragiat și singur în deșertul vestic al Irakului, unde furtunile de nisip orbitoare și sufocante se pot stârni pe neașteptate și unde temperatura din timpul zilei poate ajunge cu ușurință la 50 de grade Celsius. De aceea, călătoria în convoi, cu rezerve mai mult decât suficiente de apă, alimente și combustibil constituia nu excepția, ci regula.

La o oră și jumătate după ce ieșise din Bagdad, convoiul cunoscut de oficialii irakieni sub indicativul Q17 fusese oprit de poliție și deviat către Al Habbaniyah, o unitate militară și bază aeriană păzită de forțe de elită din Garda Republicană, unde dispăruse în hangarul 5.

Întregul ocol durase mai puțin de nouăzeci de minute, după care convoiul își reluase drumul spre Iordania – un Range Rover în față, urmat de Al Nida, apoi celelalte trei Range Roveruri.

Cei douăzeci și cinci de oameni din Q17 trecură prin Toliahah și Ar Rutbah, menținând cel mai strict cod de tăcere. Fără stații radio de emisie-recepție. Fără telefoane mobile. Fără radiouri AM/FM. Fără casete sau CD-uri. Nu erau îngăduite nici măcar conversațiile. Acum opriră pe dreapta șoselei, înainte de bifurcația de unde se putea porni spre nord-vest, către At Tanf din Siria, sau spre sud-vest, către Trebil din Iordania.

Făcând semne cu mâinile, majoritatea oamenilor scoaseră mâncare și băutură. Alți patru descărcară repede canistre mari de combustibil și alimentară Range

Roverurile, aparent fără să le pese că vehiculele nu opriseră motoarele sau că ei toți erau cu țigări aprinse în gură.

*

Ținând seama de circumstanțe, președintele era fericit că putea să râdă puțin.

Următoarea lui întrunire cu Consiliul securității naționale era peste numai câteva minute. Atunci avea să se focalizeze din nou asupra crizei imediate. Era însă important și să-i determine pe Bennett și McCoy să lucreze împreună, relaxați, într-o direcție nouă. Mai ales luând în considerare misiunea pe care le-o încredințase.

– Jon, rosti el, îmi ești ca un fiu și tocmai de aceea i-am cerut lui Stu s-o angajeze pe Erin acum câțiva ani. Am rugat-o să fie cu ochii pe tine. Să-ți asigure spatele. Să-i verifice pe Sa'id și Galișnikov. Tot ce-ți pot spune este că-i bună. Foarte bună.

– Stu știe că ea lucrează pentru CIA?

– Nu, nu știe, dar va afla. Totul la momentul potrivit. Bun... mai ai o hârtie de semnat, zise președintele și-i întinse altă mapă de piele neagră.

– Asta ce mai este?

– Spune că tot ce am discutat aici – și vom discuta în viitor – este confidențial, aflat sub incidența tuturor legilor federale relevante privind comunicațiile prezidențiale secrete. Dacă vrei, poți să citești fiecare cuvințel de acolo, dar ideea de bază este că fără acceptul meu expres nu poți să discuți nimic din ceea ce vom face. Ai înțeles?

– N-am trecut încă de testul „vorbă lungă cine are cinci ani va tăia la sare"?

– Erin? spuse președintele.

– Cred că putem avea încredere în el.

Femeia zâmbi.

– Oh, dar mulțumesc foarte mult pentru votul de încredere!

– Cu plăcere.

– Hai, Bennett, semnează odată, făcu președintele.

Și el semnă.

– Așadar, domnule președinte, rosti Bennett, de unde vă cunoașteți voi doi? Sigur că da, răspunsul evident este GSX, însă se pare că vă știați dinainte, nu?

– Vezi, Erin, ți-am zis că-i isteț.

– Dumneavoastră l-ați susținut.

– Tu nu erai la fel de sigură.

– Chestia este că-n ultimii ani am lucrat ceva mai strâns cu el decât dumneavoastră.

– Este adevărat.

Președintele se uită la Bennett, apoi la McCoy și reveni la Bennett.

– Ia stai așa. Tu ai niște povești de spus...

– Poftim? Nu, rosti ea pe un ton prefăcut serios.

– Nu, nu, nu! Nu mă păcălești tu pe mine. Tu ai niște povești, McCoy.

– Domnule președinte, vă rog, ea n-are...

– Ba da, ba da, are. Ia zi-le, McCoy!

– Nu, domnule președinte, eu...

– Zi-le!

– Eu știu, domnule? Bine, poate numai una.

– Erin! protestă Bennett.

McCoy izbucni în râs.

– Ce-i?

– Să nu-i spui nimic.

– Jon, trebuie s-o fac. Este șeful meu.

– *Eu* sunt șeful tău.

Erin îl prinse cu două degete de obraz și-l ciupi ușor.

– Da, dar tu nu ești președintele Statelor Unite.

– Nu pot să cred ce-mi văd ochii.

Sanchez reveni în odaie cu o sticlă de coniac foarte vechi și foarte scump și cu trei pahare, pe care le așeză pe biroul președintelui.

– Bravo! strigă MacPherson. Așa te vreau, Sanchez!

– Eu nu sunt decât cu livrarea, domnule președinte.

– Nu prea cred eu chestia asta...

Bennett intră în acțiune și turnă în toate cele trei pahare, deși știa foarte bine că McCoy nu bea.

– Domnule președinte, aș dori să țin un toast.

– Nu sună rău. Să te-aud, Bennett.

Toți trei ridicară paharele.

– Pentru prietenul meu, domnul președinte: Găsiți-i pe cei care-au făcut asta și radeți-i!

Râseră toți, ciocniră paharele și Bennett o văzu pe McCoy golindu-l pe al ei dintr-o singură sorbitură.

– Erin, crezusem că nu bei.

– Ai cam multe de învățat, nu?

– Bine, McCoy, zi acum! ordonă MacPherson.

Și ea începu.

– Păi... uitați una. Anul trecut, eu și Jon am participat la finala Super Bowl în Miami, ca invitați personali ai fostului secretar al Trezoreriei, Murphy, și ai soției lui, Elaine.

– Haide, termină, Erin, nu-i poți povesti domnului președinte chestia aia!

– Atunci trebuie să fie ceva realmente interesant, spuse MacPherson sorbind iarăși din coniac.

– N-ați auzit-o deja, domnule președinte? întrebă McCoy.

– Nu, nu cred.

– Eu am auzit-o, anunță Sanchez.

– Poftim?

Bennett era disperat. Sanchez surâdea cu toată gura.

– Am zburat cu avionul privat al GSX la Miami, unde ne aștepta o limuzină lungă de un kilometru, care ne-a dus la Stadionul Joe Robbi – știți dumneavoastră, VIP-uri, tot protocolul...

– Nimic nu-i prea bun pentru Jon al meu.

– Așa este. Am fost conduși în loja privată a secretarului, unde se aflau el, soția lui, agenții de securitate și câțiva directori executivi. Cunoașteți rutina.

– Cum să nu!

– Totul a fost foarte plăcut și amuzant – soții Murphy sunt niște oameni extraordinari – și când mai rămăsese puțin până la terminarea meciului, domnul Murphy a ieșit din lojă, ca să-și ia rămas-bun de la toți directorii executivi care plecau mai devreme. Sunt sigură că mergeau la altă petrecere.

– Niște ingrați.

– Exact.

McCoy privi spre Bennett, care-și îngropase fața în palme.

– Cum spuneam, domnul Murphy era la ușă, iar în lojă rămăsesem doar eu, Jon, Elaine Murphy și agenții.

– Așa...

– Și știți că doamna Murphy e mai vârstnică și nu aude prea bine, da?

– Știu, știu. Are două proteze auditive mari.

– Exact. Dar... – McCoy izbucni în râs, iar Bennett clătină din cap – dar Jon era complet absorbit de ultimele minute ale meciului... de fapt, toți eram și nimeni nu scotea o vorbă.

– A fost o finală palpitantă.

– Da, da... iar Jon ciugulea dintr-un... nu știu ce era, un platou cu o combinație texano-mexicană: *nachos*,

brânzeturi, sos salsa, sos *guacamole* și fasole prăjită. În tot cazul, cineva a marcat cu două minute înainte de final și Jon... nu știu cum s-o zic în modul cel mai delicat...

– Mai bine să n-o zici, te rog!

– Și Jon, ei bine, el a...

– Hai, zi odată, Erin! făcu președintele.

– ...ei bine... hai să zicem doar că i-ar fi fost de folos niște cărbune medicinal.

MacPherson începu să hohotească.

– Și n-a fost, să știți, vreo fâsâită sau altcum... ci una sonoră, tare de tot.

– Nu-mi vine să-mi cred urechilor de ceea ce tocmai i-ai spus președintelui Statelor Unite, gemu Bennett, simțind că intra în pământ de rușine.

Președintele și McCoy savurau din plin momentul, mai ales pentru că Bennett era în mod evident atât de jenat.

– Mai bine mă-mpușcați de-adevăratelea în Ierusalim.

– Agenții se străduiau din răsputeri să nu izbucnească în râsete isterice, însă când m-am uitat la doamna Murphy, era complet inexpresivă – vreau să zic că nu i se clintea nici măcar un mușchi de pe față.

Președintele râdea și mai tare.

– Stați așa, că acum vine partea cea mai frumoasă.

– Mai este?

– Stați așa! După două minute, meciul s-a terminat și doamna Murphy a ieșit pe hol cu soțul ei. În clipa când a ieșit din lojă, am început toți să râdem de ne dureau fălcile, Jon se făcuse roșu ca racul și ne țineam cu mâinile de burtă.

Nimeni din cabinetul prezidențial nu se mai abținea; chicoteau până și Sanchez și agenții ei.

– Și ce s-a mai întâmplat?

– Așa... șeful agenților a venit la Jon și i-a spus: „Să știți c-a fost ceva foarte nepoliticos. Ar trebui să vă duceți și să vă cereți scuze doamnei." Jon s-a uitat la el de parcă ar fi fost nebun, dar agentul a insistat: „Vorbesc cât se poate de serios, este soția unui secretar al cabinetului. Ar trebui să ieșiți și să vă cereți scuze."

– Și n-a făcut-o.

– Ba a făcut-o... nu vă mint.

– Jon, Jon, Jon...

Bennett nu scoase nici un cuvânt și McCoy continuă:

– Jon s-a uitat la mine și eu nu mă puteam băga în așa ceva, așa că i-am zis: „Asta-i meseria lor, ei știu mai bine." Atunci Jon s-a sculat, ne-a privit așa, pe noi toți, după care a ieșit pe ușă. În momentul ăla, chiar că ne-am tăvălit pe jos. Pe cuvântul meu, îmi dăduseră lacrimile de atât râs.

– N-a fost îndeajuns c-ați încercat să mă omorâți. Acum trebuie să mă și umiliți.

– Haide, nu fi îmbufnat, făcu președintele.

– Stați, stați, că nu s-a terminat. Partea cea mai tare a fost mai târziu. Jon s-a întors în lojă și șeful agenților l-a întrebat: „V-ați cerut scuze?" Și Jon i-a răspuns: „Am încercat. M-am dus și i-am spus că-mi pare foarte rău, că a fost foarte nepoliticos din partea mea, că n-am vrut și că n-o să se mai repete." Iar ea îl întrebase: „Pentru ce-ți pare rău, Jon?" Nu auzise nimic.

– Nu-l auzise?

– Și doamna Murphy insistase: „Despre ce vorbești, Jon? Ce ai făcut într-atât de nepoliticos?" Și domnule președinte, domnule președinte, Jon chiar i-a povestit...

– Nu se poate!

– Nu inventez. Este un caz adevărat. Absolut autentic.

– Așa este, domnule președinte, interveni brusc Sanchez. De fapt, de acum episodul ăsta este povestit de toți agenții din țară.

– Ți-ai semnat condamnarea la moarte, McCoy! izbucni Bennett în râs. Când te aștepți cel mai puțin, atunci o să se-ntâmple.

Replica lui stârni și mai multe hohote încântate.

*

Realimentarea rapidă și masa la fel de rapidă se încheiară.

Toți reveniră în vehiculele lor și așteptară pornirea jeepului din avangardă. Acesta însă nu mai pleca. În interiorul său, cei trei bărbați își consultau agitați hărțile și foloseau binoclurile pentru a privi în toate direcțiile, asudând din plin în tot acest timp, în ciuda faptului că aerul condiționat fusese pornit la intensitate maximă. Drumeagul de țară pe care-l căutau ar fi trebuit să fie chiar aici – sau, oricum, în apropiere – dar nu era. Mai rău încă, intraseră în criză de timp și spiritele erau teribil de încinse.

Ali Kamal, în vârstă de douăzeci și șase de ani și ales în mod personal de generalul Khalid Azziz ca șef al echipei, privea fix apusul dogoritor din fața lor. În curând avea să se întunece și dacă într-o oră nu ajungea la destinație, atunci putea foarte bine să-și tragă un glonț în cap, deoarece în caz contrar i l-ar fi tras agentul „hibernat" aflat în unul dintre vehiculele din spate. El nu știa de care dintre bărbați să se teamă. Era posibil chiar să fie mai mulți. Însă cineva avea să-l lichideze dacă rata misiunea. În privința asta nu avea nici un dubiu.

Kamal trase pentru ultima dată din țigară și privi în jur. Range Roverul era cu adevărat o mașină frumoasă,

de lux, chiar dacă fusese vopsită în alb. El ar fi preferat negru, dar personalul „ONU" nu avea de ales.

Cele trei din urma lui erau modele standard, însă a sa era o adevărată bijuterie. Șasiu masiv și motor diesel cu opt cilindri în V care torcea, fiindcă îl îngrijea el personal. Ampatamentul era mai lung decât la modelele anterioare, iar suspensia pneumatică era controlată electronic, ceea ce făcea ca până și viteza de 150 km/h prin deșertul acesta oribil să nu producă disconfort. Ferestre comandate electric. Servofrâne. Servodirecție. Airbaguri. Ba chiar și un sistem de navigație GPS de ultimă generație, pe care-l instalase cu mâna lui în Amman după ce revenise dintr-o călătorie scurtă la Londra unde închiriase o mașină cu un astfel de sistem.

Cu misiunea, echipa, mașina aceasta și un viitor luminos înaintea lui, Ali Kamal avea tot ce-și dorea, mai puțin o iubită. Și asta avea să se rezolve în scurtă vreme. Deocamdată însă nu-și putea îngădui să se lase distras de asemenea plăceri primare. Trebuie să se concentreze asupra sarcinii lui și Allah avea să-l binecuvânteze. Dacă nu chiar acum, atunci cu șaptezeci de hurii la sosirea în Paradis.

Kamal coborî pentru o clipă geamul din partea sa, ca să arunce afară chiștocul țigării. *Lasă naibii hărțile!* își strigă în minte. Avea o sarcină de îndeplinit și nu-și permitea nici cea mai mică eroare. Se întinse spre sistemul GPS al Roverului și apăsă câteva butoane. Dură doar o fracțiune de secundă, dar în clipa aceea furia și frustrarea îi dispărură complet.

Izbucni într-un râs sonor. Remarcabil! Ce simplu și în același timp ce sclipitor! Acum știa unde se afla. Știa încotro se îndrepta. Și știa cum să ajungă acolo. Îi

rânji larg șoferului și ridică trei degete de la mâna stângă. Încă trei kilometri, pe partea stângă.

Convoiul porni imediat.

*

– *Te-am prins!* răcni el în ebraică.

Tânărului ofițer de contrainformații nu-i venea să-și creadă ochilor. Adrenalina îi gonea prin trup. Inima îi bubuia. Verifică de două ori aparatele, ca să elimine posibilitatea oricărei defecțiuni, apoi înhăță telefonul roșu din fața lui și tastă 212.

Apelul fu preluat instantaneu.

– *Ken?*

– *Acshav.*

– *Tov.*

Fu rândul căpitanului Jonah Yarkon să smulgă un receptor și să trimită mesajul mai departe. Peste numai o secundă, un telefon roșu sună în buncărul operativ al armatei israeliene, la opt niveluri sub Ministerul Apărării din centrul Ierusalimului.

Ministrul Apărării Chaim Modine ridică telefonul și ascultă atent.

– *Tov.* Decolați și fiți pregătiți, rosti el imediat.

Modine trecu convorbirea pe așteptare și se întoarse iute spre premierul David Doron, care stătea la o masă mare de conferință, alături de Avi Zadok, șeful Mossadului, Yossi Ben Ramon, șeful Shin Bet, generalul de brigadă Yoni Barak, șeful Aman, și generalul Uri „Lupul" Ze'ev, șeful de Stat-Major al armatei israeliene.

– Era Yarkon. Tocmai am interceptat un semnal în apropiere de granița iordaniană.

– Putem fi siguri? întrebă premierul.

– Nu, dar nu ne putem permite să ne înșelăm.

– Uri?

– Sunt de acord. Trebuie să acționăm rapid.

Zadok și Ben Ramon încuviințară scurt din cap.

Premierul nu șovăi.

– Executarea!

Modine reactivă convorbirea.

– Căpitane, ești autorizat. Lansează Operațiunea Trăsnetul-Fantomă.

*

Bennett începuse să se relaxeze; umplu toate paharele cu coniac și alimentă focul din șemineu.

– Vorbind cât se poate de serios, insistă el, de unde vă cunoașteți voi doi?

– De fapt, răspunse MacPherson oprindu-se din râs, eu l-am cunoscut pe tatăl lui Erin. Sean McCoy a făcut parte din trupele de marină SEAL în Vietnam, unde ne-am întâlnit pentru prima dată. După ce am părăsit armata, eu m-am dus pe Wall Street, iar el a intrat în CIA, unde a avansat treptat, până a ajuns director adjunct operativ, mai întâi sub Nixon și apoi sub Carter.

– Serios?

Bennett simți că tonul președintelui se schimbase.

– Pe lângă Julie, tatăl lui Erin mi-a fost prietenul cel mai bun. N-am mai cunoscut pe nimeni ca el.

– „A fost"?

– Sean a murit într-o misiune sub acoperire – mai exact, în Afghanistan, după invazia sovieticilor din 1979.

– Ah... condoleanțe...

Bennett privi spre Erin, care nu mai zâmbea.

– Mulțumesc, zise ea. E-n regulă, domnule președinte, realmente nu mai trebuie să...

– Știu, continuă MacPherson, dar este important ca el să cunoască cadrul general, dacă voi doi veți lucra împreună.

McCoy aprobă oarecum șovăitor și președintele continuă:

– Cum pe atunci lucram la Fidelity, le-am ajutat pe Erin și pe mama ei să-și facă un cont – mă-nțelegi, ca să se descurce...

– Nu ai avut frați? întrebă Bennett.

Ea clătină din cap.

– Ba chiar, spuse președintele, când am început GSX, mama lui Erin, Janet, a lucrat pentru noi vreo doi ani, mi se pare.

– Așa este, încuviință Erin.

– Problema era, iar pe atunci eu nu aveam habar – cel puțin, nu imediat – că Janet avea cancer ovarian în stadiu terminal, dar ea... era o luptătoare. Cu excepția Juliei și a lui Sean, nu cred c-am mai întâlnit asemenea persoană în viața mea. Avea o putere și un optimism incredibile. Era uluitoare!

– Nu știusem...

– Nu-s niște calități foarte des întâlnite, rosti încetișor McCoy.

– Julie și cu mine știam că ea avea ceva aparte, zise MacPherson, oprindu-se o clipă și privind flăcările pâlpâitoare. Înainte de a o cunoaște, bănuiesc că nici măcar nu credeam în Dumnezeu. Povestea ei însă era extraordinară. Hristos îi schimbase realmente viața și cred că asta ne-a determinat pe Julie și pe mine să ne punem fel de fel de întrebări spirituale. Janet se împăcase cu ideea de moarte și cu ceea ce se va întâmpla cu ea după ce va muri. Iar eu și Julie știam că în nici un caz

nu aveam aceleași certitudini. Nu știu... Pur și simplu, ea ne-a determinat să gândim.

În cameră se lăsă iarăși tăcerea.

Bennett nu știa ce să spună.

– Când s-au întâmplat toate astea?

– Mi se pare că în anul dinaintea venirii tale. De altfel, în anul acela Erin a locuit cu noi și cu fetele, nu?

– Așa este. Vreo zece luni.

– În felul acesta am ajuns să ne cunoaștem destul de bine. Fetele mele s-au îndrăgostit de ea. Eu unul n-o puteam suporta.

– Foarte amuzant, domnule președinte! pufni McCoy.

Îi făceau plăcere tachinările acelea glumețe ale lui MacPherson. Trecuse mult timp de când se întâlniseră ultima dată... și mai bine de un deceniu de când îi văzuse familia.

Când primise telefonul în Londra pentru a veni imediat în Colorado cu un avion Air Force pentru a se întâlni cu președintele, femeia nu fusese tocmai sigură ce se va întâmpla când va ajunge acolo. Dar după o noapte agitată în care încercase să doarmă într-o cameră cu cușete suprapuse din baza Peterson, Erin petrecuse aproape o oră cu președintele la micul dejun, aflând toată povestea de la el între apeluri telefonice de la vicepreședinte și diverși șefi de stat. După aceea, MacPherson o trimisese să se relaxeze câteva ore, așteptând să-i fie „prezentată din nou" lui Bennett.

În mod straniu, McCoy începea treptat să se simtă ca acasă. Ideea de a fi în centrul unei misiuni de maximă importanță pentru președintele Statelor Unite i-ar fi făcut extrem de mândri pe mama și tatăl ei. Se străduia din răsputeri să se stăpânească și să nu cedeze înaintea emoțiilor puternice care o străbăteau. Nu era însă ușor.

– Eu și Julie o știusem pe micuța Erin – în sfârșit, de acum nu mai era chiar micuță – încă... păi încă dinainte să se fi născut. Julie chiar organizase ceremonia ruperii turtei pentru ea în casa noastră cea veche din Cherry Creek, deși nu mai știu exact când a fost asta.

– Îmi plăcea casa aceea, rosti McCoy privind în foc.

– Și mie, încuviință MacPherson. Și mie...

Unitatea 212 a armatei israeliene – *Sayeret Maglan* – era una dintre echipele speciale ultrasecrete și mai bine antrenate din Israel.

Trei dintre piloții ei și opt membri ai comandoului operativ special se găseau deja pe poziții. Cele două elicoptere militare Apache AH-64 construite de americani și elicopterul Sikorsky Blackhawk porniseră motoarele și puteau decola în orice clipă.

Baza aeriană ultrasecretă și în majoritate subterană din Deșertul Negev era în stare de alertă generală. De aceea, când căpitanul Yarkon țâșni pe ușa centrului de comandă, echipa lui era gata să intre în acțiune. Yarkon sări în compartimentul din spate al elicopterului Sikorsky și ridică degetul mare, dând semnalul de plecare. În câteva clipe, cele trei aparate se înălțaseră și dispăruseră fără urmă.

Zborul fără lumini, fără comunicații radio și la altitudine joasă – la numai cincisprezece metri deasupra deșertului care se vedea ca o pâclă sub ei – ar fi fost terifiant pentru majoritatea oamenilor. Nu însă și pentru Unitatea 212. Ani la rândul, bărbații aceștia se antrenaseră pentru asemenea operațiuni prin munții întunecați și văile secate amenințătoare din Negev, iar acum erau perfect încrezători în sine.

De fapt, se putea afirma că cei trei piloți practic nici nu pilotau, ci doar supravegheau calculatorul de bord care făcea aproape toată treaba. La urma urmelor, israelienii perfecționaseră arta zborului cu autopilot tocmai pentru ocazii ca aceasta.

La fiecare câteva luni – noaptea – armata israeliană lansa sonde computerizate extrem de sofisticate – în esență, minuscule avioane de recunoaștere fără echipaj – peste granițele statului la altitudini incredibil de joase și le pilotau prin telecomandă spre puncte de rendez-vous prestabilite din țări inamice.

Pe tot parcursul zborului, sondele colectau numeroase informații și înregistrau tot drumul cu obiective pentru vedere pe timp de noapte, astfel că piloții militari israelieni puteau ulterior să vizioneze de oricâte ori vroiau rutele pe care era posibil să zboare într-o bună zi. Strategia aceasta le permitea să învețe toate fisurile, crevasele, pietrele, bolovanii, copacii și șerpii pe care aveau să-i întâlnească pe traseu, până ce puteau zbura pe acolo cu ochii închiși sau în somn. La fel de important, sondele înregistrau toate ridicările, coborârile, virajele, accelerările și frânările.

Datele erau apoi introduse în calculatoarele armatei israeliene și recalculate, pentru a se conforma cu greutățile diferite și timpii de răspuns diferiți ai altor avioane militare, care erau mai grele și mai „rigide" decât sondele micuțe. Din calculatoare ieșeau după aceea CD-uri strict secrete care reproduceau cu precizie „partitura muzicală" a unui zbor peste liniile inamice către destinații puctuale. CD-urile puteau fi încărcate în orice clipă în calculatoarele unui aparat de zbor, iar software-ul special le citea și reproducea instrucțiunile.

În noaptea aceasta, cele trei elicoptere silențioase ale Unității 212 zburau după astfel de CD-uri peste Marea Roșie și prin munții neregulați și neiertători ai Arabiei Saudite. Iar de data aceasta nu mai era un exercițiu. Era o misiune reală.

Ali Kamal era în extaz.

Își găsise destinația nu departe de șoseaua 10, în baza adumbrită a unei dune masive de nisip înaltă de douăzeci de metri. Ajunsese la timp... cu trei minute înainte de termenul-limită, dar la timp. Echipa lui se pusese rapid în mișcare.

Prima acțiune era descărcarea cămilei germane, cea mai dificilă, ca muncă fizică brută și timp necesar, dintre sarcinile lor. Dacă nu era bine făcută, nimic altceva nu mai conta. Dar Kamal nu-și făcea griji.

În medie, echipele aveau nevoie de treizeci și patru de minute și optsprezece secunde, plus alte patru minute și șase secunde pentru terminarea celorlalte proceduri. Recordul de treizeci și unu de minute și douăsprezece secunde data din 1991.

Cu trei zile în urmă, echipa lui Kamal terminase în douăzeci și opt de minute și patruzeci și șapte de secunde – un nou record și motivul pentru care fusese aleasă de generalul Azziz tocmai pentru această misiune.

*

– Ceva vești? întrebă premierul.

Revenise în adăpostul blindat al camerei de comandă, după ce vorbise la telefon cu o serie de membri ai cabinetului dintr-o altă încăpere a buncărului.

– Nu încă, domnule, răspunse ministrul Apărării, sorbind calm dintr-un pahar cu gheață și suc proaspăt de portocale. Nu vă îngrijorați însă. Nu mai este mult.

Premierul în vârstă de șaptezeci și șase de ani se așeză, își puse ochelarii pentru citit și începu să parcurgă ultimele rapoarte de informații primite de la Washington, Londra și Paris. Coșmarul era în plină desfășurare și dacă americanii nu puteau sau nu doreau să acționeze, putea fi nevoit s-o facă el însuși.

Poate că de vină fusese aerul rece al nopții.

În Irak era miezul nopții și temperatura scădea întruna în deșert. Poate că de vină fusese oboseala zilei petrecute în mașină, pentru a ajunge aici din Bagdad. Așa ceva nu făcuse parte din antrenamentul echipei lui și poate că ar fi trebuit să facă.

Poate că de vină fusese faptul că noile focoase pe care le primiseră erau mult mai grele decât cele pe care le folosiseră întotdeauna și cu care se antrenaseră în trecut. Lucrul acesta păruse să fi creat un nivel de anxietate neașteptat de ridicat printre oamenii lui, care nu se pripiseră și se mișcaseră prea încet.

Sau poate că de vină fusese faptul că aceasta era prima lor misiune reală și miza era mult mai mare. Ei toți fuseseră prea tineri în anteriorul Război al Golfului.

Terminaseră misiunea, dar nu aveau să primească nici un premiu. Avuseseră nevoie de treizeci și nouă de minute și douăzeci și una de secunde. Un eșec total.

Ali Kamal alergă la Range Rover și-și activă telefonul mobil. Peste zece secunde, forma un număr de telefon din Berlin. Acesta retransmise automat apelul la un număr de telefon din Johannesburg, Africa de Sud. De

acolo fu retransmis la un număr de telefon din Sao Paolo, Brazilia. Acesta îl înaintă digital la un număr de la periferia Moscovei, care-l retransmise la Tanger, în Maroc.

În momentul acela, fu interceptat de staţia Gibraltar – un post de ascultare al reţelei de informaţii şi analiză Echelon aparţinând Agenţiei pentru securitatea naţională SUA de pe Stânca Gibraltar controlată de britanici – în drum spre Ministerul Apărării irakian, unde fu trimis în camera de comandă personală a lui Jamil Aljafari, adânc sub Bagdad.

– Scrisoarea este timbrată şi gata pentru poştă, rosti Kamal în farsi, deşi limba lui natală era araba.

– Lăudat fie Allah, rosti tot în farsi glasul de la celălalt capăt al firului. Expediază scrisoarea.

Kamal închise imediat telefonul şi-l aruncă pe bancheta din spate a iubitului său Range Rover. Toţi ochii erau îndreptaţi asupra lui şi el îşi concentră atenţia asupra echipei, deschizând în mod repetat pumnul şi arătându-le cele cinci degete răşchirate. Dispuneau de cinci minute pentru a încălzi racheta R-17 *Al Hussein* – o rachetă balistică proiectată de sovietici şi cunoscută în Occident sub numele „Scud B" – după care aşteptau semnalul lui de lansare.

Aceasta nu era o misiune umanitară, iar Kamal şi echipa lui nu lucrau pentru ONU. Dimpotrivă, ei uciseseră o întreagă echipă de asistenţă ONU cu câteva zile în urmă, azvârliseră cadavrele într-un lac şi le luaseră vehiculele, exact pentru momentul acesta.

Kamal şi secundul lui suiră în grabă duna de nisip, ca să folosească ochelarii pentru vedere pe timp de noapte şi să se asigure că nu fuseseră urmăriţi. Nu îşi făceau griji. După Războiul Golfului, Statele Unite şi aliaţii lor lansaseră peste douăzeci şi opt de mii de misiuni aeriene

peste deșerturile acestea, dar nu găsiseră niciodată un lansator de rachete irakian mobil, și cu atât mai puțin să distrugă vreunul. Cum ar fi reușit? Vestul Irakului era un pustiu aspru și inospitalier cu suprafața de șaptezeci și cinci de mii de km^2. Mai ușor ar fi fost de găsit o picătură de apă în Oceanul Indian, decât să-i descopere pe ei, mai ales noaptea.

Desigur, americanii și britanicii găsiseră și distruseră câteva lansatoare de rachete fixe, dar nici unul mobil. Le-ar fi fost imposibil. Mai ales unul ascuns în interiorul unui transportor oficial ONU pentru alimente și medicamente. Mai ales noaptea.

Tânărul șef de echipă nu-și putu ascunde zâmbetul pe măsură ce se apropia de coama dunei, deși ochii și fața îi erau complet acoperite de nisip și-l usturau îngrozitor. Poate că avea să fie decorat personal de președintele Aljafari cu o medalie de onoare.

Un fior de surescitare îi străbătu trupul. Privi din nou în spate și-și văzu secundul la douăzeci de metri în urmă, sorbind o înghițitură de apă din bidonaș și străduindu-se să-și clătească nisipul din gură. Se uită mai departe și mai jos și-și zări echipa în lumina farurilor Range Roverurilor. Bărbații îi făcură semn că erau gata. Racheta era pregătită. Ei erau pregătiți.

Istoria putea să înceapă.

Kamal își ajustă ochelarii pentru vedere pe timp de noapte și se lipi cât mai mult cu abdomenul de nisip. Se târî cu grijă către coama dunei care se afla la numai un metru și jumătate depărtare. De cealaltă parte se găseau Valea Iordanului, Iordania, Palestina, Israelul și marea. Inima îi bubuia de fericire și mândrie.

Apoi auzi zgomotul.

Kamal se uită cu grijă peste dună și-și activă ochelarii.

Şocul imaginii pe care o văzu îl încremeni.

Dacă ar fi stat în picioare, capul i-ar fi fost retezat de elicopterul Apache israelian care se afla la nici doi metri deasupra lui.

Instinctiv, Kamal se aruncă pe nisip, privi în jos la echipa lui şi încercă să ţipe. Dar nu putu. Şi nu ar fi contat, nici dacă ar fi făcut-o. Nimeni nu l-ar fi putut auzi peste vuietul rotoarelor. Reuşi să distingă expresiile de pe feţele oamenilor săi. Nu era teamă, ci stupoare. Iar după aceea, moartea.

Mitralierele de calibrul 30 mm ale elicopterului Apache începură să tragă. Foc şi fum se revărsă din ele, când gloanţele trasoare îi sfârtecară pe oamenii lui Kamal în bucăţele de vapori însângeraţi. Două rachete Hellfire ghidate prin laser izbiră iubitul său Range Rover şi pe cel de alături, făcându-le să erupă într-un glob mare de foc care-l lăsă pe Kamal urlând şi zvârcolindu-se de durere, străduindu-se cu disperare să-şi scoată ochelarii pentru vedere pe timp de noapte.

Alt Apache apăru brusc, ca din senin. Încă două rachete Hellfire explodară în celelalte Range Roveruri. Apoi două rachete loviră camionul Daimler-Benz, care detonă de asemenea într-o sferă asurzitoare de flăcări, alimentată de sutele de litri de combustibil diesel.

Deoarece toţi oamenii din echipa lui Kamal erau morţi sau muribunzi, elicopterul Sikorsky ateriză în apropiere şi opt membri ai comandoului israelian în frunte cu căpitanul Jonah Yarkon ţâşniră afară. Se repeziră să asigure racheta Scud şi să-i demonteze focosul.

Kamal continua să urle de durere, dar nici un israelian nu-l putea auzi peste bubuiturile exploziilor şi vuietul celor trei elicoptere. El încercă pe pipăite să-şi scoată arma de sub braţ, dar în clipa aceea pilotul primului

Apache își răsuci elicopterul – mereu în căutare de inamici – și-l văzu pe tânărul de douăzeci și șase de ani zvârcolindu-se sălbatic pe duna de nisip.

Prin împingerea unui comutator și o apăsare a degetului mare, pilotul curmă chinurile lui Ali Kamal, deși se îndoia sincer că bărbatul ar fi ajuns în brațele celor șaptezeci de hurii din Paradis.

Cele două Apacheuri se îndepărtară, lărgind cordonul de securitate pentru cei de la sol și-și activară radarul de mare putere, pentru a căuta alte lansatoare mobile de Scud – sau aparate de zbor – în preajmă. Nu văzură însă nimic. Deșertul era liniștit.

După șase minute, comandoul – purtând echipament protector, ochelari, glugi și mănuși – detașă focosul de restul rachetei, îl introduse într-o ladă bine izolată și ermetic închisă și o sui în Sikorsky.

Elicopterul se ridică, se alătură Apacheurilor și porniră spre casă, lăsând încărcături explozive comandate de temporizatoare care să detoneze și să distrugă restul rachetei Scud B și al lansatorului ei, la numai câteva secunde după ce forța de intervenție israeliană se îndepărtase de zonă.

– Cornetul de înghețată e la rece, rosti căpitanul Yarkon într-un radiotelefon cu codificare digitală, unica lui transmisie din noaptea aceea.

Rămânea doar întrebarea: Ce aromă avea înghețata?

9

În condiţii obişnuite, drumul cu trenul de la Viena la Moscova durează cincizeci şi două de ore.

Este însă mai mult decât o călătorie lentă, greoaie şi tăcută peste câmpuri acoperite de zăpadă, cătune, sătucuri şi Munţii Carpaţi. Este o întoarcere în timp spre inima întunericului.

Ţinând în mâinile îngheţate o cană plină cu ceai rusesc fierbinte, pâine neagră caldă şi o farfurie de caşă din care ies aburi, poţi să stai la măsuţa din compartimentul vagonului de dormit, să joci cărţi, să fumezi, să te pierzi într-un roman sau pur şi simplu să te uiţi la tavan fără să te gândeşti la nimic, ori să faci câte puţin din toate acestea. Dacă însă vei trage cu ochiul prin ferestrele murdare şi pătate ale compartimentului care provoacă claustrofobie, vei vedea un meleag trist şi obosit de război, marcat de cicatricele ocupaţiei germane şi ale sufocării sovietice.

Vei trece prin Bratislava, capitala săracă, dar mândră a Slovaciei, un oraş al comerţului, istoriei şi învăţământului, întemeiat de romani şi celţi şi ocupat în cele

din urmă de slavi în secolul al VIII-lea, având acum o populație de aproape o jumătate de milion de oameni.

În 1805, Napoleon și Francisc al II-lea au semnat aici tratatul de la Pressburg după bătălia de Austerlitz, consemnând o pace mult așteptată.

Tot aici a fost ratată în mod tragic și de puțin o altă reușită umanitară. În 1942, cu cinism sau poate nu, naziștii i-au oferit rabinului Weissmandl și lui Gisi Fleischmann posibilitatea de a răscumpăra un milion de evrei întemnițați, pe care îi aștepta camera de gazare, în schimbul a două milioane de dolari. Dar rabinul, Fleischmann și colegii lor n-au putut convinge pe nimeni din Occident să adune banii respectivi. Poate să fi fost vorba despre indiferența împietrită a Vestului. Poate să fi fost teama că germanii vor încălca înțelegerea și vor utiliza banii pentru înfrângerea Aliaților. În sfârșit, poate să fi fost vorba despre cu totul altceva. Cert este faptul că banii n-au fost plătiți niciodată și un milion de suflete și-au găsit sfârșitul.

În călătoria către Moscova, veți trece de asemenea prin Liov, cel mai mare oraș din vestul Ucrainei. Cu piața lui largă, în aer liber, și cu bisericile ortodoxe care stau gata să cadă după ce au supraviețuit cu greu epocii ateismului, Liov poate părea un oraș încremenit într-un timp apus.

Când vremea este mai caldă, în parcurile cu adevărat superbe, străjuite de copaci, *babușkile* se joacă cu nepoții lor. Mame tinere își plimbă pruncii. Bătrânii joacă șah și domino. Există un sentiment comun de familie și credință, care joacă rolul unui liant ce ține laolaltă această societate veche de șapte secole. Dar hainele sunt cenușii, lipsite de culoare și par desprinse din America anilor 1930. Mașinile și camioanele sunt

vechi și inestetice, ca o scenă alb-negru dintr-un serial de la începuturile televiziunii. Vitrinele sunt simple și neatrăgătoare – nu există neon, reclamele sunt rare, numele de branduri puține și se zăresc doar firme simple cu „Brutărie", „Farmacie" și „Măcelărie", deși rafturile sunt aproape goale.

Întregul oraș degajă atmosfera din culisele Hollywoodului în timpul turnării unei pelicule din perioada crizei economice. Iar Liov, ca majoritatea așezărilor din regiune, are istoria tristă și spiritul rănit.

Orașul a fost ocupat de naziști între 1941 și 1944 și a avut parte de mii de evrei strânși în lagăre de concentrare, când SS-ul și Gestapo-ul au început exterminarea acestora. Și de parcă asta n-ar fi fost îndeajuns, Armata Roșie sovietică a apărut pentru a „elibera" Liovul în numele comunismului, ucigând, schilodind și înrobind cetățenii deja traumatizați și trimițându-i pe toți într-un nou război – Războiul Rece, o nouă epocă de ghetouri și gulaguri. Orașul și-a schimbat atât de des stăpânii, încât practic are patru nume diferite: Lviv în ucraineană, Lvov în rusă, Lwów în poloneză și Lemberg în germană.

În cele din urmă, călătoria cu trenul vă va aduce la marginea Ucrainei răvășite de germani și de sovietici și veți ajunge la granița rusă. Vă vor întâmpina un uriaș foișor de pază, garduri de sârmă ghimpată și reflectoare. Câteva zeci de soldați în uniforme și căciuli verzi din lână, cu fireturi roșii și însemne de armă aurii, înarmați cu pistoale automate și ținând în lesă câini-lup, par desprinși direct din *Nimic nou pe Frontul de Vest.*

Soldații urcă în tren pentru a verifica pașapoartele și vizele, ca și pentru a inspecta toate compartimentele de sus până jos și toți pasagerii din cap până-n călcâie, ba chiar și motoarele și cablurile de sub vagoane, căutând

obiecte de contrabandă, droguri, arme și bombe, și, mai recent, antrax și alte arme la modă.

Mulțumiți că totul s-a încheiat cu bine, îi conduc după aceea pe pasageri la clădirea vămii, destul de mare, amplasată dincolo de graniță, aglomerată, încinsă și cu aer stătut. Este ultima ocazie de a cumpăra un ziar și a da un telefon, de a lua ceva de mâncat și băut și de a utiliza o toaletă ceva mai curată, deși *curat* este un termen foarte relativ în Rusia. În cele din urmă sosește momentul reîmbarcării în tren pentru a parcurge cei peste trei sute de kilometri ai marelui „grânar" rusesc spre capitala situată pe tulburele râu Moscova.

Diferența între intrarea în Rusia cu trenul și intrarea cu avionul o reprezintă relaxarea remarcabilă de la granițe în epoca de după Războiul Rece, o fisură pe care cei patru „călăreți" o exploatară fără șovăială.

Cândva, frontierele sovietice erau impenetrabile. În prezent, frontierele rusești sunt ca șvaițerul.

Călătoriile prin intermediul aeroporturilor, către est ori vest, implică trecerea pe lângă videocamere și echipamente ultramoderne de supraveghere, așa cum este software-ul de recunoaștere facială, dar și pe lângă experți antitero care sunt în permanentă stare de alertă, verificând minuțios pasagerii cu listele expediate de FBI, serviciul secret rus FSB (Federalnaya Sluzhba Bezopasnosti) și Interpol, actualizate zilnic, uneori chiar din oră în oră. Pe de altă parte, este relativ ușor să traversezi incognito îndepărtatele granițe rusești care se întind pe unsprezece fusuri orare, păzite de soldați prost îmbrăcați și prost plătiți, mai interesați în a se îmbăta decât de a-i controla pe toți amărâții care nu au bani să ia avionul până la Moscova.

Introducerea de arme în țară nu este simplă, dar este simplu să introduci indivizi antrenați și dispuși să le folosească, iar în interiorul Rusiei există mai mult decât suficiente arme. Asta este tot ceea ce contează cu adevărat.

La urma urmelor, Federația Rusă acoperea peste douăzeci și opt de milioane de kilometri pătrați de teritoriu, aproape de două ori mărimea Statelor Unite. Iar într-o epocă de lipsuri și foamete, puțini sau poate chiar nici unul dintre cei o sută cincizeci de milioane de cetățeni nu se gândeau la cei care doreau să intre în țara lor, sau cel puțin la cei care o făceau cu automobile, camioane sau trenuri. În loc de așa ceva, majoritatea se gândeau, chiar de mai multe ori pe zi, cum să facă să iasă ei înșiși. Iar aceasta era o asemenea zi.

– Domnule președinte, trebuie să vă mutăm imediat, rosti agenta Sanchez.

– De ce? Ce se întâmplă?

– La telefon este Șah-mat. A adunat Consiliul securității naționale și evenimentele se precipită, răspunse Sanchez în vreme ce ea și ceilalți agenți împinseră scaunul cu rotile, scoțându-l din cabinetul privat și ducându-l în sala de conferințe alăturată.

Îi așteptau deja Corsetti, Iverson și Black, ca și generalul David Schwartz, comandantul NORAD.

– Bennett, McCoy, mișcați-vă fundurile încoace! răcni președintele, când Sanchez îl instală în spatele mesei de stejar din capătul încăperii.

Prânzul de Ziua Recunoștinței dispăruse de mult. Pereții anterior simpli și neîmpodobiți fuseseră acoperiți cu ecrane video, monitoare de calculatoare și o hartă Stare Amenințare de înaltă tehnologie a mapamondului

de un gen pe care Bennett nu-l mai văzuse până atunci. Până și tăblia mesei de conferințe fu rapid demontată de personalul NORAD, dezvăluind patru console de telefoane cu linii protejate – câte una pe fiecare latură a mesei – și laptopuri legate în rețea, care permiteau tuturor participanților să citească simultan și în timp real informații legate de starea de amenințare și să scrie mesaje instantanee, fără a fi nevoie să intervină cu glas tare dacă se aflau în mijlocul unei conferințe.

Bennett ridică ochii spre peretele de deasupra principalului ecran video, la cele douăsprezece ceasuri digitale, câte unul pentru fiecare fus orar major. Acum era ora 19.13 la NORAD, 21.13 la Washington, 4.13 în dimineața zilei următoare în Ierusalim.

– Uluitor, șopti el către Erin când se așezară lângă Black. Tu ai mai văzut așa ceva vreodată?

– De unde crezi că m-am inspirat pentru micul nostru centru de comandă din Londra? îi răspunse femeia tot în șoaptă.

Bennett se uită la ea o clipă.

– Eu unul crezusem că ai văzut prea multe filme cu James Bond.

Toți erau gata.

Cu excepția președintelui și a secretarului Iverson, întreg Consiliul securității naționale era strâns în Centrul Operativ de Urgență de sub Casa Albă: vicepreședintele Oaks; Marsha Kirkpatrick, consilierul pentru securitatea națională; Burt Trainor, secretarul Apărării; Tucker Paine, secretarul de stat; Jack Mitchell, directorul CIA; Neil Wittimore, procurorul general; generalul de armată Ed Mutschler, președintele comitetului mixt al șefilor de Stat-Major; și câte un consilier pentru fiecare. Spre deosebire de Forța de acțiune

antitero, nu erau prezenți directorii FBI și al serviciului secret, dar amândoi așteptau în cabinetele lor, gata să intervină dacă ar fi fost solicitați.

Vicepreședintele începu imediat:

– Domnule președinte, în primul rând – cum vă simțiți?

– Perfect. Ați primit toți raportul medical despre mine?

– Da. Chuck vrea să știe dacă îl putem trimite mass-media?

– Bineînțeles. Oamenii trebuie să cunoască toate datele, pentru a înțelege exact cât de violent ne pregătim să ripostăm. Marsha?

– Da, domnule președinte?

– Sună-l pe Marcus Jackson de la *Times*. Informează-l despre starea mea și trimite-i cu grad de exclusivitate o copie a raportului medical – ca „sursă guvernamentală de înalt nivel". Vreau să pară drept o scurgere de informații deliberată, calculată, un mesaj adresat lumii că noi considerăm aceste atacuri teroriste ca fiind un preludiu al războiului.

– Am înțeles.

– Bun. Asigură-te că Jackson are toată povestea și că este o știre mare, de pagina întâi. *Times* o publică pe Web în jur de miezul nopții, ora voastră. În clipa în care apare pe Web, pune-l pe Chuck să sune corpul de presă atașat la Casa Albă, cazat actualmente la Peterson, și să-i anunțe pe ziariști că va face o informare completă la ora 4.00–6.00, ora Coastei de Est. Vreau ca mâine dimineață toate emisiunile TV și radio să vorbească despre starea președintelui care de fapt este gravă și despre faptul că surse guvernamentale de înalt nivel pomenesc despre posibilitatea unei riposte masive.

– Domnule președinte, sunt Tucker.

– Da, Tuck.

– Este realmente înțelept? Ar trebui să fim atenți să nu inflamăm situația.

– Domnule secretar, mă poți vedea? În clipa aceasta, sunt pe ecranul vostru video?

– Da, domnule președinte.

– Atunci, cu tot respectul – despre ce naiba vorbești?

– Domnule președinte... nu putem transforma asta într-o răzbunare personală. Aici nu este vorba despre dumneavoastră.

– Nu, Tucker, ai dreptate, răspunse MacPherson făcând un efort suplimentar, pe care Bennett îl văzu foarte bine, de a rămâne calm, aici nu este vorba despre mine. Este vorba despre instituția prezidențială a Statelor Unite. Este vorba despre securitatea guvernului nostru și despre poporul nostru. Este vorba despre familia regală britanică. Este vorba despre premierul canadian. Este vorba despre familia regală a Arabiei Saudite.

– Ceea ce vreau să vă spun, domnule...

– Știu ce vrei să spui, Tucker. Și nu sunt deloc de acord. Noi nu inflamăm situația, domnule secretar. Situația *este* inflamată. Noi reacționăm pur și simplu față de un război care ne-a fost impus. Și nu este vorba despre nici o greșeală în privința asta: acesta este un război. Noi suntem în război. De acum nu mai este un război împotriva terorismului, ci împotriva țării sau țărilor care au făcut asta. Vom răspunde prin forță și vom lovi nemilos. Am fost clar?

Toți cu excepția secretarului de stat încuviințară fără un cuvânt.

Tucker Paine arăta de parcă fusese lovit cu pumnul în stomac. Era umilit de felul în care tocmai fusese respins

de președinte, dar nu îndrăznea să se ridice și să plece. Potrivit aprecierii sale, situația se deteriora rapid. Nu prevalau mințile detașate, emoțiile directe erau la putere.

– Jack, ce ai pentru mine? continuă președintele.

Kirkpatrick ieși pentru o clipă din sală ca să vorbească cu Marcus Jackson de la *New York Times*.

– Domnule președinte, CIA este convinsă că evenimentele din ultimele treizeci și șase de ore nu sunt acte de terorism, rosti Mitchell, ci acțiuni de război.

Directorul CIA captase atenția generală și începu să enumere metodic dovezile adunate de echipa lui.

– În ultimele treizeci și șase de ore, irakienii ne-au doborât trei avioane de recunoaștere. Ei pregătesc unități motorizate și mobilizează forțele Gărzii Republicane. Trimit unități de recunoaștere spre granițele cu Kuwait și Arabia Saudită. Și-au trecut bombardierele în stare de alertă la sol. Străzile din Bagdad sunt pustii. În ultimele douăsprezece ore, nici un automobil sau camion n-a ieșit din oraș – cu excepția convoiului cu ajutoare ONU către Iordania. Iar Jamil tocmai a ținut un discurs ieșit din comun. Permiteți să vă citez din el: „Frați arabi, dacă nu putem recuceri gloria Palestinei, de la râu la mare și de la mare la râu, cu Al Quds, bijuteria coroanei ei, atunci va trebui să nimicim invadatorii sioniști de pe fața pământului. Vom îngheța sângele în venele criminalilor invadatori și ocupanți sioniști, iar apoi îl vom opri să mai curgă. Nu doresc să fac decât ceea ce-l bucură pe Allah și aduce glorie națiunii noastre arabe. Allah nu va dezamăgi poporul arab și noi vom triumfa. Allah este cel mai mare! Allah este cel mai mare! Allah este cel mai mare! Umiliți inamicii imperialiști

și sioniști ai națiunii noastre! Allah să-i blesteme pe evrei!" Am încheiat citatul.

– Jack, ești sigur în privința traducerii?

– Da, domnule președinte. Tocmai am primit-o de la Agenția pentru securitate națională. Alarmant este faptul că limbajul este aproape exact același pe care Jamil l-a folosit în trecut în discursurile ținute la întrunirea Ligii Arabe. Diferența esențială asupra căreia mi-au atras atenția oamenii mei este că în trecut Jamil vorbea despre „eliberarea" Palestinei. Acum el vorbește despre nimicirea sionismului de pe fața planetei.

– Și?

– Încă nu putem da un răspuns cert. Avem nevoie de mai mult timp pentru a-l analiza. Nu încape totuși îndoială că retorica lui Jamil este mai înfierbântată decât a fost vreodată. El pare să fie realmente agresiv și asta nu-i bine. În plus, echipa mea se teme că Jamil devine disperat și irațional.

– Cum se poate ști așa ceva? se încruntă MacPherson.

– Întrebarea este de bun-simț, domnule președinte, dar întotdeauna trebuie ținut seama de unele dovezi circumstanțiale neliniștitoare. Acum optsprezece luni, Contrainformațiile britanice au interceptat o convorbire telefonică între medicul personal al lui Jamil Aljafari și tatăl medicului. Convorbirea a fost criptică, dar a părut să sugereze că Jamil tocmai fusese diagnosticat cu cancer la prostată în stadiu terminal. Apoi, acum nouă luni, fiul cel mai mare al lui Jamil, Bashir, a murit într-un accident de mașină lângă Samarra. Nu credem că a fost vreun atentat sau ceva similar. La patruzeci și cinci de ani, Bashir era pasionat de mașini rapide și amante de o noapte. Nu suntem însă siguri. Analiștii noștri cred însă că moartea lui l-a afectat

foarte mult pe Jamil. El îl pregătise pe Bashir pentru a-i urma și este posibil să dea vina pe noi sau pe israelieni pentru cele întâmplate. Dacă mai țineți minte, în trecut, cineva – nu știm cine, nu am fost noi și credem doar că ar fi fost vorba despre iranieni – a încercat într-adevăr să-l asasineze pe Bashir. Atentatul a eșuat, dar opt gloanțe l-au paralizat parțial.

– Zi mai departe.

– Poate că vă amintiți, peste alte două luni și jumătate, fiul cel mai mic al lui Jamil, Hamid, a fost ucis în urma exploziei unei mașini capcană în centrul Bagdadului. Credem că a fost vorba despre mâna unei facțiuni rebele a kurzilor. Asta este însă lipsit de importanță. Suntem convinși că, indiferent cine ar fi fost adevăratul responsabil, Jamil vă învinuiește pe dumneavoastră și pe premierul israelian Doron. Problema este că Jamil are șaptezeci și trei de ani și e pe moarte. Nu are fii, nici urmași direcți. Nu există o linie directă de succesiune. Nu are cui să transmită puterea. Dacă el crede într-adevăr că zilele îi sunt numărate, nu se poate ști de ce ar fi în stare.

MacPherson rămase tăcut, sobru și distant.

– Ce-i cu avionul G4? întrebă el, schimbând brusc subiectul. Există vreo dovadă a implicării Irakului?

– Da, răspunse Mitchell. Canadienii tocmai i-au descoperit pe cei doi piloți ai avionului care v-a atacat. Legați și cu călușuri, au fost aruncați într-un container pentru gunoaie, lângă un hotel din Toronto, în apropierea aeroportului.

– Dumnezeule!

– I-am găsit de asemenea pe cei trei directori din domeniul petrolier care ar fi trebuit să se afle la bord.

Același lucru: legați, călușuri și abandonați în pădurea de lângă aeroport.

– Prin urmare, avionul n-a fost deturnat în timpul zborului.

– Nu tocmai.

– Aveți idee cine a făcut-o?

– Da, încuviință Mitchell. Indivizii respectivi apar pe casetele videocamerelor de securitate.

– Cine au fost?

– Doi bărbați, îmbrăcați în hainele pilotului și copilotului lui G4. Imaginile sunt clare: una provine de la o videocameră ce acoperea ușa din față a terminalului privat, iar alta de la videocamera din spatele ghișeului, unde au semnat chitanța unui card de credit – furat, bineînțeles – cu care au plătit combustibilul.

– Numele lor, Jack! Știi vreun nume?

– Am confruntat înregistrările cu bazele noastre de date. N-o să credeți cine-a ieșit!

– Cine?

– Daoud Maleek și Ahmed Jafar. Ambii sunt membri ai Al-Nakbah, „Dezastrul", gruparea șiită, înființată inițial de iranieni pentru a lupta în războiul din Cecenia și condusă în prezent de Mohamed Jibril.

– Cel care vrea să-i locul lui bin Laden? întrebă vicepreședintele.

– Exact.

– Bun, zi mai departe, spuse MacPherson.

Lui Bennett nu-i venea să-și creadă urechilor ce auzea. Era departe de Wall Street, fascinat de discuție și tot mai neliniștit despre direcția în care ar fi putut să ajungă. Își umplu un pahar cu apă și, prin gesturi, le oferi și celorlalți. Cu excepția lui McCoy, toți îl refuzară.

– Îi urmăream pe Maleek și Jafar de câțiva ani și aveam un raport destul de solid, potrivit cărora ei s-ar fi aflat într-o tabără de instruire din Munții Ural. În mod vădit, lucrurile stăteau altfel.

– În mod vădit...

– Mai știm însă că Jamil Aljafari îl finanțase pe Mohamed Jibril.

– Mi s-a părut că ai spus că era finanțat de iranieni, interveni Kirkpatrick.

– Iranienii au fost primii care au dat bani Al-Nakbah pentru a lupta împotriva rușilor în Cecenia. Al-Nakbah a primit de asemenea fonduri de la facțiunea ultranațională a lui Iuri Gogolov din Rusia.

– „Ultranațională"? repetă procurorul general. Zi-le mai bine fanatici fasciști.

– Așa este.

– Să ne ferească Dumnezeu ca Gogolov să ajungă vreodată următorul țar al Rusiei, adăugă procurorul general.

– Subscriu, aprobă Kirkpatrick.

– De ce este Gogolov implicat? întrebă președintele.

– Situația este puțin mai complicată. Gogolov este rus, dar urăște actualul guvern rus condus de președintele Vadim. El îl consideră pe Vadim un trădător, care este prea apropiat de Vest. Prea amabil cu Israelul. Prea moale cu evreii ruși care imigrează în Israel. Gogolov este furios că dumneavoastră și Vadim v-ați apropiat atât de mult în ultimii ani și mai ales că am colaborat atât de strâns pentru a distruge Al-Qaeda și pe talibani. El este gata să finanțeze orice grup de rebeli sau teroriști care l-ar putea slăbi pe Vadim, inclusiv aici Al-Nakbah.

– Perfect, Jack. Acum, leagă firele. Ce-nseamnă toate astea?

– Domnule președinte, Mohamed Jibril și Al-Nakbah au primit ajutoare de la mai multe surse, printre care iranienii și Gogolov. În ultimii ani însă, majoritatea banilor lui Jibril – cam șase milioane de dolari – au venit din Irak. Mai exact de la mâna dreaptă a lui Jamil Aljafari, generalul Khalid Azziz, șeful Gărzii Republicane. În felul acesta, Irakul este legat direct de atentatul împotriva dumneavoastră.

– Toate datele acestea sunt sigure? întrebă Kirkpatrick.

– Nu sunt genul de dovezi cu care să mă prezint în fața tribunalului, nu încă. Dar sunt destul de puternice. Acum optsprezece luni, i-am fotografiat pe Maleek și Jafar în Berlin.

Imaginile celor doi apărură pe ecranul video.

– La momentul acela nu făcuseră nimic, dar se întâlniseră în Praga cu un agent al spionajului irakian, cu care discutaseră mai mult de patru ore într-un hotel.

Alte imagini apărură pe ecran.

– Ne-au trezit curiozitatea și de aceea i-am urmărit până în Madrid, unde au rămas două luni. Primeau întruna transferuri din Berlin și Praga, bani spălați printr-o bancă elvețiană din Basel. Sumele proveneau însă din plăți făcute pentru țiței irakian vândut ilegal pe piața neagră, prin încălcarea embargoului impus de ONU. În privința aceasta, avem toate documentele acuzatoare. De acolo au rezultat cele șase milioane. După aceea, Maleek și Jafar au plecat la Cairo. Credem că destinația lor era Bagdadul. Atunci le-am cerut egiptenilor să-i aresteze.

– De ce nu i-am arestat chiar noi?

– Nu aveam destule dovezi pentru a-i reține, domnule președinte. Însă dumneavoastră tocmai îi amenințaserăți pe egipteni cu stoparea ajutoarelor străine și ei se găseau în dispoziția de a ne ajuta.

– Atunci cum au scăpat? întrebă MacPherson.

– Chiar doriți să știți?

– Jack...

– N-o să fiți încântat.

– Nici acum nu sunt încântat.

– Maleek și Jafar au fost eliberați în ziua în care primul ajutor american a intrat în contul din Cairo.

– Cred că mă iei peste picior.

– Nu, domnule președinte. Bazându-mă pe instincte, îl pusesem pe șeful oficiului nostru din Cairo să dea niște telefoane înainte de autorizarea transferului. Știți... ca să-i anunțăm că suntem cu ochii pe ei.

– Și?

– Și a primit un răspuns abia a doua zi... mai exact spre seară. În momentul acela, cei doi dispăruseră. Bineînțeles, egiptenii și-au turnat cenușă în cap.

– Sunt convins.

– Unde au plecat Maleek și Jafar?

– În privința asta nu suntem foarte siguri, dar credem că au revenit în Bagdad, via Khartoum. Avem fotografii ale unui avion Gulfstream care a aterizat a doua zi în Khartoum, a realimentat și a decolat către Bagdad.

Fotografiile respective apărură pe alt ecran.

– Un Gulfstream, zici?

– Exact. Nu am reușit să vedem pe cineva de la bord – n-a coborât și n-a urcat nimeni – fiindcă avionul doar a realimentat. Nu aveam destui agenți de teren pentru a putea face ceva și, chiar dacă am fi avut, nu aveam absolut nici o autorizație.

Președintele se lăsă pe spate în scaunul cu rotile și se străduí să-și găsească o poziție confortabilă.

– Ce-i cu Londra, Paris și Riyadh? Ce știm despre operațiunile respective?

– Nimic... deocamdată. Suntem norocoși că avem deja atâtea date.

MacPherson aprobă din cap, își examină însemnările și sorbi puțină apă.

– Jack, vreau să înțeleg limpede niște lucruri. Cei doi indivizi care au încercat să mă asasineze au fost identificați clar?

– Da, domnule președinte.

– Și noi știm sigur că erau adjuncții lui Jibril și Al-Nakbah?

– Da.

– Și suntem convinși că Al-Nakbah a fost înființată cu bani de la iranieni și ultranaționaliștii ruși, dar că în ultimii doi ani a primit majoritatea fondurilor de la Irak?

– Da.

– Că Maleek și Jafar au fost în Bagdad acum câteva luni?

– Da.

– Altceva?

– Domnule președinte, suntem îngrijorați în legătură cu o interceptare recentă a Agenției pentru securitate națională.

– Despre ce-i vorba?

– O convorbire telefonică interceptată prin facilitatea lor Echelon din Gibraltar. Suntem aproape siguri că a provenit din deșertul din vestul Irakului.

– Cine sună pe telefonul mobil în toiul nopții din deșert?

– Asta este și întrebarea noastră. Este lipsit de logică. În plus, cam cu o oră înainte de a intercepta convorbirea respectivă, unul dintre sateliții noștri militari a primit o solicitare GPS din vestul Irakului. De la un vehicul de pe șoseaua 10 care duce la Amman. Singurele vehicule despre care știm că ar fi călătorit pe șoseaua aceea erau cele dintr-un convoi de ajutoare ONU: un camion mare și patru Range Roveruri. Convoiul a dispărut însă fără urmă.

– Ce s-a spus în convorbire?

– Vom afla în câteva minute.

– Tu ce crezi că se întâmplă?

– Cu toată sinceritatea, domnule președinte, încă nu știu. Ținând însă seama de toate acțiunile irakienilor, am un sentiment neplăcut. Încercăm să dăm de urma celor întâmplate și imediat cum aflăm ceva vă informez.

MacPherson avea dureri serioase, care se întețeau. Șopti ceva agentei Sanchez, apoi se adresă grupului:

– Îmi cer scuze, dar realmente nu mă simt bine. Cred că trece efectul medicamentelor. Vă propun să luăm o pauză ca să vorbesc cu medicii. Reluăm peste câteva minute. De acord?

– Nici o problemă, domnule președinte, rosti Oaks. Ne reîntâlnim în cincisprezece minute.

*

După paisprezece minute, Marsha Kirkpatrick reintră în Centrul operativ de urgență din Casa Albă.

Peste o clipă, agenta Sanchez împinse căruciorul în care se afla președintele înapoi în sala de conferințe de la NORAD. Punctualitatea lui MacPherson era legendară și consecventă, în ciuda medicației. Ședința Consiliului securității naționale reîncepu.

– Marsha, vreau să încep cu tine, rosti prompt președintele. Ce noutăți ai?

Kirkpatrick își turnă cafea în ceașcă.

– Domnule președinte, tocmai am terminat de vorbit cu Jackson. Salivează de încântare. Articolul va fi bineînțeles pe pagina întâi, cu titlu pe jumătate de pagină.

– Ce va scrie?

– N-a vrut să-mi spună, dar cred că veți fi mulțumit.

Președintele îl privi pe Oaks.

– Bill, când am fost eu ultima dată mulțumit de un articol al lui Marcus Jackson?

– Habar n-am.

– După Războiul Golfului, când v-a realizat un profil pentru *Denver Post*, interveni Bennett.

Toți îl priviră de parcă ar fi rostit o blasfemie de față cu papa. Black și McCoy se strâmbară la unison. O clipă nimeni nu rosti nici un cuvânt, după care Kirkpatrick rupse tăcerea.

– Domnule Bennett, vă aflați aici ca o favoare, nu ca participant, vorbi ea pe un ton care-l făcu pe bărbat să se simtă ca un copil pe care tatăl lui tocmai l-a anunțat că era pedepsit să nu mai iasă o lună din casă.

– Așa este, spuse MacPherson, dar are dreptate. Jackson a fost o dată amabil cu mine. De atunci a fost un... ei bine, un idiot și jumătate.

– Un cretin absolut, adăugă vicepreședintele.

– Videoconferința asta este pe linie protejată, nu? făcu președintele.

– Ar fi preferabil, replică Oaks.

Râseră toți.

Bennett își reveni treptat în fire. Mai bine să te vadă, decât să te audă, gândi el. Aici vorbeau între ei

băieții din ultima clasă, pe când el era doar un boboc cu caș la gură.

– Bun. Să revenim la treabă. Jack, ce noutăți mai ai despre convorbirea interceptată?

– Am primit transcrierea ei.

– Perfect. Cum sună?

– Era în farsi.

– Care era conținutul?

– Apelantul a spus: „Scrisoarea este timbrată și gata pentru poștă." Doar atât. I s-a răspuns: „Lăudat fie Allah. Expediază scrisoarea." Se aud apoi niște paraziți și asta e tot.

– Doar atât? întrebă președintele. Și? Ce ne spune asta?

– Într-o zi obișnuită, nimic, răspunse Mitchell. Într-o zi obișnuită, n-am fi sesizat sau transcris – cu atât mai puțin să fi interpretat – convorbirea aceea de trei secunde, pentru vreo două săptămâni... în cazul cel mai fericit. În prezent însă examinăm lucrurile cu ceva mai multă atenție.

– Și?

– Domnule președinte, mă îngrijorează posibilitatea ca o nouă operațiune să fi fost demarată într-un loc necunoscut.

– Irakieni sau iranieni?

– Irakieni.

– De ce atunci s-a vorbit în farsi?

– Pe de o parte tocmai acesta este motivul pentru care cred că este vorba despre o operațiune. Irakienii nu sunt siguri în privința capacităților noastre de interceptare. Mai exact, nu sunt *foarte* siguri. Iar noi presupunem că ei cred că, în eventualitatea în care o convorbire foarte scurtă, așa cum a fost aceasta, este

interceptată și înregistrată – ceea ce este foarte improbabil, dar slavă cerului că s-a întâmplat! – noi tot n-am putea s-o urmărim cu precizie. Am putea presupune că provine din Iordania, Arabia Saudită sau Siria, însă nu din Irak. Și chiar dacă am fi putut s-o urmărim cu precizie, farsi ne-ar fi derutat și ne-ar fi determinat să-i suspectăm pe iranieni.

– Bun, dar...

– Dar din cauza interceptării GPS survenite cu o oră mai devreme, analiștii noștri sunt siguri că apelul a provenit de la unul dintre Range Roverurile ONU pe care le pierduserăm pe șoseaua 10.

– Și ce ar însemna asta?

– Ar însemna că vehiculele ONU ar putea de fapt să facă parte dintr-o operațiune militară sau de spionaj a irakienilor, nu dintr-un convoi de ajutoare.

– Burt, tu ce crezi? întrebă MacPherson.

– Instinctul îmi spune că ar fi ceva de natură militară, zise secretarul Trainor.

– De ce?

– Armata iordaniană a închis granițele țării la câteva minute după atentatul împotriva dumneavoastră, domnule președinte. Nimic n-a pătruns dinspre Irak și nici n-a fost văzut înaintând din direcția respectivă.

– Una dintre șoselele acelea are o ramificație spre Siria, nu-i așa, Burt? întrebă Kirkpatrick.

– Așa este, dar sirienii susțin că nici către ei nu a venit nimic.

– Îi credem?

– Am verificat cu israelienii, răspunse Mitchell. Ei au... haideți să zicem că au niște bunuri valoroase în apropiere și afirmă că pe acolo n-a apărut nici un convoi.

– Ce-i cu ONU? se interesă Paine. Ei ce zic?

– Misiunea ONU din Amman declară că în ultimele zile n-a mai auzit nimic din partea echipei lor. A declanșat o anchetă, însă deocamdată n-a primit nici un răspuns din partea Ministerului Afacerilor Externe irakian. În plus, nimeni din echipa respectivă nu vorbește farsi.

– Ce vreți să spuneți? se încruntă președintele.

Bennett își dădea seama că MacPherson era realmente îngrijorat acum.

– Există două posibilități, domnule, spuse Mitchell. Prima dintre ele este că irakienii trimit în deșert altă echipă de teroriști sub acoperire, care să intre cumva în secret în Iordania, fie ca să atace regatul hașemit – poate chiar pe rege și pe regină – fie pentru a trece pe malul de vest și de acolo în Israel, pentru un eventual atentat la viața premierului Doron.

– Iordanienii ce spun?

– Când am vorbit cu șeful Contrainformațiilor lor, mi-am dat seama că abia atunci aflase și el despre ce se întâmpla.

– Și israelienii? insistă președintele.

– Aici lucrurile stau cu totul altfel. Trei elicoptere militare au decolat cu câteva ore în urmă de la una dintre bazele lor secrete din Negev. Un satelit de-al nostru le-a observat decolarea. Inițial, am crezut că plecau într-o misiune de recunoaștere în Arabia Saudită – fac asta în mod frecvent, așa că nu i-am acordat mare importanță. După aceea unul dintre experții noștri a examinat imaginea mult mai atent. Barry, poți comuta imaginea pe ecran?

MacPherson ridică ochii spre ecranul video de pe perete și se strădui să distingă imaginea care începuse să se focalizeze, la fel ca Bennett.

– Doamne...

– Nu pot să cred, șopti Oaks.

– Jack, zise președintele, confirmă-mi ceea ce văd. Nu vreau să trag concluzii pripite, dar pare a fi un elicopter plin cu trupe de comando.

– Așa este. Este vorba despre două Apacheuri de construcție americană și de un Sikorsky care traversează Golful Eilat la zece metri deasupra apei.

– De ce?

– Dacă n-ar fi fost decât un Apache, aș fi zis că-i vorba despre o misiune de recunoaștere. Sunt două și de aceea cred că ele transportă ceva.

– Dar elicopterul Sikorsky?

– Aici lucrurile devin realmente interesante. Am bănuiala că intenționau să aducă acasă ceva sau pe cineva. Asta mă și îngrijorează.

– Pe scurt – ce înseamnă toate astea?

Mitchell inspiră adânc.

Bennett privi către McCoy, care părea mai încruntată decât o văzuse vreodată.

MacPherson își frecă bărbia și-și întoarse privirea spre Oaks, apoi către Kirkpatrick. După aceea, reveni la Mitchell.

– Ascult, Jack.

– Domnule președinte, nu cred că este vorba despre teroriști irakieni, ci despre un fel de operațiune irakiană cu rachete, sub camuflajul unui camion cu ajutoare ONU.

– Presupunând pentru moment că ar fi adevărat, de ce n-au trimis israelienii o misiune de distrugere Scud? Ajungeau două avioane sau Apacheuri ca s-o facă bucățele.

Mitchell tăcu.

Bennett se uită la Black, după care privi prin sală, neînțelegând ce se întâmpla.

Președintele se aplecă în față, așteptând răspunsul lui Mitchell.

– Jack?

– Domnule președinte?

Fusese Kirkpatrick. MacPherson se întoarse spre imaginea ei.

– Ce este? De ce n-au distrus pur și simplu Scudul... sau ce rachetă o fi?

– Există o singură explicație, rosti încet Kirkpatrick.

Președintele aștepta. Bennett se uită la Tucker Paine. În mod evident, acesta nu știa mai multe. De fapt, nici procurorul general. Pe de altă parte, Burt Trainor părea că înțelesese, iar despre Mitchell și Kirkpatrick era clar că știau despre ce era vorba. Pe sub masă, Erin îl strânse de mână pe Bennett. Și ea știa. Surprins, dar recunoscător, Bennett îi răspunse în același mod.

– Domnule președinte, israelienii cred probabil că este prea riscant să distrugă racheta respectivă.

Tonul cuvintelor lui Kirkpatrick făcu ca fața obosită a lui Bennett să pălească instantaneu. Brusc, se simți înghețat, asudat și speriat – ca în clipa aceea când privise în ochii bărbatului cu cicatrice din celula de sub aeroportul israelian și întrevăzuse umbra morții sale iminente.

– „Prea riscant"? repetă MacPherson. Ce vrei să... nu... doar nu crezi?...

Președintele îngheță. Era palid și părea vlăguit.

Ce-i? urlă în gând Bennett. *Despre ce vorbiți?* Președintele înțelesese și el în mod evident. *Chiar n-o s-o spună nimeni cu glas tare?* Nu cuteza totuși să întrebe. Nu acum. Nu după ce Kirkpatrick îl făcuse cu ou și cu

oţet de faţă cu toţi. Disperat, privi către vicepreşedinte, al cărui chip istovit şi bătrân devenise cenuşiu. Oaks se uita drept în ochii încremeniţi şi îngroziţi ai mentorului şi prietenului său, preşedintele James Michael MacPherson. Un fior scutură corpul lui Bennett.

– Israelienii, spuse încet vicepreşedintele Statelor Unite, cred că Irakul este pe punctul de a folosi o armă de distrugere în masă.

Bennett contemplă oroarea afirmaţiei aceleia pentru o clipă, la fel ca toţi participanţii la videoconferinţă.

– Care-i scenariul cel mai pesimist? întrebă preşedintele. Vreau să-l aud.

Nimeni nu dorea să răspundă la întrebarea aceea, care rămase atârnată în aer câteva secunde, în vreme ce toţi se gândeau la coşmarul care înflorea sub ochii lor.

– Ar putea fi de natură chimică, începu Oaks. Ar putea fi ceva biologic – antrax... Sarin... iperită... Ebola... sau...

Nu-şi termină cuvintele. Toate variantele acelea erau prea hidoase pentru a fi chiar şi numai imaginate.

După care toţi ochii se aţintiră asupra lui MacPherson.

– Sau, rosti preşedintele, ar putea fi şi mai rău...

Nu-şi încheie fraza, dar nici nu mai era nevoie. Toţi membrii Consiliului securităţii naţionale ştiau la ce se gândea şi la ce se gândeau ei înşişi. Până şi Bennett pricepu.

Irakul se pregătea să atace cu arme nucleare.

10

Cei patru călăreți ai apocalipsei sosiseră.

Ajunseseră în Gara Kievski, una dintre principalele opt gări feroviare ale Moscovei, prin care treceau zilnic peste două milioane și jumătate de pasageri. Fiecare sui în alt taxi din piața gării – Ploshchad Kievskogo Vokzala – de pe malul râului Moscova, în apropiere de Ministerul Afacerilor Externe. Bineînțeles însă, toți ajunseră în același loc – Hotelul Național.

Construit în 1903 de renumitul arhitect rus Alexander Ivanov la costul, pe atunci amețitor, de un milion de ruble, istoricul punct de referință se putea mândri că găzduise primul guvern sovietic în 1918, iar apoi pe Vladimir Ilici Lenin. Lenin locuise o vreme în camera 107, până se mutase în Kremlin, aflat de partea cealaltă a Pieței Roșii.

Complet renovat între 1991 și 1995, când fusese cumpărat de lanțul hotelier Royal Meridien, Național era în prezent unul dintre cele mai luxoase și mai scumpe hoteluri din Moscova. Patru statui masive din marmură albă ale unor zei greci îi întâmpinau pe oaspeți în recepție.

Somptuosul restaurant Moscovski oferea cel mai bun borș și cel mai bun mușchi Stroganoff din oraș, iar superba muzică live de pian părea să se reverse întruna din barul Alexandrovski – o splendidă structură de tip seră, cu plafon de sticlă în formă de cort, luminată natural și plină cu arbori și tufișuri luxuriante – adesea, ticsită cu oameni de afaceri și turiști până la orele mici ale dimineții.

Cei patru „călăreți" nu erau totuși interesați de aspectul hotelului. Pe ei îi interesa doar poziția acestuia, spre bulevardul Tversakaia și clădirile galben-deschis ale Kremlinului. Ocupară imediat cele patru apartamente învecinate care fuseseră rezervate cu luni în urmă, după care nu făcură nimic altceva decât să lase televizoarele deschise pe postul CNN, de dimineață până seara, zi după zi. Nu dădură nici un telefon. Nu comandară nimic de la room-service. Nu ieșiră niciodată în spațiile publice ale hotelului, și cu atât mai puțin în afara clădirii. Păreau mulțumiți în interior. În felul acesta, îi siliră pe cei care-i urmăreau să procedeze la fel.

Problema pentru urmăritorii lor o constituia dezavantajul evident în care se găseau. Toate echipamentele de ascultare încorporate cândva de KGB în pereții hotelului fuseseră îndepărtate de noii proprietari. Iar din cauza clienților foarte bogați care ocupau toate cele două sute douăzeci și patru de camere, membrii echipei de supraveghere nu puteau spera altceva decât să joace roluri de chelneri de la room-service, cameriste și turiști. Agenții se infiltrară astfel discret în clădire, în timp ce șeful lor se instală în centrul de securitate ultramodern al managementului din subsol și telefonă la Langley pentru instrucțiuni. Țintele erau înconjurate și sub ochii lor. Nu aveau nevoie decât de autorizația de arestare.

*

Ar fi fost bine să nu fie iarăși ei.

Pagerul SkyTel prin satelit al lui Marcus Jackson se declanșă cu o serie iritantă de piuituri ascuțite, exact când bărbatul reușise să ațipească. Înjurând, bâjbâi prin beznă în căutarea ochelarilor și a idiotului de pager, blestemul existenței sale, omniprezenta lesă electronică ce-l lega douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână și trei sute șaizeci și cinci de zile pe an de editorii din New York.

La ei, pe Coasta de Est, se apropia de ora 3, vineri dimineața. Doi redactori se luptaseră deja cu el din cauza articolului până noaptea târziu, înainte de a-l lăsa, în cele din urmă, să se culce. Ce naiba, chiar nu putea fi lăsat să se bucure de câteva ore amărâte de somn? Pe statul de plată mai existau și alți reporteri. Să mai muncească și ei. El tocmai atrăsese atenția întregii lumi prin cel mai important articol de după atentate, iar titlurile de o șchioapă din *New York Times* din dimineața aceasta aveau să-i reflecte bomba gazetărească: „SUA se pregătesc de ripostă iminentă; Sursele indică spre Jamil; Irakul doboară trei avioane americane; Starea președintelui, mult mai gravă decât se crezuse."

Așii n-au timp de odihnă, concluzionă Jackson.

După evenimentele din ultimele zile, corespondentul la Casa Albă era epuizat fizic și emoțional, vlăguit până în măduva oaselor și ducând cu disperare dorul soției sale și al gemenelor sale. Se târâse sub pătură și stinsese lumina cu câteva ore mai devreme – puțin după ora 21 în Colorado – când consiliera pentru securitate națională a președintelui îi telefonase cu bomba.

Apoi fusese convocat de urgență de secretarul de presă Chuck Murray. Urmase apoi un telefon scurt din partea medicului personal al președintelui. Și un fax de la Centrul operativ de urgență de la Casa Albă. Și un telefon de la o sursă importantă din CIA – unul dintre principalii asistenți ai lui Mitchell – aranjat de Kirkpatrick, care-i oferise detalii despre cele mai recente opinii ale administrației privind aparenta implicare a Irakului în atacuri.

Jackson reuși să-și găsească în cele din urmă ochelarii și opri pagerul. Nu era din New York, ci de la Murray – „911". Bâjbâi în căutarea întrerupătorului pentru lumină, după aceea se împletici în baie, unde cele două telefoane mobile ale sale erau închise și puse la încărcat. Luă unul dintre ele, îl deschise și sună pe mobilul lui Murray. I se răspunse aproape imediat.

– Sunt Marcus, rosti Jackson în mod reflex, cu trupul, mintea și sufletul încă adormite.

– Gambit pleacă – ai zece minute.

– Ce? De ce? Unde plecăm? întrebă Jackson, redevenit brusc alert sub impulsul unei rafale de adrenalină.

– Nu-ți pot spune. Împachetează și coboară la recepție – imediat!

– De ce? Care-i graba?

– Nu pot, Marcus. Nu acum. O să fie o conferință de presă. Autobuzul pleacă în zece minute. *Air Force One* decolează în cincisprezece minute. Nu va fi așteptat nici un întârziat.

*

Oficial, ei nu existau.

Timp de aproape șase ani, echipa aceasta se antrenase exact pentru un asemenea moment. Căpătase numele de

cod Spărgătorii-Fantomă, iar dacă făcea cea mai mică eroare, numele acesta, pe care îl dăduse chiar premierul, avea să se transforme în realitate.

Prima etapă a misiunii forțelor speciale se încheiase. Operațiunea Trăsnetul-Fantomă fusese un succes absolut. Operatorii rachetei Scud irakiene fuseseră neutralizați și proiectilul – „cornetul de înghețată", cum îi spuneau ei – fusese asigurat cu grijă și adus în baza militară israeliană strict secretă, dezmierdată cu porecla Bâlciul.

Acum era pe punctul de a începe etapa a doua – operațiunea Vânătorii de Fantome – dar succesul ei era departe de a fi asigurat. O echipă de elită formată din douăzeci și șapte de israelieni, proiectanți de rachete, specialiști în dezamorsarea bombelor, savanți atomiști și experți în arme chimice și biologice, se adunase, cu nervii întinși la maximum, într-o „sală de operație" special concepută, la câteva sute de metri sub Deșertul Negev. Avea o misiune care trebuia finalizată în doar zece minute. După aceea urma să telefoneze premierul și să se dezlănțuie infernul.

Generalul Azziz se străduia să-și păstreze calmul.

Lucrurile nu mergeau conform planului și el avea nevoie imediată de informații clare și exacte. În Bagdad era aproape ora 11. Trecuse toată noaptea și mare parte a dimineții, și Jamil Aljafari aștepta să audă despre un atac încununat de succes împotriva Tel Avivului.

Mai mult, președintele solicita prezența generalului Azziz ca să-i explice ce mersese prost. Problema era una singură. Azziz habar nu avea ce mersese prost. Mai mult chiar, nu era sigur că ceva mersese prost.

Era adevărat, deocamdată nu se auzise nimic despre vreun atac împotriva Israelului. Era adevărat, Kamal și oamenii lui nu raportaseră. Azziz nu intenționa să telefoneze echipei Q17, ori să trimită avioane sau elicoptere în căutarea ei. Nu încă. Riscul era prea mare. Dacă era vorba pur și simplu despre niște probleme tehnice cu racheta, care puteau fi depistate și reparate pe loc? Dacă se ascundeau de o patrulă de cercetare și recunoaștere iordaniană, israeliană sau americană? Dacă trailerul se defectase și acum îl reparau? Era posibil ca multe lucruri să fi mers prost, dar multe altele puteau să se deruleze perfect în continuare. Misiunea aceasta era prea importantă – era crucială – pentru a nu reuși sau pentru a fi stopată.

Azziz știa că el avea mai multe rachete, inclusiv „nestemata coroanei", dar cât de repede ar fi trebuit să le desfășoare? De acum se făcuse ziuă. Elementul strategic al surprizei era pierdut pentru următoarele zece ore. În cazul cel mai rău, ar fi putut să fie pierdut pentru totdeauna. Ar fi trebuit ca Tel Avivul să fie buimăcit. Ar fi trebuit ca lumea întreagă să fi fost șocată. Ar fi trebuit ca israelienii și americanii să se gândească de două ori înainte de a riposta. Dar acum?

Adevărata lui problemă era însă imediată. Azziz știa perfect că amenințarea cea mai directă la propria lui supraviețuire nu o reprezentau nici israelienii, nici americanii, ci Jamil Aljafari. Avea nevoie de soluții... și asta cât mai repede.

*

Ploua, era frig și neplăcut.

Elicopterul *Marina 1* alb-verde și strălucitor, iluminat de razele reflectoarelor, era gata de decolare pe

una dintre cele trei platforme din exteriorul tunelului din Muntele Cheyenne. Alte două elicoptere de transport ale Marinei așteptau pregătite, în vreme ce șase Apacheuri descriau cercuri deasupra, iar mai sus avioane F-16 brăzdau cerul. Pușcași marini echipați complet de luptă formaseră un cordon în jurul platformelor și al parcării învecinate, iar Sanchez vorbi prin stația radio cu toți membrii echipei ei, pentru o ultimă verificare. Totul era în regulă.

– *Suntem gata, domnule președinte!* răcni Sanchez, încercând să acopere vuietul asurzitor al elicopterelor. *Veniți acum?*

– *Da. Tu, Mingea-de-fotbal, Jon, Erin și Deek vin cu mine*, răspunse MacPherson din fotoliul cu rotile. *Echipa medicală și restul agenților, în elicopterele doi și trei.*

– *Am înțeles. Începem!*

Sanchez și agenții ei îl transportară întâi pe președinte, ridicându-l cu grijă de pe sol, blocându-i scaunul cu rotile în locul unde fusese fotoliul său obișnuit din elicopter și apoi închizând rapid ușa blindată. După ce Gambit fu în siguranță, cu Sanchez pe locul din spatele lui, alt agent îi aduse pe Bennett, McCoy și asistentul militar cu numele de cod Mingea-de-fotbal – care ducea servieta cu codurile de lansare a rachetelor nucleare – la cealaltă ușă laterală, pe unde intrară în grabă.

Bob Corsetti și secretarul Iverson plecaseră deja spre Peterson la bordul altui elicopter cu câteva minute în urmă. *Marina 1* decolă imediat ce a doua ușă se închise.

Nici Bennett, nici McCoy nu mai fuseseră până atunci în elicopterul acesta, ceea ce era, de altfel, valabil și pentru Black, iar interiorul era mult mai strâmt decât se așteptaseră. Drumul nu avea totuși să dureze mult.

Era doar un zbor scurt până la pista de la Peterson, unde *Air Force One*, două transportoare C-130, în care se aflau resturile coloanei auto prezidențiale, și șase F-16 înarmate cu rachete aer-aer model Sidewinder așteptau cu motoarele ambalate, gata de decolare.

Ceea ce-l surprinse însă cel mai mult pe Bennett, când privi pe fereastră către baza aeriană, fu numărul uriaș de soldați și personal de securitate. Vedea lunetiști ai serviciului secret pe acoperișurile hangarelor din apropiere, echipe SWAT dispuse în jurul avionului prezidențial și tancuri, Humveeuri și transportoare blindate care străjuiau pista.

Nici unul dintre cei de acolo nu știa ce ascundea viitorul. Nici unul dintre ei nu știa dacă alt atac era iminent, sau ce formă ar fi putut lua.

Oare vreunul dintre ei semnase și se angajase realmente pentru așa ceva? Erau cu adevărat gata să-și dea viața? De ce? De ce ar fi avut vreo valoare pentru ei, când acești oameni inteligenți, puternici și iscusiți ar fi putut să facă orice altceva, orice ar fi dorit?

Era clar, ei constituiau o parte din ceva important, ceva ce iubeau și în care credeau cu toată ființa lor. Erau de acord să moară, dacă ar fi fost necesar, pentru a-l proteja pe președintele Statelor Unite și principiile pe care le reprezentau el și țara lor, chiar dacă nu votaseră pentru el sau nici măcar nu-l plăceau.

În mod sincer, Bennett nu înțelegea situația. Absolut deloc. El crescuse într-o familie care disprețuia armele și nu avea încredere în cei ce le mânuiau. Nu era un pacifist, dar îi privea cu îngăduință pe aceștia. Era convins că banii și o tărie zdravănă puteau rezolva majoritatea problemelor. Și era îngrozit de moarte. Nu știa de ce, dar nici la asta nu se gândea mult. Pur și simplu

nu pricepea ce anume ar fi putut motiva pe cineva să fie dispus să moară pentru un străin ori pentru un coleg, cu atât mai puțin pentru o țară sau o cauză.

Cu toate acestea, pentru prima oară în viața lui, se simți smerit, recunoscător și mișcat de patriotismul simplu al acestor soldați și al agenților serviciului secret, patriotism pe care adesea îl considerase banal și simplu. Își amintea că în liceu și colegiu se simțise superior față de colegii care plecaseră să se târască prin noroaie și „să se joace de-a războiul". La urma urmelor, el avea să ajungă o persoană importantă pe Wall Street și să câștige bani frumoși. Avea să devină un globe-trotter absolvent de Harvard, zburând de la Londra și Davos la Hong Kong și Tokyo. Să vizionezi cursele NASCAR, să înfuleci hotdogi (pe care Bennett îi numea „batoane de grăsime"), să deșerți halbe de bere și să cânți *Sunt mândru să fiu american* i se păruseră întotdeauna sentimentalisme specifice clasei muncitoare. Nu-și dorise niciodată așa ceva.

El își dorise mereu să-și ia diploma MBA, să lucreze pe Wall Street, să cumpere în fiecare dimineață *Wall Street Journal* și *New York Times* și să simtă izul plăcut de piele al servietei sale când urca în lift și suia printr-un turn de oțel și sticlă, ca să iasă pe acoperișul lumii. Și exact asta făcuse.

Credea că „o nouă ordine mondială" era posibilă. Credea într-o „arhitectură financiară globală a secolului XXI", despre care povestise atât de elocvent colegilor din toată lumea. Credea cu adevărat că rețelele de fibre optice și capitalul digital vor duce la dispariția statelor naționale. De ce n-ar fi existat o singură regiune comercială, gigantică și globală, lipsită de restricții, în locul numeroaselor bariere și complicații actuale?

De ce să nu se termine odată pentru totdeauna cu ratele de schimb, fricțiunile și speculanții de valută, care făceau averi, creau haos și îmbolnăveau lumea de ulcer?

Bennett nu știa ce să mai creadă. Oamenii de pe pista de sub elicopter aveau o caracteristică pe care el n-o avea care, deși nu cuteza s-o recunoască față de nimeni, era atractivă. Același lucru se putea spune și despre președinte, dacă se gândea mai bine. Și despre McCoy. Nu putea însă preciza despre ce anume era vorba. Nu încă, cel puțin. Dar când *Marina 1* aterizează în baza aceea militară aflată pe picior de război, Bennett știu că trebuia să afle.

Lumea se transforma foarte rapid. În mod brusc, constantele vieții lui nu mai păreau atât de constante. Iată, acum stătea alături de omul cel mai puternic din lume, dar Bennett nu se simțise în viața lui atât de lipsit de putere.

Peste zece minute, *Air Force One* – escortat de avioanele militare – mugi pe pistă și se înălță, îndreptându-se către Washington.

Air Force One și armada lui zburătoare suiră până la aproape paisprezece mii de metri altitudine.

Se găseau mult deasupra norilor, mult deasupra oricăror puncte de referință care ar fi permis cuiva de la bord – oricărei persoane care nu avea acces la informațiile secrete – să-și dea seama încotro se îndreptau.

Președintele și familia lui erau în apartamentul personal, cu o echipă medicală a Air Force.

Atașații de presă ai Casei Albe se aflau în partea din spate a avionului, restricționați în fotoliile lor și fără acces la telefoane. Erau nerăbdători să afle ce se întâmpla,

dar, fiind ținuți în „țarcul" acela sigur și confortabil – și asigurați de Chuck Murray că nu aveau să primească nici un fel de informații câteva ore, în cazul cel mai fericit – cei mai mulți dintre ei erau la fel de dornici să se culce. Nu știau ce-i putea aștepta, atunci de ce să nu profite ca să fie odihniți la destinație?

Corsetti se apropie de fotoliile personalului și le făcu semn lui Bennett, McCoy și Black.

– Voi trei, mișcați-vă fundurile în camera de conferință.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Bennett.

– Președintele are o nouă videoconferință cu Consiliul securității naționale.

– Și eu? întrebă Murray.

– Chuck, tu poți să dormi nițel, îl consolă Corsetti.

– Trebuie să fiu acolo, Bob, insistă Murray.

– Nu, realmente trebuie să faci nani, zâmbi Corsetti.

– Ce se-ntâmplă, Bob? șopti derutat secretarul de presă al Casei Albe.

– Crede-mă – n-ai vrea să știi.

Nouă stăteau în stânga, nouă în dreapta.

Cei optsprezece tineri, duri, roși la sânge, neînarmați, dar luptători de elită – Q18 și Q19 – purtau uniforme verzi și berete negre și stăteau perfect drepți, cu brațele pe lângă corp, în baraca din beton simplă și goală din spatele palatului prezidențial.

În uniformă de paradă, Azziz stătea într-un scaun mare, împodobit și superb pictat – care semăna cu un tron – lângă peretele îndepărtat. Era flancat de patru bodyguarzi, înarmați până-n dinți. În clipa în care

generalul se sculă, cei optsprezece membri ai trupelor de comando îngenunchează și-și plecară capetele spre pardoseala de ciment prăfuit. Azziz le primi salutul, după care lătră o comandă în arabă și bărbații își reluară fulgerător poziția de drepți.

– Vă salut, mândri luptători ai mântuitorului și stăpânului nostru, conducătorul cel mai măreț și salvatorul binecuvântatului nostru popor! răcni Azziz. Vă salut, mândri luptători ai unicei speranțe adevărate a poporului nostru, președintele și urmașul direct al mărețului rege Nabucodonosor, care a stăpânit țara noastră cu pumn de fier și inimă de aur! Vă salut, mândri luptători ai Excelenței Sale, Jamil Aljafari!

– Slăvită fie Excelența Sa! strigară la unison toți bărbații, inclusiv bodyguarzii generalului. Slăvit să-i fie numele!

– Mândri luptători, ați fost aleși de salvatorul nostru, de protectorul nostru, pentru cea mai glorioasă dintre misiuni – și nu o veți dezamăgi pe Excelența Sa!

– Nu o vom dezamăgi niciodată pe Excelența Sa! răcniră tinerii. Nu o vom dezamăgi niciodată pe Excelența Sa!

– Mândri luptători, cei dinaintea voastră l-au dezamăgit. Ei au eșuat și au fost distruși de sioniștii murdari și ticăloși, de păgânii care spurcă, poluează și otrăvesc pământul și tot ce se află pe el.

Tinerii nu spuseră nimic, dar când Azziz privi în dreapta sa văzu că ochii li se măriseră și mâinile se încordaseră.

– Bărbații aceia mi-au jurat mie, lui Allah și Excelenței Sale, că nu ne vor dezamăgi niciodată. Și totuși au făcut-o.

În baracă nu se auzea nici un sunet, cu excepţia glasului bubuitor şi răsunător al generalului.

– Bărbaţii aceia slabi şi netrebnici sunt morţi. Singurul meu regret este că nu i-am ucis eu însumi. Acum femeile lor vor muri. Copiii lor vor muri. Părinţii lor vor muri. Verii, unchii şi bunicii lor vor muri sub sabia teribil de iute a călăului – apărătorul Excelenţei Sale.

– Slăvită fie Excelenţa Sa! strigară toţi bărbaţii.

– Colonele Shastak!

– Da, domnule general.

– La raport!

– Am înţeles, să trăiţi!

Colonelul Shastak, comandantul Q18, avansă grăbit în centrul sălii şi se plecă adânc în faţa generalului.

– Drepţi!

Shastak se îndreptă, perfect vertical, mândru şi energic. Generalul îl chemase la el. Generalul îi acorda onoarea de a conduce forţe noi în bătălia finală împotriva sioniştilor. El nu va fi învins, ca netrebnicii dinaintea sa, netrebnici pe care-i numise camarazi şi prieteni cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă. Ţara lui va fi mândră de el. Soţia lui frumoasă şi cele patru fete vor fi mândre. El nu va dezamăgi.

De fapt, şansa aceea nu i se oferi niciodată. Azziz îşi scoase de la centură revolverul calibrul 0,45 placat cu aur – un cadou primit cu un an în urmă de la Excelenţa Sa – şi-l ridică spre colonelul Shastak, aflat la nici un metru şi jumătate de el. Ochii bărbatului se măriră... apoi explodară într-o ceaţă de sânge şi fum.

– Mândri luptători, aceasta să fie o lecţie pentru voi toţi, rosti generalul în timp ce oamenii priveau cum camaradul lor fără viaţă se prăbuşea la pământ în băltoaca propriului său sânge. Moartea colonelului

Shastak să fie o inspirație pentru voi. *Voi nu veți da greș! M-ați înțeles?*

*

– Domnule prèședinte, toată echipa este strânsă, anunță Oaks.

Bennett, McCoy și fotograful oficial al Casei Albe se aflau pe o latură a mesei din stejar. Corsetti și Iverson stăteau pe latura opusă. MacPherson era așezat în scaunul cu rotile în capul mesei. Sanchez stătea în picioare chiar în spatele lui. Toți ochii erau însă ațintiți asupra ecranelor video din capătul opus al micii săli de conferințe din avion.

– Bun, să începem atunci. Jack, ceva noutăți?

– Mă tem că da, răspunse Mitchell. Două lucruri. În primul rând, tocmai am primit un apel urgent de la Chaim Modine, ministrul israelian al Apărării.

– Ce informații are?

– Nu sunt bune, domnule președinte.

– Să aud.

– Am avut dreptate. Acum câteva ore, israelienii au trimis o forță de atac în vestul Irakului. Au atacat un lansator Scud B și au capturat racheta – mai precis, focosul. Racheta propriu-zisă a fost aruncată în aer. Chaim ne-a trimis și niște imagini.

– Serios? făcu președintele, luat prin surprindere. Bun. Să le vedem.

Corsetti reduse iluminatul, folosind telecomanda de pe masă. Ceea ce se derulă pe ecranul numărul 2 din fața sa îi îngheță sângele în vene lui Bennett, atât pentru calitatea imaginilor, cât și pentru tehnologia incredibilă care le făcuse posibile. Fotografiile termale verde și negru, realizate cu dispozitive pentru vedere

pe timp de noapte din primul Apache israelian, prezentau întreaga acțiune, inclusiv moartea brutală a lui Ali Kamal, deși, desigur, americanii nu-i cunoșteau numele.

– Lui Chaim Modine nu-i stă în obicei să ne arate videocasete ale misiunilor lui de comando, comentă președintele. Ce știe el, Jack, și ce vrea?

Pe ecranul din fața lui, Bennett îl văzu pe Jack foindu-se tulburat. De obicei, directorul CIA nu ezita să spună adevărul.

– Domnule președinte, începu Mitchell, ei au examinat focosul.

– Spune-mi, te rog, că era o încărcătură convențională.

Mitchell clătină din cap.

– Chimică?

Mitchell clătină iarăși din cap.

– Biologică?

Directorul CIA clătină din cap pentru a treia oară.

Aproape la unison, cei din încăpere icniră încetișor. Cu coada ochiului, Bennett o zări pe Sanchez ridicând, îngrozită, mâna la gură. MacPherson părea că nu dorea să vorbească, ca și cum nerostind cuvântul ar fi invalidat cumva informația aceea. Era totuși adevărată, iar el o știa. Toți o știau.

– Irakienii au construit focoase nucleare, spuse în cele din urmă președintele.

– Israelienii trimit prin fax toate datele pe care echipa lor le-a aflat despre focos: fotografii și valorile citite de contoarele Geiger – totul. Sunt chiar de acord să-l lase pe ambasadorul nostru și pe atașatul militar să-l vadă, dacă o doresc. Va trebui să acționăm însă rapid.

– Care-i concluzia finală? întrebă MacPherson.

– Sofisticat și letal. Savanții israelieni afirmă că ar fi funcționat. Dacă ar fi lovit Tel Avivul – să zicem, Dizengoff Center...

– Mallul comercial?

– Da, domnule președinte. Mossadul a calculat că peste un milion de oameni ar fi fost incinerați într-o milisecundă. Alte două–trei milioane ar fi putut muri în următoarele câteva luni.

– Ai milă, Doamne, murmură președintele.

– Întrebarea este dacă mai au și alte focoase din acestea, zise Oaks.

– Israelienii mărturisesc că nu știu asta, spuse Mitchell, dar toți analiștii Mossadului și experții lor de la Contrainformațiile militare sunt de acord cu un lucru: Jamil Aljafari nu s-ar fi jucat cu o singură bombă atomică. El are mai multe și este pregătit să le folosească ori să le piardă – și nu numai împotriva Tel Avivului, ci și împotriva Washingtonului și New Yorkului, dacă va avea ocazia. Nu uitați că vorbim despre un stat care a folosit deja arme de distrugere în masă. În anii 1980 și 1990, Saddam Hussein a folosit arme chimice pentru a ucide aproape o sută de mii de oameni din propriul lui popor. Trebuie să fim pregătiți pentru orice.

– Prin urmare, ce vrea Modine? întrebă MacPherson.

– Nu-i vorba numai despre Modine, domnule președinte. Cabinetul de securitate israelian tocmai a votat în sesiune extraordinară.

– Și?

– Avem la dispoziție o oră. Fie atacăm Bagdadul cu arme nucleare...

Mitchell se opri brusc.

– Fie... ce? întrebă președintele, cu ochii mai injectați, obosiți și neliniștiți decât îi văzuse vreodată Bennett.

– ...fie îl atacă Israelul.

Bennett se simțea amorțit. Gândurile îi goneau pentru a pune laolaltă piesele puzzleului. Israelienii tocmai dejucaseră un atac nuclear iminent al Irakului și acum erau pregătiți să atace Bagdadul cu propriile lor arme nucleare, a căror existență nu fusese niciodată până atunci recunoscută oficial. Ei înțelegeau însă în mod clar consecințele. Aveau foarte puține dovezi pe care să le prezinte lumii și n-aveau să fie deloc priviți cu simpatie. Practic, ei nu fuseseră atacați. Nu încă... Practic, ei nu pierduseră un milion de oameni într-o milisecundă. Nu încă...

Dar dacă Irakul avea mai multe asemenea arme teribile, israelienii se confruntau cu iminența unui holocaust nuclear de dimensiunile combinate ale ororilor naziste, dacă nu chiar mai mari. În timpul celui al doilea război mondial, șase milioane de evrei muriseră în lagărele de concentrare și camerele de gazare naziste, iar acum șase milioane de evrei trăiau în tot Statul Israel și absolut toți se găseau în pericol grav. De aceea israelienii cereau Statelor Unite să lanseze propriul lor atac nuclear împotriva lui Jamil Aljafari... peste numai o oră.

La urma urmelor, gândi Bennett, *noi avem motive. Avem statut.*

Președintele nostru a fost cât pe aici să fie ucis de teroriști irakieni.

Avioanele noastre au fost doborâte de rachete sol-aer irakiene.

Turnurile Gemene și Pentagonul nostru au fost cândva atacate sălbatic și pe neașteptate.

Casa Albă și Capitoliul nostru au fost fixate ca ținte.

Statele Unite au condus coaliția mondială pentru eradicarea terorii de pe fața pământului.

Și președintele nostru este cel care ar putea cu siguranță susține cel mai convingător în fața lumii că Irakul este o amenințare letală la adresa păcii și prosperității mondiale.

Am avertizat deja omenirea că Irakul face parte dintr-o „axă a răului", alături de Iran și Coreea de Nord, dar dintr-o multitudine de motive – unele politice, altele strategice – nu am întreprins niciodată acțiuni militare decisive pentru neutralizarea acestei axe.

Oare MacPherson va ordona un asemenea atac? Cum ar fi putut s-o facă? Și, de fapt, cum ar fi putut să n-o facă?

*

Telefonul negru sună doar o dată.

Agenții CIA din centrul de securitate aflat în subsolul Hotelului Național răspunseră în engleză.

– Verificați mesajele e-mail, se auzi în receptor.

Mesajele e-mail fură verificate, citite și șterse imediat de șeful agenților. Echipa obținuse aprobarea de a-și asigura ajutorul forțelor speciale rusești și de a acționa când aprecia că era momentul potrivit.

Șeful își anunță discret oamenii:

– Fiți gata în cincisprezece minute.

*

Asta fusese.

Premierul David Doron stătea față în față cu principalii lui consilieri militari. Ministrul Apărării tocmai

vorbise cu directorul CIA și secretarul Apărării și dintr-o clipă în alta așteptau răspunsul președintelui. El însă nu putea să aștepte. Trebuia să fie pregătit să atace și s-o facă imediat ce era anunțat... dacă era necesar, chiar înainte de scurgerea acelei ore. Doron se întoarse către Modine, ministrul Apărării, și generalul Uri Ze'ev, șeful de Stat-Major al armatei israeliene, și încuviință din cap.

Ze'ev ridică un telefon, tastă patru cifre și citi fără grabă primele nouă cifre ale codului de lansare nucleară israelian, autorizând alimentarea imediată a rachetelor nucleare, dar nu și lansarea lor.

– Începere Operațiunea Justiția Cosmică – *acum!*

*

În cele din urmă, secretarul de stat rupse tăcerea.

– Domnule președinte, sunt Tucker.

– Da, Tuck?

– Poate fi posibil ca israelienii să încerce o cacealma?

– Ce vrei să spui?

– Ei înșiși au arme nucleare. Nu ar fi posibil să ne furnizeze informații negative în scopul provocării unui atac care să neutralizeze pentru totdeauna amenințarea irakiană?

– Glumești? făcu MacPherson sceptic. Nu, nu, nu cred asta. Jack? Ar fi posibil?

– Ar fi posibil, domnule președinte, dar este foarte improbabil. Tocmai am primit confirmarea lor asupra rachetei Scud. În câteva minute vă pot prezenta fotografiile făcute de sateliți. Știm așadar că au neutralizat o rachetă Scud și că au recuperat ceva de acolo. Analiștii noștri consideră de asemenea că Modine joacă cu cărțile pe masă. Patru dintre oamenii mei cei mai buni au

ascultat convorbirea și au analizat datele. Ținând seama de întreaga situație internațională din acest moment, cred că este vorba despre o cerere legitimă din partea Israelului.

– Burt? Tu ce crezi?

Secretarul Apărării nu ezită.

– Domnule președinte, am ascultat convorbirea alături de echipa lui Jack și mă tem că trebuie să fiu de acord cu el. Eu și echipa mea credem că situația este reală.

– Marsha?

– Sincer, nici eu nu cred că ar fi o cacealma a israelienilor, domnule președinte. Cât despre ceea ce ar trebui să facem noi...

– Domnule președinte, sunt Tucker din nou.

– O clipă. Bill, tu ce părere ai?

– Totul mi se pare ireal... un coșmar, răspunse Oaks, dar sunt de acord cu Marsha. Nu-i de joacă. De treizeci de ani, Irakul încearcă să construiască arme nucleare. Știm clar asta. Știm că a fost foarte aproape de a reuși înainte de invazia Kuwaitului în 1990. Mai știm că UNSCOM a găsit dovezi ale unui program foarte agresiv de dezvoltare a armelor de distrugere în masă – chimice, biologice și nucleare. Jack chiar a facilitat fuga a doi dintre principalii lor savanți atomiști, chiar dacă unul dintre ei s-a întors ulterior în țară. Așadar, știam de mult timp că momentul acesta se apropie. Poate că oamenii lui Jack și ai lui Burt au avut dreptate acum doi ani. Poate că ar fi trebuit să pornim după Jamil de la începutul acestui război împotriva terorismului. Nu știu... Asta aparține trecutului. Nu încape însă îndoială că noi ar trebui să întreprindem ceva. Întrebarea este: Câte focoase nucleare are Jamil? Nu știm răspunsul. Ce va face el în continuare? Este cu adevărat

pe moarte? Este cu adevărat disperat? Nu avem habar. Tot ce știm este că nu avem mult timp și că israelienii vor ataca dacă nu acționăm rapid.

– Osirik?

– Exact, domnule. În 1981, israelienii au atacat și au distrus reactorul nuclear irakian de la Osirik, fără – trebuie să precizez! – să ne fi avertizat în prealabil. Din partea mea, îi mulțumesc lui Dumnezeu că au făcut-o. Nu există absolut nici un motiv de a crede că premierul Doron nu va ordona un atac în următoarea oră, dacă n-o vom face noi. Dar va mai aștepta atât de mult, ținând seama de holocaustul iminent cu care se confruntă poporul lui?

– Bill, vrei să spui că asta ar trebui să facem? întrebă MacPherson. Să atacăm noi primii?

– Domnule președinte! strigă Paine. Vă rog să-mi spuneți că nu vă gândiți în mod serios nici măcar o clipă la posibilitatea lansării unei rachete nucleare balistice intercontinentale spre Bagdad!

Toți cei din sala de conferințe din *Air Force One* și din Centrul operativ de urgență de sub Casa Albă părură să tresară. Ideea de a utiliza o armă nucleară americană pentru prima dată după Hiroshima și Nagasaki în 1945 era aproape prea ireală pentru a fi luată în considerare. Dar, gândi Bennett, exact asta făceau. Iar timpul se scurgea cu rapiditate în timp ce ei discutau despre asta.

– Ținând seama de faptul că nu avem tocmai multe opțiuni în clipa de față, vorbi MacPherson, ce sugestii ai, domnule secretar de stat?

– Domnule președinte, vă implor să respirați adânc. Să vă retrageți un pas. Nici măcar să nu vă gândiți la așa ceva.

– Domnule secretar, nu cred că mă pot bucura de luxul acesta.

– *Nu* este un lux, domnule președinte. Aici vorbim despre viața așa cum o cunoaștem. Vă rog să vă *gândiți*. Numai în prima zi, la Hiroshima au murit peste patruzeci și cinci de mii de oameni. În următoarele luni, au mai murit douăzeci de mii. Asta a însemnat un sfert din populația orașului la momentul respectiv. La Nagasaki, dacă îmi amintesc exact, în prima zi au murit peste douăzeci și două de mii de oameni, iar în următoarele luni au mai murit douăzeci de mii. Și acelea au fost orașe mici. Bagdadul este cu totul altceva. Vorbim aici despre...

– Aproximativ cinci milioane de locuitori, spuse secretarul Trainor.

– Cinci milioane de oameni, domnule președinte. Cinci milioane de suflete. Nu-i puteți face responsabili pentru acțiunile unui dement.

Fața alb-păstoasă a secretarului de stat devenise roșie ca focul. De acum nu mai era vorba despre politică. De acum era o chestiune personală.

– Tucker, te-am auzit clar și răspicat. Nu am nici o animozitate față de poporul irakian, ci, dimpotrivă, îl compătimesc pentru ceea ce a făcut Jamil. Ce să-i spun însă premierului israelian? Ce i-aș putea spune? El trebuie să apere șase milioane de oameni. El însuși este un supraviețuitor al Holocaustului și fost prizonier de război în Liban. Îți pot garanta că nu va sta cu brațele încrucișate, fără să acționeze. Și pentru că veni vorba, cum ar trebui eu să reacționez? La câte acțiuni în memoria Holocaustului și la câte conferințe religioase am participat și am spus „așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată"?

– Nu! strigă Paine. Nu! Putem efectua câteva raiduri de bombardament. Putem trimite acolo inspectori de armament. Îi putem face să plătească, dar nu putem, în nici un fel de circumstanţe, să atacăm un stat străin, nici chiar Irakul, cu arme de distrugere în masă. Nu asta înseamnă noi ca naţiune, domnule preşedinte. Nu cred că acesta este rolul pe care l-a hărăzit Dumnezeu acestei ţări măreţe.

Bennett îl privi pe MacPherson reflectând asupra opţiunilor. Nu erau bune şi toţi ştiau asta. Minutele treceau. Nimeni nu cuteza să scoată vreo vorbă, însă toţi ştiau că dacă preşedintele nu lua repede o decizie, israelienii aveau să acţioneze. Din partea lui, Bennett se situa în tabăra secretarului de stat. Gândul folosirii unei arme nucleare – mai ales împotriva capitalei unei ţări – era odios. Poate că Paine era teatral, dar asta nu însemna că greşea. Existau opţiuni de folosire a unor arme de atac convenţionale. Dar MacPherson le examina realmente, ori era influenţat de sentimentele teribile ale momentului? În mod clar, Jamil Aljafari tocmai trecuse Rubiconul şi declarase război. Era însă adevărat că opţiunea nucleară era *unica?*

– Stu, tu ce crezi? întrebă MacPherson, întorcându-se către Iverson.

– Nu cred că avem de ales, domnule preşedinte. Nu-mi place, dar continui să cred că trebuie s-o faceţi.

– Cum vor reacţiona ruşii?

– Cred că dacă-i veţi explica situaţia preşedintelui Vadim înainte de a lansa atacul, va manifesta reţinere, dar în acelaşi timp şi înţelegere.

– Jack, tu ce părere ai?

– Domnule preşedinte, cred că trebuie s-o facem. Dar dacă o facem, trebuie s-o facem bine.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că trebuie să procedăm ca Harry Truman. Când a sosit clipa să-i termine pe japonezi în al doilea război mondial și să pună capăt odată pentru totdeauna amenințării lor la adresa poporului nostru și a intereselor noastre, Truman n-a lovit un singur oraș inamic cu bomba atomică, ci două. În clipa de față, Irakul este cel mai ucigaș regim de pe planetă. Personal, aș include și Iranul, dar el n-a fost direct implicat în nici unul dintre aceste evenimente specifice. Va reprezenta o problemă foarte serioasă pe viitor – v-o garantez, mai ales dacă vom continua să întreprindem acțiuni împotriva vecinilor săi. Dar după ce am spus astea, trebuie să ne concentrăm asupra problemei noastre imediate: Irakul. Este epicentrul răului din epoca modernă. Este un teren de instruire pentru teroriști. A făcut tot ce i-a stat în putință pentru a cumpăra, construi sau fura arme nucleare, ca să nu mai amintesc despre cele chimice și biologice. Recrutează savanți ruși. Amenință să incinereze Israelul. Noi trebuie să-l nimicim pe Jamil și arsenalul lui de arme odată pentru totdeauna. Lumea trebuie să știe care este prețul războiului cu noi. Dacă încercați așa ceva, vă vom desființa. Dacă intenționați s-o faceți, domnule președinte, faceți-o până la capăt. Ca Truman. Nu una, ci două lovituri.

– Tu ce alt loc ai lovi, Jack?

– Samarra, un orășel situat la o sută douăzeci și cinci de kilometri nord de Bagdad, pe fluviul Tigru. Este așezarea natală a lui Jamil. Acolo are un palat prezidențial. De acolo i-a alungat pe cei din UNSCOM, când au căutat armele de distrugere în masă, și noi credem că acolo are arsenale subterane uriașe, ticsite cu

materiale chimice, biologice și nucleare. De asemenea, în apropiere se află *Al Alam*, unde se știe că se construiesc motoare de rachete. Dacă lovim Bagdadul și Samarra, lumea va ști că suntem cât se poate de serioși.

Paine clocotea, dar se stăpânea cât putea de bine.

MacPherson ascultă atent, căzu o clipă pe gânduri, apoi se adresă secretarului Apărării:

– Burt, de cât timp ar avea nevoie o rachetă nucleară balistică intercontinentală să lovească Bagdadul și Samarra?

– Domnule președinte, vă implor să nu recurgeți la asta! insistă Paine. Este demență curată.

Suna destul de neplăcut, dar președintele încercă să nu se lase distras.

– Burt? repetă el.

Bennett vedea că MacPherson trecea rapid de la iritare față de Paine la furie deschisă, nu atât din cauza poziției secretarului de stat, cât datorită atitudinii sale de superioritate ipocrită. Asta îl îngrijora pe Bennett, mai ales pentru că el era de acord cu poziția lui Paine – sau cel puțin înclina puternic spre ea. Dacă Paine își anula credibilitatea acum, așa cum Bennett bănuia că secretarul făcuse deja sau era pe punctul s-o facă, un punct de vedere de o importanță esențială avea să fie pierdut și s-ar fi creat un vid serios.

– O rachetă Minuteman lansată dintr-un siloz subteran, răspunse Trainor, și-ar atinge ținta în douăzeci și cinci–treizeci de minute.

– Și dacă ar fi lansată dintr-un submarin?

– Domnule președinte, în prezent avem câteva submarine nucleare Sea Wolf în Oceanul Indian. Aș zice opt–nouă minute către oricare dintre orașele amintite.

– Care ar fi impactul?

– Irakul are patruzeci de milioane de locuitori. Așa cum am spus, Bagdadul și împrejurimile adăpostesc cinci milioane. Samarra este destul de mic. Așa cum a zis Jack, este important din punct de vedere strategic, fiindcă este locul natal al lui Jamil și acolo există câteva dintre cele mai sigure buncăre subterane ale lui. Nu este însă un centru foarte populat. De aceea, dacă am intenționa să lovim ambele orașe, în funcție de mărimea și tipul rachetelor utilizate, aș zice că vorbim despre unu până la trei milioane de morți până la sfârșitul primei săptămâni. Minimum.

– Doamne Dumnezeule..., rosti Paine.

– Minimum? repetă MacPherson.

– Mă tem că da, domnule președinte.

Tucker Paine se ridică în picioare.

– Domnule președinte, eu nu pot lua parte...

– Domnule secretar, *stai jos*... sau *vei fi* eliberat din funcție! se răsti MacPherson. Îți apreciez punctul de vedere opus și-l salut ca atare... ca și pe al altora dacă au aceeași părere. Am însă nevoie de sfaturile dumitale, nu de istericale, și nu voi tolera altceva. M-am făcut clar înțeles?

– Domnule președinte, eu...

– *M-am făcut clar?* repetă MacPherson, cu văpăi în ochi.

Secretarul Paine rămase în picioare, dar nu spuse nimic.

– Bill? întrebă președintele.

– Da.

– Doresc imediat doi agenți ai serviciului secret în sala aceea. Secretarul de stat Paine *va lua loc* și *va asculta*. De asemenea, *va participa*... pașnic. În caz

contrar, va fi evacuat, arestat și acuzat de încălcarea legilor federale. M-am făcut clar înțeles?

– Precum cristalul, domnule președinte.

Bennett privi monitorul și văzu doi agenți intrând în sală și ocupând poziții în spatele secretarului de stat. Stupefiat, Paine se așeză încet, roșu ca sfecla la față și luptându-se din răsputeri să-și stăpânească emoțiile.

*

Toți purtau veste antiglonț, din kevlar.

Două duzini de agenți speciali americani și ruși ocupară poziții la etajul al patrulea și pe acoperișul Hotelului Național. Toți erau îmbrăcați în negru din cap până-n picioare. Toți aveau asupra lor suficient armament ca să pornească un război în miniatură. Dar ei nu vroiau să declanșeze un război, ci să prevină unul.

Șefii echipelor americană și rusă își verificară și sincronizară ceasurile. Sosise momentul. Ascunși în casa scării, la numai câțiva metri de ușile pe care aveau să le asalteze, își transmiseră reciproc semnalul convenit, apoi șoptiră comenzi în laringofoane.

Instantaneu, opt membri ai echipelor de comando coborâră în rapel pe fațada hotelului și aruncară grenade paralizante prin toate ferestrele celor patru apartamente. Exploziile asurzitoare zgâlțâiră clădirea și-i îngroziră pe pietoni.

– *Dați-i drumul!* răcni șeful agenților americani.

El și omologul lui rus năvăliră pe coridor cu o duzină de agenți. Peste câteva secunde, spărseseră toate cele patru uși și dăduseră buzna în camerele ticsite de fum, aruncând alte grenade paralizante și trăgând fără să privească. Primiseră ordine foarte clare. Cei patru „călăreți" trebuiau prinși vii sau morți. Ținând seama

de trecutul ucigaş al acestor diavoli, se hotărâse neutralizarea lor imediată, deci neasumarea nici unui risc.

Avură o singură problemă. Când fumul se risipi, conducătorii echipelor simţiră un gol în stomac. Luminile erau aprinse, dar acasă nu era nimeni.

CNN continua să ruleze pe televizoare, însă cei patru „călăreţi" dispăruseră.

11

– *Cum adică i-ați pierdut?*

Mitchell se plimba agitat, răcnind în căștile sale cu microfon, în Centrul de operațiuni globale, adânc sub sediul CIA din Langley, statul Virginia.

– Domnule director, am controlat toate camerele... și nu erau acolo, răspunse șeful echipei americane pe o linie telefonică prin satelit protejată de pe coridorul de la etajul al patrulea din Hotelul Național.

– *Și unde-au dispărut?*

– N-avem nici cea mai mică idee.

– *Și ce-ar trebui să fac, să-l sun pe președinte și să-i spun că oamenii mei tocmai i-au pierdut pe cei mai periculoși patru teroriști de pe fața planetei?*

– Domnule director, eu...

– *Găsiți-i! Treziți-l pe președintele Vadim. Puneți-l să mobilizeze Armata Roșie și răscoliți tot orașul până-i găsiți. Ai înțeles?*

– Da, domnule director.

– *Atunci fă-o – imediat!*

*

Bennett se stropi cu apă rece pe față și se privi în oglinda băii.

Președintele se afla în cabinetul privat din avion, vorbind la telefon cu premierul israelian. Corsetti și ceilalți membri ai Consiliului securității naționale erau de asemenea la telefoane, colectând informații și discutând diversele opțiuni. Bennett își masă gâtul și înghiți discret un tranchilizant ușor. Inima îi bubuia. Capul îi zvâcnea. Ceafa și spinarea îl dureau. Ochii îi erau injectați. Și începea să simtă o ușoară febră. Nu-și dorea nimic altceva decât să găsească un colțișor în care să se ghemuiască și să doarmă.

După câteva minute, reveni în sala de conferințe din *Air Force One* și-și umplu o cană de cafea în care puse două cuburi de zahăr și două pliculețe cu frișcă. Un steward aduse un platou mare cu sandvișuri, o tavă cu legume și sosuri, pungi de chipsuri Ruffles și Fritos și încă un platou mare cu pesmeți de ovăz cu stafide. Brusc, Bennett își dădu seama că era mort de foame.

În același timp, încerca un fior de vinovăție pentru că se gândea la mâncare într-un asemenea moment. Asta nu-l opri totuși să înhațe și să înfulece un sandviș din pâine integrală cu șuncă și cașcaval, salată, roșii și muștar Grey Poupon, ca și un pesmet mare, gros și cald.

Black i se alătură, luând nu unul, ci două sandvișuri, plus două coca-cola dietetice și pesmeți.

McCoy stătea într-un colț, mestecând morcovi și țelină și sorbind fără grabă dintr-o sticlă de Evian.

– Bob, sunt Jack, spuse directorul CIA. Situația nu-i bună.

Secretarul general al Casei Albe apăsă mai tare de ureche receptorul telefonului pe care tocmai i-l întinsese un specialist Air Force în comunicaţii şi privi către MacPherson.

– Spune, Jack.

– Trebuie să vorbesc cu preşedintele.

– De ce? Ce se-ntâmplă?

– I-am pierdut.

– Pe cine?

– Cum adică „pe cine"? Ghiceşte, Bob!

Corsetti avu nevoie de o secundă ca să se smulgă din pâcla indusă de oboseală şi să înţeleagă ce se petrecea.

– I-aţi pierdut pe cei patru „călăreţi"?

– Trebuie să vorbesc cu preşedintele – imediat.

*

Peste zece minute, preşedintele, Iverson şi Corsetti reveniră în sala de conferinţe.

Scaunul cu rotile fu adus în capul mesei şi MacPherson nu părea deloc binedispus. După ce se aşezară toţi, se reconectară cu Centrul operativ de urgenţă.

– Tocmai am vorbit cu Doron, rosti preşedintele, care m-a informat despre ce ştiu ei. Au agenţi pe teren, care caută eventuale rachete Scud care ar fi fost puse pe poziţii. Deocamdată n-au găsit nimic. Acum însă Jack m-a informat că i-au pierdut pe cei patru „călăreţi" undeva în Moscova.

Feţele tuturor se crispară. Situaţia se înrăutăţea rapid.

Corsetti îl fixă pentru o clipă pe Bennett cu privirea. Cei doi nu fuseseră niciodată apropiaţi. Secretarul general al Casei Albe fusese întotdeauna prea conservator pentru gustul lui Bennett, iar Bennett fusese întotdeauna prea lipsit de entuziasm pentru

gustul lui Corsetti în a contribui cu fonduri la campania prezidențială.

Imaginează-ți ce ar face Corsetti dacă i-aș spune că l-am votat pe Dukakis, de două ori pe Clinton și pe Gore, își spuse Bennett. *M-ar da afară cu mâna lui din avionul ăsta... în timpul zborului.* Donul din Denver nu-i înghițea pe disidenți. Era poate mai bine așa, gândi Bennett. El cunoștea Wall Street, iar Corsetti cunoștea Washingtonul. Amândoi erau loiali președintelui. Un mariaj de interese. Cine ar fi spus că diversitatea era ceva rău?

– Marsha?

– Da, domnule președinte, răspunse Kirkpatrick.

– Ia legătură cu Agenția pentru securitate națională. Vreau imediat acoperire prin sateliți pentru fiecare centimetru pătrat din Irak. Vreau să-mi fotografieze toate hangarele, casele și colibele irakiene – toate tancurile, camioanele și tricicletele – minut după minut, oră după oră și zi după zi, până aflăm unde-și ascund rachetele, ca să le putem localiza și distruge. Ai înțeles?

– Da, domnule președinte.

– Nu mă interesează ce trebuie să facă pentru asta. Dacă trebuie să-și reprogrameze aparatele – s-o facă. Dacă mai au nevoie de forțe aeriene – U-2, SR-71, sonde Blackbird, Predator, Global Hawk... indiferent ce anume – să le rechiziționeze. Doron este foarte agitat, așa cum vă puteți închipui. El este gata să atace Bagdadul imediat. Mi-a spus fără ocolișuri că își alimentau rachetele, chiar în timp ce vorbeam. Doar că nu l-am implorat să nu acționeze. I-am spus că suntem pregătiți să atacăm – decisiv – și că am început să ne amplasăm forțele pe poziții. I-am spus că Consiliul

securității naționale se întrunește chiar acum și într-o oră îl vom anunța ce anume vom face.

– El ce a spus? întrebă vicepreședintele.

– A fost destul de laconic. Mi-a zis că am la dispoziție cincizeci și trei de minute și douăzeci și șapte de secunde – nici o secundă în plus.

*

Lui Iverson nu-i venea pur și simplu să-și creadă ochilor că se afla aici.

Din multe motive, ideea de a fi la bordul lui *Air Force One*, alături de președintele Statelor Unite în toiul acestei crize nucleare globale, era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Nu ocupa de mult timp funcția de secretar al Trezoreriei și acum se părea că totul se destrăma.

Acestea fiind spuse, indiferent cum ar fi privit situația, Iverson nu-și putea alunga din minte faptul că-l detesta pe cel pe care-l ajutase să fie ales președinte. Toate lucrurile pentru care muncise el, pe care le plănuise, pentru care alcătuise o strategie în ultimii ani îi fuseseră realmente furate.

El nu dorise niciodată să fie secretarul Trezoreriei. Dorise să fie miliardar și să apară pe lista Forbes 400... dacă s-ar fi putut chiar în vârful ei.

Planurile întocmite cu atâta minuțiozitate se năruiseră. Președintele îl silise să accepte funcția, mai întâi strecurând neoficial spre *Wall Street Journal* vestea numirii sale iminente, apoi punându-l pe Corsetti să atâțe văpăile aprobării publice și politice, până când lui Iverson îi fusese imposibil să mai refuze. Însă el dorise să refuze. Ar fi trebuit să refuze. Funcția de secretar al Trezoreriei implica renunțarea la toate acțiunile lui din

GSX și la fondul Joshua, tocmai în momentul când acestea urmau să-l facă un om foarte bogat.

Desigur, era bogat, dar afacerea Medexco i-ar fi sporit exponențial averea. Iar acum – în numai câteva luni – totul dispăruse. Totul! Nici MacPherson, nici Corsetti nu știau cât de furios era Iverson. Era o furie reală, clocotea și nu mai putea fi înăbușită multă vreme.

Brusc, Iverson simți BlackBerry-ul vibrându-i la șold. Îl privi, își verifică cele mai recente mesaje e-mail și nu-și putu crede ochilor.

Era de la ei. Nu erau încântați. Doreau răspunsuri. Dar cum îndrăzniseră să-i trimită mesaje e-mail aici și acum?

Apăsă iute tasta *Delete* și închise BlackBerry-ul, se străduí să afișeze o expresie calmă și reintră în sala de conferințe, unde dezbaterile Consiliului securității naționale erau în toi.

*

– Domnule secretar Trainor, rosti ferm MacPherson.

– Da, domnule președinte.

– Doresc o recomandare, rapid!

– Dați-mi voie să vă spun mai întâi că dacă decideți să faceți asta, nu v-aș recomanda să ordonați folosirea unei rachete nucleare balistice intercontinentale.

În mod evident, președintele fu luat prin surprindere.

– De ce?

Secretarul Apărării vorbi calm și atent, mai ales în lumina confruntării președintelui cu secretarul de stat.

– Sunt convins că forțele noastre nucleare strategice sunt cele mai moderne, dar...

– Dar... ce?

– Permiteți-mi să vă prezint următorul scenariu. Dacă încercăm să lansăm o rachetă Minuteman sau Peacemaker și nu funcționează? Dacă explodează în silozul de lansare sau în atmosferă, ca naveta spațială *Challenger*? Sau dacă se dezintegrează în stratosferă? Sau dacă funcționează perfect... dar ratează ținta și lovește altă țară?

– Burt, vrei să spui că nu ne putem bizui pe rachetele noastre strategice nucleare?

– Nu, domnule președinte, ci doar că nu aș vrea să aflu așa ceva. Și nu aș vrea ca restul lumii să afle așa ceva. Eu cred că rachetele funcționează perfect, însă, pe de altă parte, nu intenționez să greșesc într-o chestiune de asemenea importanță. Consecințele ar putea fi catastrofale, prin numărul victimelor și prin pierderea completă a respectului față de forța noastră strategică nucleară. În plus, chiar dacă totul ar funcționa perfect – așa cum sunt convins că se va întâmpla – puterea de foc este prea mare.

MacPherson inspiră adânc, apoi încuviință din cap spre Corsetti, care-i umplu repede un pahar cu apă.

– Așadar, ești de acord cu secretarul de stat. Nu ar trebui să lansăm o rachetă nucleară asupra Bagdadului?

– Nu, domnule președinte, nu am spus asta.

– Atunci ce recomanzi?

– Să nu lansăm o rachetă nucleară balistică intercontinentală.

– Și atunci ce să lansăm?

– *Dacă* veți opta pentru un asemenea atac nuclear – repet *dacă* – aș recomanda folosirea unei arme nucleare tactice. O rachetă de croazieră.

– Fii mai explicit, domnule secretar.

– La ordinul dumneavoastră, bombardierele invizibile B-2 pot decola din baza Air Force Whiteman de lângă Kansas City. Ele pot fi dotate cu rachete de croazieră convenţionale, dar şi cu AGM-129A. Acestea sunt rachete aer-sol care zboară cu peste 800 km/h, au autonomie de trei mii şapte sute de kilometri şi pot expedia cu precizie un focos nuclear W-80-1.

– Dă-mi nişte detalii despre W-80.

–W-80 este un focos nuclear pentru rachetele balistice de la bordul submarinelor, iar W-80-1 este un focos nuclear proiectat pentru a fi utilizat pe rachetele de croazieră lansate din aer. Este o armă de implozie radioactivă în două etape. Are lungimea de un metru şi greutatea de o sută treizeci şi cinci de kilograme, cu forţă de detonare de aproximativ o sută cincizeci de kilotone. Aceasta este echivalent cu detonarea a o sută cincizeci de mii de tone de dinamită.

Bennett se simţi cuprins brusc de greaţă.

Secretarul Trainor continuă:

– Focosul a fost proiectat în 1976 la Los Alamos, prima testare a avut loc în 1981, iar producţia a fost oprită în 1990. Am construit o mie şapte sute de bucăţi. După convorbirile de dezarmare START II, am rămas în stoc cu patru sute.

– Domnule preşedinte?

Era consiliera pentru securitate naţională.

– Da, Marsha?

– Să presupunem, pentru moment, că aţi ordona o asemenea lovitură nucleară. Nu o puteţi face însă unilateral. Va trebui să vă consultaţi cu liderii Congresului. Cu aliaţii. Cu Rusia.

– Şi cu Doron, adăugă Mitchell pe un ton apăsat. Premierul aşteaptă.

– Știu, știu... Bill, tu ce crezi?

– Domnule președinte, întrebarea reală mi se pare a fi: Ce vom face în continuare? Acesta va fi un capitol fără precedent în istoria omenirii și ar trebui să avem – și să explicăm Congresului și aliaților noștri – o idee despre cum va suna capitolul următor.

– Bun, ne vom întoarce la subiectul acesta, dar cum ai recomanda tu să acționăm?

Vicepreședintele era o persoană de calitate. Bennett îl respecta enorm. Avea mult mai multă experiență guvernamentală – îndeosebi în domeniul federal și al securității naționale – decât MacPherson și întotdeauna în momentele de criză era calm, detașat și stăpân pe sine.

Și, lucru pe care Bennett îl aprecia și mai mult, Oaks era un strateg. În anii 1980, el fusese un aliat cheie din Senat al președintelui Reagan, ajutându-l să ocolească și să păcălească Uniunea Sovietică. În anii 1990, fusese un glas ferm și hotărât în susținerea apărării cu rachete strategice și a modernizării forțelor nucleare americane. De asemenea, își folosise impresionanta forță intelectuală pentru regândirea rolului Statelor Unite într-o lume postsovietică.

Bărbatul acesta avea capacitatea de a juca șah tridimensional, gândi Bennett, abilitatea de a calcula și evalua fiecare posibilă mutare, ripostă și contraripostă din domeniul politicii interne și externe. Și să câștige. Nu era de mirare că serviciul secret îi atribuise numele de cod Șah-mat. I se potrivea de minune.

– Între unul și trei milioane de oameni? Oaks clătină ușor din cap. Majoritatea civili nevinovați? Bagdadul și Samarra de nelocuit pentru următoarele decenii?

– Bill, am înțeles. Știu că-i de neconceput, dar îți pun o întrebare simplă: Un atac nuclear va elimina sau nu definitiv amenințarea terorismului finanțat de Irak și iminenta amenințare a folosirii armelor de distrugere în masă de către Jamil Aljafari?

– Da, domnule președinte.

– Va expedia un mesaj către alte națiuni, care se gândesc poate la un atac cu asemenea arme de distrugere în masă asupra Statelor Unite sau a aliaților noștri, că noi deținem mijloacele și suntem hotărâți să le nimicim definitiv?

– Da.

– După tine, va aduce o sută cincizeci de ani de pace în lume?

– Nu sunt sigur sută la sută, dar în esență, da, instinctul îmi spune că așa va fi.

– Avem și alte opțiuni imediate, viabile și eficiente?

Vicepreședintele căzu pe gânduri. Aceasta era, desigur, întrebarea-cheie. Bennett se trezi implorându-l în gând să vină cu o soluție mai bună.

– În următoarea jumătate de oră? Nu.

Bennett simțea că trenul pleca din gară, iar el vroia să sară din mers.

– Am putea invada vestul Irakului, să înaintăm spre Bagdad, să ocupăm orașul, să-l găsim pe Jamil și să terminăm cu el? Să zicem în șase până la nouă luni? Da. Dacă avem tăria să pierdem între zece și douăzeci de mii de soldați americani, cel puțin... poate mult mai mulți? Probabil. Opinia publică americană ne-ar susține? Mă îndoiesc. Aliențele noastre s-ar păstra, mai ales în lumea arabă? În nici un caz. Ar putea să devină următorul nostru Vietnam? În mod clar. Ai fost acolo,

Jim... domnule președinte. Știți ce a însemnat. Vreți să vă întoarceți?

– În concluzie, ce vrei să spui, Bill? insistă MacPherson. Vreau părerea ta finală.

– Suntem într-o situație a naibii de grea.

– Am sesizat.

– Domnule președinte, eu vă spun că nu sunt în favoarea unui atac nuclear. În nici un fel de circumstanțe...

Ochii tuturor erau ațintiți asupra lui Oaks. McCoy își mușcă buza. Bennett își ținu respirația. Președintele se încordă vizibil.

– ...în nici un fel de circumstanțe, cu excepția acestora.

Bennett simți că se sufocă. Era tensionat, speriat și înfrigurat.

– În termeni abstracți, este hâd, grotesc și la limita barbarului, continuă vicepreședintele, dar în termenii opțiunilor noastre militare imediate și ai amenințării la adresa securității naționale a Statelor Unite și a aliaților noștri? Este imediat. Este copleșitor. Este decisiv. Și, da, eu cred că ne va aduce o sută cincizeci de pace mondială, cel puțin.

– Iar pentru asta ar merita? întrebă MacPherson.

– Da, ar putea să merite. Revin însă la întrebarea mea anterioară. Ce va urma? Unde vom ajunge de aici?

– Ecleziastul.

– Mă scuzați, domnule președinte, n-am înțeles.

– „Vreme este să rănești și vreme să tămăduiești; vreme este să dărâmi și vreme să zidești... Vreme este să iubești și vreme să urăști. Este vreme de război..."

Cuvintele atârnară în aer un moment.

– „...și vreme de pace."

– Da, poate fi o formulare bună. Nu ne putem gândi doar la felul în care să ne distrugem inamicul. Trebuie să ne gândim și la felul în care să reconstruim o lume nouă, o lume de pace și prosperitate.

Bennett își dădu seama că președintele ar fi dorit să se ridice și să se plimbe înainte și înapoi prin încăpere. Așa obișnuia să procedeze în ședințele de strategie din GSX, când încerca să examineze o cale de abordare a unei afaceri noi.

Acum însă era ţintuit într-un scaun cu rotile, nedormit, obligat să decidă în privința utilizării armelor nucleare în toiul nopții, la o altitudine de paisprezece kilometri și la depărtare de o mie cinci sute de kilometri de principalii lui consilieri pe probleme de securitate națională.

Incapabil să se plimbe înainte și înapoi, președintele alese să se roage. Fără să spună nimic nimănui, el plecă pur și simplu capul, închise ochii și-și încrucișă degetele în fața pieptului.

Bennett îl fixa cu privirea.

Următoarele momente fură percepute ca o eternitate și Bennett se pomeni clocotind la interior, furios că prietenul și mentorul lui irosea atât timp valoros, când ei dispuneau de atât de puțin. Nu era momentul pentru povești cu zâne, ci pentru gândire rațională și decizii logice. În balanță era soarta lumii.

*

Carrie Downing era inteligentă, stilată și avea treizeci și doi de ani.

Fusese o stea în ascensiune la Excite@Home, cândva principalul furnizor de Internet broadband din lume.

Asta până când compania intrase în lichidare pentru faliment, în octombrie 2001.

Visul lui Downing de a obține statutul de milionară în lumea afacerilor pe Internet se scufundase mai rapid decât *Titanicul*. Ea și alți o mie trei sute de angajați fuseseră concediați, când teroriștii Al-Qaeda loviseră Pentagonul și World Trade Center, iar economia americană se afundase într-o recesiune serioasă.

De aceea, atunci când portofoliul ei de acțiuni se prăbușise ca valoare de la 100 de dolari/acțiune în aprilie 1999 la numai 13 cenți/acțiune peste doi ani și jumătate, Downing făcuse ceea ce ar fi făcut orice autor talentat de software pentru e-mail. Ea se alăturase FBI-ului.

Instruită în cursuri rapide ca specialistă în contrainformații și antitero, ea făcuse rapid o impresie excelentă superiorilor. Fusese inclusă într-o echipă de elită, care se ocupa de un proiect strict secret cunoscut în exterior doar sub numele de cod Lanterna Magică.

Softwareul ultramodern și foarte controversat făcea parte din ceea ce FBI denumea proiectul Carnivorul Amplificat.

Acesta fusese conceput ca să înghită cât mai multe mesaje e-mail și putea fi instalat în secret pe hard diskul calculatorului unui inamic potențial al Statelor Unite sau expediat incognito, ca virus, unei asemenea persoane, atașat unui e-mail sau anunț aparent inofensiv.

După autoinstalare, el permitea FBI-ului să citească fișiere încifrate și chiar să captureze apăsări individuale de taste, de tipul parolelor, aflând astfel detaliile financiare și organizatorice confidențiale ale evazivelor organizații criminale. În plus, până acum

putuse ocoli chiar și cele mai sofisticate software-uri antivirus de pe piață.

Dar până și cea mai bună tehnologie este limitată de calitatea oamenilor care o utilizează. Cei asemenea lui Downing trebuiau să pătrundă în calculatorul unei ținte, să-i fure datele și să le cearnă rapid și fără a fi detectați, căutând genul de informații care-i puteau ajuta pe tovarășii lor agenți de teren să rezolve cele mai dificile cazuri. Iar Downing era bună. Foarte bună! În ultimii ani, ea ajutase la soluționarea atâtor cazuri, încât ajunsese să fie remarcată de Scott Harris, directorul FBI, care o poreclise Regina Carnivoră.

Asta nu însemna însă că ar fi fost scutită de turele de noapte. La urma urmelor, era perioada cea mai animată și mai productivă pentru echipa Lanternei Magice. Ce conta însă? În ciuda trăsăturilor ei remarcabile, a ochilor albaștri amețitori și a râsului molipsitor, Carrie nu mai ieșise cu nici un bărbat de când se alăturase FBI-ului. Poate că de vină era și programul zilnic de douăsprezece până la paisprezece ore, îi repetau mereu colegele de apartament. Pe de altă parte, ea se obișnuise cu lipsa unei vieți mondene, iar asta o determina pur și simplu să muncească și mai mult.

Carrie Downing încremeni brusc. Orice urmă de oboseală sau autocompătimire se evaporă brusc. Privea fix mesajul e-mail abia interceptat, dar nu știa ce să facă cu el. Știa cine-l primise. Ținta – Stuart Iverson, secretarul Trezoreriei americane și contul lui privat de la AOL – era unul dintre cele șaizeci și trei de conturi e-mail ale personalului de vârf din administrație a căror monitorizare fusese autorizată personal de directorul FBI. Dar nu Iverson îi atrăsese atenția. Nu în clipa

aceea. Numele expeditorului fusese cel care-i înghețase sângele în vene.

Rulă imediat o verificare de sistem și urmărire, apoi verifică de două ori rezultatele. Un fior involuntar îi străbătu trupul. Tot ce făcuse pentru FBI fusese amuzant și cool și clandestin... până acum. Acum era cu totul altceva și ea știa asta. Își simțea bubuiturile inimii și picăturile de transpirație ce i se formau pe buza superioară. Ridică receptorul telefonului din fața ei și sună șeful de tură din Centrul operativ antitero.

Cazul acesta era mai mult decât grav... și depășea cu mult atribuțiile ei.

MacPherson ridică fruntea și începu să vorbească, calm și încrezător.

– Bun! Ascultați-mă. Nu spun că așa vom proceda, dar încercați o clipă să analizați și scenariul următor.

Bennett privi monitorul care-l arăta pe Tucker Paine. Îi era imposibil să nu simtă empatie față de el. Bărbatul arăta realmente distrus.

Președintele își adună gândurile, apoi continuă:

– Să presupunem că după ce terminăm întrunirea aceasta, îi voi telefona premierului Doron. Voi refuza să dau curs cererii lui. Îl voi anunța că i-am telefonat doar pentru a-l informa că lansez imediat un atac aerian masiv împotriva Irakului. Mai mult, îi spun că, bazându-se pe informații recente și foarte neliniștitoare, Statele Unite declară război imediat Irakului. Vom dezlănțui întreaga furie a forței noastre militare împotriva regimului lui Jamil Aljafari. Îi voi mai spune că în decursul următoarelor zile, am putea – repet, *am putea* – fi siliți să utilizăm una sau mai multe arme de

distrugere în masă împotriva Irakului. După aceea l-aş întreba dacă în această eventualitate guvernul şi ţara lui ar susţine Statele Unite.

Bob Corsetti încuviinţă:

– Exact. Declarăm război, dar nu promitem sută la sută un atac nuclear. Începem imediat o campanie aeriană. Bombardăm Bagdadul şi Samarra până le facem una cu pământul şi trimitem Divizia 82 în deşerturile din vestul Irakului, pentru a căuta orice lansatoare mobile de rachete Scud. În felul acesta câştigăm timp. Dacă va trebui să mergeţi până la capăt, puteţi lua şi decizia loviturii nucleare. Să sperăm că nu va fi necesară. Dar nu putem recunoaşte în nici un caz că am făcut asta la cererea Israelului. Dacă vom lansa o rachetă nucleară, amprentele israelienilor nu trebuie să apară nicăieri.

– Absolut, spuse Kirkpatrick. Însă va trebui ca Jack, Burt sau eu – probabil Jack – să-l sune pe Modine, ministrul israelian al Apărării, imediat după discuţia domnului preşedinte cu Doron, pentru a insista personal ca israelienii nici să nu atace primii, nici să nu permită să se afle ceva despre acţiunea lor de comando. Jack le mai poate spune că vrem să avem focosul în Washington până diseară la ora 19, ora Coastei de Est.

Fu rândul lui Oaks să intervină.

– Exact, domnule preşedinte. Vă adresaţi naţiunii diseară la ora 21. Explicaţi că Statele Unite tocmai au dejucat o tentativă a Irakului de a lansa o rachetă nucleară către Israel. Anunţaţi că un asemenea act este considerat un atac împotriva Statelor Unite ale Americii. Explicaţi că până în prezent acţiunile noastre au distrus majoritatea celulelor teroriste din lume. Dar îi ajutaţi pe oameni să înţeleagă că de acum s-a trecut

dincolo de un război împotriva teroriștilor, că guvernul irakian ne-a declarat război și ne-a pus în pericol existența. Spuneți lumii că forțele noastre – ba nu, că elicopterele Apache construite de americani – au distrus o echipă irakiană înarmată cu o rachetă Scud și i-au demontat focosul. Veți arăta fotografii întregii lumi, veți explica amenințarea biologică, chimică și nucleară a Irakului și veți atrage atenția că dacă nu se întreprind imediat acțiuni decisive, nimeni nu va fi ferit de armele de distrugere în masă ale lui Jamil Aljafari.

– Apoi, domnule președinte, adăugă Kirkpatrick, declarați război. Spuneți că „forțele neînfricate ale libertății vor învinge forțele lașe ale răului" și că americanii și toți „iubitorii de pace din întreaga lume trebuie să se pregătească pentru cel mai întunecat moment din istoria civilizației umane". Îi pregătiți pe oameni pentru ceea ce vom face și explicați motivul pentru care o vom face, cerându-le să se roage alături de dumneavoastră și pentru forțele noastre armate în aceste momente în care țara este grav amenințată.

– După care încheiați, rosti Corsetti, adresându-vă irakienilor: „Dumnezeu să aibă milă de sufletele voastre, fiindcă noi nu vom avea!"

– Nu, rosti MacPherson ridicând mâna și opunându-se sugestiei aceleia. Nu vom încheia pe o notă de răzbunare, indiferent cât ar fi ea de meritată.

– Domnule președinte, eu...

– Bob, știu ce vrei să spui, dar răspunsul este „nu". Trebuie într-adevăr să fac rechizitoriul Irakului, în mod clar, concis și convingător, dar în același timp trebuie să începem să discutăm despre o nouă situație, o stare de pace și prosperitate care să înceapă în Orientul Mijlociu. Nu voi pomeni de ea în discursul din seara

aceasta, însă trebuie să vorbim între noi, iar după aceea cu israelienii și palestinienii.

– La ce vă referiți, domnule președinte? întrebă secretarul Paine.

– La o lume post-Jamil. La sfârșitul amenințărilor cu război și violență în Orientul Mijlociu, odată pentru totdeauna. Mă refer la aducerea israelienilor și palestinienilor aici, la Casa Albă. Mă refer la un tratat de pace și la afacerea la care lucrează Bennett. De ce? Pentru a permite tuturor evreilor și tuturor arabilor să profite și să prospere în mod personal, dacă vor fi de acord să trăiască împreună în pace. Pentru a oferi lumii un viitor și o speranță, planuri pentru bine... nu pentru rău.

Un val de tulburare intensă, combinat cu o curiozitate sfredelitoare, se revărsă peste toți, inclusiv peste Paine. Timpul ce le era alocat se scurgea repede și nu știau prea bine încotro se îndrepta președintele.

– Bun, știu că timpul este limitat, dar mai ascultați-mă puțin, continuă MacPherson. Ne trebuie un act final, da? Perfect! Atunci, gândiți-vă. Dacă lumea va trăi un coșmar, să fim pregătiți să-i oferim și un vis. Visul adevăratei păci între arabi și israelieni – nu fiindcă se vor iubi între ei, ci pentru că prețul războiului este prea mare și pacea este prea avantajoasă.

– Și ce ar însemna asta, domnule președinte? insistă Paine.

– Uitați la ce mă gândesc eu... MacPherson tăcu o clipă, bău puțină apă și încercă să-și limpezească gândurile. Imediat după încheierea războiului cu Irakul, vom începe să lucrăm cu israelienii și palestinienii pentru a transforma Medexco într-o companie cotată public. Administratorii ei vor fi mai bogați decât au visat vreodată, însă noi vom insista ca toți israelienii și palestinienii să

primească acțiuni la companie din capul locului, de la oferta publică inițială.

– Așa cum a făcut Thatcher în Marea Britanie, completă Bennett, fără să fie împușcat de Kirkpatrick sau de altcineva.

– Cam așa ceva, replică președintele. Toți israelienii și palestinienii vor deține acțiuni ale companiei. Fondul Joshua va asigura miliardul de dolari în capital de risc. Partea aceasta a tranzacției este deja încheiată. Toți investitorii fondului Joshua își păstrează acțiunile... dar prin cotarea publică, israelienii și palestinienii ar putea deveni instantaneu uluitor de bogați.

– Doriți realmente să cooptăm afacerea lui Bennett? întrebă Kirkpatrick.

– Absolut, încuviință președintele. Ați fost informați toți despre detaliile esențiale, nu?

– Da, răspunse Kirkpatrick, dar nu înțeleg în ce fel se va aplica aici.

Inima lui Bennett bubuia și gândurile îi goneau. În același timp, își simțea mintea mai limpede ca oricând.

MacPherson se uită la el, surâse, apoi continuă:

– Cei mai mulți oameni habar n-au pe ce rezerve de țiței și gaze naturale stau israelienii și palestinienii. Aceasta poate fi valabil și pentru unii dintre voi, chiar dacă ați citit dosarul. Sunt realmente uriașe, aproape inimaginabile. La început, am crezut că erau doar gaze naturale, dar anul trecut s-a descoperit petrol. Zăcăminte incredibil de mari de petrol! Pentru a le pune în context, putem face o comparație cu Arabia Saudită, care este cel mai mare producător de petrol din lume, deținând un sfert din rezervele mondiale cunoscute. Saudiții extrag zilnic opt milioane și jumătate de barili și, de aceea, la un preț al barilului între douăzeci și

cinci și treizeci de dolari, câștigă zilnic peste două sute de milioane de dolari, ceea ce înseamnă optzeci–nouăzeci de *miliarde* de dolari pe an, la prețurile actuale. Ei bine, Bennett, McCoy și echipa lor apreciază că după instalarea echipamentelor de forare și rafinare, când totul va funcționa la parametri maximi, Medexco ar putea deveni rapid una dintre cele mai mari companii petroliere din lume. Ar putea să extragă zilnic între cinci și șase milioane de barili, ceea ce ar însemna – la o estimare moderată – cincizeci–șaizeci de *miliarde* de dolari pe an, numai din vânzările de țiței și gaze naturale brute, ca să nu mai vorbesc de vânzările de produse rafinate și cu amănuntul.

– Chiar așa mult țiței și gaze naturale sunt acolo? întrebă Oaks.

– Da, încuviință președintele. Dacă se ține seama de toate celelalte produse și surse de venituri potențiale pentru care noi – mai puțin eu – pentru care fondul Joshua și GSX au dezvoltat un plan de afaceri detaliat, Medexco ar putea în scurt timp să înregistreze vânzări anuale de ordinul a o sută optzeci până la două sute douăzeci de miliarde de dolari pe an.

– Asta înseamnă mai mult decât PIB-ul actual al Israelului, observă Oaks.

– Exact. Cam ăsta-i ordinul de mărime despre care vorbim. PIB-ul Israelului este actualmente de aproximativ o sută douăzeci de miliarde de dolari pe an. Afacerea aceasta cu petrol va schimba absolut totul. Și asta nu-i tot. Toate acestea vor face din Medexco una dintre cele mai mari companii petroliere din lume, de mărimea... să zicem, ExxonMobil, care are vânzări brute anuale de un sfert de trilion de dolari.

– Compania o să valoreze o avere, icni Paine care până atunci nu știuse ce pregătise Bennett.

– Desigur, continuă MacPherson, toate cifrele acestea au rezultat din scenarii ideale, bazate pe violențe reduse ca intensitate în regiune, dar fără războaie. În mod evident, platformele de foraj pentru țiței și gaze naturale, ca și rafinăriile sunt foarte de vulnerabile la atacuri, făcând ca investiția să fie practic inutilă pentru majoritatea investitorilor, dacă regiunea va avea parte de terorism agresiv continuu sau dacă va fi cuprinsă de război.

– De aceea a intrat așa ușor Bennett? întrebă Oaks.

Bennett îl privi pe MacPherson, care încuviință, dându-i aprobarea să vorbească.

– Da, domnule vicepreședinte, rosti Bennett. Mai țineți minte mărunta investiție a lui John D. Rockefeller în Standard Oil din 1862? Atunci el a investit doar patru mii de dolari. Iar după șapte ani...

– ...deținea aproximativ nouăzeci la sută din companie, termină vicepreședintele, și stătea pe o mină de aur.

– Exact. Iar restul este istorie. De aceea GSX a recomandat atât de insistent ca fondul Joshua să investească imediat un miliard de dolari în acest proiect. Deoarece puțini și-ar asuma riscul într-un astfel de mediu. Evident, dacă am fi beneficiat de pace...

– Vrei să spui dacă Irakul ar fi fost eliminat de pe fața pământului, îl corectă Paine.

Bennett refuză să înhațe momeala.

– ...dacă am fi beneficiat de pace – de pace adevărată, durabilă – toate calculele acestea ar fi fost discutabile sau, în cel mai bun caz, conservatoare. Valoare cea reală a companiei ar putea crește de câteva ori, practic peste noapte.

– Și de acolo unde ar ajunge? întrebă vicepreședintele.

Bennett se uită repede spre președinte pentru îndrumări, dar MacPherson nu schiță nici un gest.

– Impresia mea este că putem crește investiția noastră primară printr-o ofertă publică inițială, grație căreia s-ar strânge sute de miliarde de dolari în capital cu care s-ar completa toate facilitățile necesare mult mai rapid decât ar fi de așteptat. Am putea asista la crearea de gigantice porturi comerciale în Gaza. Am putea vedea că egiptenii se implică foarte rapid. Bănuiesc că ar fi interesați să construiască rafinării în Deșertul Sinai.

– Și Iordania? întrebă Paine.

– Cred că Iordania va fi pur și simplu încântată, zâmbi Bennett. Erin?

– Absolut, interveni prompt McCoy. Jon și cu mine am luat în calcul toate scenariile posibile. Considerăm că iordanienii ar putea fie să investească direct în Medexco – sau să construiască rafinării și alte facilități similare în propria lor țară – fie, ceea ce noi considerăm mult mai probabil, să acționeze rapid în direcția dezvoltării de stațiuni de lux, terenuri de golf, complexuri hoteliere... Avantajul lor competitiv constă în faptul că dețin teren, spațiu și forță calificată de muncă. Dacă investiți capital serios în țara aceea, vă puteți aștepta la lucruri spectaculoase. Jon și cu mine apreciem că Gaza, malul vestic al Iordanului și Sinaiul ar putea deveni noua Arabie Saudită, focalizându-se pe forări, rafinare și prelucrarea industrială a petrolului. Noi credem că Israelul va deveni noua Silicon Valley și Elveție a regiunii, ajungând una dintre cele mai de seamă capitale ale tehnologiei de vârf, serviciilor bancare, finanțelor și medicinii mondiale. Pe de

altă parte, bănuim că Iordania ar putea deveni Palm Springs a regiunii – adică, turism, comerț, stațiuni, hoteluri de lux...

– O lume de complexuri tip Biltmore și Ritz-Carlton? întrebă Oaks.

– Așa ceva, încuviință McCoy.

MacPherson interveni.

– Oportunitățile ar fi extraordinare. Israelul și orice entitate sau stat palestinian care ar rezulta din negocierea finală a păcii ar avea potențialul de a deveni atât mai bogate, cât și mai puternice economic decât majoritatea celorlalte țări din OPEC laolaltă!

Bennett observă că, printre alții, secretarul de stat era în mod clar fascinat de ceea ce auzea.

– Iar dacă Medexco este cotată public, rosti Bennett, cu majoritatea acțiunilor deținute, cel puțin inițial, de cetățeni israelieni și palestinieni – evident, dacă ei nu optează pentru a le vinde – ar fi un dar divin pentru oamenii aceia, mai ales pentru familiile arabe, dintre care multe trăiesc sub pragul sărăciei.

– Estimarea cea mai favorabilă, Jon? întrebă președintele.

Bennett se întoarse către McCoy.

– Erin?

– Domnule președinte, scenariile noastre sugerează că la un an după oferta publică inițială, israelienii și palestinienii ar putea deține acțiuni valorând între o jumătate de milion și un milion de dolari pe familie.

– Vorbești serios? făcu vicepreședintele.

– Peste doi ani, răspunse McCoy, dacă situația rămâne pașnică și evoluează în direcția estimată – și dacă oamenii păstrează acțiunile și nu le vând după oferta publică inițială și perioada de reținere – este foarte

posibil ca ei să-și multiplice de mai multe ori sumele respective.

– Pentru a pune lucrurile în perspectivă, adăugă Bennett, în prezent o familie mijlocie din Palestina câștigă sub o sută douăzeci și cinci de dolari pe lună. Aproape peste majoritatea ar deveni multimilionare.

– Incredibil, comentă Kirkpatrick rulând rapid o analiză cost–beneficii. Stimulentele pentru pace – o pace reală, de durată, asigurată – ar fi extraordinare...

– Jon, întrebă Oaks, care estimezi că ar fi implicațiile pentru Statele Unite?

– Cred că în privința asta ar fi mai bine să-l întrebăm pe președinte, rosti Bennett și se întoarse către MacPherson.

– Mulțumesc, încuviință președintele. Bill, părerea mea este că s-ar putea impulsiona serios economia globală, evitând colapsul total al încrederii consumatorilor și investitorilor pe care l-am vedea în curând, dacă nu acționăm decisiv pe mai multe fronturi. Aș spune că șocul realmente fizic al neutralizării celui mai mare rău planetar, urmat – destul de repede – de anunțarea descoperirii și exploatării de petrol și gaze naturale în Țara Sfântă, urmată la rândul ei de semnarea cu mare pompă a unui tratat de pace pe peluza sudică a Casei Albe i-ar stimula pe investitorii și consumatorii din toată lumea. Brusc, absolut totul ar părea posibil. Pacea și prosperitatea ar fi văzute ca fiind carta definitorie a noului mileniu. Mai consider că încrederea consumatorilor va reveni instantaneu și în forță. S-ar putea să nu semene cu nimic din tot ce am văzut până acum.

– Sau s-ar putea să dăm greș, adăugă Mitchell.

– Așa este, aprobă MacPherson. Sau s-ar putea să dăm greș. Deținem o oportunitate de a face toate

lucrurile acestea să funcţioneze. Dacă procedăm bine, restul lumii va avea o şansă de a le obţine. Dacă însă dăm greş, noi şi restul lumii vom fi într-un necaz foarte, foarte serios.

Toţi reflectau asupra importanţei deciziilor ce trebuiau luate. În mod clar însă, starea generală şi impulsul agresiv se modificaseră spectaculos.

– Evident, urmă preşedintele, este posibil să mă înşel, dar instinctele m-au slujit bine de-a lungul anilor.

– Aşa este, comentă Oaks.

– Cu toate acestea, interveni secretarul Paine, continuăm să vorbim despre necesitatea de a folosi arme nucleare pentru a obţine toate acestea.

– Este adevărat.

– Atunci, mă văd silit să vă repet: aşa ceva nu merită. Vă rog, domnule preşedinte! Vă implor! Nu faceţi aşa ceva.

– Domnule secretar, te aud perfect, să ştii.

– Cum puteţi fie şi măcar să vă gândiţi la posibilitatea incinerării câtorva milioane de suflete prin apăsarea unui buton, într-o fracţiune de secundă? Nu putem deveni ca barbarii împotriva cărora am fost siliţi să luptăm. Scopul nu justifică niciodată mijloacele. Niciodată! Asta fost lecţia dată de Hiroshima şi Nagasaki. Asta a fost lecţia Vietnamului. Şi tot asta a fost lecţia experienţei sovieticilor în Afghanistan. Cum puteţi?...

– Domnule secretar, se răsti MacPherson ferm, dar furios, asta nu-i câtuşi de puţin adevărat! Nu-i adevărat! Deloc! Lecţia Vietnamului a fost să nu lupţi niciodată într-un război drept – un război împotriva unui imperiu al răului şi împotriva aliaţilor săi care caută să înrobească omenirea – dacă nu intenţionezi să învingi. Lecţia Afghanistanului a fost să nu lupţi într-un război

pe care nu ai de ce să-l câștigi. Iar lecția dată de Hiroshima și Nagasaki a fost că un președinte nu trebuie niciodată – *niciodată!* – să ezite să folosească absolut toate mijloacele și căile necesare pentru a preveni măcelărirea cetățenilor americani și a aliaților lor.

– Domnule președinte, asta înseamnă să răspundem răului prin rău. Devine însăși esența a ceea ce noi sperăm să înfrângem.

– Nu, nu – nu-i așa. Nu-i deloc așa. Înseamnă stoparea răului definitiv.

– Cum? Utilizând chiar instrumentele răului – armele?

– Armele nu sunt rele, domnule secretar. Nu sunt rele în sine, decât dacă ajung în mâinile celor care le utilizează în scopuri rele. Împiedicarea uciderii unor americani nevinovați nu este rea. Este profund morală și inerent justă.

– Domnule președinte, dumneavoastră auziți ce spuneți? Auziți cu adevărat? Să presupunem că am invada Irakul. Poate – *poate!* – că vom pierde cincizeci de mii de americani. Poate... Dar poate că nu. Este scenariul cel mai defavorabil. Dumneavoastră vorbiți însă despre uciderea unui număr de cincizeci de ori mai mare de oameni, de civili.

– Tu de partea cui ești, Tucker?

Paine păru stupefiat.

– Mă simt jignit de întrebarea asta, domnule președinte.

– La fel ca mine, replică MacPherson. Eu am jurat să respect Constituția Statelor Unite, să protejez și să apăr poporul american de orice amenințări externe și interne – *nu* să protejez și să apăr toți oamenii, femei, copii și bărbați, de pe fața Pământului. Eu nu sunt

Dumnezeu. Nu sunt răspunzător pentru toți. Responsabilitatea mea este de a mă asigura că inocenții noștri – inocenții americani – nu sunt uciși. Că nu sunt uciși de Jamil Aljafari, de Mohamed Jibril sau de următorul Osama bin Laden. De nimeni. Niciodată. Punct! Nu mai am nimic de adăugat. Nu eu am adus situația pe muchia războiului nuclear, domnule secretar, ci Jamil. Însă eu nu voi trimite zece sau douăzeci sau cincizeci de mii, și nici chiar cinci sute de americani la moarte sigură într-un război terestru prelungit în Irak – în nici un caz atunci când știu că Jamil are arme nucleare, antrax, gaze Sarin și VX... în nici un caz atunci când știu că Jamil este pe moarte, este disperat, ne urăște și poate crede că nu mai are nimic de pierdut... în nici un caz atunci când știu că oamenii noștri pot fi uciși de călăul din Bagdad. *Asta*, domnule secretar, ar fi rău. Eu nu voi face parte din răul acela și nici dumneata n-ar trebui să faci parte.

Pentru prima dată, Bennett era mulțumit că cei doi bărbați nu se găseau în aceeași cameră. S-ar fi putut ajunge la violențe fizice, indiferent cât de grav rănit ar fi fost președintele. În același timp, oricât de mult ar fi ținut la MacPherson și oricât de justificate ar fi considerat cuvintele sale, se simțea de partea lui Paine.

Nu știa ce ar fi trebuit MacPherson să facă, altceva decât să lanseze atacuri aeriene, dar știa că în nici un caz nu ar fi trebuit să recurgă la arme nucleare. Iar în adâncul sufletului, Bennett era convins că oricât de înflăcărată și de puternică ar fi fost pledoaria președintelui, peste câteva ore el s-ar fi detașat și ar fi analizat lucrurile cu răceală, schimbând cursul acțiunii. În privința asta nu avea absolut nici o îndoială.

– Exact din așa ceva nu voi face eu parte, răspunse secretarul la fel de înfocat. Vorbiți despre aruncarea de bombe atomice și apoi despre forări pentru țiței, care-i vor face fericiți și bogați pe toți cei din Israel și Palestina. Vorbiți despre visul dumneavoastră petrolier – Medexco. Iar eu sunt de acord, *este* fascinant. *Este* atrăgător. Și în orice alte circumstanțe ar putea să fie perfect. Dar aici și acum, el nu este vandabil. Nu puteți ucide milioane de irakieni nevinovați cu o bombă atomică, iar după aceea să anunțați oferta publică inițială. Este greșit, domnule președinte! Profund greșit. Și este un comportament nedemn pentru dumneavoastră și pentru poporul american.

– Suntem în dezacord, domnule secretar, rosti președintele. Dă-mi voie să fiu perfect limpede. Dacă Statele Unite decid să utilizeze arme nucleare împotriva unor inamici cu gânduri ucigașe, nu o vor face pentru a aduce pace și prosperitate israelienilor și palestinienilor. Nu, ci pentru a proteja viețile și interesele vitale ale poporului nostru și ale aliaților noștri ... ca și pentru a scăpa civilizația de amenințarea propriei ei supraviețuiri. Punct! Domnule secretar, am fost întrebat ce va urma după aceea. Am fost întrebat unde am putea ajunge după ce aș lua o asemenea decizie teribilă și oribilă. Iar la ambele întrebări eu voi da un singur răspuns. Nu este însă unicul posibil. Nu este un panaceu, ci un răspuns dintre multele posibilități. Da, lumea va continua să aibă probleme. Da, vom continua să ne confruntăm cu Coreea de Nord, cu China, cu Sudanul, cu SIDA, cancerul, sărăcia, rasismul și toate celelalte păcate, boli și flageluri care au existat acum o săptămână și acum o lună. Eu însă afirm că ceea ce vom face s-ar putea să fie una dintre multele raze de soare ce

străbat printr-un nor foarte negru. Ar putea să fie visul unei zile însorite după o furtună înfricoșătoare. Despre *asta* vorbesc, domnule secretar. Și regret profund faptul că prin cuvintele dumitale sugerezi contrariul.

*

Bennett simțea dureri teribile în spate și în ceafă.

Constată că stătea gârbovit, încordat, profund neliniștit de direcția în care se îndreptau dezbaterile Consiliului securității naționale.

– Domnule președinte, mai avem doar optsprezece minute.

Vorbise Mitchell. Timpul se scurgea iute.

– Doamnelor și domnilor, vorbi MacPherson, trebuie să începem să punem evenimentele în mișcare. Mai este timp până la luarea unei decizii finale, dar sunt alte lucruri care trebuie făcute imediat.

Instinctiv, Bennett căută pe sub masă mâna lui McCoy și o strânse ușor. Erin îi aruncă o privire și-i răspunse printr-o strângere similară.

– Domnule secretar Trainor.

– Da, domnule președinte.

– Declanșează imediat Operațiunea Ciclonul Iminent. Începe bombardamente masive asupra Bagdadului, Samarrei și tuturor bazelor aeriene irakiene, utilizând numai muniții convenționale. Trimite bombardierele – B-52, F-18, F-11... toată flotila. Folosește inițial rachete de croazieră convenționale și Tomahawkurile de pe portavioane – dar cu efecte maxime.

– Am înțeles.

– Divizia 82 și Delta Force să pornească imediat pe sol, căutând rachetele Scud. Cât de departe sunt actualmente?

– Aproape c-au ajuns. Au decolat din Statele Unite și au zburat toată noaptea.

– Bun. Echipa SEAL 6 și Echipa de cercetare nucleară de urgență să se îmbarce imediat într-un elicopter și să pornească spre Bagdad. Vreau să ajungă cât mai repede în teatrul de operațiuni. În clipa în care avem cea mai vagă bănuială asupra altei posibile lansări nucleare, îi vom trimite ca pe Spărgătorii-Fantomă israelieni, pentru a scoate din funcțiune racheta și a recupera focosul. Atenție însă – nu dispunem de mult timp și nu trebuie să-i implicăm pe israelieni și pe saudiți în războiul acesta. Ai înțeles?

– Da, domnule președinte.

– Bun. După aceea, decolează B-52-urile de la Whiteman și adu-le cât poți mai repede la Incirlik, în Turcia. Toate să fie alimentate și încărcate cu rachete nucleare tactice. De asemenea, pentru orice eventualitate, rachetele să fie preprogramate pentru Bagdad și Samarra. Este de la sine înțeles, dar vreau să le vorbești personal piloților și să le explici că rachetele nucleare nu pot fi lansate decât în urma ordinului meu direct și cu codurile de autorizare cuvenite. Încă nu am luat decizia finală, dar vreau ca ei să fie pregătiți, în orice eventualitate. Să ne rugăm Domnului să nu se ajungă la așa ceva.

– Am înțeles.

Secretarul Apărării ridică telefonul care-i făcea legătura cu șefii de Stat-Major ai armelor reunite din Pentagon și începu să vorbească repede.

– Sanchez?

– Da, domnule președinte.

– Adu-l imediat pe Mingea-de-fotbal. Spune-i să sune la Centrul de comandă militară națională din Pentagon și să ceară informarea pentru acțiune.

– Am înţeles, domnule preşedinte.

– Bill, convoacă-i telefonic pe liderii Congresului. Ştiu că sunt risipiţi prin toată ţara, dar îi vreau cât se poate de repede în conferinţă telefonică.

– Da, domnule preşedinte.

– Bob, fă-mi legătura cu premierul Doron. În acelaşi timp, pe altă linie, sună-l pe preşedintele Saadeh. Vorbeşte apoi cu Chuck Murray şi spune-i să convoace televiziunile pentru diseară şi să înceapă să coordoneze nişte scurgeri de informaţii. Să fie ceva care să funcţioneze, nu ne putem permite rateuri în momentele astea.

– Da, domnule preşedinte.

– După aceea, sună-l pe Shakespeare în Casa Albă şi spune-i să schiţeze un discurs pentru diseară. Ia legătura cu cineva de la Public Relations. Vreau detaliile pentru slujba de înmormântare, care să fie trimise de asemenea Primei Doamne. Mi-ar plăcea dacă ar veni Franklin Graham să ţină un discurs. Sună-l chiar tu, Bob. Anunţă-l c-o să-i telefonez personal, imediat ce mă eliberez.

– Da, domnule preşedinte.

Corsetti plecă spre capătul opus al sălii de conferinţe, ridică un telefon şi apelă un operator din Casa Albă.

– Marsha, convoacă-i telefonic pe aliaţi. Începe cu Londra, apoi cu preşedintele Vadim.

– Domnule preşedinte?

Vorbise secretarul Paine. Fusese în mod evident lăsat în afara derulării evenimentelor, dar nu mai părea înfuriat. MacPherson continuă totuşi să se poarte foarte oficial.

– Da, domnule secretar?

– O întrebare.

– Care anume?

– Domnule președinte, veți dezlănțui puterea divină și cu ea legea consecințelor neintenționate. Cine poate ști ce se va întâmpla în continuare? Dacă Moscova va decide într-o bună zi că trebuie să folosească forța nucleară? Sau Beijingul, Pyongyangul, India sau Pakistanul? Dacă Teheranul decide vreodată să atace Israelul cu arme atomice? Ce va fi atunci? Ce vom face noi? Ce am mai putea spune, când ne vor privi în ochi și vor întreba: „Auziți, păi n-ați început voi?"

Tăcerea din sală era nefirească.

– Domnule secretar, nu mai am la dispoziție nici cincisprezece minute. Nu trăim într-o lume perfectă și bănuiesc că va trebui pur și simplu să fac față situațiilor acelora atunci când mă voi confrunta cu ele. Deocamdată însă am o treabă de făcut. Și o voi face.

Președintele dădu din cap către Corsetti și transmisiunea se întrerupse. Videoconferința se încheiase. Dezbaterea luase sfârșit. De acum începea partea cea mai grea – oprirea lui Jamil înainte ca Irakul să poată lansa o rachetă nucleară. Iar timpul nu le era un aliat.

*

David Doron își privi colegii, inspiră adânc și preluă apelul.

– Domnule președinte, sper că ai un răspuns pentru mine.

– Domnule prim-ministru, te-am sunat să te informez că Statele Unite au declanșat un război pe toate fronturile împotriva Republicii Irak.

Epuizat, premierul israelian expiră ușurat.

– Rachetele noastre de croazieră se află în aer, continuă MacPherson, iar bombardierele decolează chiar în timp ce vorbim. Ne desfășurăm trupele terestre cât

putem de repede. Ai cuvântul meu: îl vom înlătura pe Jamil Aljafari și-i vom neutraliza mașinăria de război, indiferent cât ne va costa asta.

– Sunt niște vești minunate, prietene.

– La ora 21, ora Coastei de Est, voi rosti un discurs televizat din Biroul Oval, explicând evenimentele care au dus spre acest moment. Voi explica faptul că securitatea noastră națională, interesele noastre vitale, ca și prietenii și aliații noștri se găsesc în mare pericol. De asemenea, voi descrie cursul nostru de acțiune. Însă, David, în calitate de prieten, trebuie să știu un lucru.

– Da, domnule președinte?

– Dacă voi considera necesar să ordon folosirea unei arme de distrugere în masă împotriva Irakului, întrucât nu voi găsi alt curs eficient de acțiune în neutralizarea suficient de rapidă a forțelor lui Jamil, guvernul tău ne va susține atât public, cât și la ONU?

– Da, răspunse imediat Doron. În ce alt fel vă putem ajuta?

– Îți poți dezamorsa armele nucleare, David, rosti MacPherson încet, dar ferm.

Urmă o pauză prelungă.

– Te rog, spuse Doron, nu-mi cere așa ceva.

– Trebuie. Va fi și așa suficient de rău ca Statele Unite să folosească asemenea arme, dar nu te amăgi – dacă le va folosi țara ta, repercusiunile internaționale vor fi teribile. Te pot asigura în privința asta.

– Domnule președinte, sunt perfect conștient de riscurile cu care ne confruntăm în termenii opiniei internaționale. Chiar și ai comerțului internațional. Ne aflăm însă pe muchie de cuțit. Discutăm aici despre supraviețuirea rasei evreiești așa cum o cunoaștem. Guvernul meu vă dorește numai bine în această campanie

militară, dar vreau să fiu clar – dacă vom avea cel mai mic indiciu că Irakul este pregătit din nou să utilizeze asemenea forţe distrugătoare, vom acţiona. Vom acţiona decisiv. Vom acţiona ca un cataclism. Şi vom acţiona fără avertisment.

– Te rog să-ţi reconsideri poziţia, răspunse MacPherson, străduindu-se cu disperare să găsească un argument coerent – oricare – pentru a-l convinge pe liderul israelian.

– Nu pot face aşa ceva.

– Bănuiesc atunci că ar fi mai bine s-o facem noi, pentru ca să nu fiţi nevoiţi să luaţi voi situaţia în mâini.

12

Era o furtună teribilă – în locul nepotrivit și la momentul nepotrivit.

În Orientul Mijlociu era ziuă, dar părea și se simțea ca și cum ar fi fost toiul nopții. Vântul sufla în rafale cu 90 km/h peste Marea Mediteraneană, ca și peste Liban, nordul Siriei și al Irakului.

Perdele masive de ploaie se deplasau aproape orizontal. Străfulgerări aprinseră cerul negru și amenințător, îngăduind celor îndeajuns de nebuni să stea pe punțile care se înclinau și se legănau puternic ale celor două portavioane nucleare americane să zărească talazuri monstruoase ale căror creste ajungeau la doisprezece metri înălțime.

Nu era un moment grozav pentru a merge la război, însă soldații, marinarii și aviatorii nu-și aleg niciodată momentele când intră în luptă.

Mesajul e-mail sosi de la Centrul de comandă militară națională și era clasificat „extremă urgență". Fu imediat decodificat, tipărit, introdus în mapa neagră cu eticheta „Strict secret" și dat căpitanilor celor două

nave. Peste câteva minute, în ciuda furtunii dezlănțuite, zeci de jeturi începură să fie catapultate de pe punțile lui *Theodore Roosevelt* și *Ronald Reagan,* cel din urmă fiind cel mai nou portavion american de clasă Nimitz, cu deplasament de nouăzeci și șapte de tone și dotări ultramoderne, care patrula pe Marea Mediterană.

Comandantul suprem vorbise. America intra în război – chiar acum. Iar în bătaia armelor se găsea Jamil Aljafari.

– Downing, să nu te joci cu mine!

Aflat în spatele unei baterii de șaisprezece calculatoare și cinci uriașe ecrane TV în centrul Centrul operativ antitero de la etajul al patrulea al sediului FBI-ului, șeful de tură Sam Maxwell nu putea să creadă ceea ce auzea la telefon.

– N-am chef de glume!

– Nu-i nici o glumă. Îți spun că-i ceea ce am primit și am verificat de trei ori. E cât se poate de real.

– Vrei să-mi spui că secretarul Trezoreriei tocmai a primit un mesaj e-mail de la Iuri Gogolov?

– Da.

– Și l-a deschis?

– Da. Contul lui privat din AOL i l-a retransmis pe BlackBerry... *și el l-a deschis chiar în Air Force One.* Apoi l-a șters. Mesajul în sine este bizar. Nu-l pricep. Și nu știu ce să fac. M-am gândit că tu și directorul ar trebui să-l vedeți imediat.

– Aici ai gândit bine. În regulă. Rămâi pe loc și nu spune nici o vorbă nimănui. Vin la tine.

MacPherson încheie convorbirea cu Doron și se întoarse către Bennett.

– Jon, în clipa în care ajungem la Andrews, vreau ca tu, Erin și Deek să vă îmbarcați într-un avion și să vă duceți imediat în Israel. În timpul zborului o să vă informez ce trebuie să faceți, dar, în linii mari, după ce aterizați vă veți întâlni cu Galișnikov și Sa'id ca să le explicați ce doresc să fac cu planul acesta de pace. După aceea vă veți întâlni personal – însă separat – cu Doron și Saadeh. Prezentați-le același scenariu al planului de pace. Pas cu pas. Etapă cu etapă. În clipa de față, Doron este gata să apese pe trăgaci și nu-l învinuiesc. Noi însă trebuie să-l determinăm pe el și cabinetul lui să se gândească la ce va urma *după* ce-l înlăturăm pe Jamil, la finalul partidei. Cu Saadeh este altă poveste. Poate că în clipa de față este un lider onorific, nemaifiind conducătorul ales al Autorității Palestiniene, dar nu vă amăgiți. El și suporterii lui loialiști continuă să conducă de fapt totul. Pe el va trebui să-l convingeți. Iar cheia în discuția cu Saadeh, Jon, este să transmiți cât se poate de clar următorul mesaj: fie că este de acord cu afacerea asta – care-i va face pe el și pe palestinieni mai bogați decât au sperat, au visat ori și-au imaginat vreodată – fie el și șleahta lui vor fi terminați.

Cuvintele amenințătoare apăsau greu; Bennett gândi că ultimatumurile nu erau stilul lui MacPherson, dar, de pe altă parte, același lucru era valabil și în cazul războaielor nucleare.

– Voi *stopa* toate ajutoarele americane spre el, continuă președintele, și voi *trimite* Delta Force să-i vâneze și să-i nimicească teroriștii. Apoi vom începe să-l hăituim. Personal, m-am săturat de Saadeh și de banda lui

de corupți. Este momentul ca ei să conducă, să fie conduși, ori să se retragă. Dacă va fi nevoie să distrug Irakul, atunci, crede-mă, va fi necesar să-i dăm cap în cap și să impunem pacea în regiune, altfel consecințele vor fi serioase pentru conducerea palestiniană. Ai înțeles?

Bennett rămase uitându-se ameţit la prietenul său, președintele.

– E ceva neclar, Jon?

– Nu, domnule președinte, doar că...

– Doar că ce?...

– Mă scuzați... voiam să zic că acum o oră încă lucram pe Wall Street și acum doriți să merg în Israel și să negociez un plan de pace cu Khalil Saadeh, în timp ce Jamil Aljafari ne potopește cu rachete nucleare...

– În primul rând, Irakul nu va mai avea o a doua ocazie să lanseze vreo rachetă, nucleară sau nu. În al doilea rând, pe cine vrei să trimit – pe Tucker Paine? Tu cunoști situația și cunoști afacerea asta cu petrolul. În plus, mă cunoști pe mine. Tu ești soluția, Jon. Joacă-ți rolul și-ți garantez că eu îl voi juca pe al meu. Nu voi îngădui ca Irakul să bombardeze Israelul. Punct!

Cuvintele lui MacPherson nu erau prea convingătoare și cu atât mai puțin liniștitoare, gândi Bennett. Ideea de a muri într-un holocaust nuclear într-o țară despre care știa atât de puține – și despre care îi păsa încă și mai puțin – aproape că-l paraliza pe bărbatul care de obicei era indiferent. Dar ce alternativă avea? Acestea erau cărțile pe care le primise și era sigur doar de un singur lucru: nu-și putea permite să piardă.

Ziua nu este un moment prielnic pentru a pătrunde în zbor în inima întunericului.

Dar ei nu aveau de ales.

În clipa aceea, în Arabia Saudită problema nu era vreo teribilă vijelie cu fulgere și trăsnete, ci o furtună orbitoare de nisip care reducea periculos vizibilitatea. America era însă la nivelul Stare Apărare, cu sau fără furtuna de nisip.

Așa că, fără avertisment, douăzeci și două de avioane F-15E Strike Eagle – care făceau parte din Escadrila 48 (poreclită „a Libertății" în vremea administrației Eisenhower) – decolară din baza aeriană Prince Sultan de lângă Al Kharj din Arabia Saudită, situată la o oră sud-est de Riyadh, și goniră iute și jos deasupra deșertului, pătrunzând în nordul Irakului.

Ordinele lor proveneau direct de la Centrul de comandă militară națională din Tampa: nimicirea instalațiilor antiaeriene ale Irakului, impunerea sută la sută a supremației aeriene americane, iar apoi căutarea și distrugerea lansatoarelor mobile de rachete irakiene.

Vânătoarea rachetelor Scud aducea cu căutarea acului în carul de fân, la altitudinea de o mie cinci sute de metri și viteza Mach 2, dar mai întâi era necesar să-și asigure supremația aeriană. Pentru asta se antrenaseră și se instruiseră piloții și operatorii sistemelor de armament, dar impunerea supremației aeriene cerea timp. Iar timpul era un lux pe care nu și-l puteau permite acum.

Avea să fie un joc supersonic de-a pisica și șoarecele, cu o mică deosebire.

Șoarecele putea fi atomic.

Pierduse elementul-surpriză.

Dar mai avea cărți de jucat.

Stând singur în centrul privat de comandă și uitându-se la o baterie de ecrane de calculatoare care-i ofereau cele mai recente date asupra mobilizării forțelor sale de elită, Garda Republicană, dar și a agenților din străinătate, generalul Azziz știa că încă mai putea lansa o lovitură decisivă. Unica întrebare era: Când?

Tastă rapid trei mesaje cifrate. Primul dintre ele se adresa celor patru „călăreți", care ieșeau rapid din Rusia pentru a-și ocupa cât mai repede pozițiile. Misiunea lor era de a-i asasina pe Dmitri Galișnikov („evreul împuțit", lătrase Jamil) și pe Ibrahim Sa'id („trădătorul spurcat al poporului său", adăugase liderul irakian) și apoi de a lansa o campanie sângeroasă de explozii sinucigașe în Ierusalim, Tel Aviv, Haifa și Eilat. Al doilea mesaj e-mail era către „activele" lui de lângă Moscova – Gogolov și Jibril – pentru a activa altă etapă a campaniei de teroare. Al treilea era spre importantul lui „Mr. C" din SUA.

După aceea, Azziz ridică receptorul unui telefon și răcni comenzi în arabă principalului său adjunct din centrul de comandă și control.

– Declară alarmă generală. În mai puțin de o oră, ar trebui să ne așteptăm la sosirea aviației americane. Toate trupele să fie pregătite de luptă. Și etanșează buncărul. Bătălia va începe.

*

Air Force One aterizează la Andrews, vineri dimineață la ora 4.30.

Numai două zile trecuseră de la atacul kamikaze asupra președintelui și coloanei auto din Denver, dar totul se schimbase.

Președintele, Corsetti, Mingea-de-fotbal și o echipă de agenți ai serviciului secret condusă de Jackie Sanchez plecară în *Marina 1* și încă un elicopter spre Casa Albă, pentru a fi informați despre primele raiduri aeriene. Iverson le ceru agenților săi de pază să-l ducă acasă. Trebuia să facă duș, să se bărbierească, să-și schimbe hainele și să rezolve câteva probleme urgente înainte de a reveni la sediul Trezoreriei, de unde să ajute la gestionarea crizei.

Între timp, Bennett, Black și McCoy își luară bagajele și așteptară într-o sală pentru ofițeri, în timp ce G4-ul lor – care escortase *Air Force One* toată noaptea – era realimentat, reîncărcat și pregătit să-i ducă în Israel.

Lunga călătorie a zilei în noapte avea să dureze și mai mult.

*

La ora 5.00, Iverson ajunsese în vila lui recent cumpărată din cartierul Georgetown.

Agenții serviciului secret care-i asigurau paza ocupară pozițiile standard în jurul casei și în interior, în zona ușilor de acces. Iverson se îndreptă imediat spre dormitorul lui de la etaj, deschise televizorul pe canalul CNN care prezenta cele mai recente informații despre criza militară care lua amploare în Orientul Mijlociu, după care inițializă laptopul personal de pe noptiera de lângă patul vechi cu baldachin. Până ce făcu un duș fierbinte și scurt și îmbrăcă un costum Brooks Brothers curat, calculatorul se conectase deja la AOL și-i descărca mesajele e-mail. Trecuse destul de când nu mai avusese timp să-și verifice corespondența.

– Aveți mesaje, rosti glasul plăcut auzit de peste patruzeci de milioane de ori pe zi, de peste douăzeci și

șapte de mii de ori pe minut de abonații AOL din toată lumea.

În majoritate erau mesaje lipsite de importanță. Cu o excepție. Ultimul. Sosise cu numai câteva minute în urmă, ca și cum expeditorul ar fi știut că el venea acasă, deși așa ceva era, desigur, imposibil. Iverson șovăi înainte de a-l deschide. Era etichetat în mod banal *Ofertă specială/comandă rapidă*, dar el știu imediat ce era, de la cine venea, cui mai fusese expediat și ce avea să conțină.

Mr. I - trebuie să RĂSPUNDEȚI ACUM la OFERTA NOASTRĂ SPECIALĂ. Expediați-ne acceptul și PUTEȚI CÂȘTIGA PREMIUL. Nu uitați: dacă nu răspundeți în următoarele 24 de ore, oferta este lovită de nulitate. Iar câștigător va fi Mr. C - următorul de pe listă. Nu lăsați să se întâmple asta. ACȚIONAȚI AZI.

Într-adevăr, Iverson știa ce era. Ba chiar se așteptase să primească mesajul acela. Cu toate acestea, rămase uitându-se la el, parcă nevenindu-i să-și creadă ochilor. Dovada ororii care urma să se petreacă. Dacă până sâmbătă dimineață nu expedia propriul lui plan sclipitor conceput, altcineva – nu știa cine anume – avea să pună în mișcare planul său de asasinare a președintelui Statelor Unite. Și în curând. Mai ales dacă Statele Unite aveau să bombardeze Bagdadul, distrugându-l.

El nu știa cine era agentul „hibernat" – acel Mr. C. De asemenea, nu putea să-l contacteze. Mai ales acum, în calitate de secretar al Trezoreriei. Mai ales acum, când el era șeful serviciului secret care răspundea de protecția președintelui. Nimeni nu se așteptase să se întâmple

așa ceva, el cel mai puțin, dar se ajunsese aici. Dacă dorea să-și pună planul în aplicare, ar fi trebuit să fie și mai ușor, ținând seama de noul rol pe care destinul i-l încredințase.

Dar dacă ar fi vrut să se retragă? Asta ar fi fost mai greu. Cum ar fi putut proceda ca să-l informeze pe Bud Norris, directorul serviciului secret, în legătură cu un agent „hibernat" despre care acesta nu avea habar? Și cum ar fi putut explica felul în care el aflase despre un atentat iminent asupra președintelui, fără a se autoimplica?

Totul se derula prea repede. Cu ani în urmă, când îl întâlnise pe Gogolov, nu avusese habar în ce intra sau unde avea să ducă relația aceea. De altfel, cum și-ar fi putut da seama?

Iverson căzu pe gânduri. Chiar așa stăteau lucrurile cu adevărat? Chiar era vorba despre o surpriză? Poate că nu...

Născut pe 23 ianuarie 1940 într-un cătun din Alpii Elvețieni, Stuart Iverson fusese unicul copil al unei familii importante din lumea bancară. Mama lui, la rândul ei singură la părinți, declanșase un divorț amar și dureros în primăvara anului 1948 după ce-și găsise soțul într-unul dintre seifurile uriașe împreună cu secretara sa. Urmaseră o bătălie neplăcută pentru custodia copilului, o licitație fățișă și înjositoare din partea ambilor părinți pentru a-și apropia fiul de partea lor.

Obținând finalmente custodie unică, mama lui Stuart își pusese rapid în mișcare contactele și averea personală considerabilă – aproape șaizeci și nouă de milioane de dolari, pe care le moștenise după moartea părinților ei – pentru a imigra în SUA și a începe o viață nouă în New York. Interzicându-i de a-și mai

revedea vreodată tatăl, ea îl trimisese imediat pe Stuart în mai multe internate din Delaware și Massachusetts, pregătindu-l pentru a intra și apoi absolvi Harvard, cu două diplome – BS și MBA – în speranța de a reveni în lumea bancară, unde făcuseră avere părinții, bunicii și străbunicii ei.

Problema era că pe Stuart nu-l interesau băncile. În nici un caz într-atât, încât să facă o carieră în acest domeniu. Vorbitor fluent de franceză, germană și rusă, el se alăturase diviziei servicii externe a Departamentului de Stat și plecase în străinătate după ce terminase Universitatea Harvard, ocupând pe rând posturi în Hong Kong, Praga, Paris și Bonn, înainte de a ajunge la Moscova ca atașat economic în vara anului 1973. Atunci îl cunoscuse pe Iuri Gogolov, fost comandant *Spetznatz*, care ajunsese directorul securității la principala bancă sovietică, și cariera lui căpătase o întorsătură radicală și neașteptată.

Poate că serviciul de contrainformații american ar fi trebuit să-și dea seama ce se va întâmpla. Bogat, fără astâmpăr și lipsit de legături profunde personale, profesionale sau financiare în Statele Unite, Iverson era probabil tipul de recrut clasic pentru spionajul sovietic. Atât doar că el nu fusese niciodată recrutat de KGB pentru a spiona împotriva Statelor Unite. El fusese recrutat de Gogolov pentru a spiona împotriva Uniunii Sovietice.

Între 1973 și 1979, pe măsură ce ei deveniseră prieteni, Iverson – care servise două mandate la Moscova ca atașat economic, după care fusese readus în Departamentul de Stat, pentru a monitoriza economia sovietică, până ce, în 1989, devenise ambasadorul SUA la Moscova – înțelesese treptat că Gogolov era de fapt o „cârtiță" în Banca Rusiei. Nu lucra însă pentru un

serviciu de contrainformaţii străin, ci pentru sine. Naţionalist rus înverşunat, Gogolov se opunea cu hotărâre prezenţei regimului comunist sovietic în ţara lui natală şi ura corupţia Biroului Politic, pe care o vedea zilnic, îndeaproape şi personal, din poziţia lui în Banca Rusiei.

Visul lui Gogolov – ba chiar, misiunea sa în viaţă – era de a submina Kremlinul din interior, de a recruta şi crea o enormă organizaţie clandestină de insurgenţi naţionalişti, devotaţi „Rusiei pentru ruşi", şi de a-i îngropa pe comunişti, aşa cum, cândva, Nichita Sergheievici Hruşciov ameninţase să îngroape Occidentul.

În 1979, când Uniunea Sovietică invadase Afghanistanul, Gogolov – pe atunci responsabil cu securitatea tuturor funcţionarilor bancari ruşi din Moscova – crezuse că zărea începutul sfârşitului. Afghanistanul avea să devină Vietnamul Uniunii Sovietice. Kabul avea să devină Hanoiul Moscovei. Cu cât mai mulţi soldaţi ruşi de optsprezece şi nouăsprezece ani mureau de mâna mujahedinilor, cu atât mai multă susţinere găsea Gogolov pentru cauza sa.

Atunci intervenise Iverson. În vara anului 1981, într-o staţiune de pe malul Mării Negre, unde cei doi îşi petrecuseră vacanţa, Gogolov făcuse prima mişcare. Îl rugase pe Iverson să înceapă să investească o mică parte a fondurilor sale personale – în mod sigur şi fără ştiinţa FBI – într-un cont anonim dintr-o bancă elveţiană din Basel printr-o schemă complicată, dar fascinantă.

Mai întâi, împreună, aveau să înceapă să cumpere loialităţile ofiţerilor sovietici tineri şi în curs de afirmare aflaţi la post în diverse republici sovietice. După aceea aveau să înceapă finanţarea unei noi unităţi paramilitare pe care o dezvolta Gogolov, condusă de un

individ tenebros din Teheran pe nume Mohamed Jibril. Conexiunile *Spetznatz* ale lui Gogolov identificau deja oameni în care se putea avea încredere, dar aveau nevoie de sume mici în numerar pentru a pecetlui înţelegerile şi a oferi imbolduri fiecărui nou recrut, ca să recruteze alţi membri.

Ţelul, explicase Gogolov chiar la început, nu era de a afecta interesele SUA, ci de a le dezvolta – de a folosi metodele capitalismului pentru a destabiliza din interior imperiul sovietic, lăsând Statele Unite unica superputere de pe planetă. Iverson nu fusese pe de-a-ntregul convins de acel final şi nici de motivele lui Gogolov, dar asta conta prea puţin. Jocul păruse amuzant... mult mai incitant decât viaţa unui funcţionar simplu şi cu atât mai mult decât a unui bancher.

Pe 2 august 1981, Iverson acceptase colaborarea, cerându-i un singur lucru noului său partener de afaceri: să primească cele mai recente şi mai exacte informaţii economice şi politice despre starea reală a Uniunii Sovietice colectate de noua reţea clandestină pe care o înfiripa Gogolov.

Cu cât afla mai multe despre funcţionarea internă a imperiului sovietic – mai ales despre atuurile şi slăbiciunile sale economice, îndeosebi în domeniul resurselor naturale ca gazele şi ţiţeiul – cu atât Iverson devenea mai valoros pentru şefii săi din Departamentul de Stat şi pentru prietenii din Casa Albă.

Iverson distingea la fel de clar şi semnele viitorului. El ştia că zilele Uniunii Sovietice erau numărate şi întrezărise o oportunitate strategică de a specula primul şi de a se distanţa de toţi „specialiştii" din jurul lui care credeau că Reagan era un lunatic fiindcă prezicea că Uniunea Sovietică avea în scurt timp să sfârşească pe

mormanul de cenușă al istoriei. El îl putea ajuta pe Gogolov, iar Gogolov îl putea ajuta pe el. Era cel mai vechi gen de înțelegere din lume și, cu toate că miza era mare, Iverson ajunsese la concluzia că prețul era corect.

Ar fi trebuit totuși să prevadă, dar n-o făcuse, că un șahist de calibrul lui Iuri Gogolov nu va fi satisfăcut să se împrietenească doar cu un american ca el. Rusul avea alte ambiții. Mai mari și mai periculoase.

Gogolov și Jibril, de exemplu, credeau că ar fi putut realiza o nouă alianță strategică ruso–persană, combinând puterea nucleară a Moscovei cu zăcămintele de gaze și petrol ale Teheranului și porturile strategice din Golful Persic și Oceanul Indian. O cooperare ruso–iraniană ar fi creat cea mai bogată și mai puternică alianță nord–sud de pe planetă, iar Gogolov îi oferea lui Iverson oportunitatea de a i se alătura chiar de la început.

În drum exista un singur obstacol: Irakul.

Dacă Irakul putea fi neutralizat – preferabilă ar fi fost ștergerea țării de pe fața pământului – visul lui Gogolov și Jibril despre alianța ruso–persană ar fi putut realmente să fie la câțiva pași de realizare.

Întrebarea era: Cum să neutralizezi Irakul? Un război de opt ani între Bagdad și Teheran făcuse milioane de victime, dar nu adusese nici un învingător. Prin urmare, războiul între cele două țări nu ar fi fost o opțiune. Irakul era un stat clientelar al Rusiei, așa că nu exista posibilitatea incitării Moscovei la război împotriva Bagdadului. În felul acesta, rămâneau doar două țări capabile să nimicească Irakul: Statele Unite și Israelul. Cum ar fi putut aceste națiuni să fie determinate să atace Irakul cu arme nucleare?

Apoi venise „războiul Americii împotriva terorismului".

În ianuarie 2002, președintele George W. Bush numise Irakul, Iranul și Coreea de Nord „axa răului". Iar lui Gogolov și lui Jibril le venise o idee. Materializarea ei avea să însemne ceva timp. Trebuia planificată cu atenție. Ar fi costat mulți bani. Și ar fi necesitat destul noroc. Dar dacă își deplasau cu viclenie piesele pe tabla de șah, ar fi putut realmente să intre în grația lui Jamil Aljafari, să devină așa-zișii lui aliați și să se ofere să-l ajute să distrugă Statele Unite, „Marele Satan", și Israelul, „Micul Satan".

Ei aveau să-i ofere lui Jamil savanți atomiști și arme nucleare – materiale secrete. Aveau să-i ofere cele mai recente informații din Tel Aviv, Ierusalim, Londra și Washington. În cele din urmă, pentru a pecetlui înțelegerea, aveau să-i ofere ajutorul lui Stuart Iverson, cel mai bun prieten și confidentul cel mai apropiat al președintelui.

Apoi, când Jamil s-ar fi așteptat cel mai puțin, ei aveau să-i informeze pe israelieni și americani, declanșând sfârșitul Irakului. După ce Irakul n-avea să mai existe, noua alianță ruso–iraniană avea să fie cel mai puternic jucător supraviețuitor pe eșichierul politic. Iar adevărata distracție abia atunci avea să înceapă.

Așa cel puțin suna teoria. Se puteau întâmpla fel de fel de accidente. Pe moment însă – din punctul de vedere al lui Gogolov și Jibril – totul mergea conform planului. Iar deocamdată nu știau nici jumătate din ceea ce știa Iverson. Președintele american era dispus să-l atace pe Jamil Aljafari cu proiectile nucleare, iar Iverson îl întârâta discret.

Dar funcția de secretar al Trezoreriei nu făcuse niciodată parte din planul personal al lui Iverson. Gogolov și Jibril fuseseră în culmea extazului când auziseră

vestea, dar Iverson detesta postul. El știa foarte bine că avea să-i aducă riscuri noi și aproape inevitabile – verificări amănunțite ale trecutului, audieri de confirmare în fața Senatului, protecția constantă a serviciului secret, acoperire mass-media interminabilă. În plus, avea să-i refuze ceea ce-și dorea cel mai mult: o cotă parte din megatranzacțiile financiare la realizarea cărora ajuta din culise.

Acum însă nu mai putea să dea înapoi. Își pecetluise soarta cu mult timp în urmă.

În 1981, când începuse să deturneze în secret fonduri către Gogolov și apropiații lui.

În 1995, când îl ajutase pe Gogolov să scape în ultima clipă de o frenetică vânătoare de „cârtițe" a lui Elțîn.

În 1999, când se reîntâlnise cu Gogolov la un hotel din Praga și începuse să discute beneficiile administrației Clinton–Gore pentru scopurile lui Gogolov, prin comparație cu o nouă, dură și practică administrație republicană.

Și, cu certitudine, luna trecută, când fusese de acord, deși fără tragere de inimă, să trădeze și să ajute la asasinarea președintelui Statelor Unite. Totul pentru a deveni un păpușar într-o lume a marionetelor. Dacă scăpa cu fața curată...

Iverson șterse imediat mesajul e-mail, fără să răspundă. Șterse toate mesajele din conturile AOL și MSN, utilizând Microsoft Outlook. Merse după aceea în meniul *Unelte*, derulă până la comanda *Golire dosar elemente șterse* și scăpă de tot ce șterse. În continuare, se deconectă de la Internet, închise laptopul și ieși din casă, îndreptându-se spre automobilul Lincoln Town Car care-l aștepta. Nu era pregătit să-i răspundă lui

Gogolov, care avea să-l anunțe apoi pe Azziz. Nu era pregătit să le dea un răspuns. Nu încă, cel puțin.

Timpul i se scurgea printre degete, dar trebuia să fie absolut sigur. Se simțea obosit și flămând și-l durea îngrozitor capul. Și cu greu și-ar fi putut îngădui acum să facă o greșeală.

*

Maxwell și Downing nu petreceau mult timp aici.

Mai ales în orele mici ale dimineții. Însă destinul are un mod straniu de a-i aduce pe cei iscusiți în muncă în fața celor care dețin puterea și înțelepciunea de a o folosi. Cei doi tineri agenți stăteau pe mocheta groasă, albastră, din biroul directorial de la etajul VI, în fața portretelor lui Teddy Roosevelt, Bobby Kennedy și Martin Luther King Jr., înaintea lui Scott Harris, care-i privea cu ochii înroșiți de oboseală și deloc încântat.

Nebărbierit și ducând dorul unui duș, directorul purta blugi și o bluză de trening gri cu emblema FBI și o șapcă bleumarin pe care erau brodate cu alb literele *FBI*.

Îl priviră în tăcere, în timp ce el citi cele două mesaje e-mail interceptate, adresate de Gogolov lui Iverson. Primul, pe care secretarul Trezoreriei îl primise și-l șterse la bordul lui *Air Force One*, și al doilea, pe care-l primise și-l șterse acasă, cu mai puțin de douăzeci de minute în urmă. Harris răsfoi teancul de hârtii adiționale din dosarul nou creat și strict secret de pe biroul lui.

Întinzându-se către cana de pe birou, umplută-ochi cu cafea Gevalia, fără pic de zahăr, Harris sorbi de câteva ori înainte de a ridica ochii și a li se adresa direct celor doi:

– Sunteți absolut siguri că ambele mesaje provin de la Gogolov?

– Da, domnule director, răspunse Downing prompt, deplin conștientă de implicațiile teribile.

– Agent Maxwell, ești de aceeași părere?

– Da, domnule director. Am verificat la rândul meu de trei ori. Nu este nici o eroare.

– Ați mai pomenit cuiva despre asta?

– Nu, spuse Downing.

– Ce este cu celelalte mesaje e-mail? o întrebă Harris.

– O dată ce l-am interceptat pe primul, am luat în calcul posibilitatea ca alte mesaje să fi fost trimise sau primite pe calculatorul personal al secretarului Iverson, înainte ca noi să fi lansat Lanterna Magică. Bazându-mă pe mandatul de percheziție pe care ni l-ați acordat după directiva președintelui, am intrat imediat pe hard diskul secretarului Iverson și am început să-i reconstruiesc toate mesajele e-mail primite sau trimise în ultimii ani.

– Și le-ai găsit pe acestea nouă, plus cel care tocmai a sosit?

– Da, domnule director. Șapte de la Gogolov și trei expediate către el. Puteți vedea datele pe fiecare. Primul i-a fost trimis lui Gogolov de secretarul Iverson cu o lună înainte de atacul asupra președintelui. La trei zile după aceea, a primit un răspuns de la Gogolov. Următorul mesaj primit de secretarul Iverson a sosit în ziua de după atac. Și așa mai departe.

– Prin urmare, Iverson a inițiat contactul.

– Nu sunt sigură de asta. Este evident că ei se cunoșteau dinainte să fi început schimbul de mesaje și-și cunoșteau adresele personale de e-mail. Pe de altă parte

însă, textul mesajelor recente ale secretarului Iverson sugerează că el n-ar fi un participant pasiv.

– Şi crezi că el n-a răspuns la ultimele două mesaje ale lui Gogolov?

– Nu, sau cel puţin n-a făcut-o de pe calculatorul lui personal. Secretarul Iverson le-a şters imediat, apoi a încercat să scape de orice urmă a primirii lor.

– Dar acesta, Max? întrebă Harris, ridicând un mesaj din teanc. În el este menţionată o călătorie. Ai verificat data, pentru a vedea dacă Iverson a fost realmente în călătoria aceea?

– Da, domnule director. Se confirmă. Gogolov a spus că-l va întâlni pe Iverson într-o cafenea din Praga pe 2 august 1999. Avem confirmarea că secretarul Iverson a rezervat un loc la British Airways, a plecat din Denver pe 1 august, a sosit în Londra, a comutat pe un zbor spre Praga şi a revenit la Denver via Basel, Elveţia, pe 4 august.

Harris se lăsă pe spate şi-şi frecă ochii, alungându-şi somnul.

– Încă o dată, Max, pentru a fi absolut clar. Vreau o opinie fără de rezerve. Crezi că secretarul Iverson şi Iuri Gogolov sunt complici în atentatul împotriva preşedintelui?

– Da, domnule director, aşa par a sta lucrurile. Deşi aş adăuga că ei nu sunt probabil singuri, bineînţeles. După cum ştiţi, Gogolov lucrează îndeaproape cu Mohamed Jibril. În ultimul deceniu, ambii au finanţat operaţiuni de spionaj irakiene, inclusiv pe cei patru „călăreţi".

– Care-i părerea ta despre ultimul mesaj?

– Acesta mă îngrijorează cel mai mult. Cred că este posibil un alt atentat la viaţa preşedintelui în următoarea

săptămână, mai ales acum după ce am intrat în război cu Irakul. Mă neliniștește însă cel mai mult referirea la „Mr. C".

– Da, ce părere ai despre asta? întrebă Harris și sorbi din cafea.

– Mă îndoiesc că secretarul Iverson știe cine este Mr. C. Pare a fi vorba despre un agent „hibernat", aflat deja în SUA, gata să intre în acțiune dacă secretarul nu vine cu propriul său plan de asasinare.

Harris se temea că așa stăteau într-adevăr lucrurile. Ridică receptorul telefonului și se interesă dacă Doug Reed, șeful diviziei antitero FBI, ajunsese la slujbă. Acesta abia se așezase la birou.

– Reed, vino aici. *Imediat!*

*

Telefonul lui Corsetti sună la un minut după ora 6.00. Era Chuck Murray.

– Ce s-a-ntâmplat, Chuck?

– Drudge știe deja.

– Poftim?!

– Intră pe Internet și vezi și singur.

– Ce tot spui?

– Drudge a anunțat că am intrat în război. A aflat informația și eu sunt copleșit de telefoane. Presa e furioasă. Nu numai că nimeni nu știa că vom intra în război în dimineața asta, dar Drudge le-a luat caimacul tuturor. Și-au depășit orele de închidere ale ediției. N-au nici o informație. Sunt scăpați de sub control, Bob. Și trebuie să știu ce să le spun – rapid!

– Bine, bine. Calmează-te. Anunță-i că la ora 7 va avea loc o informare în sala de presă. Anunță-i că va fi susținută de un funcționar superior.

– Cine?

– Nu știu cine. Dacă aș ști, ți-aș spune. Zi-le doar că va fi un funcționar superior. O să văd eu cine. Și începe să răspândești vestea că președintele se va adresa națiunii la ora 21. Nu scăpa totul o dată, Chuck, însă lasă-i să înțeleagă că este adevărat. Situația este proastă și se înrăutățește foarte, foarte rapid.

Corsetti trânti receptorul în furcă, deschise calculatorul și intră pe site-ul Drudge Report.

Bineînțeles!

Acolo era.

Cum naiba făcea individul ăsta... și tocmai dintr-un loc ca Palm Beach?

*

DRUDGE REPORT

XXXX DRUDGE REPORT XXXX 26 NOIEMBRIE 2010
XXXX 05.49.59 AM ET XXXX

NYT JACKSON: CIA indică spre regimul Jamil pentru tentativele de asasinat

WP Woodward: Președintele pregătește războiul în Air Force One

WSJ: Israelienii și palestinienii găsesc petrol; zăcămintele imense amenință OPEC

RĂZBOI!
STARE APĂRARE 1
AVIOANELE AMERICANE ATACĂ IRAQUL

** EXCLUSIVITATE MONDIALĂ **
[CITATE POT FI REPRODUSE CU CREDITARE DRUDGE REPORT]

Președintele James MacPherson a ordonat în timpul nopții ca forțele SUA să treacă la

Starea de Apărare 1 - război - şi a autorizat un atac aerian masiv împotriva Irakului, a fost informat **DRUDGE REPORT** de către surse guvernamentale. Avioanele americane au început bombardarea bazelor militare irakiene, radarelor şi lansatoarelor de rachete sol-aer la 4.30 AM, ora Coastei de Est. Trupe americane se îndreaptă de asemenea spre regiune.

„S-a terminat cu loviturile chirurgicale", a afirmat un funcţionar superior. „Irakienii au încercat să-l ucidă pe preşedinte. Noi răspundem. Acesta este război. Iar Jamil este terminat. Punct."

ÎNCHIDEREA EDIŢIEI...

Înregistrat de Matt Drudge
Rapoartele sunt mutate în funcţie de circumstanţe.
http://www.drudgereport.com pentru actualizări

*

Doug Reed lucra în FBI de optsprezece ani.

Fost şef-adjunct al secţiei contrainformaţii, el fusese înainte şeful secţiei terorism internaţional şi şef al unităţii irakiene din secţia antitero. În acelaşi timp era şeful direct şi mentorul lui Dietrich Black, deşi în ultima vreme se vedeau rareori.

Reed închise dosarul şi ridică ochii.

– Domnule director, partea bună este că se pare că tocmai l-am prins pe spionul cu rangul cel mai înalt din istoria Americii.

– Şi?

– Și un complice evident în tentativa de asasinat împotriva președintelui.

– Și care-i partea rea?

– Partea rea este că omul care vrea să-l ucidă pe președinte este șeful serviciului secret. Nu știm cu cine lucrează el. Poate să nu fie singura „cârtiță" din nivelurile superioare ale guvernului american. Există un asasin numit Mr. C, care se pare că plănuiește să termine treaba dacă n-o va face Iverson. Bănuiala mea este că Iverson probabil habar n-are cine-i Mr. C. Și nu dispunem de prea mult timp să ne dăm seama de unde să începem. Iar peste toate astea, nu știm nici în cine ne putem încrede. Mr. C poate fi oricine, începând cu secretarul general al Casei Albe.

– Corsetti?

– Sau cu secretarul de presă al Casei Albe.

– Murray?

– *Chuck* Murray. Ce naiba, lista poate continua la nesfârșit!

– Am nevoie de un plan, insistă Harris, și am nevoie de el cât se poate de urgent.

La altitudinea de doisprezece mii de metri, cerul este însorit, albastru și senin.

Chiar dacă pe pământ lumea este în război.

Pilotat de colonelul Frank Oakland și copilotul său, locotenent-colonelul Nick Brindisi – porecliți de Bennett „șoferii" echipei lui – avionul G4 gonea spre Tel Aviv aproape cu viteza sunetului. McCoy descărca rapoartele cele mai recente de la Langley, în vreme ce Black vorbea la telefon, perfectând transportul la sol și toate aranjamentele de securitate necesare. Bennett

goli a treia ceaşcă de cafea şi aşteptă telefonul de la Washington.

Situaţia era limpede precum cristalul.

De exemplu, volumul 18, partea I, capitolul 37, secţiunea 794: „Orice persoană care în mod deliberat acţionează în vederea prejudicierii Statelor Unite sau în avantajul unei naţiuni străine..."

Asta n-ar fi fost greu de demonstrat. Acţiunile lui Iverson intenţionau în mod clar să aducă un prejudiciu – mai precis, *să omoare* – liderului Statelor Unite, în avantajul Irakului.

„...comunică, livrează sau transmite, ori încearcă să comunice, livreze sau transmită..."

Harris avea acum nenorocitele de mesaje e-mail – dovezi la fel de evidente ca şi un pistol fumegând.

„...oricărui guvern străin sau oricărei facţiuni, partid ori forţe militare dintr-un stat străin, indiferent dacă acesta este sau nu recunoscut de SUA, sau oricărui reprezentant, ofiţer, agent, angajat, supus sau cetăţean al acestora, fie direct, fie indirect..."

Asta ar fi fost ceva mai dificil, însă aici putea interveni Mitchell de la CIA. El ar fi trebuit să fie capabil să demonstreze că la momentul scrierii mesajelor, Gogolov opera cumva ca o facţiune a spionajului militar irakian şi/sau a preşedintelui însuşi, sau că opera în strânsă legătură cu respectivii. Harris nu deţinea deocamdată datele acelea, dar era convins că CIA ar fi avut ceea ce-i trebuia lui atunci când situaţia ar fi fost sigură pentru a le cere.

„...orice document, scriere, manual de coduri, manual de semnale, schiţă, fotografie, negativ fotografic,

plan, hartă, model, notă, instrument, aparat sau informaţie asociată apărării naţionale...“

Oare detaliile privind felul în care urma să dejoace protecţia pe care serviciul secret o asigura preşedintelui Statelor Unite – comandantul suprem al ţării – intrau în această categorie? Directorul FBI era aproape sigur în această privinţă.

„...este pasibilă de pedeapsa cu moartea.“

Din punct de vedere tehnic, închisoarea pe viaţă era de asemenea o posibilitate, însă Harris nu se putea gândi decât la o singură sancţiune posibilă pentru cineva care încerca să-l asasineze nu numai pe preşedintele Statelor Unite, ci şi pe unul dintre cei mai buni prieteni ai săi.

Pedeapsa capitală!

– Domnule Bennett, sunt centralista Casei Albe.

– Da?

– Aceasta este o linie protejată. Vă rog să rămâneţi pe fir – aveţi legătura cu preşedintele.

Bennett aşteptă un moment, după care auzi vocea familiară a prietenului şi mentorului său, redevenit superiorul lui.

– Alo? Jon? Tu eşti?

– Da, domnule preşedinte.

– Perfect. Războiul aerian a început deja. Rachete de croazieră, F-15, F-16, F-111, tot tacâmul. În plus, s-a pătruns terestru în vestul Irakului, în căutare de rachete Scud. Tocmai am vorbit din nou cu Doron. Am avut o convorbire de vreo douăzeci de minute. Este de acord să rămână în expectativă şi să nu lanseze nici un atac nuclear... atâta vreme cât noi obţinem rezultate

concrete. I-am spus despre sosirea voastră și că avem niște idei despre felul în care am putea obține pace și prosperitate ca efecte secundare ale războiului. Este dispus să asculte, dar trebuie să-ți spun că în clipa de față nu-i câtuși de puțin interesat despre ce se va întâmpla luna viitoare sau anul viitor. Încearcă să-și apere țara de la o oră la alta. Nu pot spune că-l învinuiesc, așa că am discutat mai mult despre detalii militare, nu despre afaceri cu petrol și tratate de pace.

– Domnule președinte, este firesc și sunt întrutotul de acord, dar – știți prea bine – asta ridică iarăși întrebarea: Ce rol pot eu realmente juca în toată afacerea asta? Chiar ar trebui noi să mergem acolo în asemenea clipe?

– Da, da, trebuie să mergeți, Jon, din două motive. Fii atent, în primul rând, trebuie să-l conving că noi dorim securitatea și prosperitatea Israelului pe termen lung. Că în situația actuală suntem implicați împreună. Că ei nu trebuie să se simtă izolați și singuri. Că au un interes serios în această supraviețuire. În momentul în care se vor considera singuri în lume, atunci vor ataca pe cont propriu și asta, mă tem, va provoca o catastrofă. Însă deplasarea voastră acolo – dispunând de liniile inițiale ale unei strategii finale pentru o pace reală, de durată – este parte din conceptul meu strategic general de a-i ține pe israelieni cât mai departe de războiul acesta și de a-i împiedica să lanseze un atac nuclear. De acord cu mine?

– Cred că da.

– Jon, tu ești ambasadorul meu în privința asta. Tu ești dovada că sunt perfect serios în privința asocierii cu israelienii pe termen lung... și, să fiu sincer, a faptului că SUA nu mai consideră că politica justă este de a-i sili pe israelieni să-i facă tot mai multe concesii lui Saadeh. Sunt

pe deplin convins – și știu că și tu crezi la fel – că o pace israeliano-palestiniană trebuie să aducă tuturor beneficii serioase, tangibile. Nu poate fi văzută ca o serie de concesii, ci ca o investiție cu o rentabilitate majoră. Și nu o rentabilitate obținută pe seama miliardelor de dolari în ajutoare americane și europene, ci o bogăție reală, generată de cooperarea dintre israelieni și palestinieni în exploatarea gazelor și petrolului. Trebuie ca toate lucrurile acestea să fie făcute cât mai clar lui Doron și cabinetului lui, pentru ca ei să vadă profitul real al nerecurgerii la loviturile nucleare. Ți se pare logic?

– Da. Ați amintit totuși că aveți două motive pentru care mă trimiteți pe mine. Acesta a fost primul. Care-i al doilea?

– Trebuie să fiu brutal de direct, Jon.

– Bine...

Bennett se încruntă. Nu știa ce intenționa să spună MacPherson în continuare și nu era sigur că dorea să audă.

– Trebuie să-i ofer Israelului un ostatic.

– Poftim?

– Un ostatic, Jon. Trebuie să le ofer lui Doron și cabinetului lui o persoană apropiată mie, care să fie în Israel, practic expusă, în următoarele zile sau săptămâni, până rezolvăm totul. Ei trebuie să creadă că, într-o măsură chiar mai mare decât ideea păcii, eu am o miză tangibilă, reală, în a-i salva pe toți de la pierire.

– Adică eu.

– Nu numai tu, ci și Erin și Deek.

Bennett nu știu ce să răspundă.

– Au cerut asta israelienii?

– Nu, eu le-am oferit.

– V-ați oferit să ne puneți în bătaia puștilor Irakului, pentru a feri Israelul de război?

– În esență – da.

Bennett rămase privind pe fereastra avionului spre cerul sclipitor de albastru și întinderea norilor albi de dedesubt. Practic tocmai fusese condamnat la moarte de președintele Statelor Unite. Simțea sângele ridicându-i-se în vârfurile urechilor și pe ceafă. Se învăpăiase la față și se lupta să-și stăpânească glasul.

– Bine, atunci. Mai este ceva?

– Jon?

Bărbatul inspiră adânc.

– Da, domnule președinte.

– Nu voi îngădui ca voi să pățiți nimic, vă promit. Acum însă trebuie să plec. Harris așteaptă pe telefonul celălalt. Anunțați-mă după ce ați aterizat.

Apoi convorbirea se întrerupse.

*

Harris își analiza opțiunile... și nu era încântat.

Unica acțiune mai dificilă decât urmărirea și capturarea unui mafiot sau terorist – înconjurat de bodyguarzi antrenați să ucidă – era să-l urmărească și să-l captureze pe secretarul Trezoreriei americane, înconjurat de agenți ai serviciului secret antrenați să-l protejeze. Cu toate acestea, vânătoarea continua și lațul se strângea. Stuart Morris Iverson se afla acum în capul listei FBI cu cei mai căutați criminali. Căutat pentru crimă. Căutat pentru tentative de crimă. Căutat pentru conspirație. Căutat pentru spionaj. Și trădare.

Desigur, lumea nu știa asta. Nici Iverson. Nici agenții care-l păzeau. Doar doisprezece oameni de pe fața pământului o știau. Și trebuia să mai afle încă unul.

Black îi mulțumi lui Mitchell și închise telefonul.

– Directorul CIA vrea să ne întâlnim cu Galișnikov și Sa'id la locuința lui Eliezer Mordechai din Ierusalim, își anunță el colegii.

– Cine-i individul? întrebă Bennett.

– Un tip de treabă, fost director al Mossadului. Îl cunoaște pe Jamil Aljafari mai bine decât aproape oricine de pe planetă. În plus, este apropiat de Doron și a slujit ca legătură secundară a lui Saadeh cu președintele MacPherson în ultimii ani. El și președintele sunt foarte apropiați. Este o poveste lungă, dar să zicem doar că ei văd lumea în același fel. Partea bună este dr. M nu mai lucrează de fapt pentru guvernul israelian, așa că ne poate ajuta să punem la punct strategia pentru a-l opri pe Doron și în același timp să ne faciliteze o întrevedere cu Saadeh și oamenii lui.

– Bine, încuviință Bennett, care nu prea avea chef de discuții, dar se simțea recunoscător pentru orice ajutor pe care-l putea căpăta.

– Apropo, adăugă Black, la sosire vom fi așteptați de un Chevrolet Suburban blindat al ambasadei. Am aranjat ca una dintre echipele mele antitero să verifice casa lui dr. M pentru orice probleme potențiale. De asemenea, rulăm verificări ale personalului lui de serviciu și a vecinilor, pe care le comparăm pentru orice eventualitate cu tot ce au Shin Bet și Mossadul.

Black era plătit să fie suspicios și își merita banii.

– Dr. M? făcu Erin. Voi vă cunoașteți bine?

Cei trei se adunaseră în jurul mesei de conferințe, cu laptopuri și cafele. McCoy îl ajuta pe Bennett să se conecteze la rețeaua de calculatoare CIA realizată prin intermediul sateliților, permițându-i astfel – și, de fapt,

permiţând tuturor – să acceseze fişiere şi să le partajeze între ei în timpul discuţiei.

– Am ajuns să-l cunosc destul de bine cât am stat în Israel, le explică Black. Cumva, a jucat rolul unul mentor pentru mine.

– Ce ne poţi spune despre el? continuă McCoy.

Black deschise un fişier FBI strict secret, etichetat DEMMONITOR, şi-l expedie prin e-mail spre Bennett şi McCoy. Conţinea o fotografie recentă a lui DEM – dr. Eliezer Mordechai – cu datele esenţiale ale biografiei sale şi un raport MONITOR despre implicarea lui în activitatea de contrainformaţii israeliană din ultimele decenii.

Bennett şi McCoy deschiseră fişierul pe laptopurile lor şi citiră datele evidenţiate.

Eliezer Samuel Mordechai, doctor în filologie. Unic copil la părinţi. Născut pe 28 mai 1930 în oraşelul Tobolsk din Siberia. Familia lui fugise din URSS în primăvara anului 1941, prin Asia Centrală, Afghanistan, Iran şi Irak, ajungând în cele din urmă în Palestina în toamna anului 1945. Tatăl, Vladimir, luptase în războiul pentru independenţă al Israelului din 1948, după care devenise profesor de studii ruseşti la Universitatea Ebraică. Mama, Miriam, era infirmieră. Amândoi muriseră în explozia dintr-un restaurant din Ierusalim, pe când Eliezer efectua stagiul militar. Băiatul rămăsese în armată şi devenise ofiţer de informaţii, mai întâi în Amman, în organizaţia de spionaj a armatei, apoi în Mossad. Absolvent al Universităţii Ebraice cu două diplome – în limba rusă şi în studii sovietice – urmate de doctorat în studii privind Orientul Apropiat.

Promovase treptat în Mossad, iniţial ca agent de teren, după aceea ca analist, specializându-se în politica

externă sovietică. Fluent în rusă, arabă, farsi și engleză, ca și în graiul natal, ebraica.

Director al departamentului arab al Mossadului între 1976 și 1984.

Director al departamentului nuclear al Mossadului între 1985 și 1987.

Director plin al Mossadului între 1988 și 1996. Ajutase la realizarea planului de recuperare a ostaticilor israelieni din Entebbe, Uganda, în 1976. Ajutase la realizarea planului de bombardare a reactorului nuclear de la Osirik, Irak, în 1981. Ajutase la realizarea planului de asasinare a lui Khalil al-Wazir (cunoscut și ca Abu Jihad) – unul dintre personajele importante din Frontul de Eliberare a Palestinei, responsabil pentru numeroase atacuri teroriste asupra israelienilor – în Tunis, pe 16 aprilie 1988. Și așa mai departe. Informarea continua pe multe pagini.

– Concluzia finală, rosti McCoy, este că individul a fost vârful spionajului israelian.

– Din punctul meu de vedere, încă mai este, spuse Black. Unul dintre cei mai buni din lume. Poate chiar *cel mai bun.* După ce s-a retras, a intrat în lumea bursieră și se pare că a dat lovitura. Dintotdeauna l-am suspectat că s-a ales cu niște informații interesante despre Intel pe vremea când activa în Mossad, dar asta rămâne între noi. Oricum, și-a construit o casă uriașă pe un teren superb pe dealurile de deasupra Ierusalimului. N-am fost niciodată acolo, dar se spune că este foarte spectaculoasă.

– Cum l-ai caracteriza ca om? întrebă McCoy.

– Tăcut... Blând... N-ai bănui niciodată că a fost șeful Mossadului. Vreau să zic că aduce puțin cu un șoarece de bibliotecă, cu un bătrân profesor de engleză

de la Oxford. Grizonant. Chel. Ochelari cu lentile groase. Cardigane. Fumează pipă.

– Ar fi trebuit să-i fi adus niște tutun de calitate.

– Cine zice că n-am făcut-o? replică Black, scoțând un pachețel din servietă.

– Bravo ție!

– De-aia câștig atât, adăugă Black.

– Ziceai c-ai lucrat destul de strâns cu el?

– Ne-am înțeles binișor. Și mi-a fost de neprețuit când am încercat să clădesc o echipă și o strategie antitero eficientă. L-am cunoscut pe dr. M la un dineu la reședința ambasadorului american, în Herzliya, în vara lui 1990 – prin iunie sau iulie, cred – exact înainte ca Saddam să atace Kuwaitul. Până atunci nu întreprinsesem absolut nimic în Israel. Fusesem doar o dată, în vacanță cu soția. Irakul zăngănea însă armele de luptă – asta era expresia pe care toți păreau s-o folosească pe atunci – și s-a considerat că ar fi bine să ne sporim activitatea în Israel și să petrecem mai mult timp cu tipii din Shin Bet și Mossad. Misiunea noastră specifică, deși nu le-o spusesem pe atunci israelienilor, era să concepem un plan de evacuare. În caz că izbucnea războiul și președintele dădea ordinul, trebuia să știm în orice clipă unde se găsesc toți cetățenii americani care locuiau, lucrau sau vizitau Israelul, cum să-i recuperăm, cum să-i aducem în unul dintre cele șase puncte de evacuare și care erau resursele necesare din partea Flotei a VI-a din Mediterană pentru a-i duce în siguranță acasă. Așa cum se știe, războiul a început și Saddam a lansat rachete, dar noi n-a trebuit să aplicăm planul de evacuare.

Bennett privea în gol pe fereastră. Black nu era convins că-l asculta, dar continuă:

– Cum spuneam, l-am cunoscut pe dr. M la dineul acela și a doua zi am prânzit împreună. Am vorbit mult despre Saddam și Irak, ca și despre posibilitatea unei schimbări. N-o să uit niciodată ce mi-a spus.

– Ce anume? făcu McCoy.

– Mi-a zis așa: „Problema cu voi, americanii, este că nu credeți în existența răului."

– Și ce vroia să însemne asta?

– Exact asta l-am întrebat și eu. Atunci a început să-mi explice că, în opinia lui, CIA, FBI și în general tipii aflați la conducere nu anticipează în mod corect evenimente oribile, catastrofice, deoarece, de fapt, noi nu credem în existența răului, a unei dimensiuni spirituale întunecate, maligne și ticăloase care-i împinge pe unii oameni să facă lucruri de negândit. I-am replicat că nu înțelegeam despre ce vorbea și el a răspuns: „Exact! Ia de exemplu un individ ca Saddam Hussein. De ani de zile, el proclamă lumii că are o revendicare teritorială asupra Kuwaitului. Își dezvoltă armata. Construiește arme de distrugere în masă. Își mobilizează trupele la graniță. Practic, trimite semnale peste tot că pregătește o invazie, însă cei din CIA și Direcția informații a armatei spun că n-o va face. Că, de fapt, Saddam nu intenționează altceva decât să crească prețul petrolului. Că doar zăngănește armele. Că doar își încordează mușchii. Că este imposibil să invadeze Kuwaitul. De ce ar face-o? N-ar avea rost. Ar fi irațional. Nici o națiune arabă n-a invadat vreodată altă națiune arabă. De ce ar începe acum?"

– Și Mordechai era de părere că specialiștii noștri ar greși? întrebă Bennett, care se părea că asculta cu mai multă atenție decât crezuse Black.

– Păi *au greșit*.

– Da, evident, însă noi n-am fi putut ști asta atunci.

– Ba da, am fi putut. Asta spunea el. Saddam ne desena o hartă, dar noi nu puteam pur și simplu crede că o să-și pornească mașina și o să plece la drum.

– Nimeni n-o credea, Deek. Ar fi trebuit să ai un glob de cristal ca să fi pătruns în mintea lui Saddam Hussein și să fi prevestit ce va face el în continuare. Individul era nebun.

– Nu, nu, nu, protestă Black, n-ai înțeles ideea. Exact asta încerca dr. M să spună. Pe de o parte, noi susțineam că Saddam era o persoană rațională, dar mincinoasă. El spunea că va invada Kuwaitul, dar noi ziceam că nu vorbea serios. Că mințea. Că juca la cacealma. Că ne aiurea. Iar apoi, când l-a invadat realmente, am decis că era nebun – dement, imprevizibil, irațional.

– Și care-i ideea ta? Sau a lui Mordechai?

– Ideea lui dr. M este că există o a treia opțiune – Saddam Hussein nu era nebun și, în cazul acela, n-a fost mincinos. A fost rațional, calculat și ticălos. A anunțat lumea ce intenționa să facă – să comită un act ticălos, de răutate, nu un act de nebunie – după care a făcut-o. O mulțime de analiști bine plătiți, cu diplome de la Harvard, au ratat complet simplitatea momentului.

– Să știi că nu mi-a plăcut generalizarea asta, mimă iritarea Bennett, care avea diploma MBA de la Harvard Business School.

– Nici mie, frate, încuviință Black, de asemenea absolvent de Harvard.

– De-aia am făcut eu universitatea la Wharton, măi băieți, surâse Erin. Vorbind serios, Mordechai crede că el s-ar fi putut descurca mai bine?

– Păi a și făcut-o. Prânzeam într-un local în aer liber din Orașul Vechi și el mi-a spus, cu toată seriozitatea,

că Saddam va invada Kuwaitul și mi-a precizat data: 5 august. A greșit cu numai trei zile.

– Avea informații din interior?

– Nu. Mi-a zis că nu avea nevoie de așa ceva. A spus că în privința informațiilor de bază, a evenimentelor esențiale, poți găsi în ziare tot ce ai nevoie. După aceea a spus că activitatea de contrainformații nu se limitează însă la simpla găsire a faptelor, ci că ea trebuie să analizeze în mod corect faptele respective. Trebuie să tragă concluziile exacte, chiar dacă dovezile sunt incomplete. În cazul acesta, unica diferență dintre Eliezer Mordechai și șefii din administrația Statelor Unite era faptul că Mordechai a crezut în cuvintele lui Saddam Hussein, iar noi nu. Ca să vi-l citez: „Eu cred că Saddam Hussein este atât capabil, cât și predispus spre acte de o ticăloșie incredibilă, pe când voi nu credeți asta. Eu am dreptate, iar voi greșiți. Asta nu-i din cauză că aș ști mai multe decât guvernul vostru. Nu știu. Știu mai puține, dar cred că forțele răului îi determină pe oamenii răi să facă lucruri rele. În felul acesta, eu anticipez ce se poate întâmpla și ce se va întâmpla în viață. În felul acesta, am ajuns șeful Mossadului, tinere. Și de aceea sunt bun în domeniul meu. Va fi o lună august oribilă și țara mea va suferi din plin, fiindcă țara ta nu crede în existența răului, în timp ce a mea s-a născut din cenușa Holocaustului."

Cei trei rămaseră tăcuți pentru o vreme.

– Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Erin în cele din urmă.

– S-a sculat de la masă, și-a plătit partea și a plecat.

Bennett se lăsă pe spate în fotoliul directorial rotativ, tapițat în piele, își trecu mâna prin păr, apoi se întinse către un platou din cristal plin cu bomboane verzi și roșii.

– Abia aștept să-i aud următoarea profeție, rosti el încetișor privind pe fereastra avionului spre cerul albastru strălucitor, neștiind ce altceva să spună. Vrea cineva M&M-uri?

Generalul Azziz știa că-și punea viața în joc, dar era pregătit să moară.

Știa perfect că mai respira doar pentru că asta era voia lui Jamil Aljafari. El era pe de-a întregul devotat regimului. Era văduv și nu avea copii. În plus era pregătit – ba chiar doritor – să se sacrifice pe sine și pe concetățenii săi pentru a se răzbuna pe Israel și Statele Unite. Era acțiunea corectă – misiunea finală de sinucidere ca bombă vie – și un fior de energie îl străbătea în anticiparea a tot ce-l aștepta.

Știa, bineînțeles, că Jamil dorea rezultate, iar rezultatele ce puteau fi obținute erau spectaculoase. Însă instinctul îi spunea să aștepte. Mai avea nevoie doar de puțin timp pentru a orchestra concertul final al carierei sale.

Unica întrebare era dacă el și camarazii lui puteau supraviețui acestei campanii brutale și implacabile de bombardamente a americanilor până când totul era pregătit și sosea momentul glorificării eterne.

Ca mândru arhitect al incredibilului complex de buncăre, Azziz știa mai presus de orice îndoială că răspunsul era afirmativ. Putea să aștepte până în clipa dorită.

MacPherson închise telefonul și rămase privind tavanul.

Doi agenți ai serviciului secret stăteau de pază în afara ușilor terasei. Prima Doamnă dormea adânc. El

aţipise doar cincisprezece–douăzeci de minute – străduindu-se să se odihnească câteva ore, la recomandarea medicilor săi – apoi sunase telefonul. Iar acum gândurile îi alergau neostoit. Nu putea să fie adevărat. Era imposibil! Trebuie să ştie în mod cert. Dar cum?

Ridică iarăşi telefonul; Corsetti răspunse la al doilea ţârâit.

– Bob, vreau să faci ceva pentru mine.

– Da, domnule preşedinte.

– Sună-l pe Stu şi spune-i să vină la mine la Camp David, la amiază. Am un mic proiect, care trebuie lucrat cu foarte multă atenţie şi cred că el este omul cel mai potrivit să mă ajute.

– Da, domnule preşedinte.

– Ce face Shakespeare cu discursul meu de diseară?

– Nu-i rău. Eu şi Marsha ne întâlnim cu el la prânz, ca să-l trecem în revistă.

– Bravo! Telefonează-i lui Stu. Să fie la Camp David la ora 12 fix.

– Am înţeles.

*

BlackBerry-ul lui Bennett începu să piuie.

Bărbatul se lăsă pe spate în fotoliu şi privi mesajul e-mail primit. Provenea de la mama lui, din Florida, şi era urgent. O sună imediat pe telefonul mobil.

– Mamă? Sunt Jon. Ce s-a-ntâmplat?

Ea era în pragul isteriei.

– Jon... taică-tău, Jon...

Abia putea să vorbească.

– Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

– Este... a avut un infarct grav...

– Oh, nu!

– Doctorii nu cred c-o să scape... Îi mai dau douăzeci și patru de ore de trăit... în cazul cel mai bun...

Bennett nu știa ce să spună.

– Unde ești, Jon?... Trebuie să vii imediat. Am nevoie de tine...

Bennett era de-a dreptul șocat. Nu putea să meargă acasă. Nu-i putea spune mamei sale unde se afla. Și, cel mai rău dintre toate, nu-i putea spune nici motivul.

Marina 1 ateriză la Camp David vineri dimineață, înainte de ora 11.00.

Frontul de furtună avansa, iar vântul și ploaia se întețiseră. La bord se găseau doar MacPherson, Jackie Sanchez și echipajul de zbor. Pe președinte îl așteptau Scott Harris, agentul special Doug Reed, trei membri ai echipei sale și specialista în calculatoare Carrie Downing. Se strânseră toți în cabana Aspen și trecură planul în revistă. MacPherson întreba întruna dacă vor reuși. Ar fi fost bine să aibă, gândiră Harris și Reed; nu exista un plan de rezervă.

În casca din urechea lui Reed se auzi vocea unui agent.

– Sierra 1 către Romeo. Șvaițer a aterizat. Este la șaizeci de secunde.

– Recepție, Sierra 1. Domnule președinte, a sosit.

Agenții lui Reed își ocupară pozițiile în jurul salonului, își verificară armele și așteptară, cu inimile bubuind. Reed se strecură în spatele ușii, în timp ce Harris trecu în fața lui MacPherson. Downing trecu în capătul opus al salonului, așa cum o instruise Reed. Femeia nu avea nici o armă, nu avea unde să se ascundă și nu dorea să fie prinsă într-un schimb de focuri.

– Sierra 1, Șvaițer este la zece secunde.

Reed nu răspunse. Auzi deschizându-se ușa exterioară a cabanei, apoi pe secretarul Trezoreriei și pe principala lui asistentă, Linda Bowles, intrând. Echipa lui Sanchez le ceru agenților de pază ai lui Iverson să aștepte afară până la terminarea întrevederii.

Iar după aceea se auziră două ciocănituri seci, puternice.

– Tu ești, Stu? strigă MacPherson. Intră!

– Bună ziua, domnule președinte, Scott, domnilor, rosti Iverson. A-nceput o furtună strașnică, nu?

Cuvintele abia îi ieșiseră de pe buze, când auzi clinchetul metalic distinctiv. Armarea unui revolver Smith & Wesson ACP calibrul 0,45 în spatele urechii lui stângi.

Iverson simți că-i îngheață sângele în vene. Fusese descoperit.

13

Era întuneric, luna nu răsărise şi în Israel trecuse binişor de ora 20, vineri seara.

Chevroletul Suburban alb străbătuse drumul îngust şi şerpuit, trecuse prin poarta masivă din piatră şi oţel şi pătrunsese pe aleea de acces ascunsă.

Reşedinţa lui Eliezer Mordechai se afla pe creasta unuia dintre dealurile de la marginea nordică a Ierusalimului. Cu Israelul intrând în cel mai întunecat ceas al existenţei sale, Dietrich Black se simţi liniştit văzând cele două autodube ale ambasadei americane aşteptându-i, aşa cum ceruse. Slujba lui era să se aştepte la neaşteptat. Slujba lui era să se asigure că nimic nu avea să i se întâmple lui Jonathan Meyers Bennett, proaspăt numit în funcţia de arhitect al planului secret al preşedintelui pentru pace în Orientul Mijlociu. Şi era o slujbă pe care o privea cu toată seriozitatea.

Un puşcaş marin îl recunoscu imediat pe Black şi-l salută, dar verifică atent fotografiile de identificare ale tuturor persoanelor din Chevrolet, începând cu

Bennett. Agenți de pază patrulau pe domeniu, înarmați cu M-16 și însoțiți de câini dresați să descopere bombe. Toate detaliile fuseseră bifate și asta era tot ce se putea face.

Din dosarul alcătuit de Black, Bennett știa că Mordechai își proiectase singur casa. Degajând un aer à la Frank Lloyd Wright – un gen de cascadă fără apă – structura în sine părea aproape de nedesluşit de dealul în care fusese clădită. O alee din lespezi de piatră – iluminată de ambele părți prin lămpi de sol micuțe și discrete – îi suia pe vizitatorii autorizați printr-un labirint de scări exterioare din piatră.

În cele din urmă, acestea ajungeau sub o streașină gigantică, groasă și neregulată din calcar. În dreapta, streașina se extindea aidoma unei stânci mari peste o panoramă spectaculoasă a Orașului Vechi, iar în stânga în intrarea adumbrită și arcuită ca a unei grote a locuinței. Locul uşii din față ar fi fost într-un muzeu, nu aici, unde atât de puțini oameni o puteau admira. Era o placă masivă de cedru libanez, cioplită manual în basoreliefuri ce descriau istoria Ierusalimului, ornând exteriorul blând iluminat cu spoturi aeriene miniaturale afundate în piatra întunecată de deasupra.

Din clipa în care Erin le anunță sosirea, sunând la uşă, de unde se auzi ecoul unor clopoței la fel de minunat ca al celor din Biserica Sfântului Mormânt din valea de jos, cei trei americani înțeleseră brusc cât de puține știau ei de fapt. Trecutul enigmatic al lui Mordechai le trezise deja din plin curiozitatea. Acum însă începeau să simtă că reședința lui era cumva o reflectare a omului dinăuntru, un bărbat învăluit în mister, obscuritate și o insinuare de magie.

De acum, cei de la bord își vărsau toate măruntaiele.

Elicopterul SH-60B Seahawk – versiunea Marinei a aparatului Blackhawk al forțelor terestre – decolă însă oricum de pe *Reagan* și se avântă în furtuna dezlănțuită.

Conținutul său: echipa SEAL 6 și trei specialiști antitero de la Laboratoarele naționale din Lawrence Livermore, fiecare la rândul său făcând parte din Echipa de cercetare nucleară de urgență, ECNU, strict secretă, a guvernului american.

Misiunea sa: de a se asigura că Jamil Aljafari nu va avea o a doua ocazie de a lansa o rachetă nucleară spre Israel sau vecinii acestuia.

Probabilitatea lor de succes: limitată, în cel mai bun caz. Împiedicarea oricărui atac cu rachete – și cu atât mai mult a unui atac nuclear – de pe un lansator mobil avea șanse de unu la un milion. Și pentru că israelienii o reușiseră deja o dată, nimeni de la bordul acestui elicopter nu era optimist că va putea învinge statistica.

Ușa din lemn se deschise.

Cei doi agenți Mossad care-i întâmpinară erau iluminați din spate și de aceea chipurile le erau greu de distins. Însă automatele Uzi care le atârnau la șold erau inconfundabile.

Pentru a doua oară în mai puțin de cinci minute, lui Bennett, McCoy și Black li se ceru să-și prezinte ecusoanele cu fotografii. După aceea trebuiră să pună degetul mare pe un dispozitiv electronic conectat la un laptop puternic al cărui ecran incredibil de subțire strălucea straniu în penumbre.

În timp ce așteptau ca amprentele și numerele de securitate socială să se șteargă de pe ecran, o cameră de securitate minusculă, aproape invizibilă, îi fotografie rapid pe vizitatori. Cele trei fețe fură instantaneu digitizate și simultan procesate prin baze de date de mare viteză.

Software-ul de recunoaștere facială rulă o „extragere de caracteristici": măsura pixelii de pe buzele și ochii lor, scana optzeci de puncte de referință faciale, le analiza structurile pomeților și craniului și apoi le compara „amprentele faciale" tridimensionale cu fotografiile a mii de criminali cunoscuți și teroriști din toată lumea.

După o clipă, telefonul mobil al unui israelian sună. Era Mordechai, care-i privise din altă încăpere din casă. După ce calculatorul le dădu acceptul de intrare, el îl confirmă. Un agent israelian trecu lănțișoare metalice prin ecusoanele celor trei vizitatori și le atrase atenția să le poarte permanent în casă și pe domeniul înconjurător. Le ceru de asemenea oaspeților să-și scoată hainele și încălțămintea ude și să se lase într-o debara micuță din hol.

În stânga și în dreapta se desprindeau holuri lungi și neluminate, spre est și vest, dar în loc să pornească pe acestea, americanii fură îndrumați pe un al treilea hol slab iluminat, care mergea drept înainte. Era aproape ca un tunel – acoperit de streașina de calcar ce venea prin peretele exterior – și se sfârșea la baza unei scări largi, în spirală.

Aici, în cele din urmă, pe măsură ce începură să urce lent către nivelul de deasupra, etajul principal al structurii, cei trei avură parte de o explozie de lumini, culori, sunete și arome, care-i purtă într-o lume cu totul diferită de a lor.

Câteva mesaje e-mail sosiră imediat înainte de cină... și aduseră vești bune.

Trupele sale erau învinse. Dar Azziz nu era neliniștit. Nu era oare chiar stilul unor boxeri profesioniști de a se sprijini cu spatele de corzile ringului, îngăduind să încaseze lovituri, pentru a-și conserva energia și a aștepta momentul prielnic al ofensivei? Irakul ar fi părut slab și moale, rănit de loviturile Statelor Unite... pentru a contraataca când americanii s-ar fi așteptat mai puțin.

Mesajul lui Q19 îl anunța că erau gata să pornească în clipa în care Azziz le dădea comanda. Cei patru „călăreți" confirmau că avansau spre ținta lor conform graficului stabilit. Și în sfârșit, desigur, pitită într-un spital pentru copii din centrul Bagdadului, se găsea bijuteria coroanei a misiunii, pe care președintele o botezase „Ultimul jihad", cel din urmă război sfânt al istoriei împotriva păgânilor occidentali și sioniști.

*

Bennett, Black și McCoy suiră scara spiralată.

În timp ce urcau, se treziră privind la domul magnific din sticlă care juca rolul plafonului, un dom ce îngăduia vederea spectaculoasă a lunii și stelelor de deasupra. Era o panoramă limpede, captivantă și în tot cazul neașteptată. De fapt însă, nu domul, ci lumina caldă și blândă din interior, provenită de la lămpile risipite prin încăperea vastă, era cea care părea să-i atragă din tunelul întunecat de dedesubt.

Pe măsură ce ochii li se acomodară treptat cu lumina, văzură un interior umplut cu comori prețioase. Covoare persoane groase, în superbe culori purpuriu,

auriu și maro acopereau podelele brune din lemn de esență tare lustruit. Cel puțin șase palmieri tineri și luxurianți se ridicau din ghivecele uriașe de argilă roșcată amplasate ici-colo.

Canapele și fotolii mari din piele italienească maronie înconjurau o măsuță pentru cafea din sticlă și fier forjat, împodobită cu mici obiecte arheologice străvechi din tot Orientul Apropiat și acoperită cu cele mai recente numere ale unor reviste de știri din Israel, Europa și SUA.

Un pian cu coadă negru lucios stătea discret și nefolosit într-un colț. Alături era o cămilă împăiată în mărime naturală, ai cărei ochi de sticlă păreau să-i urmărească oriunde ar fi mers. În alt colț, o masă din mahon fusese pregătită cu porțelanuri, argintărie și cristaluri pentru patru persoane, deși ar fi putut primi cu ușurință o duzină de meseni. În centrul ei se afla o vază imensă cu trandafiri proaspeți.

Dincolo de masă, deasupra unei servante vechi cu sertare, acoperită de fotografii de familie, pe peretele curb și cioplit din calcar ce părea să fie chiar interiorul dealului, atârna un tablou.

Nu era o pictură obișnuită, ci o pânză mare, acoperită cu tușe neregulate azur, galben viu și roșcat-portocaliu, care captau imediat atenția, dar păreau complet indescifrabile. Pe o plăcuță dedesubt scria simplu: „Jackson Pollock: *Blue (Moby Dick)*, 1943."

Iar mai jos, unul dintre cunoscutele citate criptice ale pictorului american: „Atunci când mă afund în pictură, nu sunt conștient de ceea ce fac. Abia după o perioadă de « familiarizare » înțeleg ce pictez. Nu mă tem să fac schimbări, nu mă tem că voi distruge imaginea, deoarece tabloul are propria lui viață."

Arta abstractă nu-i spunea nimic lui Dietrich Black. Cel mai mult îl surprindea faptul că nu putea să vadă nicăieri vreo bucătărie, deși simțea izurile specifice gătitului. Aromele de ghimber, șofran de India, chimion și coriandru îl loviră primele, urmate de tomate, ceapă, chili și miel la frigare. Undeva în apropiere fierbea înăbușit un curry indian, suculent, care-ți lăsa gura apă și cu siguranță și tot acolo abureau cratițe mari de orez basmati galben.

Erin închise ochii pentru o clipă și ascultă. Auzea susurul unei fântâni și trosnetul focului care duduia în șemineul imens din piatră. Și, pe măsură ce asculta cu mai multă atenție, începu să distingă notele line ale unui concert pentru vioară de Bach, revărsându-se din micuțele difuzoare Bose plasate discret prin toată casa. Era unul dintre CD-urile ei favorite; interpretul era Yitzhak Perlman, violonistul de origine israeliană căruia președintele Reagan îi acordase Medalia Libertății în 1986.

În copilărie, Erin luase pentru scurt timp lecții de vioară și le detestase, dar în 1993 îl cunoscuse pe Perlman la ambasada americană din Praga și fusese cât pe aici să se îndrăgostească. El sosise în capitala romantică a Cehiei pentru un concert cu violonistul Yo-Yo Ma și femeia fusese cucerită. Când nu alerga în jurul lumii în avioane alături de Jon Bennett, definitivând afaceri de miliarde de dolari în domeniul petrolier, obișnuia să-și petreacă serile în casa din Notting Hill, ghemuită sub o pătură veche din lână, citind o carte și adormind pe muzica mărețului Yitzhak Perlman.

Bennett cercetă încăperea cavernoasă. Nu-l interesa nici curry-ul, nici concertul de vioară, deși nu le ignorase. El avea alte lucruri în minte, de pildă rachetele irakiene îndreptate spre capetele lor. Odaia era caldă,

însă nu în mod exagerat. Ocazional, un curent răcoros părea să vină de undeva, iar el înțelese acum care îi era sursa. Se desprinse de lângă Black și McCoy și porni către ferestrele gigantice și ușa glisantă din sticlă care ducea pe verandă. Construită peste streașina de calcar, veranda oferea o panoramă amețitoare a Orașului Vechi. Mai mult decât atât, ea îl aduse față în față cu Eliezer Mordechai, care păru că apăruse ca din senin.

*

Elicopterul Seahawk pătrunse în spațiul aerian irakian rapid, în forță și sub nivelul radarului.

Urmând șoseaua 10 spre Bagdad, zbura la numai cincisprezece metri deasupra asfaltului, cu aproape 350 km/h, iar echipajul era pregătit să dezlănțuie forța celor două mitraliere frontale de calibrul 7,62 mm asupra oricărui vehicul militar pe care l-ar fi întâlnit în vânătoarea lor de lansatoare mobile de rachete Scud.

– Percutor 1–6, Percutor 1–6, sunt Ranchul Ceresc. Recepție.

Era controlorul-șef al sistemului de avertizare și control E-3 AWAC, aflat la șase mii de metri deasupra lor.

– Ranchul Ceresc, sunt Percutor 1–6. Te recepționez perfect.

– Ai solicitat realimentare. O cisternă poate ajunge la tine în...

Brusc, cockpitul elicopterului fu umplut de lumini și sonerii de avertizare.

– *Ce... Ranchul Ceresc, Ranchul Ceresc... m-a fixat un inamic necunoscut!*

Undeva în furtună, cineva avea ton pe el și era gata să tragă.

– Percutor 1–6, repetă. Nu avem pe nimeni pe radar.

– M-a fixat un inamic necunoscut. Trimiteți-mi acoperire – imediat – altfel suntem morți.

Locotenent-colonelul Curtis Ruiz, pilotul elicopterului Seahawk, își scană instrumentele, străduindu-se disperat să înțeleagă ce se întâmpla înainte de a fi prea târziu.

– Percutor 1–6, sunt Ranchul Ceresc. Îl vedem. Un MiG-29 irakian pe șosea în spatele tău la Mach 2. Este la treizeci de kilometri în spate și se apropie. Direcționăm două F-14 spre tine. Fii pe fază.

Să fiu pe fază? se întrebă pilotul elicopterului. *Ce dracu' vrea să zică cu asta? Peste două minute, suntem morți cu toții.*

Downing răspunse la primul apel.

Era Harris, care vroia cu disperare să audă știri bune. Femeia revenise în sediul FBI, dar nu avea nici o noutate. Nu încă. Rămânea de văzut dacă avea să apară ceva. Ea promise totuși că va continua să bea cafeaua proastă de la serviciu, în speranța că va apărea ceva. În curând...

Abia terminară de făcut prezentările, când se auzi soneria de la intrare.

– Ei trebuie să fie, rosti Mordechai. Urmați-mă!

Îi conduse pe Bennett, McCoy și Black înapoi pe scara în spirală, către ușa din față. Privind monitorul de securitate, el recunoscu imediat fețele de la ușă, fără toate echipamentele ultramoderne sofisticate, și-i îndepărtă pe neliniștiții agenți Mossad, pentru a deschide ușa și a-i primi pe Dmitri Galișnikov și Ibrahim Sa'id.

– Ați întârziat, îi mustră.

Îi salută pe cei doi bărbați cu tradiționalele îmbrățișări și sărutări specifice Orientului Mijlociu și după aceea îi prezentă pe Bennett și echipa sa.

După intrarea celor doi, Mordechai îi instrui pe agenții Mossad să ocupe poziții în fața casei, apoi zăvorî iute ușa în urma lor. După care însă, în loc să pornească spre scări, bătrânul o luă pe unul dintre holurile întunecate, ajunse în capătul său, deschise ușa unei debarale și le făcu semn să-l urmeze.

– Doamnelor și domnilor, îngăduiți-mi să vă arăt ceva ce am proiectat în locuința mea, pentru a mă amuza, rosti Mordechai cu un surâs larg. Cred c-o să vă placă.

E nebun? se întrebă Bennett.

Cu toate acestea, se înghesuiră toți în debara și după aceea – la solicitarea bizară a gazdei lor – închiseră ușa după ei. În aceeași clipă auziră cum intrară în funcțiune niște motoare hidraulice. Cămăruța nu era o debara, ci un ascensor, iar ei suiau. Peste câteva momente, ușa se deschise într-un dulap încorporat în perete, aflat în cabinetul lui Mordechai, în aripa vestică a vastei reședințe. Ieșiră după bătrân, prin cabinetul lui privat, pe lângă dormitor și bucătărie, pe coridor și în salon, sub superbul dom de sticlă al plafonului.

În mod sigur, gândi Bennett, locul era la fel de misterios ca și proprietarul lui.

Ruiz efectuă o manevră de evitare.

Cu echipele SEAL și ECNU agățându-se cu disperare de mânerele din interior, el viră violent la stânga, apoi sui până la nouă sute de metri, după care pică iar spre șosea și viră strâns la dreapta.

Bip, bip, bip, bip.

– A tras. Ranchul Ceresc, suntem atacaţi! Repet – *suntem atacaţi!*

Pilotul sui iarăşi brusc şi viră mult în stânga. În clipa aceea o rachetă rusească AA-10 aer-aer vui pe lângă ei la Mach 4, ratând elicopterul cu câţiva centimetri.

– Ranchul Ceresc, Ranchul Ceresc, suntem atacaţi. Suntem atacaţi! *Unde ne este acoperirea?*

– Percutor 1–6, suntem Rangerul Singuratic şi Tonto. Ne apropiem cu Mach 2. Suntem gata să radem bandiţii.

Bip, bip, bip, bip.

Altă rachetă era în văzduh. Toate soneriile de avertizare din cockpit păreau să zbiere după ajutor.

– A tras din nou! Rangerul Singuratic, *unde sunteţi?*

Seahawkul se repezi în sus – trei sute de metri, şase sute, nouă sute – după aceea Ruiz pică încă o dată elicopterul către sol, departe de racheta care se apropia.

Brusc, copilotul lui începu să zbiere:

– *Stânga, stânga – dă-i, dă-i, dă-i – acum, acum, acum!*

Pilotul trase cu atâta putere de manşă, încât aproape că o smulse din soclu... şi o făcu la timp. Corpurile se izbiră brutal în peretele interior al elicopterului, dar toate capetele se întoarseră la dreapta... pentru a vedea altă rachetă AA-10 cu ghidare termală, trecând pe lângă fereastră, lovind solul şi explodând sub ei într-un glob de foc masiv, care cuprinse întregul aparat de zbor în flăcări, fum şi nisip.

Sonerii de avertizare şi lumini pâlpâitoare umplură imediat cockpitul.

– *Suntem loviţi. Suntem loviţi!* Ranchul Ceresc, am luat foc. Repet – *am luat foc!*

Instinctiv, Ruiz trase manșa spre el, pentru a câștiga în altitudine și a se îndepărta de sfera de flăcări de dedesubt. Era un risc, deoarece ar fi oferit MiG-ului rusesc o țintă mai clară. Dacă urmăritorul lor era un MiG-29, atunci fără îndoială avea alte patru AA-10 pregătite să-i trimită în împărăția cerurilor. Pilotul nu dispunea însă de multe opțiuni. Ba chiar, dacă ar fi putut întoarce Seahawkul, poate că ar fi izbutit să lanseze el însuși două rachete Hellfire și să-l doboare pe irakian. Putea fi unica lor șansă și nu erau dispuși să se prăbușească fără luptă. Dacă tot mureau, măcar să-l distrugă și pe inamic.

Brusc, două avioane F-11 Tomcat vuiră peste Seahawkul care se ridica, la nici nouăzeci de metri mai sus. Zburau jos, repede și fără șovăială, direct către MiG.

– *Atenție!* urlă copilotul.

– *Ce-a fost asta?* strigă Ruiz.

– Cavaleria Vestului, băieți, anunță pilotul Tomcatului din față. Au sosit băieții buni.

– Și Tonto-i aici, răcni al doilea pilot de luptă. Io rade băieții răi, Kemosabe!

– L-ai prins?

– Am ton.

– *Frige-l, Tonto!*

– *Lansare, lansare!*

Două rachete AIM-9 Sidewinder explodară din flancul avionului F-14 pilotat de Tonto.

Cele două F-11 intrară în ascensiune verticală, imediat ce rachetele sfârâiră spre prada lor. În Seahawk, toți erau cu ochii lipiți de ecranul radarului din fața lor, pe care se vedeau MiG-ul urmăritor și Tomcaturile de deasupra.

Apoi văzură cum se petrecu.

Rachetele Sidewinder sfârtecară cockpitul MiG-ului, erupând într-o explozie incredibilă care lumină cerul și putea fi zărită de la kilometri depărtare.

– Ești mare, Tonto.

– Cine-i mare?

– Tu ești mare.

– Grozav, băieți... și mulțumim! strigă Ruiz, suspinând ușurat și încercând în același timp să evalueze avariile elicopterului.

– Cine era pușt iul? făcu Rangerul Singuratic.

– Băieți, nu pierdeți concentrarea! răcni controlorul din E-3.

– Te-am recepționat, Ranchul Ceresc, răspunse Tonto. Scanăm radarul. Nimic încă, dar continuăm să ne uităm.

– Percutor 1–6, sunt Ranchul Ceresc. Care-i starea voastră?

– Ranchul Ceresc, sunt Percutor 1–6. Se pare că nu suntem loviți. Repet – nu suntem loviți. A fost aproape, însă am scăpat. Continuăm misiunea conform instrucțiunilor.

– Recepție! Și baftă multă, băieți!

Toți cei din încăpere știau pericolul în care se găseau.

Peste câteva ore – în toiul nopții după fusul orar al Israelului – președintele Statelor Unite avea să explice lumii întregi amenințarea pe care Irakul o reprezenta acum pentru aliații lor și pentru Occident. Deocamdată însă erau multe întrebări la care trebuia să se răspundă.

La optzeci de ani, Mordechai era grizonant, plești, subțire și fragil, dar dincolo de barba deasă și stufoasă

și în spatele ochelarilor rotunzi cu rame din sârmă de aur, ochii lui erau calzi și mintea sprințară.

O dată cu trecerea serii, Bennett deveni tot mai fascinat de bătrânul acesta pătrunzător, alert și de cei doi tovarăși de arme ai săi. Ei analizară trecutul lui Doron și Saadeh, ca și posibilul cadru al unei înțelegeri „petrol contra pace".

Dar ceea ce dorea Bennett să știe cu adevărat era cum fusese posibil ca un evreu rus laic și un musulman moderat din Ramallah să participe într-o companie joint-venture pentru care un președinte evanghelic american se anunțase pregătit să susțină atât războiul, cât și pacea.

Discretul Sa'id, cu aerul lui de bufniță, îi explică asta cu accentul său arab palestinian apăsat, la fel de evident ca și mustața sa deasă.

– Jon, Václav Havel a spus odată: „Testul adevărat al oricărui om nu este când joacă rolul pe care și-l dorește pentru sine, ci când joacă rolul pe care i l-a rezervat destinul." Eu cred în cuvintele acestea. N-a fost opțiunea mea ca arab palestinian de a face afaceri cu un evreu rus. Departe de așa ceva. Cred însă că aici acționează ceva mai presus de mine. Poate că-i vorba despre soartă. Despre destin. Sau poate despre Dumnezeu. Nu știu. Cred realmente că aici se va naște ceva măreț, minunat și de durată – o pace și o prosperitate care vor uimi lumea și îi vor amuți până și pe cei mai cinici dintre noi.

Sa'id își desprinse ochii de la Bennett și se uită pe fereastră spre Domul Stâncii, iluminat și strălucind ca aurul.

– Jon, eu am crescut ca un străin într-o țară străină – propria mea țară, care în diferite momente ale istoriei a fost ocupată de babilonieni, persani, egipteni, otomani,

britanici, iordanieni și în prezent de israelieni. Tata a fost agent imobiliar. Ce pot spune? El avea dreptate. Proprietățile imobiliare se definesc prin trei factori-cheie – poziție, poziție, poziție. Până acum câțiva ani, m-am întrebat mereu de ce-i atât de importantă poziția? De ce ne luptăm toți pentru un teren care are o valoare intrinsecă atât de mică? Dacă vrei să te lupți pentru ceva cu adevărat important, păi atunci luptă-te pentru Golf. Acolo sunt gaze naturale. Acolo este petrol. Acolo este bogăție. Pentru mine, așa ceva are sens. Cu toate acestea, luptele au fost mereu cel mai încinse aici – în locul *acesta*, pe pământul *acesta*, în dealurile *acestea*, în orașul *acesta* – chiar înainte ca noi să fi descoperit gaze și țiței. De ce? Nu mi-am putut-o explica niciodată. Așa am ajuns să cred că aici acționează ceva supranatural. Forțe nevăzute – îngeri și demoni, puteri ale tenebrelor și luminii – care se mișcă tăcute și tainice, aidoma vântului. Nu poți să vezi vântul. Nu poți să-l auzi. Nu poți să-l guști. Dar el este real. Îi poți vedea efectele. La fel se întâmplă și cu forțele acestea nevăzute care se înfruntă pentru stăpânirea Țării Sfinte. Ele sunt reale. Sunt vii. Ele modelează cursul evenimentelor aici, transformându-i pe unii oameni în eroi și pe alții în fanatici. Și mai cred că ele sunt încleștate într-o bătălie cosmică în care învingătorul ia tot și care încă nu s-a decis. Nu pretind că aș înțelege-o. Însă cred în ea. Fiindcă trăiesc aici. Și știu că acesta nu este un loc obișnuit.

Nu se auzea nimic, cu excepția trosniturilor focului în șemineu.

– Cumva – nu mă întreba cum – undeva în adâncul sufletului meu, sunt convins că binele va triumfa asupra răului. Că afacerea aceasta cu petrol va merge mai departe. Că noi îi vom ajuta pe oameni să devină

mai bogați decât și-au imaginat vreodată. Că-i vom ajuta să vadă valoarea muncii împreună într-o piață comună, de dragul copiilor lor, chiar dacă ei, părinții lor și părinții părinților lor s-au războit de generații. Uită-te la francezi și germani. Uită-te la japonezi și coreeni. Ei au izbutit să se înțeleagă și să lucreze împreună. Nu există nici un motiv pentru care n-o putem face și noi. Iar eu am avut visul acesta – că acum este momentul s-o facem.

Bennett căzu pe gânduri câteva clipe, apoi privi drept în ochii căprui și calzi ai prietenului său Ibrahim Sa'id.

– Și dacă vom fi toți incinerați într-un infern nuclear? Atunci ce vei mai spune?

Erin făcu o grimasă înaintea exprimării aceleia fără ocolișuri, dar Sa'id nici nu clipi.

– Cel puțin voi ști că am murit de partea îngerilor, nu a demonilor.

*

– Sunt Reed, ascult.

– Sunt Maxwell.

– Spune!

– Am mai multe.

– Ce anume?

– Am trecut prin înregistrările bancare și telefonice ale secretarului Iverson din ultimii zece ani. Sunt probleme.

– Lasă-mă să ghicesc – conturi offshore în Caraibe?

– Exact. Mai precis, cinci conturi. Toate în Insulele Cayman. Toate dirijate spre bănci din Basel și Zürich.

– Cât le-a trimis monștrilor?

– O să mai dureze până aflăm și asta.

– O cifră aproximativă. Milioane?
– Nu. Se pare că ar fi vorba despre zeci de milioane.

Lui Stuart Iverson i se impusese domiciliu forţat.

Era supus unor interogatorii aproape permanente din partea FBI-ului, într-o reşedinţă secretă de lângă Camp David. Nimeni însă nu ştia asta. Nici chiar consiliera pentru securitate naţională. Sau secretarul general al Casei Albe. Sau vicepreşedintele.

Majoritatea personalului din Casa Albă şi Departamentul Trezoreriei credeau că secretarul lucra la o misiune strict secretă primită de la preşedinte, asociată confruntării cu Rusia, şi de aceea nu trebuia să fie deranjat. Ceea ce nu era pe de-a întregul neadevărat.

Deocamdată secretarul-adjunct se ocupa de problemele curente ale Trezoreriei, având acces direct la Corsetti şi MacPherson, dacă era necesar. Comunicaţiile cu Iverson nu puteau fi întreprinse decât de agentul FBI care răspundea de caz, în conformitate cu un ordin executiv semnat şi intrat imediat în vigoare.

La miezul nopţii, Eliezer Mordechai anunţă încetarea discuţiilor.

Micul dejun avea să fie la ora 8.00, când urmau să reia convorbirile. Toţi îşi strânseră însemnările şi se îndreptară către camerele pentru oaspeţi din aripa estică a locuinţei aceleia incredibile.

Black sună acasă – o convorbire locală, deoarece el locuia la numai câteva cvartale de campusul Universităţii Tel Aviv – pentru a vorbi cu soţia lui, Katrina, şi cu cele trei fetiţe. Nu le văzuse de mai bine de o săptămână

și ele erau speriate. Nu știau însă nici jumătate din adevăr, iar el nu le putea spune nimic despre dimensiunile amenințării cu care se confrunta Israelul. Nu le-ar fi spus, nici dacă ar fi putut. Katrina înțelegea ce însemna războiul. Avea în casă măști de gaze, apă, lanterne și provizii. Bărbatului îi era totuși imposibil să-i spună că ea și fiicele lor puteau realmente să fie pulverizate de o rachetă nucleară irakiană. Era prea oribil, chiar și ca ipoteză. În plus, ele aveau nevoie de somn și odihnă.

Îi duceau dorul, iar el le simțea lipsa încă și mai tare. Cel puțin vestea bună era că în ianuarie, peste nici două luni, aveau să părăsească Israelul, revenind în Statele Unite pentru o mult amânată vacanță de două săptămâni în Polynesian Resort din Disney World. Black își promise ferm în gând că dacă toți aveau să treacă cu bine prin coșmarul acela, el n-avea să îngăduie ca nimic să-i mai împiedice familia să ajungă la Disney World.

Devenea prea bătrân pentru meseria asta și o știa. Existase o vreme când salvarea lumii de terorism fusese unica lui ambiție. Acum nu-și dorea decât nisip, soare, piña colada și timp destul pentru a se hârjoni cu fetițele și a avea parte de o cină liniștită la lumina lumânărilor cu frumoasa și de atâta vreme răbdătoarea lui soție.

Între timp, Bennett își închise laptopul, intră în dormitorul care-i fusese repartizat și scrise imediat un mesaj e-mail mamei sale. Ceru ultimele informații despre tatăl lui și-și ceru scuze – încă o dată – pentru că nu era în țară și-i era imposibil să se întoarcă. Pentru una dintre rarele ocazii din viața sa, le ducea realmente dorul părinților. Iar gândul pierderii tatălui său fără posibilitatea de a-și lua rămas-bun de la el îi frângea inima.

Deoarece nu-i era somn și avea nevoie serioasă de aer proaspăt ca să-și limpezească mintea, Bennett ieși

pe hol, străbătu salonul și ieși pe veranda din calcar de unde se vedea Orașul Vechi. Erin se afla acolo, îmbrăcată cu un pulover gros de lână, și-și curăța pistolul Beretta calibrul 9 mm pe care-l purta în buzunar.

– Chiar știi cum să folosești chestia asta? o ironiză Bennett.

Ea înălță sprânceana dreaptă.

– Vrei o demonstrație?

– Te cred pe cuvânt.

Deasupra lor, pe cer, uruiră tunete. Bennett se rezemă de balustrada din fier forjat și privi luminile pâlpâitoare ale Orașului Vechi și strălucitorul Dom al Stâncii.

– Nici măcar n-am reușit să fac turul orașului, șopti el aproape pentru sine.

Erin vârî un încărcător nou în pistol, apoi îl lăsă deoparte.

– O să-l faci.

– Nu știu.

– Jon, tu crezi că președintele ne va lăsa să murim pur și simplu aici?

– Nu cred că depinde numai de el.

Femeia își privi prietenul, îi zări firele prematur albite de la tâmple și ridurile fine din jurul ochilor verzi-cenușii. Gândurile lui păreau să fie la un milion de kilometri depărtare. Erin nu știu ce să-i răspundă. De aceea, preferă să tacă.

– Mă gândesc întruna la tipii ăia din serviciul secret, vorbi încetișor Bennett, și nu înțeleg. Ce-l determină pe cineva să-și sacrifice viața pentru a salva viața altuia?

Întrebarea atârnă câteva minute între ei.

– Eu nu am semnat pentru asta, Erin. Știi? Vreau să spun că eu nu sunt un agent din serviciul secret. Nu

lucrez pentru FBI sau CIA. Tu și Deek ați optat pentru genul ăsta de viață. Perfect. Pentru voi este *cool*. Dar eu nu sunt... nu știu... eu sunt un tip de pe Wall Street. Nu sunt James Bond. Nu sunt un erou. Sunt un om simplu care încercă să devină miliardar. Asta-i tot.

Ea nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Cel puțin, Bennett mai avea simțul umorului.

O vreme păstrară tăcerea... se auzeau numai niște clopoței de vânt din lemn, tunete îndepărtate și răpăitul moale al primelor picături de ploaie.

În cele din urmă, tot Bennett fu cel care vorbi:

– Nu cred că tata va supraviețui.

McCoy nu-l văzuse niciodată în felul acela, tulburat și nesigur.

– Îmi pare foarte rău, Jon.

El încuviință din cap.

– Îi duc dorul. Nu i-am dus dorul până în acest moment, dar acum îi simt lipsa.

Un fulger trosni la orizont.

– Tu ai trecut prin asta, nu? întrebă el.

– De două ori.

– Te obișnuiești după prima dată?

– Nu.

– Câți ani aveai?

– Eram destul de mică atunci când a murit tata. De fapt, a fost mai greu când am pierdut-o pe mama, fiindcă atunci știam că voi rămâne complet singură pe lume. Și gândul acela mă speria. Oricum, pe atunci eram alt tip de persoană. Nesigură... Rebelă... Cinică. Iar mama și eu fuseserăm foarte apropiate...

Până atunci ea și Bennett nu-și destăinuiseră niciodată detalii intime din viață și Erin nu era pe de-a întregul sigură dacă acum era momentul să înceapă.

– Și cum te-ai descurcat? La pierderea mamei mă refer.

– Nu știu. Singurul lucru bun era faptul că amândouă *știam* că ea era pe moarte. Amândouă *știam* că mai avea de trăit numai câteva luni și ea a dorit să mă pregătească pentru momentul acela. Am redactat împreună testamentul. Am ales împreună muzica pentru înmormântare. Florile... Toate chestiile... Ea auzise cândva o predică despre o femeie care murise tot de cancer. Femeia aceea venise la pastorul ei și-i spusese exact ce-și dorea la înmormântare, ce versete din Biblie să fie citite și așa mai departe. După aceea, i-a spus că dorea să fie așezată în sicriu cu o furculiță în mâna dreaptă. „O furculiță?" a întrebat pastorul. „De ce tocmai o furculiță?" Iar ea i-a răspuns: „Când eram mică, îmi plăceau mesele gratuite pe care le oferea biserica. După ce se terminau și oamenii strângeau masa, una dintre femeile mai bătrâne venea întotdeauna la mine și-mi șoptea la ureche: *Păstrează-ți furculița.* Asta mă-ncânta, fiindcă știam că va urma ceva și mai bun: plăcintă cu mere, tort, tarte cu afine sau altceva. De aceea, părinte, după ce voi fi murit, îmi doresc ca oamenii care vin să-și ia rămas-bun de la mine să te întrebe după aceea: *De ce avea o furculiță în mână?* Vreau să le spui povestea asta și să le spui apoi vestea bună – că atunci când crezi în Hristos, știi că va urma ceva și mai bun. Va urma ceva și mai bun!"

Bennett simți că femeia se străduia să-și stăpânească emoțiile.

– Mamei i-a plăcut povestea asta. A înregistrat predica și o asculta întruna. De aceea, mi-a cerut să-i pun și ei o furculiță în mână. Dorea ca prietenii ei să știe –

dorea ca *eu* să știu – că atunci când crezi în Iisus Hristos în mod real și personal, va urma ceva și mai bun.

McCoy se întoarse și-l privi drept în ochi.

– Așa am făcut eu față situației, Jon. Am știut că va urma ceva și mai bun.

Bennett se uită la picăturile de ploaie care începuseră să se prelingă pe obrajii ei catifelați și la ochii ei mari și verzi.

– Ești credincioasă, nu-i așa? o întrebă surâzând ușor.

Ea îi răspunse zâmbetului.

– Nu știi aproape nimic despre mine, Jon Bennett.

– Este adevărat, încuviință bărbatul, dar mi-ar plăcea să aflu.

În Washington, abia trecuse de ora 18.

Reed și Downing veniseră în biroul lui Harris, când președintele sună într-o pauză a ședinței Consiliului securității naționale. Urma să se adreseze națiunii peste trei ore și dorea cele mai recente informații de la FBI.

– Care-i situația? întrebă MacPherson.

Harris fu cel care îi dădu vestea rea.

– Deocamdată nimic, domnule președinte.

– Scott, nu dispunem de mult timp. Serviciul secret trebuie să afle. În clipa de față, știe numai Sanchez, dar este evident că nu putem menține mult timp situația asta.

– Domnule președinte, înțeleg. Înțeleg perfect cum stau lucrurile, însă am discutat deja despre asta. Habar nu avem cine este Mr. C. Suntem destul de siguri că-i cineva din guvern. Poate chiar din Casa Albă. Mai ales dacă a fost complice în atentatul asupra dumneavoastră. De aceea este posibil să avem de-a face cu un agent „hibernat" – care să lucreze pentru Jamil – în interior.

Poate să fie oricine, dar până nu știm nu putem risca să mai spunem și altora.

MacPherson era departe de a fi încântat. Lumea luneca rapid spre războiul nuclear. Unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi – mai precis, șeful serviciului secret – fusese arestat pentru că încercase să-l asasineze. Acum FBI-ul credea că secretarul general al Casei Albe sau secretarul de presă, sau oricine altcineva din cele câteva sute de oameni care lucrau pentru el putea să încerce să-l omoare. Și pentru a încununa totul, nu le putea spune nimic propriilor săi agenți de pază, temându-se ca „hibernatul" să nu fie unul dintre ei.

– Ce facem atunci?

– Urmăm planul stabilit. La zece minute după ce l-am arestat pe secretarul Iverson, agenta Downing i-a trimis un mesaj e-mail de răspuns lui Gogolov. A făcut-o din contul AOL personal al lui Iverson, în numele lui, scris exact așa cum le-a scris el pe celelalte. L-a anunțat pe Gogolov că are un plan perfect, pus la punct și că era necesar doar un mod de a-l contacta pe Mr. C, ca să-i transmită detaliile și să finalizeze.

– Ce-o să se întâmple când lumea își va da seama că Iverson nu apare? Gogolov, Jamil și toți ceilalți nu vor deveni bănuitori?

– Domnule președinte, am mai discutat...

– *Lasă-mă cu asta! Răspunde la-ntrebare!*

Harris fu surprins de explozia președintelui, dar înțelegea perfect presiunea la care era supus acesta.

– Da, domnule președinte. Azi după-amiază am trimis un comunicat de presă semnat de Iverson, în care laudă băncile centrale din Franța și Marea Britanie pentru reducerea ratei dobânzilor în aceste momente de criză și insistă ca și Germania să procedeze de

urgență la fel. A intrat pe toate canalele de business și luni dimineață va fi pe pagina întâi din *Wall Street Journal*. Am anunțat o cuvântare importantă a secretarului Trezoreriei la Clubul Național al Presei luna viitoare, cu tema „Viitorul relațiilor economice americano–israeliene". Și anunțul acesta a făcut deja valuri. Am primit un telefon de la emisiunea *Întâlnire cu presa* de pe canalul NBC. Moderatorul lor principal, Tim Russert, dorește să-l intervieveze cât mai urgent pe Iverson.

– Asta-i bine. Jamil și oamenii lui trebuie să creadă că Iverson n-a pățit nimic și continuă să acționeze.

– Așa sperăm. N-ar părea prudent să facem mai mult decât atât.

– Da, ai dreptate. Așadar, ne mulțumim să așteptăm, sperând că Gogolov va da un răspuns?

– Acesta este planul.

Urmă o pauză scurtă, în care MacPherson își adună gândurile.

– Ce a spus secretarul în apărarea lui? întrebă el în cele din urmă.

– Chiar doriți să știți, domnule președinte? Este destul de complicat.

– Presupun că-mi pregătiți un raport, nu?

– Bineînțeles.

– Dă-mi sinteza. Cu cât îl plăteau ca să trădeze?

– Păi, domnule președinte... tocmai asta-i chestia... nu-l plăteau.

– Ce spui? Stu n-a făcut nimic pe gratis toată viața lui.

– Domnule președinte, nu putem găsi nici o dovadă că Gogolov, Jibril sau irakienii înșiși i-ar fi dat vreun bănuț.

– Poftim?! Despre ce vorbești?

– Domnule președinte, se pare că Iverson...
– Ce? Zi odată!
– Se pare că Iverson îi plătea pe ei.

*

Bennett se trezi brusc... gâfâind, speriat și scăldat în sudori reci.

Putea zări bărbatul și pistolul îndreptat spre capul său. Putea auzi detunătura. Putea simți arsura flăcării și mirosul acru de fum și pulbere. Era însă numai un coșmar, își repetă el întruna. Doar un coșmar.

Epuizat, zguduit și dezorientat, își privi ceasul – ora 6.30 – se întinse după ochelarii de pe noptieră și se ridică în capul oaselor, încercând să alunge scena brutală care i se derula mereu și mereu prin minte. Se străduia să-și reamintească unde se găsea.

Israel... Ierusalim... Vila de pe munte... Aripa estică... A doua ușă pe dreapta. Între camera lui Black în stânga și a lui Sa'id, în dreapta. Vizavi de dormitoarele lui McCoy și Galișnikov. Cu o rachetă nucleară, nu un pistol, ațintită spre capul său.

Dormitorul era destul de spațios și bine utilat. Avea un pat dublu cu baldachin, ventilator de plafon, o masă de lucru mare, pe care-și întinsese laptopul și dosarele, și televizor color conectat la antena satelit abia instalată. În plus, oferea o panoramă spectaculoasă a Orașului Vechi din Ierusalim prin jaluzelele de comandă din bambus și ferestrele fumurii antiglonț.

Când se retrăsese ca să se culce, își găsise bagajul așteptându-l pe o poliță micuță, adus probabil acolo de un agent de pază. La capătul patului erau două prosoape noi de baie și prosoape pentru mâini, alături de un halat alb mare, gros și confortabil din pluș. Lângă

ele se găseau două coșulețe din răchită, conținând săpun cu aromă de portocale, șampon, apă de gură, pastă de dinți și o periuță nouă.

Era la fel de bine ca în Hotelul King David, poate chiar mai bine. În tot cazul, mai ieftin.

*

Uluitorul discurs televizat al președintelui se încheiase.

Oamenii erau speriați. Bisericile, sinagogile și moscheile din toată lumea erau ticsite. Iar zeci de mii de locuitori ai Washingtonului se strânseseră în jurul Casei Albe, pentru o veghe cu lumânări, în care să se roage pentru pacea Ierusalimului și a lumii.

*

BlackBerry-ul lui Bennett începu să piuie.

Era Black. Rămăsese treaz aproape toată noaptea, însă nu pentru că n-ar fi putut să doarmă. Nu fusese lăsat. La ora 2, fusese trezit de centrele operative din FBI și Langley. Operațiunea Armăsarul Negru plecase către sud.

Bennett simți un val de adrenalină revărsându-i-se prin vene. Nu era bine. Cei patru „călăreți" nu fuseseră nici uciși, nici capturați. Cei mai periculoși teroriști rămași în viață pe planetă se aflau în libertate, în ciuda încercării de a-i urmări și lichida.

Scrise rapid un mesaj pentru colegul său din camera vecină:

```
deek - ce crezi... de ce erau în moscova?
```

Peste câteva clipe, primi răspunsul:

scenariul cel mai fericit?... și-au luat o mică vacanță de iarnă... cel mai nefavorabil?... s-au dus să discute cu gogolov - poate după ordine noi și bani... așa au lucrat în trecut.

unde crezi că merg acum? întrebă Bennett.

habar n-am - nu-s sigur - dar mă tem că au pornit spre washington pentru alt atentat la PREȘ... dar e strict neoficial.

Bennett căzu pe gânduri. Cineva – aparent irakienii – fusese foarte aproape de a-l asasina pe președinte. Ei încercaseră asta de ani de zile, inclusiv tentativa eșuată de ucidere a lui Bush senior în Kuwait, după Războiul Golfului. Clinton nu făcuse nimic pentru a-l pedepsi serios pe Saddam, iar acum irakienii încercau din nou și fără îndoială aveau să insiste până izbuteau.

Un mesaj e-mail sosi de la McCoy, aflată vizavi de el.

bună dimineața... ai văzut titlurile din dimineața asta?... discursul a zguduit... eu m-am sculat mai devreme să văd o reluare pe cnn... PREȘUL a fost excelent, a speriat lumea, dar toți știu acum care-i miza... titlul din nyt: „președintele dezvăluie dovezi teribile ale încercării irakului de a bombarda nuclear israelul: forțele speciale. au zădărnicit atacul; sua promit «replică în forță»; nu se elimină opțiunea nucleară"... apropo, fruntea sus - langley zice că întâlnirile noastre cu doron și

saadeh sunt aranjate pentru luni... o să revin cu detalii... PS: ai dormit bine? cum te simți? PPS - îmi place aici!... păcat că nu putem sta mai mult - doar ca să vedem locul - pe 50 de dolari că sunt mai multe decât se văd la prima impresie.

Bennett nu-și putu opri un surâs. Erin era inteligentă, abilă – o agentă bună și, cu cât se gândea mai mult la asta, o prietenă tot mai bună. Mereu gândea cu un pas înainte. Mereu avea grijă de el. Și avea dreptate. Casa aceasta era în același timp captivantă și misterioasă. La fel ca și ea.

bună dimineața, îi răspunse.
cum am dormit? nu întreba... n-am citit încă ziarele... n-am văzut nici discursul... o s-o fac pe la 8... cât despre pariul tău - nici gând - glumești?... normal că-s mai multe decât se văd... omul a fost agent secret - liftul ăla era incredibil... probabil că-n pivniță e un coridor secret spre iordania, siria sau china... ne vedem la masă.

Încercase să pară degajat, dar era mai degrabă o mască. Și știa că Erin avea să vadă în spatele ei. Prea obosit însă ca să-i mai pese, apăsă pur și simplu tasta *Send* și intră la duș.

Structura se zguduia ușor.

Ocazional, luminile pâlpâiau, însă generalul Azziz știa că el și oamenii săi – și mult-prețuitul lor conducător –

se găseau în perfectă siguranţă înaintea potopului de rachete de croazieră americane care distrugeau sediul Ministerului Apărării de deasupra.

În cele din urmă, generalul ridică telefonul. Îl apelă pe tânărul şi speriatul, dar încă loial şi în viaţă, căpitan al Q19, una dintre echipele lansatoare de rachete de elită aflate sub comanda lui.

– Căpitane, sunt generalul Azziz. Ai primit autorizaţia. Te deplasezi imediat în Sectorul 6, unde aştepţi instrucţiunile mele.

– Am înţeles, domnule general.

– Lăudat fie Allah!

*

Bennett aprecie intensitatea.

La micul dejun, Mordechai se lansă, oferindu-le americanilor analiza detaliată a unei abordări optime a premierului israelian David Doron şi a preşedintelui onorific palestinian Khalil Saadeh.

Galişnikov şi Sa'id contribuiră cu comentarii pitoreşti, făcând sugestii privind formularea cea mai bună a unei înţelegeri finale în privinţa păcii între israelieni şi palestinieni, având ca nucleu afacerea Medexco–PPG.

Bennett le preţui ajutorul. Cumva, sfaturile acestor bărbaţi mai vârstnici, mai înţelepţi şi mai experimentaţi i se păreau atât liniştitoare, cât şi instructive. Încă mai resimţea fiori de teamă, dar cel puţin nu mai era singur. Alţii înţelegeau pericolele mult mai bine decât el. Şi, în mod straniu, ei erau optimişti.

– Domnule Mordechai, rosti Bennett în cele din urmă, pot să vă întreb ceva?

– Bineînţeles.

– De ce păreţi atât de sigur că totul se va încheia cu bine?

Bătrânul lăsă capul pe spate și-l privi drept în ochi, apreciindu-l, evaluându-i seriozitatea întrebării. După un moment, răspunse enigmatic:

– Cred că Dumnezeu încă nu Și-a terminat treaba cu noi.

– Cu cine?

– Cu Israelul. Cu evreii. Cred că El are încă planuri mari pentru noi. Mai cred că are niște planuri mari și pentru irakieni.

*

Sosiseră rezultatele sondajelor efectuate de Casa Albă după discursul prezidențial.

Corsetti examina cifrele. Erau incredibile. 91% din americani susțineau declarația de război făcută Irakului de președintele lor. 90% credeau că Jamil Aljafari încercase să folosească o armă nucleară împotriva Israelului. 85% credeau că Jamil va încerca din nou să folosească arme de distrugere în masă. Și, în mod neașteptat, 81% susțineau utilizarea armelor nucleare, dacă președintele aprecia că era necesară pentru a proteja securitatea națională a Statelor Unite.

Asta nu însemna desigur că el ar fi făcut-o, gândi Corsetti. Dar o putea face. Mesajul era foarte clar.

*

Nu dispuneau de prea mult timp.

În Washington era ora 2 noaptea. Peste doar douăsprezece ore, avea să se țină slujba de înmormântare. Bud Norris și echipa lui se adunară pentru examinarea detaliilor de ultimă oră, verificară de trei ori rutele coloanei prezidențiale și trecură în revistă cele mai recente

informații primite de la FBI, CIA și divizia de contrainformații a serviciului secret.

Îngrijorarea cea mai mare a lui Norris era legată de scenariile altor atacuri aeriene. De aceea tot spațiul aerian de deasupra statelor Maryland, Virginia și Washington avea să fie închis între orele 12.00 și 16.00, inclusiv Aeroporturile Reagan National, Dulles și BWI. Avioane F-15 Strike Eagle aveau să participe la misiuni de patrulare, iar sistemele AWAC aveau să-l ajute pe Norris să coordoneze toată activitatea aeriană.

Dar nu era suficient. Nu astăzi.

Norris ridică telefonul și convocă alți doi lansatori de rachete Stinger, care urmau să fie în coloana auto, în unul dintre Chevroleturile din spatele președintelui, în vreme ce Norris avea să-l plaseze pe Cupidon – cel mai bun lansator de rachete al său – în clopotnița catedralei, alături de doi lunetiști. Catedrala era punctul cel mai înalt din oraș. De acolo, oamenii lui de la operațiuni speciale puteau să vadă totul și pe toți... și să-i doboare, dacă ar fi fost nevoie.

14

MacPherson dormea ca un copil.

Ştia miza. Ştia că ar fi putut să fie nevoit să ordone un atac nuclear, primul de după Hiroshima şi Nagasaki. Iar acum o ştia întreaga lume. El ştia însă în acelaşi timp ceva ce restul lumii nu avea habar. Era urmărit pentru a fi asasinat. Posibil chiar de către cineva din personalul lui. Cu toate acestea, cumva, nu se simţea copleşit de frică. În locul fricii, putea simţi rugile unui milion de suflete, care-l ridicau, şi o pace care părea să transceandă toată înţelegerea.

Ceasul deşteptător sună. Trecuse cu câteva minute de ora 6.00, ora Coastei de Est – momentul pentru a adăuga tuşele finale la panegiricul pe care avea să-l rostească peste câteva ore. Îl sună pe Corsetti, care moţăia pe canapeaua din cabinetul lui, şi-i ceru să-i aducă ultima ciornă a lui Shakespeare.

*

Telefonul îl trezi complet pe Corsetti.

Da, domnule preşedinte. Imediat, domnule preşedinte. Cât de mult? E timpul să abandonez slujba asta

și să câștig bani adevărați, gândi Corsetti. În copilărie, nu visase niciodată că va câștiga douăsprezece mii de dolari pe lună. În anii 1960, așa ceva ar fi părut ireal. Acum i se părea un salariu de sclav. Șaisprezece ore pe zi. Treizeci de zile pe lună. Asta însemna patru sute optzeci de ore pe lună. În ritmul acesta, câștiga doar douăzeci și cinci de dolari pe oră. Nu era oribil, dar dacă Iverson îi făcea legătura cu o firmă de pe Wall Street, putea să câștige cinci sute de dolari pe oră. Putea să reducă orele la numai trei sute treizeci pe lună, adică la unsprezece pe zi – o vacanță după standardele sale – și totuși să încaseze o sută șaizeci și cinci de mii de dolari pe lună, aproape două milioane de dolari pe an. Deloc rău pentru băiatul unui instalator din Fort Collins.

Așa că ăsta era viitorul. După terminarea celui de-al treilea război mondial, Corsetti știa perfect ce va face: va pleca din Washington și va avea o slujbă adevărată. Deocamdată, în loc să alerge cu discursul până la MacPherson, avea să i-l trimită pur și simplu prin fax.

Muncește mai inteligent, își spuse Corsetti, *nu mai mult*.

*

Ceasul ticăia.

Polițiștii metropolitani din Washington începură să blocheze străzile, ridicând vehiculele neautorizate și deviind circulația de la ruta coloanei prezidențiale, deși nu era cine știe ce mare circulație de deviat. Majoritatea locuitorilor capitalei anticipaseră durerile de cap pe care le vor cauza funeraliile și încercaseră să ocolească ruta oficială. Și de parcă așta n-ar fi fost îndeajuns, o furtună electrică intensă se abătuse asupra Washingtonului, alungându-i de pe străzi până și pe cei fără locuințe.

Elicoptere se roteau pe deasupra capetelor, purtând agenți de supraveghere înarmați cu binocluri de mare putere, care căutau orice semne suspecte. Spitalele fuseseră verificate de două ori, pentru a se asigura că aveau la îndemână stocuri de sânge din grupa sanguină a președintelui. Pentru orice eventualitate... Sediile secțiilor de poliție erau examinate de asemenea în mod repetat, pentru orice lipsuri a unor uniforme, ecusoane sau mașini de patrulare. Între timp, echipele tehnice ale serviciului secret cercetau cutiile poștale și pubelele de pe traseu, verificau tunelurile subterane în căutare de teroriști și explozive și sudau capacele canalelor. De asemenea, controlară din nou clădirile și anexele Catedralei Naționale, căutând persoane neautorizate, explozibili, arme de foc, biologice și chimice. Pentru orice eventualitate...

În jurul orei 11, sosiră echipele de lunetiști și de lansatori de rachete Stinger și începură să-și ocupe pozițiile în clopotniță, dar și pe acoperișurile de vizavi de catedrală. Își încărcară armele, le verificară și le reverificară. Lunetele fură ajustate și lentilele curățate.

În cele din urmă, coloana prezidențială formată din cincisprezece vehicule fu formată și încărcată cu armele și echipamentele de comunicații portabile necesare. Un cort alb fusese ridicat între ușa din spate a Casei Albe și cele două limuzine identice, pentru ca președintele să nu poată fi văzut, împușcat sau – cel mai probabil – udat de ploaie.

Bud Norris se gândise la toate. La toate... dar nu și la ceea ce nu-i spusese FBI-ul.

*

Downing ridică receptorul după primul țârâit.

– Downing – spune!

– Sunt Reed. Ce ai?

– Nimic. Zero.

– Nimic? Nu se poate! E posibil să folosească sisteme de e-mail diferite?

– Da. În clipa de față, urmărim tot ce iese din Rusia și Irak și are natură digitală. Am interceptat toate liniile principale. Agenția pentru securitate națională urmărește comunicațiile prin satelit. Deocamdată însă... nimic.

Reed trânti telefonul și-și trecu nervos degetele prin părul rărit. Poate că Mr. C nu exista. Poate că, cumva, el aflase despre arestarea lui Iverson. Poate că Gogolov și irakienii se speriaseră din alt motiv. Poate..., gândi Reed. Sau poate că pur și simplu sesizaseră lipsa lui Iverson.

*

Harris intră în acțiune.

Pătrunse în Centrul operațional strategic de informații de la etajul al patrulea al clădirii Robert F. Kennedy și se așeză la locul lui. Scană consola Stare Amenințare și peretele de ecrane de calculator care urmăreau toate fațetele plecării iminente a președintelui din Casa Albă. Se uita în același timp și la cele cinci videomonitoare cu ecran mare de deasupra, unde rulau ultimele date despre războiul împotriva Irakului.

Nu-și asuma nici un risc. Poziționase o parte din echipa FBI de recuperare a ostaticilor pe platforma pentru elicoptere a Pentagonului, complet informată asupra situației delicate, pregătită și gata să intervină în orice clipă. Și, fără știința lui Bud Norris, a serviciului secret sau a oricui altcuiva, Harris avea de asemenea echipe de lunetiști ascunse strategic de-a lungul traseului

coloanei prezidențiale, urmărind fiecare mișcare a serviciului secret... pentru orice eventualitate. Doug Reed și oamenii lui – inclusiv Maxwell și Downing – erau de asemenea în alertă, lângă telefoane.

Acum nu mai rămăsese nimic de făcut: trebuiau doar să aștepte.

*

La ora 13.45, MacPherson se găsea tot în Biroul Oval.

Termina a noua și ultima ciornă a discursului și era mulțumit de ceea ce obținuse. Shakespeare – principalul lui autor de discursuri – o nimerise în sfârșit bine. Și o făcuse la timp. Doron avea să privească. Jamil avea să privească. Lumea întreagă avea să privească. Trebuia să fie perfect. Iar acum era perfect.

Corsetti își strecură capul pe ușă și-l anunță că era momentul să plece. Sanchez vorbi prin radio cu șoferul vehiculului intrat recent în dotarea serviciului secret: o limuzină Cadillac special construită, blindată și cu toate dotările ultramoderne, cunoscută sub numele de cod Taurul, care sosise la timp pentru a înlocui Diligența complet distrusă.

MacPherson mai avea nevoie de câteva minute. Îi ceru lui Corsetti să-i împrumute BlackBerry-ul său, scrise un mesaj și apăsă tasta *Send*.

Era cu adevărat gata. Sosise momentul spectacolului.

– Sudorul către Sierra 1, recepție?

Aflat în poziția primului lunetist – pe un bloc de apartamente vizavi de catedrală – Ed Burdett răspunse prompt apelului radio.

– Recepție, Sudorul, șopti el.

– Verificare.

– Te recepționez perfect. Sunt pe poziție. Totu-i clar. Terminat.

– Recepție, Sierra 1. Sudorul către Sierra 2, recepție?

Daryl Knight, al doilea lunetist cocoțat pe alt complex de apartamente, tot vizavi de catedrală, răspunse la fel de prompt:

– Recepție, Sudorul.

– Verificare.

– La fel. Te recepționez perfect. Sunt pe poziție. Totu-i clar. Terminat.

Harris continuă cu toți cei șapte lunetiști FBI de pe traseu. Toți se instalaseră pe pozițiile stabilite și anunțau undă verde. Nu se vedea nici un semn de posibile probleme. Cel puțin, deocamdată.

*

– Gambit se deplasează. Repet, Gambit se deplasează.

Președintele ieși din Biroul Oval și porni spre coloana auto, însoțit de Sanchez și de o duzină de agenți. Se auzise că Jamil Aljafari avea să se adreseze prin radio poporului irakian, însă MacPherson avea să-l asculte fie mai târziu, fie în limuzină. El însuși avea de ținut un discurs. Dacă nu pleca acum spre catedrală, avea să întârzie și, precum predecesorul său din Biroul Oval, Gambit nu întârzia niciodată.

– Recepție, Gambit se deplasează, confirmă Norris. Situația lui Șah-mat?

– Șah-mat este în siguranță în Buncăr, răspunse bodyguardul vicepreședintelui.

– Recepție, Șah-mat este în siguranță. Pentru toate sectoarele – raportați situația. Cupidon, m-auzi? Verificare.

– Te aud, Baza. Sunt Cupidon. Te aud perfect. Cerul este senin. Iarba este uscată. Putem pleca.

Licărirea orbitoare a unui fulger ilumină pentru o clipită clopotnița, când tunetul hurui și mai aproape, iar ploaia îi udă până la piele pe toți lunetiștii din zonă. În mod evident, cerul nu era senin și iarba era departe de a fi uscată. Dar codurile trebuiau respectate, iar spațiul aerian era curat.

Norris trecu mai departe.

– Baza către șeful Arbaletei. Verificare.

– Te aud, Baza, răspunse comandantul echipei SWAT. Arbaleta este gata de plecare.

– Baza către Sfeșnic. Verificare.

Centrul de comandă al comunicațiilor răspunse imediat:

– Te aud, Baza. Sfeșnic este gata de plecare.

– Baza către Șoimul de noapte, vorbi Norris spre pilotul elicopterului *Marina 1*, care, cu motoarele pornite, era gata să decoleze de la baza Air Force Bolling. Verificare.

– Te aud, Baza. Șoimul de noapte este pe poziție și pregătit de plecare. Să sperăm că azi nu vor fi probleme, șefu'.

– Recepție, Șoimul de noapte. Baza către Ozalid. Verificare.

Tăcere. Nici un răspuns, doar pârâiturile statice ale radioului. Conducătorul echipei tehnice din interiorul catedralei nu răspundea. Norris își verifică aparatul de radio și frecvența, după care încercă din nou:

– Baza către Ozalid. Repet: verificare.

Făcu o grimasă și-și ținu respirația. Apoi, în cele din urmă...

– Ozalid. Scuze. Da, sunt aici. Tocmai am terminat verificarea ultimilor participanți, domnule director. Suntem gata.

Norris oftă ușurat. Astăzi nu vroia decât precizie, nimic altceva. Își reaminti totuși repede că trebuia să fie precaut să nu-și trădeze neliniștea tot mai mare pe care o simțea în stomac. Toți aveau nevoie de el pentru a stabili ritmul de lucru și a păstra comunicațiile clare și secrete. Și exact asta intenționa să facă.

– Baza către Mijlocaș. Verificare.

– Totu-n regulă, Baza. Mijlocașu-i gata de plecare, șefu'.

Mașina care o urma imediat pe a președintelui – ticsită cu șase agenți înarmați până-n dinți și cu veste antiglonț – își ocupase locul și aștepta comanda.

– Baza către Năluca. Verificare.

– Te aud, Baza. Năluca încărcată și gata de plecare. Îi putem da drumul, domnule director.

– Baza către Taur. Verificare.

– Te aud, Baza. Gambit este la bord. Taurul e gata de plecare.

Asta era, gândi Norris. De acum nu se mai putea face nimic altceva decât să calce accelerația și să se roage.

– Penseta, sunt Baza. Pachetul este ambalat. Puteți porni.

Încuietorile electronice ale porților masive, din oțel negru, ale Casei Albe se deschiseră lent. Masivele bariere rutiere metalice – concepute pentru a opri genul de camioane cu explozibile pe care extremiștii islamiști le folosiseră în 1983 pentru a ucide două sute patruzeci și unu de pușcași marini în Beirut – se retraseră în sol și coloana auto avansă în furtună.

*

Când sosi mesajul e-mail, Bennett urmărea cu atenţie postul Sky News.

În reşedinţa lui Mordechai, toţi erau strânşi în faţa televizoarelor, aşteptând ultimele ştiri, întrucât preşedinţii MacPherson şi Jamil Aljafari se pregăteau să rostească discursuri importante.

Lumea continua să fie în stare de şoc după discursul lui MacPherson din seara anterioară, acuzând Irakul şi având lângă el un focos nuclear irakian. Acum călăul din Bagdad era pe punctul de a se adresa naţiunii sale pentru prima dată după începerea bombardamentelor americane.

Bennett îşi luă repede BlackBerry-ul de la centură şi începu să citească noul mesaj. Fusese expediat de pe BlackBerry-ul lui Corsetti, dar fusese scris de MacPherson.

jon - şi voi ceilalţi sunteţi bine?... eu plec spre catedrală... trebuie să recunosc că nu mă simt chiar pe măsura sarcinii... este teribil să ştii că un om şi-a dat nesilit viaţa - darul cel mai preţios pe care l-ar fi putut face - pentru ca tu să poţi trăi... cel mai rău e faptul că ştiu cât de puţin merit de fapt darul acesta... tot ce pot face, cred, este să fiu recunoscător şi să încerc să trăiesc o viaţă pe măsura sacrificiului acestuia... dar cum poate asta să fie uşor?

sunt sigur că am putea beneficia de umorul vostru pe aici... vă ducem dorul - ţie, mccoy, deek... julie, fetele şi cu mine ne rugăm pentru voi toţi... habar

n-aveți ce eforturi fac burt, jack, marsha și echipa ca să vă păstreze în siguranță... cu timpul veți afla... acum însă, vă rog, încercați să aveți încredere în mine... știu că nu-i ușor... dar faceți o treabă extraordinară, jon - tu faci diferența - când faci bine, niciodată să nu te simți obosit, ai înțeles?

m-am gândit că poate ar fi interesant să-ți spun două versete pe care le-am ales pentru discursul meu la înmormântarea agenților care au murit pentru mine - matei, 16, 26 - iisus întreabă „pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde?" și ioan 15, 13 - iisus le spune ucenicilor „mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi". tata numea asta GUSA - „glasul unui sfat adevărat"... gândește-te la asta, tinere... îți va fi de ajutor - prietenul tău, mac.

*

Coloana prezidențială șerpuia pe străzile înecate de torentele de ploaie.

MacPherson stătea pe bancheta din spate a Taurului, ascultând o transmisiune în direct din Bagdad, un discurs înspăimântător al lui Jamil Aljafari, ascuns într-un buncăr secret.

S-a spus că facem parte dintr-o „axă a răului", răcnea liderul Irakului, *dar lumea poate vedea limpede că America și Israelul sunt întruparea răului – ele sunt fiii*

lui Satan – şi trebuie distruse. Regimurile MacPherson şi Doron sunt regimuri teroriste – care caută să se hrănească din carnea noastră, să ne bea sângele, să ne nimicească fiii şi să ne distrugă modul de viaţă. Tumorile acestea canceroase ne vor ucide dacă nu sunt eliminate. Ele ameninţă lumea arabă, lumea islamului. Însă regimul lor de teroare se apropie de sfârşit. Allah, te implorăm, nimiceşte-i cu furia ta, care este ca un iatagan! Fie ca sângele lor să curgă ca un fluviu al dreptăţii prin oraşul tău sfânt Al Quds!

*

Acela era semnalul.

Azziz îşi aprinse altă ţigară. Lăsă fumul să-i umple lent plămânii, să se ridice în spirală în jurul capului său şi să plutească spre tavan. După aceea se întinse către calculator şi începu să tasteze.

Sosise momentul.

*

Un fior involuntar îi străbătu corpul.

Pentru o clipă, MacPherson se gândi să renunţe la propriul său discurs şi să-i răspundă în mod direct lui Jamil. Problema era că oamenii din catedrală nu ascultaseră cuvântarea preşedintelui irakian.

„Mica" şi discreta slujbă de înmormântare crescuse până la dimensiunile a opt sute de participanţi, incluzând familiile, prietenii şi colegii agenţilor, congresmeni, senatori şi demnitari străini. Deocamdată, aceştia ascultau muzică clasică interpretată la chitară, aşteptând tributul pentru unii dintre cei mai bravi slujitori publici ai Americii. Şi, într-adevăr, nu meritau altceva. Pe de altă parte, cum ar fi putut el să nu reacţioneze,

când restul lumii îl asculta chiar acum pe Jamil, tradus și retransmis pe tot globul?

În timp ce coloana cotea de pe Massachusetts Avenue pe Wisconsin, MacPherson luă telefonul și-l sună pe vicepreședintele aflat în siguranța Centrului operațional de urgență de sub Casa Albă. Mai dispunea doar de câteva minute, dar avea nevoie cu disperare de sfatul lui Șah-mat.

*

Avionul U-2 străbătea bolta nopții la altitudinea de douăzeci și cinci de mii de metri.

Clic. Clic. Clic. Clic. Clic.

Dedesubt, avioanele de luptă americane pulverizau capacitățile militare ale lui Jamil, dar ordinele președintelui fuseseră clare precum cristalul. Fotografiați fiecare centimetru pătrat al Irakului, mereu și mereu, în încercarea de a găsi arme de distrugere în masă.

Centrul Bagdadului nu părea un loc potrivit pentru a adăposti așa ceva, dar pilotul nu comenta ordinele primite. Misiunea lui era să ajungă deasupra, să fotografieze și apoi să dispară înainte ca un lansator sol-aer irakian să-l prindă în reticul și să-și declanșeze rachetele.

Deocamdată, treaba mergea bine.

*

– Taurul se apropie. Închideți perimetrul.

Coloana auto se opri lângă catedrală, exact când alt fulger lumină cerul negru, răscolit de furtună.

– Instantaneu, sunt Peso. Pregătiți-vă pentru sosire.

Agentul din avangardă se apropie de ușă și-și alertă echipa dinăuntru.

– Recepție, Peso. Suntem pe poziții. Coriștii, atenție! Gambit se pregătește să intre. Repet: Gambit se pregătește să intre. Atenție!

*

– Aveți mesaje.

Downing aproape că icni. Își verifică rapid software-ul de diagnosticare și rulă o urmărire. Asta era! Aveau o interceptare. Înhăță telefonul și-l sună pe Harris.

– *Am prins! Am prins!*

– Sunt Harris, vorbește.

– L-am prins. Tocmai a transmis.

– Ce a spus?

– Acum sosește. O clipă.

– Haide, Downing. Mai repede!

– Stați așa. Mai e doar nițel.

– Downing!

– Gata... gata, a sosit – *lichidarea.* Așa spune: *Lichidarea.*

– Cui îi este adresat, Downing? Cine-i destinatarul?

– Așteptați, domnule director. Încă n-am ajuns acolo.

– *Downing...*

– Știu, știu, sunt... aha, stați așa... sosește. Gata!

– *Numele, Downing! Spune-mi numele!*

Sanchez îi făcu semn președintelui.

Era momentul să intre, dar MacPherson continua să vorbească cu vicepreședintele, Kirkpatrick și Corsetti aflați în Centrul operativ de urgență. Kirkpatrick și Oaks insistau ca președintele să rostească discursul pregătit, să păstreze mesajul și să-l ignore pe Jamil.

– Forţele aeriene americane lovesc chiar în timp ce vorbim noi, spuse vicepreşedintele. Aveţi un discurs măreţ, puternic, elocvent şi plin de spiritualitate. Şi nimănui nu-i va scăpa claritatea morală a contrastului.

Kirkpatrick era de aceeaşi părere.

– Rămâneţi pe direcţia stabilită, domnule preşedinte. Lăsaţi-ne pe noi să ne facem griji despre restul.

Corsetti se înfuriase. Susţinea că ar fi fost o sinucidere politică şi strategică să nu răspundă imediat. Ocolirea ameninţărilor directe ale lui Jamil Aljafari ar fi părut în ochii întregii lumi o dovadă de slăbiciune şi lipsă de contact cu realitatea. Moartea câtorva agenţi ai serviciului secret era cu adevărat un eveniment teribil, dar lumea asista la escalada spre un război nuclear. Oamenii trebuiau să-l audă pe preşedintele SUA oferindu-le nişte asigurări – orice fel de asigurări – că exista cel puţin o rază de lumină la capătul acestui tunel lung şi întunecat. Acum era momentul. Dacă nu-l folosea, îl rata definitiv.

– Sosește, domnule director. Staţi aşa! Un cont AOL. Din Washington. Nord-est – transmisie din Moscova, însă retransmis din Bagdad.

– *Spune-mi numele, Downing!*

– Acum... Gary Sestanovich.

– Pe litere.

– G–a...

– Nu, numele de familie.

– Scuze, domnule. S–e–s–t–a–n–o–v–i–c–h.

Harris îi dictă numele lui Maxwell, care-l introduse imediat în sistemul masiv de calculatoare al FBI-ului şi apăsă tasta *Enter*.

– Haide, haide! Cine-i omul ăsta? răcni Harris, sperând la limita speranţelor că numele se găsea undeva în baza de date de un miliard de dolari.

– Nu pot să cred..., se bâlbâi Maxwell în celălalt capăt al Centrului operativ.

– Ce-i? Cine-i?

– E un agent.

– Unul de-ai noştri?

– Nu.

– Dar al cui?

– Serviciul secret, fost CIA, operaţiuni speciale.

– Cu ce s-a ocupat?

– N-o să vă vină să credeţi.

– Maxwell, n-am timp...

– Domnule, el i-a învăţat pe mujahedini cum să-i omoare pe ruşi.

*

Cei patru ajunseră la un compromis.

Corsetti dictă câteva rânduri care să fie adăugate la începutul discursului. Oaks şi Kirkpatrick insistară asupra unor modificări. MacPherson îşi nota cât putea de repede.

Toate reţelele deconectau de la transmisiile din Bagdad şi se concentrau acum asupra limuzinei şfichiuite de ploaie a preşedintelui Statelor Unite, care staţiona în faţa Catedralei Naţionale. MacPherson continua însă să rămână înăuntru.

În jurul globului, telespectatorii nu puteau decât să se întrebe: De ce nu coboară preşedintele? Ce se întâmpla?

Harris îi telefonă pe fir scurt lui Bud Norris în Centrul operativ al serviciului secret.

– Sunt Norris, ascult.

– Bud, sunt Scott. Cine-i Gary Sestanovich?

– De ce? Ce vrei?...

– Bud, răspunde-mi – imediat!

– Unul dintre oamenii mei cei mai buni – îl cunoşti şi tu, nume de cod Cupidon, cel care a ajutat la salvarea preşedintelui în Denver. Ţi-l aminteşti?

Harris îngheţă. Cupidon era Mr. C? Tipul stătea în clopotniţă cu o rachetă Stinger aţintită spre capul preşedintelui. Cum era posibil? De ce?

Nu avea timp să gândească.

– Scott? Despre ce-i vorba?

– Nu-ţi pot spune... o să revin.

Era însă o minciună. Norris nu fusese informat şi nu avea habar nici de faptul că Iverson se găsea în custodie federală, nici de subiectul operaţiunii de înaltă tehnologie puse în mişcare de preşedinte. Dar Harris nu avea timp să-l pună la curent, ori să discute în contradictoriu cu el. În cel mai fericit caz, dispunea de câteva secunde pentru a salva viaţa lui Gambit.

Apăsă butonul de întrerupere a microfonului, pentru ca Norris să nu-l poată auzi, după care ridică celălalt telefon, la capătul căruia aştepta Downing.

– Downing!

– Da, domnule director.

– Individul şi-a citit mesajul? Putem şti măcar dacă l-a recepţionat?

– Tocmai l-a primit, domnule director. Am vrut să vă anunţ, dar mă ţineaţi în aşteptare.

– Ce vroiai să mă anunţi?

– Mesajul e-mail a sosit la calculatorul lui – de acasă – dar apoi a fost reexpediat spre un dispozitiv

wireless, probabil un BlackBerry. De fapt, chiar acum văd că-l deschide.

Gândurile lui Harris goneau nebunește. Nu mai avea timp să-i spună lui Norris. Și, oricum, ce ar fi putut acesta să facă? Era adevărat, Norris avea alți doi lunetiști în clopotniță, dar dacă el spunea ceva pe frecvențele radio ale serviciului secret, Cupidon ar fi auzit și ar fi putut să tragă înainte de a putea fi oprit.

Harris își înhață căștile cu microfon și apăsă un buton de pe consola din fața lui.

– Sudorul către Sierra 1. Recepție!

– Sierra 1, recepție, răspunse Burdett.

– Sierra 1, suspectul este lansatorul de rachete din clopotniță. Îl poți vedea?

Lui Burdett nu-i veni pur și simplu să-și creadă urechilor.

– Afirmativ. Care dintre ei, domnule director?

– Cupidon... îl știi?

Dacă-l știa? Pe Cupidon? Bineînțeles că-l știa. Fiicele lor urmau aceeași școală. În ultimii zece ani, se antrenaseră împreună la Quantico, la fiecare trei luni.

– Domnule director, eu...

– Sierra 1 – *îl poți vedea?*

Burdett deschise imediat fereastra apartamentului, focalizează luneta Burris cu amplificare 40x de pe pușca lui Remington model 700 și-l aduse pe Cupidon în reticul.

– Sunt pe el, domnule director. Totuși...

– Ai linie de tragere?

– Da, domnule director. Totuși...

Prin ocular, Burdett își văzu prietenul și colegul apăsând comutatorul de identificare de pe lansatorul de rachete Stinger și apăsând înainte și în jos butonul

de acționare, încălzind unitatea de răcire a bateriei pentru a învia arma.

– Nu se poate...

– Sierra 1, ce s-a-ntâmplat?

– Se pregătește să tragă în președinte.

– Sierra 1, doboară-l. Repet ordinul – doboară-l!

Burdett ridică siguranța, inspiră adânc și se străduiși să ajusteze traiectoria, ținând seama de vântul puternic.

Brusc, sticla geamurilor explodă în cioburi în jurul său. Burdett se azvârli pe jos, adăpostindu-se înaintea rafalelor de foc care pătrundeau prin fereastra spartă.

Ce făceau indivizii ăștia?

Focurile de armă care erupseră de la cei doi lunetiști din dreapta și din stânga lui îl uluiră pe Cupidon, smulgându-l din concentrare.

– *Cod Roșu, Cod Roșu! Țintaș la ora 1!* răcni un lunetist, ațintind instantaneu toată puterea de foc feroce a serviciului secret asupra complexului de apartamente în care se ascundea Burdett.

Colegii lui Cupidon văzuseră țeava puștii lui Burdett ieșind pe geam și, neștiind că erau dublați de lunetiști FBI, îl consideraseră pe bună dreptate ca fiind ostil și deschiseseră focul.

Cine mai e acolo, pregătindu-se să tragă în Gambit? se întrebă Cupidon. *Gogolov, Jibril și/sau Azziz mai au și alt agent „hibernat"?*

Bietul de el, gândi Cupidon. *Indiferent cine ar fi fost, nu va ajunge niciodată un erou al islamului. În cazul cel mai fericit va fi un alt martir.*

*

– Sudorul, Sudorul, Sierra 1 ia foc. Repet, Sierra 1 ia foc!

O grindină de gloanțe care sparse geamuri și explodă betonul se revărsă în vizuina lunetistului, umplând încăperea cu foc, fum și praf.

– N-am linie de tragere. Repet, n-am linie de tragere. Abandonez misiunea!

Burdett se repezi în patru labe spre ușă, străduindu-se să iasă pe coridor, străduindu-se să rămână în viață.

*

În mod straniu, Sestanovich – nume de cod Cupidon – fu fascinat de schimbul de focuri.

La fel ca și restul lumii. Întreaga scenă era transmisă în direct de posturi de televiziune locale și internaționale unei audiențe mondiale de peste două miliarde de oameni.

Un fulger urmat de trosnetul tunetului îl treziră brusc la realitate pe Sestanovich. Coborî ochii spre BlackBerry-ul atașat la centură, șterse picăturile de ploaie care începeșau displayul și reciti mesajul, pentru siguranță. Mesajul dintr-un singur cuvânt și originea sa nu puteau fi greșit interpretate: *Lichidarea.*

Asta era! Iuri Gogolov, finanțatorul partenerului său, Mohamed Jibril – pe care-l întâlnise și-l antrenase cu mult timp în urmă în munții din Afghanistan, care devenise apoi îndrumătorul său pe calea islamului – avea o misiune pentru el. Faptul că mesajul provenise din buncărul lui Jamil Aljafari nu conta câtuși de puțin. Și el nu avea să dea greș.

Reporni iute lansatorul, în clipa în care văzu limuzina președintelui ambalând și plecând de pe alee într-o

manevră de evitare. Cupidon își controlă lansatorul, ridică siguranța, reîncărcă unitatea de răcire a bateriei și ținti. Atât! Un proiectil și se termina.

*

– Sierra 2, Sierra 2, sunt Sudorul. Recepție!

– Te aud, Sudorule.

– Sierra 2, ai linie de tragere? Repet, ai linie de tragere?

Aflat pe al doilea bloc de apartamente, agentul special Daryl Knight abia putea să vadă ceva prin furtuna cu fulgere teribile de afară. Cel puțin însă fereastra lui era deja întredeschisă, iar atenția și gloanțele serviciului secret se concentrau altundeva. Asupra colegului său, Burdett...

– Stai așa, Sudorule... o clipă...

Cu tâmplele bubuind și inima galopând, Harris văzu pe videomonitoarele din fața lui limuzina prezidențială ieșind pe Wisconsin Avenue.

– *Sierra 2!*

Knight fixă în reticulul Remingtonului său capul lui Sestanovich...

– *Nu mai e timp!* urlă Harris.

...acoperit cu masca de schi neagră, care devenise emblema lui...

– *Doboară-l!*

Compensă pentru rafalele puternice de vânt...

– *Acum!*

...și apăsă trăgaciul.

Glonțul dum-dum calibrul 7,8 milimetri zbură drept și precis.

Fu ultima imagine pe care și-o aminti Knight – capul lui Sestanovich explodând într-o jerbă de sânge și așchii de os.

15

Bennett și echipa lui se holbau la ecranul televizorului. Nu puteau să creadă scenele de groază ce se derulau în Washington. Apoi, brusc și fără nici un avertisment, salonul se cufundă în beznă. Imaginea televizorului se stinse. La fel ca toate luminile din reședința lui Mordechai. Se petrecea ceva anormal – ceva rău, malign și întunecat.

Instruirea Mossad a lui Mordechai intră instantaneu în acțiune.

– După mine! strigă el și, aruncându-se pe jos, începu să se târască pe burtă spre aripa vestică.

Galișnikov și Sa'id îl imitară imediat și porniră după el.

Bennett șovăi. Era convins că și-ar fi putut găsi drumul către dormitorul său, dar ce ar fi făcut după aceea? La ce l-ar fi ajutat dacă era singur, neînarmat și nepregătit pentru ce se putea întâmpla în continuare?

În ciuda instinctelor sale firești, li se alătură lui Galișnikov și Sa'id, urmând glasul lui Mordechai care-i conduse rapid prin salon, pe hol, pe lângă bucătărie,

prin cabinetul său, pe singura rută sigură de evadare pe care o oferea locuința.

– Repede, pe ușa aceea! strigă Mordechai.

Într-o strălucire aproape orbitoare de lumină, Bennett îl zări indicând ușa ascensorului pe care li-l arătase mai devreme.

– *Nu-i curent electric!* strigă Bennett din urma lor.

– *Nu-ți face griji. Funcționează cu un sistem separat de alimentare. Grăbiți-vă!*

*

Black și McCoy rămaseră pe loc, cu armele scoase.

De ore bune, o furtună puternică se abătuse asupra Ierusalimului. Instinctele le spuneau însă că pana aceasta de curent nu avea nici o legătură cu vijelia.

– Pe-aici, Erin, șopti Black.

Începură să înainteze în direcția opusă celei în care plecaseră Mordechai, Bennett și ceilalți, pe hol, spre aripa estică, către dormitorul pe care-l folosise Black.

– Ai ochelarii? murmură McCoy referindu-se la perechea de ochelari pentru vedere pe timp de noapte pe care Black îi lua cu el oriunde ar fi mers – procedura standard pentru orice specialist antitero.

– Sunt în bagaj, stai puțin...

*

– *Pe aici. Stați jos!*

Mordechai și cei trei bărbați care-l însoțeau se menținură la nivelul podelei, până intrară în dulapul încorporat în perete și se înghesuiră în ascensor. Într-adevăr, avea alt sistem electric, care era complet operațional. Mordechai își tastă codul privat de acces din șapte cifre și o ușă grea de oțel glisă imediat în spatele lor. Aproape

instantaneu, începură să coboare în adâncul muntelui, mult dedesubtul locuinței misterioase.

Când în cele din urmă ușa liftului se deschise, lui Bennett nu-i veni să-și creadă ochilor. Era ca o altă lume – o serie de săli de comandă computerizate interconectate, de tehnologie ultramodernă, unele din cele mai bune care fuseseră proiectate vreodată de NORAD sau CIA. Dormitoare. O bucătărie complet aprovizionată. Băi și dușuri. Sisteme independente de comunicații, energie, apă și climatizare. Era remarcabil. Bennett aprecie că buncărul putea adăposti și întreține o duzină de oameni cel puțin câteva săptămâni.

Hărți Stare Amenințare de aceeași calitate precum cele din Centrul operativ de urgență afișau cele mai recente mișcări ale israelienilor și inamicilor pe uscat, mare și în aer, totul actualizat în timp real. O serie de calculatoare prezentau cele mai recente evaluări ale situației primite de la Mossad, Shin Bet și Aman.

Cinci televizoare cu ecran mare arătau cele mai recente imagini primite prin sateliți, în vreme ce o duzină de monitoare alb-negru mai mici ofereau imagini de la minicamerele de securitate poziționate în toată casa și pe domeniu. Imaginile erau la fel de surprinzătoare, pe cât erau de brutale – cadavrele agenților de pază americani și israelieni ciuruite de gloanțe.

Gândurile lui Bennett se înlănțuiau cu rapiditate. *Ce se întâmplă sus? Cine a-ncercat să ne omoare și de ce? Mai mult – unde mă aflu acum? Cum a făcut Mordechai toate astea? Cum le-a finanțat? Cât timp a durat pregătirea pentru așa ceva?*

Gândurile lui nășteau întrebări. Nu era însă timp pentru a le formula. Nu acum.

În clipa aceasta, o singură întrebare mai era importantă pentru el: Cum își putea găsi și cum își putea aduce prietenii aici, în subteran, în siguranță?

*

– Ținta doborâtă. Ținta doborâtă! Cupidon lovit. Repet: Cupidon lovit!

Sanchez auzea schimbul rapid de replici pe frecvențele de urgență, în timp ce limuzina prezidențială gonea spre Casa Albă.

La catedrală, un elicopter de luptă Apache – lovit de rafalele de ploaie și vânt – începu să tragă cu toată puterea mitralierelor sale frontale calibrul 30 mm în apartamentul identificat de echipa de supraveghere a serviciului secret ca fiind locul de unde ieșise țeava unui lunetist.

Era o reacție distrugătoare și Bud Norris habar nu avea ce se întâmpla.

Apoi îi sună telefonul. Era Scott Harris de la Centrul operativ FBI... care căuta o explicație pentru demența aceea.

*

Black lunecă iute și silențios în dormitorul lui, primul pe dreapta.

Rămase întins pe burtă, ținându-și capul jos, pentru ca inamicii să nu-l zărească printre jaluzele. Pe neașteptate, o explozie de proporții zgâlțâi casa. McCoy, care rămăsese pe hol, fu aruncată pur și simplu cât colo, amețită de bubuitura asurzitoare. Foc, fum și cioburi de sticlă se revărsau de jur-împrejur.

Apoi femeia auzi glasuri de bărbați strigând în arabă.

– Gata, intrați!

Le auzi și Black. Spre deosebire de McCoy, el nu înțelese ce spuneau, dar asta era lipsit de importanță. Își înhăță ochelarii pentru vedere pe timp de noapte, le trase cureaua peste cap, luă a doua pereche de ochelari, scoase capul pe hol și privi la stânga. Zări doi bărbați în combinezoane negre și cu căști de aceeași culoare, coborând în rapel prin gaura ce se căsca în acoperișul de deasupra scării în spirală, unde fusese superbul dom de sticlă al lui Mordechai. Grinzi de lemn din acoperiș ardeau în mijlocul livingului, oferind puțină lumină, dar nu prea multă protecție.

Întoarse capul la dreapta și o văzu pe McCoy, ghemuită în colțul din capătul coridorului – expusă. Ea îi prinse însă imediat privirea și bărbatul îi aruncă a doua pereche de ochelari pentru vedere pe timp de noapte, după care îi făcu semn să intre în dormitorul lui Sa'id de la capătul holului, pe dreapta. Nu știa unde erau Bennett, Mordechai și ceilalți, dar cel puțin el și McCoy erau în viață... și înarmați.

*

Putură auzi explozia teribilă de deasupra.

Mordechai închise iute în urma lor ușa din oțel groasă de un metru și blocă puțul liftului, împiedicând astfel coborârea oricăror persoane, chiar dacă ar fi putut cumva să spargă codul de securitate al ascensorului. După aceea le făcu semn lui Galișnikov și Sa'id să ia loc în două fotolii rotative în fața ecranelor TV și de calculator.

Îi dădu lui Galișnikov un set de căști și-i spuse să-i țină la curent cu situația din Washington. Puteau vedea toți schimburile de focuri de lângă Catedrala Națională, ca și imaginile limuzinei prezidențiale care gonea spre

securitatea Casei Albe, și aveau nevoie să știe permanent ce se mai întâmplase.

Îi ceru lui Sa'id să scaneze monitoarele de securitate și să-i informeze pe el și pe Bennett despre ce se petrecea în casă. Prioritatea era să-i localizeze pe Black și McCoy și să găsească un mod de a-i ajuta, dacă era posibil.

Mordechai îl trase apoi după el pe Bennett într-o cameră laterală, aprinse lumina și descuie un dulap plin cu arme automate, măști de gaze, veste antiglonț și căști radio cu microfon.

– Sunt doi sus! anunță Sa'id cu un glas în care încordarea se simțea din plin. Amândoi au AK-47 și ochelari pentru vedere pe timp de noapte. Tocmai au coborât prin dom și merg prin living.

– Pe tine te caută, Eli, spuse Galișnikov.

– Unde-s Black și McCoy? se interesă Bennett.

– Nu-i văd. Nu-i pot vedea.

– Jon, ia astea! ordonă Mordechai, întinzându-i arme și câteva cutii cu muniție.

– Eu? holbă ochii Bennett, care nu avea nici măcar permis de port-armă.

– Cine vrei să se ducă sus, eu? strigă bătrânul. Nu-i putem lăsa pe cei doi singuri acolo. Dacă nu sunt ajutați rapid, n-o să reziste nici cinci minute.

*

Black se târî în debaraua lui micuță.

În noaptea trecută, plictisit și uitându-se prin dormitor, descoperise un chepeng lângă peretele din spate al debaralei, asemănător celor pe care unele case le au spre pod. Dar în loc să ducă în pod, acesta făcea legătura cu dormitorul vecin. De ce? Habar nu avea, dar nu-i păsa.

Îl deschise și trecu iute în camera lui Bennett. Traversă dormitorul acela și găsi un chepeng similar în debara. Când trecu însă prin el, Black se pomeni privind direct în țeava Berettei lui McCoy.

– *Eu sunt!* izbucni el, apoi coborî imediat glasul. Nu-s decât eu.

Erin expiră, după care auzi pe cineva strigând în arabă:

– *I-am găsit! Pe hol. Acoperă-mă!*

– Repede, după mine, îi spuse lui Black.

Se repezi în dulapul încorporat în perete. Black o urmă și, într-adevăr, instinctul ei fusese corect. În partea aceasta a casei exista alt ascensor secret, similar celui prin care ieșiseră în cabinetul lui Mordechai. Intrară, închiseră ușa, apăsară un buton și începură să coboare. Imediat după aceea, cei doi teroriști năvăliră în camere, trăgând foc continuu din pistoalele automate și acoperind sunetul liftului care se îndepărta.

*

– Sunt în liftul estic, anunță Sa'id.

– Unde merg? întrebă Bennett.

– Coboară la parter. Vor ieși în capătul coridorului care duce la ușa din față.

Bennett reveni în sala principală de comandă, ținând un Uzi în mână și purtând alte două automate pe spate. Privi iute șirul de monitoare și văzu doi bărbați mascați, îmbrăcați complet în negru, care alergau spre o ușă.

– Alți doi teroriști! îi strigă el lui Mordechai. Unde-i asta?

– Fixează explozibile la ușa din față.

Pe un monitor TV, cei patru îi vedeau pe Black și McCoy în ascensor. Peste o clipă, ușa liftului avea să

se deschidă și ei aveau să alerge pe un coridor întunecat către un kilogram de exploziv plastic, gata să-i facă bucățele.

– Black și McCoy o să intre drept în ei! răcni Bennett. Nu-i putem avertiza în vreun fel?

– Liftul nu are legătură audio, răspunse Mordechai.

Puteau doar să privească, îngroziți.

*

Ascensorul se opri.

Altă explozie de proporții scutură casa, izbindu-i violent pe McCoy și Black unul de celălalt și trântindu-i pe jos. Ușa lor se deschise.

Înecându-se din cauza fumului, Black se ridică, scoase capul și pistolul pe hol și văzu alți doi teroriști mergând prin „tunel" spre scara în spirală. Se repezi înainte, pivotă din hol, ținti și trase patru focuri succesiv.

Un glonț își rată ținta cu câțiva centimetri, dar trei loviră ceafa unui terorist, smulgându-i practic capul de pe umeri. Bărbatul se nărui într-o băltoacă de sânge gâlgâitor.

Black reveni fulgerător în holul întunecos, în clipa când McCoy apăru în spatele lui. La timp. Al doilea terorist se răsuci, trase trei rafale cu automatul AK-47, după care dispăru în sus pe scară.

*

– *Președintele e-n siguranță!*

Galișnikov anunță vestea cea bună din fața bateriei de televizoare.

Slavă cerului, gândi Bennett. Își dorea numai să poată spune același lucru despre Black și McCoy.

*

Black scoase din nou capul pe hol, dar nu văzu nimic.

Sprintă spre partea opusă, în holul care ducea la ascensorul din aripa vestică, pe care Mordechai îl folosise mai devreme.

Peste câteva secunde holul rămăsese tot pustiu, așa că McCoy i se alătură în goană.

– Care-i planul? întrebă ea, străduindu-se să respire regulat.

– Pe unul l-am omorât, dar mai sunt trei la etaj, da? rosti Black, reîncărcându-și pistolul Smith & Wesson.

– Așa cred.

– Bun, atunci eu urc la etaj. Tu rămâi aici. Dacă vor coborî cu liftul estic, trage-n ei. Dacă cineva coboară pe scara principală, trage-n el. Oricine intră pe ușa din față, trage-n el. Ai înțeles?

– Da.

– Perfect.

Bennett nu auzea cuvintele celor doi.

Pe monitor putea doar să-l vadă pe Black plecând și lăsând-o singură pe Erin. Asta nu-i plăcea. Apăsă butonul și așteptă coborârea liftului estic. Măcar îi putea duce un automat Uzi și niște muniție.

Black deschise ușa cât de încet putu.

Se întinse pe burtă și se târî pe podea, prin cabinetul lui Mordechai, folosindu-se de ochelarii pentru vedere pe timp de noapte, pentru a-și găsi drumul. Ajuns la ușă, trase precaut cu ochiul și văzu un terorist cu spatele la el, mai departe pe hol. Să tragă? În felul acesta, ar

mai fi rămas doi. În același timp însă ar fi dezlănțuit iadul pe pământ. Două automate AK-47, împotriva pistolului său calibrul 0,45 ? Nu ar fi avut cine știe ce șanse.

Las-o baltă, gândi el. *Trage*. Ridică revolverul, ținti... și pe neașteptate alt terorist apăru de după colț, uitându-se drept la el.

– *Armă!* urlă bărbatul în arabă.

Black nu știa ce spusese individul. Nici nu-i păsa. Apăsă brusc pe trăgaci și glonțul trecu prea sus.

Trase alte două focuri. Le ratã pe amândouă. Trase din nou. De data aceasta, glonțul ricoșă din perete, iar celălalt terorist ridică automatul și începu să apese pe trăgaci.

Black își expedie ultimele două gloanțe și încremeni. Ca în ralanti, privi cum proiectilele acelea țâșniră din țeava pistolului său, brăzdară aerul și explodară prin ochii negri și nemișcați, ca niște mărgele, ai teroristului. O rafală de gloanțe de armă automată șfichiui pereții, când bărbatul se prăbuși. Căzuse însă și nu avea să se mai ridice.

Agentul antitero nu mai pierdu timpul pentru a-și savura reușita. Se repezi în lift, trânti ușa și coborî spre McCoy.

– *Așa! Așa!* răcniră bărbații din buncăr.

Doi fuseseră doborâți.

Mai rămăseseră doi.

Zgomotul o surprinse.

Pe holul întunecat, vizavi de ea, vedea și auzea deschizându-se ușa ascensorului estic. În același timp, Erin auzea focurile de la etaj și inima îi bubuia. Nu știa cine

putea să iasă pe ușa aceea, dar Black fusese clar. Nu putea fi el, așa că... trage-n ei!

Așteptă o secundă, pentru ca ușa liftului să se mai deschidă puțin, după care zări o siluetă întunecată ținând un automat. În nici un caz nu era Black. Deschise focul – calm, fără zvâcnituri, exact așa cum fusese antrenată s-o facă. Două focuri în piept. Bărbatul se prăbuși pe podea, fără să știe ce-l lovise.

Acum începea să se deschidă și ușa liftului din spatele ei. McCoy se roti fulgerător și ațintì Beretta către ușă. Spera să fie Black.

– *McCoy, sunt eu – Deek.*

– *Mâinile sus!* răcni ea drept răspuns, cu adrenalina gonindu-i prin sânge.

Ușa se deschise și Black ieși cu brațele ridicate. Amândoi scăpară câte un suspin de ușurare și Black se îndreptă rapid spre ea.

– *Atenție!* strigă pe neașteptate bărbatul. *Jos!*

McCoy, care stătea deja cu un genunchi pe jos, se aruncă pe podea.

Bărbatul însângerat din ascensor începuse să-și ridice automatul.

Black țintì și apăsă pe trăgaci. Se auzi însă doar un clic slab. Arma lui era descărcată și bărbatul în haine negre mânjite de sânge continua să ridice automatul.

– *McCoy, nu mai am gloanțe!* urlă Black.

Femeia ridică privirea și văzu țeava automatului îndreptată către fața ei. În mod instinctiv, își goli Beretta în umbre. Automatul căzu pe podeaua liftului, apoi îl auzi pe terorist zbierând, după care se prăbuși ca un morman inert.

Se terminase. Dar fusese foarte aproape. Black rămase nemișcat, cu ochii holbați. Avu nevoie de o secundă

pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine. După aceea însă își reîncărcă rapid pistolul, urmat de McCoy.

– Câți au mai rămas? șopti ea, introducând un încărcător nou și privind după orice semne de mișcare prin holul întunecat.

– Să vedem..., răspunse Black și numără repede. Am ucis doi în holul ăsta. Unul sus în bucătărie. Cred că a mai rămas doar unul. La etaj.

– Ce vrei să faci?

– Pe scară este prea riscant. Dacă-i în living, o să ne vadă înainte ca noi să-l putem vedea. În mod clar, el știe de lifturi. Ar putea să aștepte la oricare dintre ele. Bărbatul privi în jur. Unde au dispărut toți? întrebă el încet.

– Habar n-am. Au pierit, pur și simplu.

– Știu. Mi se pare straniu.

– Haide, Deek, lasă asta. Ne trebuie un plan.

– Bun! Tu suie cu liftul vestic, spuse Black arătându-l pe cel din spatele lui din care tocmai ieșise. Eu o să urc pe partea cealaltă. Când se deschid ușile, dacă vezi vreo mișcare, trage. Dacă nu, încearcă să înaintezi spre living. Ai grijă să verifici toate paturile, debaralele, totul. Nu-ți asuma nici un risc, ai înțeles?

– Nu-ți face griji.

– Bine. Să-i dăm drumul.

– Deek, rosti McCoy, te gândești cumva la ce mă gândesc și eu?

– Cei patru „călăreți"?

– Exact.

– O să aflăm destul de repede. Haide acum să-l radem pe ultimul, până nu ne rade el pe noi.

Black inspectă fugitiv holul. Era pustiu. Îl traversă în goană către ascensorul estic, luă automatul AK-47 al

mortului și-i smulse masca neagră. După aceea îl târî afară în hol și-l lăsă sub videocamerele de securitate.

Sanchez și MacPherson pătrunseră în viteză în siguranța Centrului operațional de urgență de sub Casa Albă.

Oaks și Kirkpatrick – liniștiți deja că președintele nu pățise nimic – erau în videoconferință cu Mitchell, secretarul Trainor și generalul Mutschler din Pentagon.

– Jim, mulțumesc lui Dumnezeu! exclamă Prima Doamnă, îmbrățișându-l cu drag și instalându-l pe un scaun fără să-i dea drumul la mână.

– Slavă Domnului că sunteți întreg, domnule președinte, spuse și Oaks.

– Ați vorbit cu Harris? întrebă MacPherson.

– Chiar acum. Ne-a povestit totul.

– Cupidon?

– Incredibil! Nu-mi vine să cred că nu ne-ați spus mai devreme.

– Cum aș fi putut s-o fac?

*

Videocamerele focalizară pe chipul bărbatului mort din hol.

Imaginea fu instantaneu digitizată și procesată printr-o bază de date de mare viteză. Peste câteva secunde, Mordechai văzu fișa Interpol apărând pe unul dintre ecranele de calculator. Bineînțeles, era irakian. Cei patru „călăreți" veniseră să-i vâneze.

*

– Domnule președinte, am și alte vești proaste, anunță Kirkpatrick.

– Ce mai este? întrebă MacPherson, șocat și livid.

– În casa lui Mordechai a avut loc o explozie.

– Ce s-a-ntâmplat? Ce-i cu Bennett și echipa lui?

– În clipa asta, sunt în casă. Nu știm ce s-a întâmplat și nici starea lor. Nu încă. Am reprogramat imediat un satelit să se deplaseze deasupra locuinței, pentru a vedea ce se-ntâmplă acolo. În următoarele șaizeci de secunde, ar trebui să ajungă.

– Fă-mi legătura cu Doron.

– Încercăm, domnule președinte, răspunse Kirkpatrick. De cincisprezece minute. După evenimentul de la catedrală, nu putem stabili contactul. Credem că au convocat o întrunire de urgență. Ne temem că ar putea analiza posibilitatea unui prim atac împotriva Irakului.

– Încercați în continuare. Pe toate numerele pe care le avem.

MacPherson clocotea. Făcea tot ce putea ca să nu se dezlănțuie asupra unui nevinovat în clipa aceea. Unul dintre agenții propriului său serviciu secret tocmai încercase să-l asasineze. Trei dintre oamenii lui cei mai buni erau în dificultate – poate chiar morți – în Israel. Iar Israelul și Irakul se găseau pe punctul de a intra în război nuclear.

– Echipa SEAL 6 mai este pe *Reagan?* întrebă el.

– Nu, domnule președinte, răspunse Kirkpatrick. Se îndreaptă spre Bagdad cu cei din ECNU.

– Trimiteți pe cineva să-i recupereze pe Bennett și ai lui – *imediat!*

Ușa liftului vestic se deschise în cabinetul lui Mordechai.

Erin privi neliniștită afară, ținând întins pistolul Beretta. În dulapul din perete nu era nimeni. Făcu un pas înainte. Cabinetul era pustiu.

*

Black apăsă butonul pentru urcare, dar liftul estic începu să coboare.

Coboară? De ce coboară?

Încercă să nu intre în panică, își verifică pistolul și se pregăti să deschidă focul.

*

McCoy examină holul – era pustiu.

Îl traversă dintr-un salt și intră în dormitorul lui Mordechai – pustiu. Pătrunse după aceea, cu Beretta întins înaintea ei, în baie, căutând orice semn de viață. Nimic. Reveni iute în cabinet și se lipi cu spatele de perete, încercând să-și calculeze următoarea mișcare.

Liftul zăngăni și se opri... dar ușa nu se deschise.

Asta-i, gândi Black. *O să mor.*

– Black, șopti Bennett. Mă auzi?

Black rămase uluit.

– Jon? Tu ești?

– Da, eu.

– Unde ești?

– O să deschid ușa. Să nu tragi.

– N-o să trag, dacă nu tragi nici tu.

În ciuda celor petrecute, Black își păstrase simțul umorului. Ușa ascensorului se deschise și agentul antitero văzu și el ceea ce văzuseră Bennett și ceilalți cu treizeci de minute mai devreme: un buncăr subteran

spectaculos, din care Mordechai putea urmări simultan două bătălii – una pentru ţara lui şi una pentru locuinţa lui.

– N-o putem lăsa pe Erin singură acolo, spuse Bennett, verificându-şi pentru a treia oară automatul şi intrând în lift.

– Chiar ştii cum se foloseşte chestia asta? întrebă Black.

– Păi, ce naiba – ocheşti şi apeşi pe trăgaci.

– Doamne Dumnezeule, Jon! Este un Uzi, nu un Polaroid.

Iute, dar precaut, Erin privi după colţ.

Nu zărea pe nimeni pe holul care ducea la bucătărie. Dar, unde era Black? Venind din aripa estică, el ar fi avut o vedere a livingului şi a bucătăriei mult mai bună decât ceea ce zărea ea din cabinetul acesta.

Stătea cu Beretta aproape de faţă şi-şi analiza opţiunile. Coborî ochii spre podea şi văzu ceva mic şi negru. Ce putea fi? Era mai mare decât un încărcător de armă. Un portofel? Se uită iarăşi pe hol, după care ridică repede obiectul.

Era BlackBerry-ul lui Deek. Îl comută pe vibraţii, pentru a se asigura că nu va suna pe neaşteptate, apoi tastă grăbită:

```
jon - unde eşti? - l-ai văzut pe black? - erin
```

Pe neaşteptate, Bennett îşi simţi BlackBerry-ul vibrând.

Era un mesaj de la Erin.

– Uite, Deek, șopti el.

Cei doi priviră textul trimis de femeie și Black își dădu seama în clipa aceea că-și pierduse terminalul mobil.

– Unde-i? șopti el.

Liftul se opri și ușa se deschise. Black înaintă în camera de oaspeți cu AK-47 întins și se uită după orice semn de viață sau mișcări. Nimic.

Pătrunse precaut, acoperindu-l pe Bennett care-i răspundea lui Erin:

```
unde ești? stai pe loc... venim la tine.
```

După ce termină, Black îi arătă chepengul din debaraua dormitorului său, indicându-i să treacă prin el și-i explică în șoaptă că el avea să traverseze holul și să parcurgă dormitoarele de vizavi. Când ciocănea de două ori în perete, amândoi urmau să se năpustească în living, trăgând la foc automat.

Black își scoase ochelarii pentru vedere pe timp de noapte și-i puse lui Bennett. Nu aveau decât o pereche și în tot cazul el avea mai multă experiență în asemenea cazuri. Încrezător că erau perfect pregătiți, agentul privi afară pe ușa holului, trase capul îndărăt, mai verifică o dată automatul, apoi sprintă spre vizavi.

Pe hol bubuiră focuri de armă, la care se adăugă zornăitul distinctiv al cartușelor metalice ce cădeau pe podeaua din lemn de esență tare. Bennett se lăsă în genunchi, tremurând de spaimă. Cu spatele lipit de perete, se ghemui în colțul de lângă chepeng, fără a îndrăzni să treacă prin el. Dacă monstrul acela îl aștepta de partea cealaltă?

Casa devenise straniu de tăcută. Bennett se căzni să audă ceva, orice. Unde era individul acela? Black fusese lovit?

BlackBerry-ul vibră din nou. Erin se afla în cabinetul lui Mordechai. Îi răspunse repede:

eu sunt bine - nu știu ce-i cu deek.

Ea răspunse:

mă rog pentru voi.

În mod neașteptat, schimbul de mesaje îl făcu pe Bennett să se simtă mai bine. Încercă să-și adune curajul, își calmă răsuflarea, își ajustă ochelarii pentru vedere pe timp de noapte și ridică cu grijă chepengul. Întinse Uziul înăuntru și privi atent, fără să se clintească un milimetru, fără să scoată un sunet. Nu zări nimic. Nici o mișcare. Nici un semn de prezență umană, de nici un fel.

Și acum? BlackBerry-ul vibră iarăși. Îl privi iute, sperând că era Erin. Nu era ea; mesajul era de la Casa Albă, aflată de cealaltă parte a globului.

Jon - PREȘUL cere verificare stare...
sunteți bine?... contrainformațiile
raportează explozii și focuri în casă...
echipa seal 3 pe drum... 30 minute...
țineți-vă bine - K.

Fusese Kirkpatrick. Președintele trimitea o echipă SEAL a Marinei ca să-i salveze. *Slavă Domnului*, gândi Bennett. Poate că rugăciunile lui Erin chiar ajutaseră.

Pe de altă parte, își spuse, *s-ar putea ca peste treizeci de minute să nu mai fim vii.*

*

Black fusese lovit.

Sângera puternic din rana urâtă a cotului drept și credea că-i fusese sfărâmat osul. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, abia ținea arma, iar cu stânga trăgea foarte prost.

Încet, cuprins de dureri, străbătu dormitoarele, lăsând în urmă o dâră de sânge. Reuși să ajungă la cel din urmă dormitor și se ghemui lângă ușă. Vederea i se încețoșa. Era amețit. Pierdea sânge rapid. Dacă nu se întâmpla ceva, repede, în mai puțin de cinci minute avea să-și piardă cunoștința.

*

– Satelitul e pe poziție, domnule președinte! strigă Kirkpatrick.

MacPherson și Oaks erau într-un colț și vorbeau la telefon cu șefii Statelor-Majore reunite, analizându-și opțiunile. La auzul vocii lui Kirkpatrick însă, cei doi se răsuciră instantaneu și priviră ecranul video de pe peretele îndepărtat. Luminile fură reduse. Paraziții dispărură. Președintele și ceilalți membri ai Consiliului securității naționale priveau acum de sus în casa lui Mordechai, prin intermediul imagisticii termice de înaltă rezoluție.

– Cine-i acolo? întrebă MacPherson.

Privind aceeași imagine din centrul operativ CIA din Langley, Mitchell răspunse iute prin videoconferință:

– Domnule președinte, cred că persoana din extremitatea stângă este McCoy.

– Și cei doi din dreapta casei?

– Cel din partea de sus a ecranului, în dormitorul nordic al aripii estice, pare ceva mai mare și mai înalt... probabil că este Black. Cel care se târăște printr-un perete bănuiesc că-i Bennett.

– Celelalte trupuri par inerte.

– Așa este.

– Iar cel care-i ghemuit în casa scării... este domnul Mordechai?

– Nu cred, domnule președinte. Pare unul dintre teroriști. Individul este înconjurat, dar ai noștri n-o știu.

Instinctele de luptă ale lui MacPherson intrară în acțiune.

– Marsha, nu le poți expedia tuturor simultan același mesaj e-mail?

– Ba da, domnule președinte.

– Perfect! Spune-le ce vedem. McCoy să intre în bucătărie. După aceea, să treacă după colțul din spatele peretelui aceluia. Spune-i că atunci când o vedem ajunsă pe poziție, o să-i anunțăm pe Black și Bennett să deschidă ușile lor și să deschidă focul asupra casei scării. Când teroristul se ferește, McCoy să iasă și să-i tragă tot încărcătorul în ceafă.

– Asta-i, domnule președinte!

Peste o clipă, Bennett primi mesajul.

Ca și McCoy, de două ori – pe BlackBerry-ul ei și pe al lui Black.

Black nu primi nimic. Și își pierdea treptat cunoștința.

*

Premierul israelian Doron era în sesiune de lucru cu cabinetul său.

– Asta este, domnilor. Mă tem că soarta Israelului rămâne în mâinile noastre. Toţi suntem de acord că ultimul atentat asupra preşedintelui american a fost pus la cale de Jamil. Ştim ce a încercat să ne facă şi nouă. Ştim că este disperat şi că nu mai are nimic de pierdut. În ciuda nemilosului atac aerian al Statelor Unite, Jamil continuă să joace câteva cărţi strategice ameninţătoare. Şi temerea mea este că mai are cel puţin una. Cu numele noastre pe ea. Întrebarea este: Ce facem acum? Stăm şi aşteptăm... aşteptăm să fim măcelăriţi? Sau lovim primii? Trebuie să luăm o decizie – şi trebuie s-o luăm imediat!

Doron privi fără grabă prin încăpere. Toate inimile erau apăsate de povara acestui moment pustiitor din lunga, tragica şi extraordinara istorie a poporului evreu.

– A sosit momentul nostru, domnilor. Să încercăm să fim pe măsura lui.

*

Azziz stătea în camera de comandă, ţinând un telefon în mână.

La celălalt capăt al firului se afla conducătorul lui suprem, Jamil Aljafari. Iar ordinele sale erau clare. Sosise clipa să dezlănţuie Ultimul jihad.

*

Erin îşi verifică atentă Beretta.

După aceea, desculţă, încet, precaut, silenţios, se strecură în bucătărie, apoi mai departe pe hol, chiar în spatele arcadei spre living.

*

MacPherson şi echipa lui priveau cum McCoy îşi ocupa poziţia. După aceea, Kirkpatrick le expedie lui

Black și Bennett un mesaj ca să se pregătească. După primirea e-mailului, amândoi trebuiau să iasă brusc pe uși, trăgând la foc automat.

*

Mordechai, Galișnikov și Sa'id vedeau tot ce se întâmpla.

Nu puteau însă să facă nimic. Rețeaua impresionantă de echipamente a lui Mordechai putea să intercepteze până și transmisiunile *wireless* care soseau în casă. De aceea, putură citi toate comunicațiile prin e-mail dintre Casa Albă pe de o parte, și Bennett, Black și McCoy pe de altă parte, întrucât nu erau codificate. Dar ce ar fi putut face ca să-i ajute?

Galișnikov propuse să urce cu liftul până la parter și să-l ia prin surprindere pe ultimul terorist, venind prin „tunel". Mordechai se opuse însă ideii. MacPherson avea planul lui, care începuse deja să se deruleze. Orice sunet sau perturbare putea să agraveze o situație și așa periculoasă.

Inima lui Bennett bubuia, gata să-i iasă din piept.

Respira sacadat. Își simțea picioarele moi. Își șterse sudoarea de pe palme, apoi așeză BlackBerry-ul pe mochetă în fața lui, acolo unde îi vedea ecranul strălucind în întuneric și-l putea simți vibrând, când avea să sosească mesajul de la Casa Albă. Își lipi automatul Uzi de coaste, ridică piedica și puse o mână pe clanța ușii. Asta era. De acum nu mai exista cale de întoarcere.

Cinci, patru, trei, doi, unu – gata, își spuse.

Zări micul terminal mobil vibrând în întuneric. Instinctiv, se ridică, apăsă pe clanță și deschise ușa. *Clic.*

Ceva îl făcu totuși să șovăie. Coborî iute ochii spre noul mesaj e-mail. Nu era de la Casa Albă, ci de la mama lui – din spital. Tatăl lui tocmai murise.

Bennett încremeni neîncrezător. Nu putea gândi. Nu putea vorbi. Nu se putea mișca.

Însă faptul că stătea nemișcat și expus, la douăzeci de pași de al patrulea „călăreț", nu era o mișcare inteligentă – indiferent care i-ar fi fost motivul. Irakianul auzi ușa deschizându-se, înălță capul, zări silueta adumbrită a lui Bennett și deschise focul. Dormitorul explodă de gloanțe și fum.

Bennett se trezi brusc. Nu trăsese în viața lui cu vreo armă. Mai mult chiar, nu ținuse nici una în mâini. Acum însă – clocotind de furie – se roti și trase înainte ca trei gloanțe să-l lovească în partea de sus a trunchiului, trimițându-l pe podea într-o ceață de sânge.

Deek nu avea BlackBerry. Nu avea de unde să știe planul lui MacPherson. Dar auzi răcnetul teribil al prietenului său Bennett și în aceeași clipă sări în picioare și năvăli pe hol, cu AK-47 revărsând gloanțe și fum. Un glonț îl lovi pe irakian în umăr, trântindu-l pe trepte. Nu înainte însă ca Black însuși să fie lovit în piept.

Erin își jucă în cele din urmă rolul. Pivotând prin arcadă, ea îl văzu pe terorist coborând iute scara în spirală și-și descărcă prompt toate cele douăsprezece gloanțe ale încărcătorului în trupul lui care zvâcni, se contorsionă și rămase nemișcat.

Apoi schimbul de focuri încetă. Și se făcu liniște. Prea liniște.

*

– *Ce s-a-ntâmplat?* întrebă MacPherson.

– Nu știu, răspunse Kirkpatrick. N-am apucat să trimit mesajul de atac.

– De ce a acționat Bennett?

Nu-i răspunse nimeni.

Mordechai, Galișnikov și Sa'id ieșiră în goană din lift, cu automatele Uzi în mâini.

Răcniră spre Erin să nu mai tragă și apărură în fugă din spatele ei. Atunci văzură pentru prima oară întreaga scenă a bătăliei, în culori, nu pe un monitor TV alb-negru. Încremeniră, șocați.

Erin scoase încărcătorul gol din Beretta, își vârî ultimul încărcător plin și întinse pistolul lui Galișnikov și Sa'id.

– Asigurați-vă dacă toți sunt morți și strângeți-le armele – toate, ordonă ea după care alergă spre Bennett și Black.

Ajunse întâi la Black, care zăcea într-o baltă de sânge în capătul holului estic. Îngenunche lângă el și-i atinse gâtul cu degetele mâinii drepte, căutându-i pulsul. *Dumnezeule*, gândi ea și palma stângă i se ridică reflex, acoperindu-și gura. *Dumnezeule, nu!* Era prea târziu. Black murise.

Erin se îndreptă apoi imediat către Bennett, căzut lângă peretele dormitorului, lângă ușă. *Te rog, Doamne... te rog, să nu fie și el mort!* imploră ea în gând.

În tot cazul, Bennett părea mort. Sângele îi curgea din umeri și din antebrațul drept. Fusese totuși destul de norocos. Nu-i fusese atins nici un organ vital și nu fusese lovit nici în față. Îi verifică repede pulsul.

– *Jon e viu!* le strigă ea celorlalți. *Ajutați-mă să-l iau de aici!*

– Să-l ducem jos, spuse Mordechai. Am o clinică medicală acolo. Transfuzii sanguine, medicamente, instrumentar chirurgical... Tot ce trebuie.

– *Bine*, făcu McCoy. *Haide!*

*

– Burt, avem o problemă.

Secretarul Apărării, Burt Trainor, monitoriza spațiul aerian de deasupra Irakului din Centrul de comandă militară națională de sub Pentagon. Totul mersese destul de bine... până acum.

– Spune, Jack.

– Unul dintre avioanele mele tocmai a depistat o activitate neobișnuită într-o clădire care figurează ca spital pentru copii în centrul Bagdadului. Îți trimit imediat o legătură la transmisiunea în direct.

Imaginea învie pe ecranul principal din fața lui Trainor, descărcată de la satelitul de spionaj fotoelectronic Keyhole USA-116. Numărându-se printre cei mai sofisticați sateliți de acest gen construiți vreodată, imaginile sale erau atât de clare, încât îngăduiau lucrătorilor din Contrainformații și comandanților militari să citească numerele de pe plăcuța de înmatriculare a unei mașini sau logoul de pe cozorocul unei șepci. Putea chiar să fotografieze un om care ținea o ceașcă de cafea și să determine dacă bea cafea obișnuită sau decofeinizată.

În momentul în care zări imaginile, Trainor simți că i se face rău. Aici era vorba despre mult mai mult decât „activitate neobișnuită".

Spitalul cu nouă etaje din fața lui fusese complet golit la interior și transformat într-un centru ultramodern

pentru lansarea rachetelor. Acoperișul clădirii era rulant, similar stadioanelor care își pot glisa mecanic cupolele acoperitoare, în funcție de vreme.

Mitchell și Trainor priveau drept în țeava unui tun masiv – o rachetă strălucitoare, lungă de optsprezece metri. Iar aceasta nu era o rachetă Al-Hussein pentru distanțe mici sau medii, capabilă doar de a lovi Israelul. Era o rachetă balistică intercontinentală, capabilă să ajungă la Washington, New York sau în orice punct din America de Nord ori Europa, care se găsea în procesul de alimentare și pregătire de lansare.

– Ești de aceeași părere, Burt? întrebă Mitchell. Nu vreau să-mi declar singur opinia.

– Sunt alături de tine, încuviință Trainor, nereușind să-și desprindă ochii de la ecran. Este o rachetă balistică intercontinentală irakiană – dotată aproape sigur cu focos nuclear – și nu poate fi vorba despre mai mult de zece–cincisprezece minute până la decolare.

Trainor se întoarse către generalul Mutschler, șeful Statului-Major al armelor reunite, care aprobă din cap. După aceea se răsuci spre un asistent.

– Fă-mi legătura cu președintele – *imediat!*

*

– Echipa SEAL îi poate recupera? întrebă MacPherson.

– Nu mai este timp, răspunse secretarul Trainor.

Președintele îi ordonă atunci să transmită ultimele informații către Centrul de comandă militară națională, să lanseze bombardierele B-2 și să anunțe toate celelalte forțe americane aeriene și terestre – inclusiv echipele SEAL 6 și ECNU – să evacueze imediat scena. De acum rămâneau două întrebări: Dacă

acțiunea aceasta avea să fie suficientă și dacă aveau s-o poată face la timp.

*

Inginerii irakieni se grăbeau să-și încheie misiunea.

Cunoșteau perfect consecințele unui eșec. Rezervoarele de combustibil ale rachetei erau pline. Software-ul de țintire era aproape încărcat în calculatoare. Mai aveau nevoie de numai câteva minute și Ultimul jihad avea să se ridice în văzduh.

Două B-2 Spirit decolară vuind din Incirlik, Turcia, încărcate și cu ținta fixată.

Lung de douăzeci și unu de metri, bombardierul din față – cu numele de cod Bravo Delta Foxtrot și pilotat de locotenent-colonelul Dave Kachinski – pătrunse în spațiul aerian irakian dinspre nord, la altitudinea de cincisprezece mii metri. Rezerva lui – cu numele de cod Bravo Delta Bravo – îl urma la exact o secundă.

Bennett fu stabilizat destul de repede.

În clinica medicală din buncărul subteran, el fusese legat la perfuzoare și primi plasmă și calmante. Aici însă nu puteau face altceva. Trebuiau să-l transporte la un spital adevărat, care să se ocupe de rănile lui... iar pe Black la morgă.

Singura veste bună era că echipa SEAL 3 avea să ajungă în scurt timp la ei, pentru a-i prelua și duce pe *Reagan*.

*

Kachinski comunica prin radio cu Centrul operativ NORAD.

Convorbirile erau redirijate la Centrul de comandă militară națională, Comanda aeriană strategică de la baza Air Force din Offutt și Centrul operativ de urgență de sub Casa Albă.

– Palatul de Cristal, sunt Bravo Delta Foxtrot. Așteptăm ordine.

Întregul Consiliu al securității naționale se întoarse către comandantul suprem, așteptându-i decizia.

*

Racheta era alimentată.

Programul de țintire fusese încărcat.

Erau gata.

*

Pentru două miliarde de dolari, un B-2A este o minune a tehnicii moderne de război.

Cunoscut și ca bombardier Stealth sau „invizibil" – aerodinamic, negru și practic imposibil de detectat prin radar – fusese proiectat în mod special pentru a arunca Bomba. Dar avea oare s-o facă?

*

– Domnule Mordechai, rosti încet Erin.

Abia acum începea să simtă șocul produs de moartea unui prieten și de rănirea gravă a altuia. Stătea în centrul principalei camere de comandă și privea ecranele video cu ochi sticloși și distanți.

– Da, răspunse cu blândețe bătrânul.

– Cred că ar trebui să-l sunăm pe președinte.

– Sigur că da. Folosește telefonul acesta.

– Mulțumesc.

Se așeză în fața telefonului și rămase nemișcată o clipă, străduindu-se să-și amintească numărul Centrului operativ de urgență. Îi era însă imposibil. Mintea ei era un vârtej ametitor de adrenalină și emoții și avea probleme în a se concentra. În cele din urmă, formă numărul principal al Casei Albe – 202-456-1414 – și-i spuse centralistei cine era și de unde telefona.

– Domnule președinte, strigă secretarul Trainor, racheta irakiană este gata de lansare! Nu mai avem timp pentru atacuri ale bombardierelor B-52. Dacă doriți să lansați arme nucleare spre Bagdad și Samarra, trebuie s-o faceți imediat. De asemenea, B-52 trebuie să primească ordin de întoarcere și ocolire, altfel vor fi distruse.

Asta era. Sosise momentul deciziei.

Marsha Kirkpatrick răspunse la telefon.

Era McCoy. Voia să explice ce se întâmplase. Dar nu mai era timp.

– Erin, ascultă-mă! Asculți? o întrerupse Kirkpatrick.

– Da..., răspunse McCoy parcă îndepărtat și ametită.

Kirkpatrick șovăi. Trebuia oare să-i spună adevărul acestei tinere curajoase, mai ales după toate cele prin care trecuse? Pe de altă parte, McCoy tocmai îi explicase că suna dintr-un buncăr centru de comandă, aflat la o sută de metri sub beton și granit.

– Erin, irakienii vor lansa peste câteva minute o rachetă nucleară.

– Ce? Către Israel?

– Nu suntem siguri. S-ar putea să fie spre voi, însă poate fi și spre noi.

*

Centrul operativ de urgență fu întrerupt din nou de pârâitul unei comunicări de la NORAD.

– Palatul de Cristal, sunt Bravo Delta Foxtrot. Repet: Suntem sus, avem vizibilitate și așteptăm ordine.

MacPherson inspiră profund. Privi în jurul încăperii. Timpul necesar luării unei decizii se scursese.

*

Sudoarea i se revărsa pe chip.

Azziz privi consola calculatorului. Trei minute până la momentul lansării.

– *Haide!* răcni el. *Trimiteți-o odată!*

*

McCoy simțea că intră în stare de șoc.

– Erin? Ce se-ntâmplă? întrebă Mordechai după ce ea închise telefonul.

Femeia ridică ochii spre cei trei bătrâni amabili. Buza inferioară îi tremura. Încercă să se stăpânească, încercă să fie puternică, așa cum fusese mama ei până în ultima clipă.

– Irakienii...

Nu putu să-și termine propoziția.

– Ce este? se încruntă Sa'id. Ce-i cu irakienii?

– Sunt pe punctul să lanseze o rachetă balistică intercontinentală...

Galișnikov icni.

*

Glasul lui MacPherson suna mult mai senin decât se așteptase cineva.

– Domnule secretar Trainor, ordonă bombardierelor B-52 să revină la bază.

Toți patru – Mordechai, Galișnikov, Sa'id și McCoy – se întoarseră către uriașele ecrane video aflate pe peretele opus. Unul era reglat pe Sky News. Altul pe CNN. Altul pe BBC. Altul pe Channel 2 din Israel. Altul pe RTR din Moscova. Deocamdată nu se anunțase nici o veste privind o iminentă lansare nucleară. Și, de fapt, ar fi fost imposibil. Nici un om cu capul pe umeri n-ar fi difuzat asemenea știri îngrozitoare.

– Bravo Delta Foxtrot, începu MacPherson, sunt președintele Statelor Unite.

Cei din Centrul operativ de urgență își ținură răsuflarea. În mod instinctiv, se ridicară în picioare, deși președintele era țintuit în scaunul său cu rotile.

– Da, domnule președinte, se auzi răspunsul printre pârâiturile electricității statice.

– Bravo Delta Foxtrot...

MacPherson închise ochii și plecă fruntea.

– Nu s-a recepționat, domnule președinte. Vă rugăm, repetați.

Trecură secunde prețioase.

– Domnule președinte, nu s-a recepționat. Repet: Nu s-a recepționat. Vă rugăm să repetați. Terminat.

MacPherson deschise ochii și privi un dreptunghi mic din plastic, nu mai mare ca un card de credit, pe care-l ținea în mâinile lui tremurătoare, transpirate.

– Bravo Delta Foxtrot, șeful Statului-Major al armelor reunite ți-a dat un cod de lansare autentic?

– Da, domnule președinte. Așteptăm verificarea.

Prima Doamnă inspiră adânc, încleștă palmele și le ridică la gură. Privi fix în ochii lui MacPherson, încercând să citească dincolo de expresia impenetrabilă.

– Tangou, tangou, alfa, zulu, șapte, nouă, foxtrot, nouă.

Julie MacPherson icni. Tâmplele începură să-i zvâcnească brusc. Gâtul îi ardea.

– Verificare, domnule președinte: tangou, tangou, alfa, zulu, șapte, nouă, foxtrot, nouă.

– Corect.

– Verificare terminată, domnule președinte.

– Bravo Delta Foxtrot...

– Da, domnule președinte.

Fotograful Casei Albe poza de zor și MacPherson auzea destul de greu cuvintele pilotului. Ridică un braț și bliţurile și autoavansul încetară.

– Tu și camaradul tău sunteți autorizați să vă folosiți armele. Te rog să confirmi recepționarea ordinului.

– Am înțeles, domnule președinte. Bravo Delta Foxtrot, confirmă recepționarea ordinului. Suntem autorizați să ne folosim armele.

– Dumnezeu să v-ajute!

– Și pe dumneavoastră, domnule președinte.

*

Fumul începu să se reverse din motoarele rachetei masive.

Numărătoarea inversă începuse.

Mai erau două minute până la lansare.

*

Piloții avioanelor B-2 încheiară rapid pregătirile finale.

Își verificară de câte două ori instrumentele și fiecare rosti o rugăciune scurtă. Peste o secundă, amândoi apăsară pe trăgaci.

Rachetele de croazieră AGM-129 A, lungi de șase metri și cântărind o mie șase sute kilograme, dotate cu focoase nucleare W-80-1, se desprinseră lin și porniră cu viteză supersonică spre țintele lor.

Acum nimic nu mai putea fi întors din drum.

Azziz ridică telefonul cu fir scurt protejat.

– Mai este un minut, Excelența Voastră.

– Lăudat fie Allah!

*

Erin tresări.

Cineva îi șoptea numele.

– *Erin...*

Era Bennett. Femeia alergă în clinică, veni lângă el și-l prinse de mână. Luă o față, îi șterse cu blândețe fruntea transpirată și-i zâmbi. Bennett tremura din tot corpul.

– E-n regulă, îi spuse. O să te faci bine.

Din fericire, era adevărat, și Bennett recunoscu lucrul acesta după convingerea din glasul ei. Se simțea obosit. Avea nevoie să doarmă. Dar avea să supraviețuiască.

– *Trebuie să-ți spun ceva...*

Glasul îi era răgușit și fără putere.

– Gata, gata, nu mai vorbi.

– Nu, nu, trebuie să...

– Acum trebuie să te odihnești, Jon. Președintele mă va omorî dacă pățești ceva.

Bennett se chinui să zâmbească, apoi încercă din nou să vorbească.

– *Trebuie să-ți spun ceva... e important...*

Ea se aplecă spre bărbat și-i simți răsuflarea slabă pe obraz.

– Ce este, Jon?

– *Cred c-am găsit o comoară îngropată... și nu vreau s-o pierd.*

Apoi o strânse puternic de mână și nu-și mai desprinse privirea din ochii ei.

*

Toate sistemele erau în stare de funcționare.

Azziz transmise numărătoarea inversă prin telefon.

– *Cincisprezece... paisprezece... treisprezece... doisprezece... unsprezece...*

MacPherson plecă din nou capul.

Echipa lui aștepta, neliniștită.

Fotograful Casei Albe mai luă câteva instantanee, după care se opri. Totul era tăcut și ireal. Ochii tuturor erau ațintiți asupra seismografului – conectat la un monitor ultrasensibil, prepoziționat de forțele speciale americane în deșertul de lângă Bagdad – așezat în mijlocul mesei. În buncărul subteran nu puteau fi mai mult de șaisprezece grade, dar MacPherson simțea clar transpirația brobonindu-i-se pe frunte.

Și după aceea se petrecu.

Dispozitivul de scriere cu vârful ascuțit al seismografului începu să vibreze violent.

Președintele se întoarse către ecranele video de pe perete. Ochii îi rămaseră ațintiți pe imaginile în direct care erau transmise de sateliții de spionaj din stratosferă și de la sondele automate ce pluteau deasupra graniței dintre Irak și Kuwait. Iar ceea ce văzu depășea cu mult înțelegerea sa.

Fulgere de lumină albă, orbitoare. Două globuri de foc masive. Vânturi radioactive sălbatice, cu viteze de 250 km/h. Nimicirea instantanee a unor porțiuni întinse din cele două orașe antice. Nori gemeni în formă de ciupercă, ridicându-se kilometru după kilometru spre ceruri.

În răstimpul unei clipiri din ochi... al unei apăsări de buton... totul se terminase.

Cu toate acestea, în adâncul inimii sale, MacPherson știa că, de fapt, abia începuse.

Este adevărat?

Pentru a afla mai multe despre documentarea întreprinsă pentru cartea aceasta, ca și pentru a fi la curent cu ultimele noutăți politice, economice, militare și arheologice din Israel, Iordania, Irak și alte țări descrise în *Ultimul jihad*, vă rugăm să vizitați:

www.joelrosenberg.com

De asemenea, vă puteți înscrie pentru a primi în mod gratuit prin e-mail buletinul informativ al lui Joel C. Rosenberg >>FLASH TRAFFIC<<.

Mulţumiri

Însoară-te cu o fată care te iubește îndeajuns de mult pentru a-și asuma riscuri mari, care crede în tine și este gata să împartă alături de tine urcușurile și coborâșurile vieții. Eu am făcut-o și am avut numai de câștigat.

Lynn, îi mulţumesc Domnului în fiecare zi că te-a adus în viaţa mea și că, într-o clipă cosmică și cu totul împotriva intuiției, nu am fost într-atât de stupid încât să te pierd. Mă îngrozesc, gândindu-mă ce aș fi ajuns, dacă nu m-aș fi însurat cu tine. Mă îngrozesc, gândindu-mă din câte slujbe aș fi fost concediat, dacă tu nu ai fi avut răbdarea de a citi și redacta tot ce am scris vreodată – *înainte* de a preda materialele editorilor. Mă uluiește mereu faptul că ești o atât de înțeleaptă, sensibilă și plină de discernământ scriitoare și redactoare, și în același timp o extraordinară soție, mamă, fiică, soră, noră și prietenă. Fără tine, nu aș fi putut scrie niciodată cartea aceasta, sau oricare alta – și nici n-aș fi dorit s-o fac. Îţi mulţumesc. Te iubesc!

Caleb, Jacob și Jonah, voi sunteţi Ringling Brothers, un circ nebun și minunat, dar nimic nu mă face mai fericit decât faptul că sunt tatăl vostru. Vă mulţumesc pentru dragostea voastră, pentru rugăciunile voastre și pentru dorința voastră de a merge împreună în marile aventuri.

Tată și mamă, nu vă pot spune cât de binecuvântat sunt să fiu fiul vostru. Vă mulţumesc mult pentru că aţi citit manuscrisul acesta de nenumărate ori și vă mulţumesc încă și mai mult că nu m-aţi botezat Lincoln. Em, Jim, Katie și Luke, de-a lungul anilor aţi îndurat toate proiectele mele nebunești; ce mai

contează încă unul? Vă mulțumesc pentru că mă aduceți cu picioarele pe pământ! „Familia" Meyers – Mom, Soonan, Muncle, Tia, micul Michael, 'Fael, Dad, Carol și „Great Gram" – vă mulțumesc pentru că m-ați primit printre voi.

Prietenilor dragi din Syracuse – familia Koshy, Akka, Dave și Barb Olson, Richie și Colleen Costello, Vince și Junko Salisbury, ca și Nick și Debbi DeCola – mulțumiri pentru că ne-ați ajutat să pornim la drum și să nu ne pierdem pe parcurs.

Prietenilor dragi de la McLean și Frontline – Dan și Elise Sutherland, „John Black John Black", Edward și Kailea Hunt, Daryl Gross, Amy Knapp, Lori Medanich, Julie Christou, Wendy Howard, John și Kelly Park, Jim și Sharon Supp, Kerri Boyer, Alan și Bethany Blomdahl, Tim și Carolyn Lugbill, Dave și Twee Ramos, Bob și Janice Lee, Brian și Christa Geno, Frank și Cindy Cofer, Ron și Gennene Johnson, și Lon Solomon și echipa lui – a fost o adevărată aț㠂tare să fiu în cursă împreună cu voi. Vă mulțumesc pentru distracție, credință și ficțiune!

Prietenilor dragi din lumea politică – Rush, Steve și Sabina Forbes, Sean și Jill Hannity, David Limbaugh, Bill Dal Col, Diana Schneider, James „Bo Snerdley" Golden, Kit „H.R." Carson, Grace-Marie Turner, Marvin Olasky, Nick Eicher, Allen Roth, John McLaughlin, Nancy Merritt, Bill și Elaine Bennett, Pete Wehner, Burt Pines, Joe Loconte, Adam Meyerson, Ed Feulner și Peggy Noonan – vă mulțumesc pentru toate încurajările pentru acest proiect și multe altele.

Agentului meu, Scott Miller de la Trident Media Group – nu voi ști niciodată de ce mi-ai acceptat primul telefon. Îți sunt însă recunoscător că ai făcut-o. Ai reușit o treabă absolut fabuloasă, implacabil și neobosit, și-ți sunt de-a pururi îndatorat. Mulțumesc foarte mult pentru munca susținută, sfaturile înțelepte, calmul în condiții de tensiune și prietenia ta. Ești cel mai tare! Să sperăm că acesta este doar începutul.

În cele din urmă, pentru Tom Doherty, Bob Gleason, Brian Callaghan, Jennifer Marcus și toată echipa de la Tor/Forge Books – ați aruncat zarurile și v-ați asumat riscul cu un debutant... Apoi v-ați dat pur și simplu peste cap când a început să se adâncească criza din Irak, pentru a redacta, pregăti și lansa cartea aceasta *înainte* de război! Înainte de a vă întâlni pe voi, credeam în minuni... dar acum am văzut una cu propriii mei ochi și nu vă pot spune cât de mult o apreciez! Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

MAI 2002